

Áp Đảo Bảo

Contents

Áp Đảo Bảo	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	16
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	25
9. Chương 9	28
10. Chương 10	32
11. Chương 11	35
12. Chương 12	39
13. Chương 13	42
14. Chương 14	46
15. Chương 15	49
16. Chương 16	53
17. Chương 17	56
18. Chương 18	59
19. Chương 19	63
20. Chương 20	67
21. Chương 21	70
22. Chương 22	75
23. Chương 23	78
24. Chương 24	81
25. Chương 25	84
26. Chương 26	89
27. Chương 27	93
28. Chương 28	98
29. Chương 29	101
30. Chương 30	105
31. Chương 31	108
32. Chương 32	113
33. Chương 33	117
34. Chương 34	121
35. Chương 35	124
36. Chương 36	128
37. Chương 37	132
38. Chương 38	135
39. Chương 39	139
40. Chương 40	142
41. Chương 41	145

42. Chương 42: 18+	149
43. Chương 43: 18+	152
44. Chương 44	155
45. Chương 45	158
46. Chương 46	162
47. Chương 47	165
48. Chương 48	169
49. Chương 49	173
50. Chương 50	176
51. Chương 51	180
52. Chương 52	184
53. Chương 53	187
54. Chương 54	191
55. Chương 55: 18+	194
56. Chương 56	197
57. Chương 57	201
58. Chương 58	204
59. Chương 59: - Phiên Ngoại - Phiên Muộn Của Cố Tiểu Mãn (1)	208
60. Chương 60: - Phiên Ngoại - Phiên Muộn Của Cố Tiểu Mãn (hết)	211
61. Chương 61: - Phiên Ngoại - Giác Mộng Hảo Huyền (1)	215
62. Chương 62: - Phiên Ngoại - Giác Mộng Hảo Huyền (2)	218
63. Chương 63: - Phiên Ngoại - Giác Mộng Hảo Huyền (3)	222
64. Chương 64: - Phiên Ngoại - Giác Mộng Hảo Huyền (4)	225
65. Chương 65: - Phiên Ngoại - Giác Mộng Hảo Huyền (5)	228

Áp Đảo Bảo

Giới thiệu

Hệ liệt: Bỉ Ngạn Nhai - cuốn thứ 6 Thể loại: Bách hợp, hiện đại Editor: Thiên Thánh Beta: Mèo Mạ Ảnh Hàn là tiểu thư

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ap-dao-bao>

1. Chương 1

Trời quang, vạn dặm không mây.

Cây hoa lựu trong trường đại biểu cho sức nóng của mùa hè đang nở hoa rực rỡ, kèm theo tiếng ve, thật là dễ nghe. Tuy trời đang nắng, tuy bây giờ đang là mùa hè, nhưng gió thổi cũng rất êm dịu, trong không khí không có cảm giác nhớp nháp nhầy nhụa thường thấy của mùa hè, nói tóm lại, khí trời hôm nay nhẹ nhàng khoan khoái hiếm có, một ngày trời đẹp.

Trong một buổi sáng tuyệt vời như vậy, Phiên Tiểu Thử lại đi muộn.

”Oa a a a

~ ta không muốn sống ta muốn chết, thế giới này thực sự càng ngày càng khiến người ta không sống nổi nữa~~” Nữ sinh vừa gặm bữa sáng trong miệng, vừa hoảng loạn gom toàn bộ đồ vật trên bàn vào túi, lùa toàn bộ vào túi, sau đó chạy ra khỏi ký túc xá bằng tốc độ âm thanh.

”Muộn rồi muộn rồi, muộn rồi a a ta bị muộn rồi

~”

Tuy Thiền Tiểu Thử kêu gào thật thảm thiết, nhưng đối với những người mỗi ngày đều nghe thấy âm thanh này mà nói, thật sự không phải chuyện mới mẻ gì, tai của bọn họ mỗi ngày đều bị quấy rầy, đã quen với âm thanh kêu gào này của Thiền Tiểu Thử, mà thần kinh nhỏ bé cùng trái tim mong manh của họ cũng đều được rèn luyện, vô kiên bất tồi*.

*Vững chắc không gì sánh được.

Tổng kết lại một câu chính là: Mặc kệ nó.

Tiếng kêu gào của Thiền Tiểu Thử bị những người liên can thờ ơ, chạy một tầng rồi một tầng xuống dưới lầu.

Đối với sự sắp xếp của ký túc xá, tất cả mọi người đều cảm thấy thật sự quá là bi kịch, người càng đi muộn, thì ở lầu càng ngày càng cao.

Phiền Tiểu Thử chạy a chạy, Phiền Tiểu Thử cố gắng chạy a chạy, nhưng tòa ký túc xá này mỗi ngày đều giống như chạy thể nào cũng không xong. Bên tai là câu nói của giáo sư "Ai muộn 100 lần coi chừng chết" càng ngày càng rõ.

Chúa ơi~~ nàng đã muộn 99 lần rồi

~~(3_3)

~Tối qua quả nhiên không nên làm thêm... nếu như không làm thêm sẽ không tới nửa đêm mới ngủ, nếu không phải nửa đêm mới ngủ thì sẽ dậy nổi, nếu như không phải... dòng suy nghĩ này lần lượt, không ngừng lặp lại... lặp lại...

Rốt cuộc lúc băng đến tầng hai, cảm thấy nếu bây giờ mà cứ chạy xuống như vậy, bản thân tự biết Thiền Tiểu Thử sẽ chết không tử tế, quyết định đi nhảy lầu... ặc...

Tầng lầu của ký túc xá này không cao lắm, bên ngoài lại là bãi cỏ mềm mại, Thiền Tiểu Thử qua tính toán vài lần, đương nhiên nàng cũng từng thử vài lần... o()o

Từ chiếc cửa sổ thấp nhất nhảy ra, sẽ không chết...

...

...

Tâm tình của Mạc Ảnh Hàn hôm nay không tệ, tuy rằng biểu tình của nàng hoàn toàn nhìn không ra rốt cuộc tâm tình không tệ ở chỗ nào, nhưng tâm tình của nàng thật sự không tệ. Có thể thấy qua nhờ mi mắt của nàng hôm nay hơi hạ xuống khoảng chừng 3mm, cùng bước chân đi nhanh hơn 1/100 so với bình thường.

Mạc Ảnh Hàn tâm tình không tệ quyết định đi dạo ở học viện Anh Đào, lâu rồi nàng chưa có tới đây. Từ sau khi tốt nghiệp, chỉ đôi khi đến để tìm Mạc Thanh Hàn.

Hiếm thấy trở về, Mạc Ảnh Hàn vừa đi vừa suy nghĩ cộng thêm tâm tình không tệ. Cho đến khi nàng đi đến ký túc xá nữ thì, rất quý dị nghe được một tiếng động.

Nếu như đoán không lầm thì hẳn là tiếng mở cửa sổ.

Mạc Ảnh Hàn đột nhiên nghĩ đến một tình tiết trong phim, một nữ sinh mở cửa sổ, ôm chậu hắt nước xuống dưới, nam chính đúng lúc đi ngang qua, sau đó tình tiết gì gì bắt đầu triển khai.

Nhưng mà nàng không phải nam chính.

Mạc Ảnh Hàn nghĩ như vậy đột nhiên có dự định kỳ lạ là dừng chân lại, ma xui quỷ khiến thế nào mà ngược mặt lên nhìn.

Quái vật khổng lồ!

Bep!

Mạc tiểu thư đáng thương của chúng ta a

ngay cả cơ hội để "Hự" một tiếng cũng không có, liền ngã xuống.

...

...

Chuyện tình quý dị xảy ra như thế, Phiền Tiểu Thử trước lúc mở cửa sổ đã chăm chú xác nhận dưới lầu không có ai qua lại, nhưng khi nàng mở cửa sổ nhảy xuống thì, đúng lúc thấy có người đứng dưới lầu... Người?! Tại sao phía dưới đột nhiên có người a a!

"..."

Vị tiểu thư bị ta ngồi lên người ơi, ta thực sự không có cố ý đè người a, chỉ là lúc ta phát hiện ra thì người ta đã ở giữa không trung rồi, ta bắt lực a, ta thực sự bắt lực a.

Ngồi trên người Mạc tiểu thư, Phiền Tiểu Thử nghĩ như vậy. Thuận tiện vỗ vỗ người dưới thân.

Bep bep <= vì=" " bốp,=" " chát=" " bạo=" " lực=" " quá."=" ">

"..." Không có phản ứng, người dưới thân hoàn toàn không có phản ứng.

"Oa oa oa..." Không lẽ chết rồi sao? Đùng a a a! Nàng không có giết người a, nàng chỉ nhảy lầu thôi mà~~ tại sao lại biến thành giết người?

Ngồi trên cơ thể của ai đó, Phiền Tiểu Thử cứ như vậy bị thảm bản thân một lát, mới phát hiện mình phải đứng dậy khỏi cái đệm người này, bằng không người ta chưa chết cũng nhất định sẽ chết.

Sau đó hoang mang rối loạn đứng lên Phiền Tiểu Thử lập tức vui vẻ phát hiện, người này chưa có chết!
o()o

"Oa a a a! Người còn sống~~ oa oa oa

" Cái này là khóc vì vui, tuy rằng nghe qua rất là bất bình.

Nói chung mạng của Mạc tiểu thư chúng ta thật đúng là kiên cường, bị một quái vật khổng lồ đè vậy mà chỉ bất tỉnh thôi... Ấc... bị một tên như thế đè, không chết cũng phải bất tỉnh rồi.

Phiền Tiểu Thử suy nghĩ rất nhiều biện pháp để Mạc tiểu thư tỉnh lại, nhưng mà Mạc Ảnh Hàn hoàn toàn cự tuyệt. Mê man như trước.

Sau khi ở trên mặt mỹ nhân Mạc Ảnh Hàn tát phát thứ N, Phiền Tiểu Thử rốt cục cũng buông tha. Ngồi một bên khổ não, đang khổ não thì phát hiện...

"..." Vừa rồi chưa kịp nhìn kỹ, nhưng gương mặt này... gương mặt này thật đúng là... hàng tốt a. "Ồ"

"

"Ủ uôi, đôi mắt của nàng thật sự... nhắm thôi mà cũng đẹp. Nếu như mở ra nhất định sẽ dễ nhìn như sao trời, ồ..." Ta van người, người không thể uốn lưỡi trước khi nói hả?

Cứ như thế mê đắm nhìn chăm chăm, mê đắm nghĩ, Phiền Tiểu Thử vươn tay ra, vạch mắt Mạc Ảnh Hàn. Cái hành động này... cái hành động này a

Một chút cũng không có phát giác hành động của mình có bao nhiêu quý dị, Phiền Tiểu Thử sau khi vạch xong một con liền vạch nốt con kia. Thỏa mãn cơn ham muốn, dài chảy đầy.

Nhưng đột nhiên, Phiền Tiểu Thử ngừng tay, đột ngột ngừng tay.

Sở dĩ Phiền Tiểu Thử ngừng tay là vì, nàng đột nhiên phát hiện, cái người này cái người này cái người này...

"Mạc Ảnh Hàn?! Bồn gia Mạc Ảnh Hàn?!"

Bồn gia có rất rất nhiều tiền, đương nhiên Mạc gia cũng có rất rất nhiều tiền, nghe nói Mạc Ảnh Hàn là người thừa kế của Mạc gia, cho nên Mạc Ảnh Hàn cũng có rất rất nhiều tiền.

Một công thức toán học đột nhiên xuất hiện:

Mạc Ảnh Hàn = có tiền = mèo chiêu tài

Nước dãi đã chảy tràn lan trên mặt cỏ, nay như Hoàng Hà vỡ đê.

Tiền a tiền a tiền a

nhân dân tệ dễ thương, tiền xu dễ thương, miễn là tiền thì cái gì cũng thật dễ thương thật dễ thương

Nếu như xxxx rồi oooo người này nữa thì... Hắc hắc hắc hắc

"Hắc hắc hắc hắc

"Phiền Tiểu Thử cười vạn phần bí ối. Nhưng mà nụ cười của nàng lập tức biến mất. Bởi vì danh tiếng của Mạc Ảnh Hàn, ngoài có tiền và mèo chiêu tài ra, thì còn có...

Máu lạnh, ác độc, thủ đoạn tàn bạo, giết người không chớp mắt o()o ...

Nói chung chính là người này không nên đụng a, trên thân đóa hoa hồng này không phải chỉ có một ít gai a

Lần đầu tiên gặp nàng thì đem nàng đặt dưới móng...

Phiền Tiểu Thử suy nghĩ hậu quả của mình một chút.

"..."

Phiền Tiểu Thử lạnh người. Phiền Tiểu Thử không muốn chết... càng không muốn sống không bằng chết.

Cho nên Phiền Tiểu Thử dễ thương của chúng ta phát rồ. Nàng đem Mạc Ảnh Hàn kéo qua một bên, gọi cho 120, sau khi nói rõ địa chỉ rồi... dĩ nhiên là chạy!

"Xin lỗi a ta không muốn vậy đâu nhưng mà ta thực sự không có tiền a a a~~ ta càng không muốn chết~~"

Trẻ em không nên bắt chước a trẻ em không nên bắt chước.

...

...

Lúc Mạc Ảnh Hàn tỉnh dậy thì đã ở trong bệnh viện. Mạc Thanh Hàn đang ngồi bên cạnh nàng ngủ gà ngủ gật, Cố Tiểu Mãn thì ngược lại, tinh thần tươi tỉnh. Vừa nhìn thấy Mạc Ảnh Hàn tỉnh lại, lập tức lay Mạc Thanh Hàn đang ngủ trên người mình dậy.

"Tiểu Hàn, thức dậy, tỷ tỷ tỉnh lại rồi."

Mạc Thanh Hàn mơ mơ màng màng ngẩng đầu lên, nhìn Mạc Ảnh Hàn.

Mạc Ảnh Hàn ôm đầu mình, lần đầu tiên lộ ra biểu tình hoang mang xưa nay chưa từng thấy.

Bốn mắt nhìn nhau, chứa đầy, ẩn tình...

Cố Tiểu Mãn nhìn tình huống này, đột nhiên rất muốn nhảy ra khỏi đây bằng đường cửa sổ.

"Tỷ, người mất trí nhớ rồi hả?" Mạc Thanh Hàn nói như bị quỷ nhập thân.

"Ai?" Mạc tiểu thư tích tụ như kim* mở miệng.

*Tiết chữ như vàng - Kiệm lời m

"Cái gì ai?" Mạc Thanh Hàn tỏ vẻ không hiểu.

"Người mang ta đến bệnh viện."

"Có người gọi 120."

"Ai?" Mạc tiểu thư tích tụ như kim lần thứ 2 mở miệng.

"Cái gì ai?" Được rồi, tín hiệu tâm linh của hai nàng lúc đó hình như có vấn đề.

"Người gọi 120 là ai?"

"Không biết."

"Điều tra." Mạc Ảnh Hàn nhìn chăm chăm muội muội nhà mình, vừa nói vừa làm động tác lột da. "Ta muốn lột da nó!"

"..." Người ta đưa người đến bệnh viện người còn muốn lột da người ta?

Xin cho phép Mạc Thanh Hàn và Cố Tiểu Mãn cùng lúc nghĩ tới 4 chữ "Lấy oán trả ơn", dù sao... người không biết không có tội.

Cố Tiểu Mãn đột nhiên lại nhớ tới tình cảnh trước đây của bản thân bị hai tỷ muội này bắt cóc. Sáu chữ "Việc này là phạm pháp a" vẫn không dám nói ra. Chỉ dám lặng thầm rơi lệ trong lòng.

Tiểu Hàn... ta không muốn vào tù làm gỏi thịt người của người đâu

~(3_3)

~

2. Chương 2

Phiền Tiểu Thử cảm thấy mi mắt bên phải giựt giựt dữ dội, trái là tai phải là tai, hôm nay không biết sẽ lại xảy ra chuyện không may gì.

Trong lòng miên man suy nghĩ, bước chân chạy thẳng đến trường học. Càng chạy, mi mắt càng giựt dữ dội, tim đập cũng dữ dội. Khi mi mắt và tim nảy phần khoa học thì Phiền Tiểu Thử đứng yên bất động.

Cái này cái này... chẳng lẽ thật sự có chuyện sắp xảy ra a?

Nàng dừng chân chưa được bao lâu, điện thoại di động bắt đầu phát lên bài "Cung hỉ phát tài", là bạn nàng Bạch Lam gọi đến.

"Alô~~ Tiểu Thử xảy ra chuyện rồi, ta nói a người rút cuộc tại sao lại đắc tội đến Mạc tiểu thư a? Nàng mang theo một đám người đến ký túc xá tìm người a, còn nói nhất định phải lột da của người ra. Thật là khủng khiếp, người nghìn lần vạn lần đừng về a, không chừng thật sự sẽ bị lột da!" Xem ra Bạch Lam thật sự sốt ruột, bình thường làm gì cũng chậm rì rì, hiếm thấy loáng cái nói nhiều như vậy, giữa chừng cũng không có dừng lại.

Phiền Tiểu Thử nắm chặt điện thoại, há to miệng, vẻ mặt ngu dại.

"Này này... Tiểu Thử có nghe không thế?"

"Ta..."

"Ây za za, không nói nữa, hình như bọn họ phát hiện ta gọi cho người rồi, ta cúp a! Cúp —— " Điện thoại bị cúp, Phiền Tiểu Thử đứng tại chỗ, từ ngu dại biến thành hóa thạch... sau đó da bắt đầu rạn nứt, rồi theo gió bay đi.

...

Làm chuyện trái với lương tâm quả nhiên sẽ có báo ứng.

Sau khi lẩn trốn một vòng, Phiền Tiểu Thử thề, sau này vĩnh viễn vĩnh viễn cũng không mở cửa sổ nữa!

"Người cũng không muốn như vậy mà, có lẽ bị bắt cũng sẽ không sao đâu a." Bạch Lam ngồi trên giường, nhìn Phiền Tiểu Thử hôm nay thật sống không bằng chết, chậm rì rì nói.

Trong ánh mắt Phiền Tiểu Thử lóe lên tia sáng hy vọng. "Thật hả?"

"Thật." Chậm rì rì chậm rì rì trả lời.

"Vậy sẽ thế nào? Nàng sẽ tha thứ cho ta?" Chớp mắt, chớp mắt.

"...Cái này, thế kỷ 21 là thế kỷ của luật pháp, nói chung không đến mức chết người đâu." Bạch Lam cười mỉa. Dù có mất mạng thật, ta nhất định sẽ hết xác giúp người.

Phiền Tiểu Thử lệ rơi như thác.

"Nhưng người cứ trốn ở đó cũng không phải cách, Mạc gia lợi hại như vậy, người bọn họ muốn tìm, ta chưa từng nghe qua có ai thoát."

Phiền Tiểu Thử như Hoàng Hà vỡ đê.

"Hết hy vọng rồi, hết hy vọng rồi... ta không muốn bị lột da

"

"Haiz..." Bạch Lam thở dài: "Nếu có thể xảy ra chuyện gì, khiến ấn tượng của Mạc Ảnh Hàn đối với người thay đổi thì tốt rồi, như vậy có thể sẽ không bị lột da."

Đôi mắt của Phiền Tiểu Thử lần thứ 2 phát sáng. "Chuyện gì? Xảy ra chuyện gì là xảy ra chuyện gì?"

"Cái này..." Bạch Lam . "Cái này ta còn chưa nghĩ ra... ha ha..."

Lần này Phiền Tiểu Thử không có lệ rơi như thác, lần này Phiền Tiểu Thử muốn giết người.

"Không thì người có thể theo dõi Mạc Ảnh Hàn a, lúc nào cũng giám sát chặt chẽ, thì có thể tìm được cơ hội để Mạc Ảnh Hàn tha thứ người."

Phiền Tiểu Thử mắt trợn trắng.

Người ta bây giờ đang bị nàng truy sát nha! Còn đi theo dõi nàng?! Không phải như đưa dê vào miệng hổ sao?

Nhưng mà...

Tuy nói như vậy, nhưng lúc ngồi xổm trong bồn hoa dưới lầu, lúc lo lắng che mặt đi qua cao ốc hay cửa lớn, Phiền Tiểu Thử ngoại trừ biện pháp ngựa chết làm ngựa sống* ra thì cũng không nghĩ ra cách nào khác.

*dạng liễu chết tìm đường sống?

Chừng nào mới đi ra a~~ khí trời hôm nay nóng quá a, còn chờ đợi như vậy, mình có thể bị cảm nắng mà chết không? Nếu thực sự bị cảm nắng chết thì... chí ít không cần lo lắng bị lột da nữa.

Hỗn loạn Phiền Tiểu Thử hỗn loạn nghĩ như vậy thì liền nhìn thấy Mạc Ảnh Hàn bước ra từ tòa cao ốc.

Người trước đó còn hỗn loạn lập tức tỉnh táo tinh thần. Chăm chú tập trung, cẩn thận bước theo sau Mạc Ảnh Hàn.

Gần đây tâm tình Mạc Ảnh Hàn vô cùng tệ. Sở dĩ tâm tình vô cùng tệ là bởi vì, nàng phát hiện mình bị theo dõi. Người theo dõi nàng chẳng biết là chuyên nghiệp hay nghiệp dư, có đôi khi nghiệp dư đến nỗi nàng còn nhận ra, nhưng nói hấn nghiệp dư cũng không đúng, khi muốn tóm cái tên bám đuôi này thì, chả hiểu tại sao lại tìm không được.

Giảng co hết một tuần như vậy, trước đó do không tìm được cái tên Phiền Tiểu Thử dè nàng, tâm tình Mạc Ảnh Hàn đã không tốt nay càng tệ. Đúng là cái tên âm hồn bất tán, thực sự không thể nhìn được nữa.

Mạc tiểu thư quyết định tự mình ra tay, dụ tên bám đuôi nàng xuất hiện, xem hấn rốt cuộc muốn gì.

Vì vậy xuất hiện cái cảnh này, Mạc Ảnh Hàn một mình đi ra khỏi cao ốc, không đem theo vệ sĩ.

Phiền Tiểu Thử lén lút đi theo Mạc Ảnh Hàn cố gắng để mình không bị phát hiện. Nhưng đi theo thật lâu rồi mà không có xuất hiện chuyện gì cả, từ từ, Mạc Ảnh Hàn đi đến một con đường tương đối vắng vẻ.

Phiền Tiểu Thử đi cùng a đi cùng, càng đi theo, lại càng cảm thấy a . Cứ theo dõi như này đến khi nào a... chẳng lẽ mình thực sự bám đuôi đến già chết?

Trong đầu đột nhiên xuất hiện một bức tranh, vẽ một người mặt có nếp nhăn, đầu tóc bạc phơ, chống gậy, đi theo một người mặt cũng có nếp nhăn, đầu đầy tóc bạc, chống gậy, nàng theo sau Mạc Ảnh Hàn, đi a đi,

ánh tà dương chiếu rọi hai người. Tiếp đó đi sau lưng nàng, vừa đi vừa niệm chú: "Té lệ đi a, người té lệ đi a, vậy ta mới có thể công người đi bệnh viện." A... hình ảnh thật là hài hòa thật là hạnh phúc.

Ý... nhưng nếu lúc đó Mạc Ảnh Hàn có té thật, mình cũng không thể công nổi nàng đúng không? Không chừng còn để nàng công ngược lại mình... o()o

Có lẽ mình nên gọi theo ông xã của mình, cùng nhau theo dõi nàng... cơ mà lỡ như Mạc Ảnh Hàn cũng có ông xã đi theo thì làm sao bây giờ?

Hình ảnh trong đầu tiếp tục thay đổi... bốn người bước đi dưới ánh chiều tà...

Xì!

...Cái hình ảnh quỷ dị này là sao a?! Nàng không nên như vậy a, then chốt là, dưới tình hình hiện tại của mình, giống như kẻ có thể sống đến một ngày như vậy sao?

Người theo dõi nhện không được nỉ non nói: "Nhanh gặp chuyện không may đi... giống như phim truyền hình hay chiếu ấy, bị bắt cóc a hay gì gì đó thì tốt biết mấy."

Chắc là trời xanh rớt cục cũng nghe được lời cầu xin của nàng, để ước mơ của nàng rốt cuộc cũng trở thành sự thật một lần.

Trước mắt nàng đột nhiên xuất hiện ba tên đàn ông, chắn đường Mạc Ảnh Hàn.

"Đứng lại!" Tên dẫn đầu đột nhiên hét lớn một tiếng với Mạc Ảnh Hàn.

Mạc Ảnh Hàn dừng bước, đứng tại chỗ, nhú mày, không nói gì.

Tinh thần Phiền Tiểu Thử hơi rung lên. Rốt cục, cơ hội của nàng rốt cục xuất hiện rồi hả?

"Các người theo ta nhiều ngày như vậy, chính là muốn đứng trước mặt ta nói một tiếng đứng lại?" Mạc Ảnh Hàn đứng tại chỗ, biểu tình vô cùng bình tĩnh. Nhìn dáng vẻ của nàng giống một nữ hiệp thường thấy trong TV.

Hình dạng này của Mạc Ảnh Hàn khiến Phiền Tiểu Thử thật vất vả mới lóe lên một tia hy vọng giờ đã biến mất. Lẽ nào vị tiểu thư này cơ bản không cần nàng ra trận cứu giúp?

Suy nghĩ này vừa mới bốc lên trong đầu thì lập tức bị tình cảnh trước mắt đập chết ngắt.

Cũng không biết từ đâu xuất hiện ra một chiếc xe, đột nhiên chạy ào tới con đường không người qua lại này, sau đó ba tên đàn ông trước mặt đột nhiên đẩy Mạc Ảnh Hàn một cái, một bóng người lập tức xuất hiện từ trong xe, ở sau lưng Mạc Ảnh Hàn giơ tay lên che kín miệng nàng, lôi nàng vào trong xe.

Phiền Tiểu Thử há họng chết lặng.

Cái này cái này cái này... rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Chỉ chốc lát sau khi dừng lại, chiếc xe phóng đi.

"Oa a a!" Phiền Tiểu Thử kêu to một tiếng, lập tức đuổi theo.

"Có làm không a!" Nàng hy vọng có chuyện xảy ra, nhưng nàng không hy vọng mình đuổi theo xe hơi a?! Người làm sao có khả năng đuổi kịp ô tô!

Người quả nhiên không đuổi kịp ô tô, cho nên Phiền Tiểu Thử bắt taxi đuổi theo.

"Sư phụ, phiền ngài chạy nhanh một chút."

"Nhanh nữa sẽ vượt quá tốc độ, tiểu muội." Sư phụ trước mặt vừa lắc đầu vừa trả lời.

"Vậy hơi nhanh một chút đi

"

"..." Sư phụ vắn vẹo. "Hơi nhanh một chút cũng không được."

Xe đã chạy rất xa, càng xa càng hẻo lánh, máy tính giờ cũng nhảy lên quá nhiều số, đây chẳng khác nào tiền xe cũng càng ngày càng cao. Ánh mắt Phiên Tiểu Thử vừa mới còn chăm chú nhìn chăm chăm chiếc xe phía trước, về sau, ánh mắt đổi thành nhìn chăm chăm máy tính giờ trong xe, ban đầu là nhìn, về sau chăm chú, cuối cùng trợn mắt nhìn.

”...” Tài xế ở một bên thẹn thùng. Máy tính giờ của hắn nha, nàng muốn trừng cho nó thủng lỗ sao?

Rốt cục, trong lúc Phiên Tiểu Thử hận không thể gỡ máy tính giờ của tài xế xuống thì, chiếc xe trước mặt rốt cục cũng ngừng lại, sau đó quẹo vào một cái gara.

Lúc này, giá trên bảng tính giờ đã lên đến 100 đồng.

Phiên Tiểu Thử liều mạng rút ra chiếc bóp đỏ, lại tiếp tục hung hăng trừng chiếc máy tính giờ, rồi cấp tốc xuống xe.

Mèo chiêu tài a mèo chiêu tài, tại sao người một chút cũng không có chiêu tài vậy? Tiền lần này tiểu thư ta trả, sau này nhất định phải khiến người bồi thường cả vốn lẫn lời!!

Cửa gara đã đóng lại, muốn vào trong phòng chừng không có khả năng. Phiên Tiểu Thử cũng đã dạo quanh bốn phía, mới phát hiện sau lưng gara có một chiếc cửa sổ nhỏ khoảng chừng 30-40 mét, cái gara này phòng chừng đã bị bỏ hoang, song cửa sổ cũng đã rơi ra, vừa đủ cho một người chui vào.

Tay chân Phiên Tiểu Thử lưu loát bắt được bệ cửa, chui vào bên trong. Lúc này nàng vô cùng cảm ơn cha mẹ đã cho nàng một vóc người ăn bao nhiêu cũng không mập nổi.

Cửa sổ ở phía sau, lúc chui vào cũng không khiến bọn bắt cóc chú ý.

Trộm nhìn này nhìn này mèo đã đến trước mặt. Nhìn thấy Mạc Ảnh Hàn bị trói tay ra sau một chiếc ghế, tên bắt cóc đang cầm điện thoại di động yêu cầu Mạc gia lập tức cầm một nghìn vạn đến chuộc.

Mạc Ảnh Hàn ngồi trên ghế, diện vô biểu tình.

Cơ mặt nàng bị liệt hả? Phiên Tiểu Thử len lén nhìn tình huống. Đến bây giờ cũng không có một chút biểu cảm gì, chỉ ít hoảng sợ một chút cũng tốt mà, nếu như nàng là kẻ bắt cóc, nhất định sẽ rất thất vọng.

3. Chương 3

Đợi khoảng chừng hơn mười phút, một tên trong bọn cướp đi ra ngoài mua cơm, một tên đứng ngoài cửa gọi điện thoại, không biết gọi cho ai, xem ra nửa tiếng nữa cũng không có đi vào.

Phiên Tiểu Thử thừa dịp không có ai, mèo đến rồi đây, đi tới bên người Mạc Ảnh Hàn. Nàng vừa tới gần, đối phương liền phản ứng, nhanh chóng xoay đầu nhìn nàng, cơ mặt bị liệt nên không có biểu tình gì.

Phiên Tiểu Thử cũng không nói gì, chỉ làm động tác ”Suýt”. Cúi đầu rất nhanh đã tháo sợi dây trên người Mạc Ảnh Hàn.

”Kẻ nào?!” Sợi dây vừa cởi ra, tên cướp ra ngoài gọi điện liền phát hiện các nàng.

Tình tiết cầu huyết đã bắt đầu cầu huyết, nhất định sẽ cầu huyết tới cùng.

Sau khi Phiên Tiểu Thử làm động tác muốn té xỉu, lập tức lấy lại tinh thần, đứng trước mặt Mạc Ảnh Hàn. Bày ra một bộ dạng đánh nhau.

”Á à! Cái con này bày đặt học TV muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân? Người tưởng đây là phim truyền hình dài tập à!” Tên cướp ngoài cửa tay còn cầm điện thoại, nói mấy chữ thì tiến tới vài bước, đến khi nói xong câu, người đã đứng trước mặt Phiên Tiểu Thử không tới hai mét.

”Loại tình tiết cầu huyết như thế này, ta van người, coi như là phim truyền hình dài tập cũng không có ai tin đâu biết không?” Phiên Tiểu Thử động thủ, đương nhiên Phiên Tiểu Thử không đợi đến sau khi nói xong câu mới động thủ, Phiên Tiểu Thử trong lúc nói những lời này đến chữ thứ hai mươi bảy, liền động thủ.

Đếm rồi, edit vừa đủ 27 chữ ww

Nắm chặt tay, tiến lên, đâm thẳng một quyền. Trực tiếp đánh vào mũi đối phương. Đối phương chỉ kịp "Óe~" một tiếng. Thì chỉ còn động tác ôm mũi.

"Tại sao người đánh cũng không nói trước một tiếng?!" Đối phương ôm mũi kêu to.

"Người đọc tiểu thuyết kiếm hiệp hơi nhiều rồi nha!" Lại đâm tới một quyền. Thẳng vào mắt.

"Óe!"

Phiền Tiểu Thử sau khi đâm thẳng một quyền thì chính là... đâm thẳng đâm thẳng đâm thẳng!

"..."

Đối phương ngã xuống đất, không dậy nổi.

"Tại sao người chỉ dùng mỗi chiêu đâm thẳng?" Người ngã xuống đất dậy không nổi đương nhiên không có cơ hội nói ra nghi vấn, người nói câu này là Mạc Ảnh Hàn.

"Hắn vẫn đứng thẳng trước nắm đấm của ta, đương nhiên ta dùng mỗi chiêu này rồi."

"..."

"Không nói nữa không nói nữa, mau về thôi. Chờ bọn chúng quay lại thì không xong!" Phiền Tiểu Thử nói có hơi sốt ruột, bởi vì dù nàng có võ, nhưng đối phương dù sao cũng là thanh niên trai tráng, nếu nàng đối phó, sẽ có chút rắc rối.

"Không cần gấp, bọn chúng không quay lại đâu." Nhưng Mạc Ảnh Hàn thì ngược lại, đứng yên, khí định thần nhàn* nói.

*Hơi thở ổn định, tinh thần nhàn nhã

Phiền Tiểu Thử vô cùng kinh ngạc. "Sẽ không quay lại? Tại sao?"

"Người của Mạc gia đã đến, bây giờ bên ngoài hẳn đã giải quyết xong."

"Gì?" Phiền Tiểu Thử thộn ra.

"Trên nhẫn của ta có chức năng truyền tin, lúc ta vừa bị trói lên xe, người của Mạc gia đã dùng vệ tinh dẫn đường, theo dõi ta đến đây, cũng gần mấy phút rồi, bọn họ cũng đã đi đến." Nói cách khác, nàng bị người ta bắt cóc, kỳ thực cũng là kế hoạch ngay từ đầu của nàng, tuy bên trong kế hoạch này, ngay lúc nàng bị trói lên xe vệ sĩ của nàng nên ra tay cứu nàng mới phải.

"..." Phiền Tiểu Thử đã thộn đến mức không nói ra lời.

"Nhưng mà..." Mạc Ảnh Hàn đứng yên, từ lúc vừa bắt đầu đến giờ cơ mặt vẫn bị liệt, biểu tình soi mói này thật hiếm thấy, nhìn Phiền Tiểu Thử nói: "Sự xuất hiện của người là ngoài ý muốn."

"Ế?"

"Ta không biết người, người là ai?" Vào thẳng chủ đề, ngắn gọn rõ ràng.

"A... ta... a.... ta ta ta ở trên đường thấy người bị bắt cóc, cho nên ta đi theo, cứ như vậy." Chột dạ, chột dạ a...

"? Ra là vậy, nhìn không ra người lại là một người có lòng, chuyện bắt cóc nghiêm trọng như vậy, người cũng tùy ý giúp đỡ một người xa lạ."

"Cũng không phải tùy ý đâu." Thuận miệng trả lời, hoàn toàn không thông qua đại não.

"Sao? Không phải tùy ý?" Cau mày.

"A... không phải, ta có từng tự hỏi, có nên báo cảnh sát không." Nói dối, kỳ thực cái gì cũng không có, thế nhưng nàng lại không tìm được một lời giải thích hợp lý nào, để nàng lạnh miệng, để nàng lạnh miệng!

"Ừ. Người nhìn sơ rất quen mặt, chúng ta, có phải từng gặp qua không?"

Phù phù phù phù! Con tim này muốn nhảy ra khỏi miệng mình mới vừa lòng hả?!

"A a, ta là học sinh của học viện Anh Đào, trước đây ta cũng từng gặp qua học tử, nên chắc là quen mặt, cho nên ta nói không phải tùy ý giúp đỡ một người xa lạ a!" Cười gượng, cười gượng.

"À. Sao cũng được, ta vẫn cảm ơn người. Ta là Mạc Ảnh Hàn, hoan nghênh người bất cứ lúc nào cũng có thể đến Mạc gia chơi." Lời này của Mạc Ảnh Hàn tuyệt đối chân thành, nếu như gương mặt nàng không cứng nhắc như thế, Phiền Tiểu Thử nhất định sẽ phát hiện, nhưng biểu tình trên gương mặt Mạc Ảnh Hàn như một khối đậu phụ đông, nhưng có lẽ Phiền Tiểu Thử vẫn cảm giác được.

Cái này là sao! Chẳng lẽ ấn tượng của nàng đối với mình đã cải thiện? Nháy mắt, Phiền Tiểu Thử vô cùng vui vẻ, tâm tình nhảy nhót a. Nàng thậm chí còn cảm giác được chân mình không có chạm đất.

Gần như vừa nhún vừa nhảy đi theo Mạc Ảnh Hàn ra cửa gara, tâm tình tung tăng nghĩ, chiều này quả thật hiệu nghiệm, nhưng bốn chữ "Vui quá hóa buồn" kỳ tích xuất hiện.

"Người, là Phiền Tiểu Thử?" Mạc Ảnh Hàn đi phía trước đột nhiên quay đầu lại hỏi.

"Ừ." Tâm tình tung tăng nên Phiền Tiểu Thử tung tăng tâm tình trả lời.

"...Người hôm đó đê ta... tên là Phiền Tiểu Thử." Gương mặt Mạc Ảnh Hàn hết sức dữ tợn.

"..."

Thời gian đột nhiên dừng lại.

"...Vậy người nói xem, lột da người như thế nào, hiệu quả nhất?" Mạc tiểu thư dữ tợn rất chân thành hỏi.

"Không lột là tốt nhất..."

~(3_3)

~ "

"Nhưng ta muốn lột." Mạc Ảnh Hàn vô cùng linh hoạt chuyển động các ngón tay của mình, bước từng bước một tới gần Phiền Tiểu Thử.

Vẻ mặt Phiền Tiểu Thử đáng thương lui từng bước, lộ ra vẻ mặt khóc thảm nói: "Nghĩ lại là được rồi, không cần làm thiệt đâu."

Phiền Tiểu Thử vừa nói, vừa lui, hoàn toàn không để ý đến tên cướp bị nàng đấm thẳng đấm thẳng nằm trên mặt đất.

Tên cướp vô danh nằm im lặng không có ý thức chống cự. Phiền Tiểu Thử cứ lui cứ lui nên bị vấp cái 'thi thể' đó.

"Ế?!" Gót chân khua trúng 'thi thể' nên bị mất thăng bằng, liền ngã nghiêng, Phiền Tiểu Thử hai tay nhanh nhẹn duỗi ra phía trước, tìm giúp đỡ.

Nhưng hiển nhiên là Phiền Tiểu Thử đánh giá cao tính lương thiện của Mạc Ảnh Hàn quá, Mạc Ảnh Hàn hoàn toàn không có ý muốn đưa tay ra giúp nàng. Lạnh lùng nhìn nàng té ngã.

Phiền Tiểu Thử hoảng hốt. Vài giây trước khi ngã xuống, hai tay của nàng quơ quào không ngừng, vượt quá người thường, rất cục, trong lúc quơ quào, Phiền Tiểu Thử nắm chặt áo Mạc Ảnh Hàn. Muốn mượn lực để giữ vững cơ thể mình.

Mạc Ảnh Hàn vì vậy mà trả giá cho sự lạnh lùng của mình.

"Ế?!"

"A a a~~ "

Cũng chưa từng nghĩ tới, tên Tiểu Phiền Thự* này còn có lá gan dám tóm lấy nàng, cho nên không có chuẩn bị trước a. Cũng có lẽ bởi vì tên Tiểu Phiền Thự này tóm quá sức, Mạc tiểu thư không thể giữ thăng bằng.

*Tên của Tiểu Thử đảo thứ tự mà ra, Thự cùng đồng âm với Thử, cho nên nàng mới có biệt danh là củ khoai lang.

Phiền Tiểu Thử cứ nắm chặt lấy Mạc Ảnh Hàn, cả hai cùng nhau ngã xuống. Một nữ sinh hoảng hốt song song ngã cùng một nữ sinh cơ mặt bị liệt, tư thế cực kỳ quỷ dị.

Nguyên một màn 'Thiệt duyên đáng' hoàn toàn lộ rõ ra trước mặt Cố Tiểu Mãn và Mạc Thanh Hàn đang đứng chờ hai người trong cuộc.

"Oa a!" Nữ sinh té trên mặt đất thảm thiết kêu gào một tiếng.

Có Chúa chứng giám, Phiền Tiểu Thử thật sự ngã rất đau, Phiền Tiểu Thử kêu gào cũng thật thảm thiết, chỉ là phối hợp với tình cảnh hiện tại, hai người té trên đất, tứ chi giao nhau, thân thể người này chồng lên người kia khít sát hoàn toàn. Cố Tiểu Mãn đứng ngoài cửa rất không trong sáng nghĩ tới cảnh ướt át, kích tình thêm một chút nữa chắc chắn sẽ xuất hiện mây từ ngữ con cua.

Không rõ "từ ngữ tiểu bàng giải" nghĩa là gì, nhưng chắc không trong sáng lắm đâu.

"Lý do tỷ muốn tìm Phiền Tiểu Thử là đây? Ta còn cho rằng tỷ muốn lấy oán trả ơn... chẳng lẽ là muốn lấy thân báo đáp?" Một bên Mạc Thanh Hàn trong sáng nói.

"...Như vậy à..." Một bên Cố Tiểu Mãn không trong sáng trả lời.

Tha thứ cho hai người mới tới không rõ tình huống này đi.

Phiền Tiểu Thử bị đè trên người đã chết ngất nhưng vẫn không quên kêu thảm trong lòng.

Ta sẽ bị giết, ta nhất định sẽ bị giết

~(3_3)

~ nhưng nàng thực sự không có cố ý, thực sự không có a~~ chiêu anh hùng cứu mỹ nhân này, một chút cũng không dùng được.

4. Chương 4

Phiền Tiểu Thử mơ màng tỉnh dậy sau cơn hôn mê, thì liền nhìn thấy băng sơn mỹ nhân kia ngồi kế bên người mình.

"..." Phiền Tiểu Thử lập tức nhắm hai mắt lại, đồng thời hy vọng giá như mình chưa từng mở mắt ra.

"Mở ra." Rất rõ ràng, tuy Phiền Tiểu Thử đã lập tức nhắm mắt, nhưng Mạc tiểu thư vẫn nhạy cảm phát hiện.

"..." Phiền Tiểu Thử quyết định giả chết. Bởi vì có thể nào, cuối cùng nàng cũng chết.

Mạc tiểu thư tao nhã cầm lấy dao gọt trái cây bên giường, 'tao nhã' kẻ vào tai Phiền Tiểu Thử.

"...Mở, ra!" Lưỡi dao lạnh lẽo sắc bén lóe ra ánh sáng âm u.

Phiền Tiểu Thử cứ như vậy bán đứng phẩm chất của mình.

"Oa a a! Ta sai rồi, ta thực sự sai rồi! Xin đừng lột da ta

"

Bán đứng nhân cách của mình, Phiền Tiểu Thử quỳ gối trên giường, vĩnh môi, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, nhìn như vậy, xác thật rất muốn đá nàng một cước.

"..." Mạc tiểu thư ở bên cạnh mắc phải khó khăn.

Tuy nàng rất muốn lột da Phiền Tiểu Thử, nhưng nàng cũng xác thực rằng không thể lột được. Với lại, lột da rồi làm gì? Không thể hầm ăn. Nhưng không lột da Phiền Tiểu Thử, thì buông tha nàng sao, Mạc Ảnh Hàn lại không cam lòng. Hai vụ kia, Mạc tiểu thư rất là ghi hận trong lòng. Kỳ thực Mạc tiểu thư của chúng ta rất là nhỏ nhen.

Chung quy cũng nên cho nàng một chút giáo huấn nhỉ? Nhưng mà giáo huấn cái gì đây?

Từ nhỏ đã ở trong quy củ, bị người ta nói là bảo thủ vô thú* Mạc tiểu thư, nghĩ không ra biện pháp gì có thể chinh đốn người khác.

*không có thú vui/sở thích

Vì vậy nàng nghĩ a nghĩ, sau khi nghĩ hết một lúc, rốt cục nhớ tới nội dung phim truyền hình chiếu lúc 8 giờ* nàng vô tình xem phải thật lâu thật lâu trước đây:

*Khung giờ vàng

Nam diễn viên cho nữ diễn viên đeo tấm bảng "Ta là Đồ Ngu" đứng trước mặt toàn thể giáo viên trong trường.

Bộ phim này Mạc tiểu thư của chúng ta xem qua không nhiều, nhưng ấn tượng tương đối sâu.

Mạc tiểu thư của chúng ta, ở phương diện này mà nói, còn khá là ngây thơ.

Vì vậy ngày hôm sau.

Khả ái, học sinh giỏi, tự xưng văn võ song toàn Phiên Tiểu Thử của chúng ta, vô cùng ngây thơ đeo một tấm bảng "Ta là kẻ ngốc, ta là kẻ ngốc" đứng trước cửa học viện Anh Đào. Đồng thời còn bị dặn rằng, phải "cười ngu" cùng hành lễ kiểu công chúa* với mỗi người đi ngang qua.

*Chắc là kiểu xòe váy nhún cái

~Phiên Tiểu Thử rất muốn chết.

Sau khi hành lễ lần thứ 207, đồng thời bị người khác dùng ánh mắt mắng nàng "Con điên" lần thứ 207, Phiên Tiểu Thử thực sự thực sự rất muốn chết.

Tại sao nàng lại vì một người ấu trĩ muốn chết, ở chỗ này làm chuyện ấu trĩ muốn chết a a a! Cuộc đời của nàng a! Có cần phải như phim truyền hình lúc 8 giờ như thế này không!?

Củ khoai lang cảm thấy nhân cách của mình đã bị chà đạp nghiêm trọng, nàng muốn phản kháng, mạnh mẽ phản kháng! Nhưng mà nàng không có cách nào phản kháng, nàng chỉ là một củ khoai lang, tuy nàng không thể phủ nhận nàng là một củ khoai rất ưu tú, thế nhưng khoai dù sao cũng chỉ là khoai. Củ khoai lang không có cách nào phản kháng, cho nên có lẽ củ khoai lang nên tránh đại mỹ nhân xa một chút a

~(3_3)

~ quả nhiên người đẹp đều có gai, hơn nữa mỹ nhân này không chỉ đơn giản là có gai, gai này không chừng còn có độc!

Mạc Ảnh Hàn hiển nhiên không phải là loại người dễ dàng buông tha người khác. Thật ra, Mạc Ảnh Hàn lúc nào cũng vô cùng bận rộn, cho nên thật sự không có rảnh đi giày vò Phiên Tiểu Thử.

Bởi vậy, lúc Phiên Tiểu Thử có ý định tránh né nàng —— đương nhiên nàng không tránh né thì kết quả vẫn vậy. Sau chuyện này, Mạc Ảnh Hàn và Phiên Tiểu Thử thực sự không cùng nhau xuất hiện nữa.

Về chuyện xảy ra ở gara, trải qua sự uy hiếp và đe dọa kịch liệt của Mạc tiểu thư, nhân viên ở đây đương nhiên thở mạnh cũng không dám.

Dựa theo tình hình như thế, tất cả dần lắng xuống, yên bình như xưa.

Nếu thực sự trở thành như vậy, bộ truyện này cũng sẽ kết thúc ở đó. Nhưng mà, số dĩ có một số người mong chờ tương lai, là bởi vì nó có vô số khả năng có thể xảy ra.

Cũng bao gồm cả chuyện này, vốn dĩ có chết cũng không ai dám để lộ ra một chút việc ở gara, nhưng không biết tại sao chuyện này lại bị người làm lộ.

Tin đồn kinh khủng ở chỗ, nó cũng có vô số khả năng.

Cho nên vốn dĩ tình cảnh anh hùng cứu mỹ nhân của Phiên Tiểu Thử, lại biến thành phiên bản "Tiểu thư Mạc gia yêu phải nữ sinh bình thường cùng trường, với ý đồ tranh giành mà giở trò bắt cóc nàng".

Lúc nghe được phiên bản ấy Phiên Tiểu Thử đang sống một cuộc đời bình thường của nàng mà cảm động đến rơi nước mắt.

Phiên Tiểu Thử cảm động đến rơi nước mắt hiếm thấy hào phóng một lần, mời Bạch Lam đến căn tin đãi nàng ăn. Nàng đã mơ ước được ăn cơm gà ở căn tin này lâu lắm rồi, lần này rốt cục cũng nhân tâm mưa về, tâm tình vui vẻ a

La la la la, la la la la~~ ta là tiểu hành gia bán báo

Căn tin của học viện Anh Đào vô cùng tốt, thức ăn không chỉ ngon mà kỹ luật cũng không tệ, cảm giác vô cùng thoải mái.

Phiên Tiểu Thử đang ăn cơm gà của mình, uống trà sữa, thuận tiện tranh thủ thời gian nghỉ xem hôm nay mình đã kiếm thêm được bao nhiêu tiền.

Bạch Lam ngồi kế bên, chậm rì rì ăn, thỉnh thoảng chậm rì rì nói mấy câu.

Nhưng bầu không khí trong căn tin trước đó còn yên ắng, thì nháy mắt đột nhiên sôi nổi lên.

”Thật á thật á?! Sao lại có chuyện đó!”

”Hèn chi đến giờ cũng không thấy nàng có bạn trai! Thì ra là vậy?!”

”Oa a a~~ trời ơi là trời.”

”Thật là lãng mạn.”

”Nào của người bị kẹt ở cửa hả? Chuyện này lãng mạn chỗ nào?!”

”Thì là lãng mạn a, thực sự vô cùng lãng mạn mà~~ ”

”Người nữ sinh đó thật có phúc~~ ta cũng muốn được như nàng.”

”Được rồi được rồi, nữ sinh đó là ai hả? Rốt cuộc là ai a
có thật ở trong trường chúng ta không?”

”Này này~~ ta nói các người a, đầu óc thực sự không có vấn đề chứ?”

Các cuộc đối thoại bắt đầu tăng nhanh, bầu không khí càng trở nên sôi nổi hơn, sôi đến nỗi Phiên Tiểu Thử cũng không có bụng dạ nào mà tính toán doanh thu hôm nay của mình.

”Chuyện gì xảy ra a? Bên ngoài thiệt ồn ào~~” Hàng mi lá liễu có chút hoang mang nhẹ nhàng nhíu lại, Phiên Tiểu Thử hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra, lú đần ra ngoài nhòm ngó thử.

”Không biết, chuyện bự gì xảy ra chẳng?” Bạch Lam chậm rì rì trả lời. Giữa trán nàng cũng có nếp nhăn. Nàng không thích môi trường quá ồn ào.

Lẽ nào không có ai quản sao? Chuyện gì xảy ra a?Ồn ào đến như vậy.

Hai người hoàn toàn không hòa hợp vào bầu không khí sôi nổi của những người còn đang phiến loạn, ngoài kia lại nổi lên một tiếng quát to.

”Ồ chỗ chúng ta, ở chỗ chúng ta sao?! Ôi trời ơi chính là cái tên học sinh giỏi lớp ba!”

”Ừ ừ! Chính là cái đứa học sinh giỏi!”

”Trời! Lẽ nào lại là cái tên học sinh giỏi kia!”

”Đúng đúng đúng! Chính là nó chính là nó! Tên gì vậy?!”

”A a! Ta nhớ rồi, chính là cái tên yêu tiền hơn tính mạng! Hồi trước nó còn đeo tấm bảng ”Ta là kẻ ngốc” đứng trước cửa trường học a!”

”Đúng rồi đúng rồi! Tên là gì? Nó tên gì?!”

”Ta không nhớ rõ! Hình như là cái gì đó khoai lang!”

"Cái gì đó khoai lang, khoai to? Khoai nhỏ? Còn cái gì khoai nữa?! Ôi trời ơi rốt cuộc nó là cái củ gì!"

Bên ngoài thực sự càng ngày càng âm ỉ, đến nỗi cả căn tin phở cũng đều bị mấy người này làm ồn. Phiên Tiểu Thử không nhịn được nữa, buông tô cơm gà mới ăn được một nửa xuống, đứng dậy, chuẩn bị đi ra ngoài 'dạy dỗ'.

Này này này, học sinh ưu tú của học viện Anh Đào đâu rồi a, lúc này tại sao không thấy bóng dáng ai hết vậy? Nàng vừa từ bên hông đại sảnh đi ra, chợt nghe bên trong có người lớn tiếng hô tên của nàng.

"Phiên Tiểu Thử!"

"Ta nhớ rồi, nó tên là Phiên Tiểu Thử!"

"Có!" Phiên Tiểu Thử đứng ở cửa, còn chưa rõ chuyện gì đang xảy ra. Nàng không biết đối phương gọi Phiên Tiểu Thử kia có đúng là Phiên Tiểu Thử này hay không, nàng cũng không biết đối phương hô Phiên Tiểu Thử lớn như thế để làm gì. Nhưng nàng rất là bản năng, nên cũng lớn tiếng trả lời lại.

"..."

"..."

Nháy mắt, mọi người ở trong căn tin đều im lặng, từng cái đầu cấp tốc chuyển hướng lại nhìn nàng, từng đôi mắt đều đồng loạt nhìn nàng.

"...Sao, sao vậy..." Tuy ý định đi ra của Phiên Tiểu Thử chính là muốn cho căn tin đang sôi nổi này yên tĩnh trở lại, và bây giờ căn tin cũng yên tĩnh thật. Nhưng mà, yên tĩnh này cũng quá quái dị a a a?!

Phiên Tiểu Thử có ý muốn chạy. Lẽ nào bọn họ muốn cùng tấn công về phía này? Để làm chi a? Này này, để làm gì vậy! Nàng chỉ hy vọng bọn họ có thể nhỏ tiếng một chút thôi, này này chưa kể, cái gì nàng cũng chưa kịp làm mà!

"Chính là tên Phiên Tiểu Thử này!" Không biết là ai, tại thời khắc này đột nhiên quát lên một tiếng chói tai!

"Oa a a a! Phiên Tiểu Thử!"

"Phiên Tiểu Thử!"

"Đúng là Phiên Tiểu Thử! Chính là cái tên Phiên Tiểu Thử kia!"

"Trời ơi! Phiên Tiểu Thử!"

"!@#%^..."

"%\$^&*(..."

Bên trong căn tin, cái tên Phiên Tiểu Thử một lần nữa lại vang lên, liên tục. Vang lên một tầng lại một tầng, một trận lại một trận. Nghe đến nỗi sau này rất lâu rồi mà Phiên Tiểu Thử vừa nghe đến tên của mình liền muốn nôn.

Sau tiếng gọi tên đó, các vị đồng chí thực sự cùng nhau tấn công về phía nàng. Phiên Tiểu Thử còn chưa phản ứng lại, thì hoàn toàn bị vây chặt như nêm cối. Tất cả cái miệng N bề đều ở trước mặt nàng không ngừng khép mở khép mở, hỏi đủ loại câu Phiên Tiểu Thử đến giờ cũng không có nghĩ đến.

"Chuyện của ngươi và tiểu thư Mạc gia là thật hay giả?"

"Băng sơn mỹ nhân Mạc Ảnh Hàn thực sự có tình ý với ngươi hử?"

"A a, việc đó rốt cuộc bắt đầu từ lúc nào hử?"

"Các ngươi làm sao gặp nhau?!"

"Này này, Phiên Tiểu Thử, lần ở gara Mạc tiểu thư thực sự làm gì với ngươi hả?"

"Nghe nói lúc bị phát hiện ngươi đang bị nàng XXOOOOOXXX..."

Bạch Lam thật vất vả chen vào giữa đám người, thì thấy Phiên Tiểu Thử đã trợn trắng mắt.

"Tiểu Thử? Tiểu Thử ngươi không sao chứ?!"

Vì vậy Phiền Tiểu Thử ở giữa vòng vây của một đám người, dưới một 'tóp ca' kinh khủng, xấu đẹp.

Cơm gà, cơm gà của nàng còn chưa có ăn xong a, cơm gà nàng hiếm khi mua còn chưa có ăn xong, lãng phí a

~(3_3)

~ tám đồng của nàng a~~

5. Chương 5

Chuyện xảy ra sau đó quả thật còn nhanh hơn ngôi Tàu Thần Châu VI! Sau khi Phiền Tiểu Thử tỉnh lại trong phòng y tế, tất cả mọi chuyện đều 'chát chát bốp' tát vào đầu nàng. Hoàn toàn không cho nàng một chút thời gian nào để tự hỏi tại sao lại xảy ra chuyện như vậy.

Nhưng trong lúc hỗn loạn, có một việc, Phiền Tiểu Thử mặc kệ lười suy nghĩ tới cỡ nào cũng phải hiểu rõ nó. Minh, lần này, lại chết chắc rồi lại chết chắc rồi, lần này thực sự lại chết chắc rồi!

Học viện Anh Đào sôi nổi, lúc Phiền Tiểu Thử lú đầu ra, Học viện Anh đào lại sôi nổi gấp bội.

Nhưng sự việc không chỉ đơn giản như vậy.

Thời gian nghỉ trưa, Phiền Tiểu Thử len lén trốn trong thiên phòng* không người, lúc nàng đang nghĩ khi nào Mạc Ảnh Hàn sẽ đến lột da nàng, hoặc là nàng sẽ chết kiểu nào khác, thì có một gã học sinh từ bên ngoài chạy ào vào. Lớn giọng nói với các học sinh khác: "A a a! Mau mở TV mau mở TV!"

* ... cũng gọi là phòng khách nhưng không phải là phòng khách...

Bên trong căn tin, các học sinh còn đang tùm tùm tám chuyện, chưa rõ chuyện gì đang xảy ra.

"Truyền thông đưa tin luôn rồi a, ôi zời, lần này lớn chuyện rồi!"

Một câu như vậy, căn tin lại tiếp tục sôi nổi.

"Thật á?!"

"Không thể nào!"

"Nhanh mở TV, nhanh lên coi!"

Ồn ào một trận, TV siêu bự trong căn tin được bật lên, đồng thời cấp tốc chuyển đúng kênh cần xem.

Trên màn ảnh, nữ MC cầm micro, rõ ràng lưu loát tóm tắt nguyên nhân sự việc.

Âm thanh TV được bật vô cùng lớn, bảo đảm từng người trong căn tin đều nghe được, chỉ có Phiền Tiểu Thử bên trong thiên phòng cho nên nàng cũng nghe được rõ ràng từng chữ.

Giọng điệu nữ MC bình tĩnh nói đủ loại lời đồn và đủ loại suy đoán của người ngoài.

Lúc cô MC nói đến câu "Căn cứ theo nguồn tin chính cho biết, tiểu thư Mạc gia và người nữ sinh này tồn tại rất nhiều uẩn khuất chưa giải thích được" Phiền Tiểu Thử của chúng ta đập bàn bật người đứng dậy.

Phiền Tiểu Thử không thể nén cơn đập bàn bật người đứng dậy mà còn vọt tới trước mặt cái TV trong căn tin, duỗi cánh tay ngà tay ngọc của mình chỉ vào cô MC trong TV, lớn tiếng kháng nghị: "Nói bậy! Không phải thế, không phải thế không phải thế không phải thế!! Ngươi trả trong sạch lại cho ta

~~ "

Sự xuất hiện của nàng khiến căn tin sôi trào đến cảnh giới xưa nay chưa từng có, người đứng cạnh nàng không ngừng kêu to hỏi nàng và Mạc Ảnh Hàn rốt cuộc phát triển đến mức nào, cảm giác của Phiền Tiểu Thử bây giờ, ngoại trừ ủy khuất chỉ còn ủy khuất.

Oan uống a, nàng oan uống còn hơn Đậu Nga* nữa a. Xấu xa, mấy người là một đám xấu xa! Mấy người còn nói như vậy Mạc Ảnh Hàn nhất định sẽ đến lột da ta liền a! TAT

*Chắc giống truyện Thị Mầu.

Giữa tiếng kêu rên của Phiền Tiểu Thử, sự tình cứ như vậy, càng ngày càng ồn ào, càng ngày càng ồn ào.

...

Nếu như Mạc Ảnh Hàn muốn tới lột da Phiền Tiểu Thử, thì Phiền Tiểu Thử tuyệt đối trốn không thoát. Cho nên với kinh nghiệm xém bị lột da, Phiền Tiểu Thử đã hết hy vọng, ngừng giãy giụa. Nàng cũng không bỏ chạy, nàng ngoan ngoãn ngồi trong phòng KTX của mình, và đợi vị tiểu thư kia đến lột da nàng.

Nhưng mà nàng chờ a chờ, vậy mà chờ thế nào cũng không thấy Mạc Ảnh Hàn đến.

Nếu núi không đến tìm ta, vậy ta đến tìm núi.

Phiền Tiểu Thử quyết định cầm thành ý của bản thân đến tìm Mạc Ảnh Hàn. Nàng nhất định phải giải thích rõ ràng với Mạc Ảnh Hàn, chuyện này nàng thực sự thực sự thực sự không có hé răng một lời nào, thực sự không có!

Nhưng nàng chưa lột thân ra được khỏi phòng thì đã thấy Bạch Lam vội vã chạy đến.

”?” Làm cho một người luôn chậm rì rì như Bạch Lam chạy thành cái dạng này, thật không dễ dàng, chuyện bị gì vừa xảy ra hả?

”Tiểu Thử.” Bạch Lam rút cuộc cũng chạy đến trước mặt Phiền Tiểu Thử, bành hai chân, tay chống lên đùi, cúi người thở dốc.

”Gì thế gì thế? Làm sao thành cái bộ dạng này?” Phiền Tiểu Thử kinh hãi nói, ”Chẳng lẽ Mạc Ảnh Hàn tới? Nàng tới lột da mình?” Tha thứ cho đứa trẻ này a, nàng ám ảnh bị lột da.

”Không... không phải

” Bạch Lam thở hồng hộc, nói ngắt quãng.

”Vậy rốt cuộc là gì?! Người nói đi nói đi nói đi!” Biết chuyện gì bức chết người nhất không? Chính là lúc người gấp đến độ muốn nhảy tung lên vậy mà hết lần này tới lần khác gặp phải một đứa ăn nói chậm rì, thời khắc mấu chốt còn kèm theo thở dốc.

”Người... người... người không sao hết, Tiểu thử, người không sao, Mạc Ảnh Hàn mở buổi chiều dài nói rõ ràng chuyện này rồi.” Ngay khi Phiền Tiểu Thử bị đám chữ ’người’ làm cho muốn thổ huyết, hận không thể bóp chết Bạch Lam thì, Bạch Lam rút cuộc cũng thở xong, đem câu kể tiếp nói ra.

”É?!” Xin hãy quên vẻ mặt quý dị lúc này của Phiền Tiểu Thử đi, còn chữ ”É” này là do mừng quýnh!

”Sáng hôm nay, Mạc Ảnh Hàn mở buổi chiều dài ký giả, nói rõ ràng chuyện này, nói đây là do công ty cạnh tranh thâm dệt ra.”

”...” Miệng Phiền Tiểu Thử biến thành hình chữ O.

”Tin tức này chắc có phát lại, người có thể online xem.”

”A a! Ừ ừ, đúng đúng! Ta lập tức đi xem, phải lập tức đi xem!!”

Nếu như biểu tình của Phiền Tiểu Thử trước lúc xem cái tin tức này là kinh ngạc, thì sau khi xem cái tin này thì phản ứng quả thực có thể dùng câu ”Không thể tin được” ra mà hình dung.

Vì trên màn hình tin tức, Mạc Ảnh Hàn không chỉ làm sáng tỏ vụ việc, nói dăm ba câu hóa giải phong ba lần này, còn nói, nàng và Phiền Tiểu Thử là bạn bè, đồng thời rất cảm kích Phiền Tiểu Thử lần đó đã ra tay cứu nàng, không ngại nguy hiểm. Hy vọng bọn họ đừng làm bạn của nàng tổn thương.

Phiền Tiểu Thử ngồi trước máy vi tính, nhìn Mạc Ảnh Hàn điềm tĩnh xinh đẹp, gương mặt không chút gợn sóng sợ hãi, gắt gao ôm màn hình vi tính, hận không thể lấy thân báo đáp nàng.

Mạc Ảnh Hàn a Mạc Ảnh Hàn! Thì ra là Phiền Tiểu Thử hiểu lầm, cái gì máu lạnh, thủ đoạn ác độc, băng lãnh, tất cả đều gạt người. Mạc Ảnh Hàn của nàng Từ khi nào thành của người? là thiên thần a

Nàng từng nói Phiền Tiểu Thử nàng chưa từng nhìn lầm người bao giờ chưa? Mỹ nhân xinh đẹp như thế sao là người xấu được

á ha ha ha ha ha.... O()o

Vì vậy, chuyện làm ồn ào cả học viện Anh Đào, ma xui quỷ khiến làm sao mà yên ắng hết. Tuy rằng sau vụ này, trong trường ít nhiều cũng còn người nhiều chuyện, thế nhưng đối với Phiền Tiểu Thử lẫn qua tai kiếp này mà nói, thực sự muốn dập đầu cảm tạ trời đất.

Cùng lắm trở thành một couple trong học viện Anh Đào mà thôi, ây za, người lớn không chấp nhất a.

Về phần chuyện này thì còn một di chứng, đó là...

Tiểu thí thí* Cố Tiểu Mãn bị 'nở hoa'.

*Chắc bảo cái mộng

"Tiểu Hàn Tiểu Hàn Tiểu Hàn người nhẹ một chút nhẹ một chút a oa oa..."

"Được rồi được rồi, ngoan, ta đã rất nhẹ tay rồi."

"Nhưng mà đau quá, đau quá đau quá đau quá

~"

"Rồi rồi, ta sẽ nhẹ tay một chút."

"Oa oa oa... oa oa oa..."

"Tiểu Mãn đừng khóc, tốt rồi tốt rồi, không có nở hoa."

"Tiểu Hàn, ta thực sự không có cố ý, ta không có cố ý nói ra đâu

"

"Ta biết. Được rồi, xoa xoa, xoa xoa."

"Sau này ta sẽ không bao giờ... uống rượu nữa... lời người say nói toàn bộ đều là bại hoại! Oa oa oa..."

6. Chương 6

Tích thủy chi ân đương dũng tuyền tương báo*. Phiền Tiểu Thử là một tên tham tiền, nhưng việc đó và việc Phiền Tiểu Thử muốn báo ân hoàn toàn không dính dáng. Tuy bây giờ Phiền Tiểu Thử hoàn toàn không có dấu hiệu muốn báo ân, nhưng Phiền Tiểu Thử vẫn nhớ rõ cái ân này, và nàng tự hứa với lòng mình thực sự thực sự phải báo ân!

*Nợ một giọt nước, trả nguyên con suối. <= đại="” loại="”>

Nhưng mà đây là việc Phiền Tiểu Thử tự hứa với bản thân, cho nên độ tin tưởng không được cao.

Bởi vì sau sự kiện đó, trong mắt của Phiền Tiểu Thử toàn là kiếm tiền, cả ngày ngoại trừ suy nghĩ, hôm nay buôn bán lời bao nhiêu tiền, chính là nghĩ hôm nay kiếm được bao nhiêu tiền.

Sau đó, một đêm tháng 11, đạo đức luôn chạy theo tiền bạc của Phiền Tiểu Thử vô tình rút xuống mức N, nàng nhận được một việc có thể kiếm được cả mở tiền.

Ngày 17 tháng 11 Bồn gia sẽ mở tiệc ở Phượng Thê Lâu, dưới danh nghĩa công ty tròn 30 năm thành lập, mời rất nhiều danh nhân tham dự buổi tiệc.

Đây là một sự kiện lớn, mỗi tòa soạn đều muốn cướp được tin độc nhất vô nhị. Nhưng lần này Bồn gia lại quy định, miễn là ký giả thì chỉ có thể sau 9 giờ tối mới được vào hội trường chụp ảnh.

Tuy yến hội 10:30 tối mới kết thúc, thế nhưng sau 9 giờ mới vào, thì có thể chụp được gì. Cho nên các tòa soạn đều tung ra cảnh ô-liu, hứa rằng mặc kệ là ai nếu có thể vào chụp hình trước 9 giờ, và nếu đó là tin độc nhất vô nhị thì sẽ được trả thù lao hậu hĩnh.

Bình thường Phiên Tiểu Thử hay giúp đỡ tòa soạn, tạp chí chụp ảnh ai cũng biết. Phiên Tiểu Thử tham tiền đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Lúc này trong mắt nàng ngoại trừ \$ ra, thì không còn bất cứ thứ gì.

Nếu như nàng có thể len lén chui vào, đồng thời bắt được tin độc nhất vô nhị hay tin giật gân ế hế hế hế hế...

...

Thời gian trôi qua như chim bay, xé lịch nhanh chóng. Rất nhanh đã đến ngày 17 tháng 11, chính là ngày Bồn gia đãi tiệc.

Phiên Tiểu Thử sau khi lập kế hoạch chặt chẽ, thì xuất phát đến Bồn gia. Đương nhiên, có đem theo Bạch Lam đi cùng.

"Tiểu Thử, ta cảm thấy như vậy là không ổn, Bồn gia không phải là nơi dễ dàng trà trộn vào như vậy, nếu như bị phát hiện, chúng ta nhất định sẽ chết." Bạch Lam bị Phiên Tiểu Thử kéo tới, vẻ mặt vô cùng bất mãn.

"Yên tâm đi yên tâm đi, ta đã chuẩn bị rồi, nhất định sẽ không bị bắt được." Phiên Tiểu Thử một tay kéo Bạch Lam, để nhỏ bạn mình không bỏ trốn, vừa không ngừng sải bước, hoàn toàn không có ý muốn lui.

Nhưng các đọc giả nghìn vạn lần đừng hiểu lầm, Phiên Tiểu Thử hiện tại có thể kiên định tiến lên như thế, tuyệt đối không phải do nàng đã chuẩn bị kỹ càng, mà là do nàng đã chết vì đồng tiền, thể xác và tinh thần đều đã mù quáng.

Nói là có chuẩn bị đơn giản là mặc một bộ quần áo, sau đó giấu camera mini vào trong tay áo mà thôi. Nhắc tới trò bịp, thực sự không có gì bịp, vì cơ bản mỗi một ký giả, hay là chó săn đều sẽ có mảnh khốe như vậy thôi.

Chỉ là Bồn gia không phải dễ dàng như vậy là có thể vào, lần này lại tổ chức buổi tiệc long trọng như vậy, đương nhiên càng thêm cẩn thận, mỗi vị trí đều đặt bảo vệ và nhân viên. Muốn trà trộn vào đương nhiên càng khó hơn lên trời. Cho nên, lần này Phiên Tiểu Thử sống chết kéo theo Bạch Lam là vì nguyên nhân này. Trong công tác chuẩn bị lần này, Bạch Lam có vai trò quan trọng.

"Tiểu Thử, ta thực sự cảm thấy như vậy quá khủng a, nhanh về tốt hơn." Bạch Lam thật không muốn làm chuyện như vậy, nàng luôn an phận thủ thường, loại chuyện nguy hiểm này nàng thật sự không muốn dính vào.

"Yên tâm yên tâm, lúc đó ta bò vào cửa sổ người giúp ta canh chừng là được rồi."

"..." Bạch Lam thầm kêu khổ a, tại sao nàng nhất định phải giúp cái tên điên này làm chuyện khủng vậy a?

Chu niên khánh* 7 giờ 30 tối chính thức được tham dự. Là một thành viên của Bồn gia, đồng thời cũng là người hợp tác trong công ty, hai vị tiểu thư Mạc gia đương nhiên cũng được mời.

*Tiệc tròn năm

Mạc Thanh Hàn còn bắt Cố Tiểu Mãn theo. Cố Tiểu Mãn bởi vì lần "Để lộ bí mật" kia, sau khi tiểu PP* gặp nạn, thì có điểm sợ Mạc Ảnh Hàn, cho nên luôn lui ở bên người Mạc Thanh Hàn, không dám tới gần nàng.

*Chắc mông:v

Nhân khí* Mạc Thanh Hàn rất cao, tuy bình thường nàng luôn vắng mặt, lúc ý thức tỉnh táo cũng không nhiều, nhưng bởi vì có vị tỷ tỷ Mạc Ảnh Hàn làm nền, nhân khí của nàng luôn khá tốt.

*Nhiều người để ý - Nổi tiếng

Bởi vì người muốn giao hảo với Mạc gia có rất nhiều, thế nhưng nhìn gương mặt vạm vỡ năm tề liệt của Mạc Ảnh Hàn có thể giao hảo với nàng không phải là chuyện dễ dàng, nhưng may mắn chính là quan hệ chị em Mạc gia rất tốt, giao hảo với Mạc Thanh Hàn là được, cũng giống như có quan hệ tốt với Mạc Ảnh Hàn rồi. Cân nhắc như vậy, người "tiền công" đến Mạc Thanh Hàn đương nhiên cũng nhiều hơn.

Cho nên, nhân khí Mạc Thanh Hàn sở dĩ cao như thế, cũng bởi vì bên cạnh thường xuyên có lá xanh làm nền.

Nhưng cũng không phải Mạc Ảnh Hàn không có nhân khí, tuy trò chuyện với nàng có chút khó khăn, nhưng những nhân vật có năng lực giao tiếp lợi hại, có thể dễ dàng nói chuyện cùng Mạc Ảnh Hàn. Huống chi, người của Bồn gia đa số đều là biến thái, có thể giao hảo cùng Mạc Ảnh Hàn cũng không có gì kì lạ.

Cho nên khi Mạc Ảnh Hàn vẫn bung cái mặt vạm vỡ năm tề liệt đi vào hội trường thì không ít người tìm nàng bắt chuyện.

Đứng trước mặt nàng là thiếu gia của tập đoàn Hưởng gia, hôm nay đã bắt đầu tiếp nhận nghiệp vụ của tập đoàn, nhưng vẫn chưa chính thức.

"Thật ra Mạc tiểu thư không nhớ rõ đó thôi, ở trường ta và Mạc tiểu thư cùng khoa đó." Hấn ưu nhã cầm ly rượu Brandy trong tay, cười nói.

Mạc Ảnh Hàn lễ phép mở miệng đáp: "Nào có, tên của Hưởng tiên sinh, lúc còn đi học ta có nghe nói qua." Tuy Mạc Ảnh Hàn luôn bày ra vẻ mặt vạm vỡ không thay đổi, nhưng lễ tiết nàng không thiếu, dù sao cũng là thương trường, trên thương trường không được phép đùa giỡn, đôi khi người không muốn, nhưng cũng phải giả bộ khách khí. Mạc Ảnh Hàn có thể đứng trên thương trường, đương nhiên sẽ không phải là loại tiểu nha đầu người khác có thể lợi dụng.

Đối phương cười, nói: "Vậy thật sự vinh hạnh, đáng tiếc hồi đấy chúng ta chung khoa, nhưng vẫn không có cơ hội làm quen."

"Bây giờ làm quen, cũng không muộn." Vì bày tỏ thành ý của mình, gương mặt Mạc Ảnh Hàn rất khó rất khó có được dịu dàng hơn một chút.

Hấn giơ cánh tay đang cầm rượu Brandy, nói với Mạc Ảnh Hàn: "Vì hôm nay quen biết, cạn ly."

"Cạn ly." Mạc Ảnh Hàn cũng giơ ly rượu trong tay.

Đối phương đang định thân mật với Mạc Ảnh Hàn hơn một chút, đột nhiên, bên cạnh xôn xao ầm ĩ, hai người cùng nhau quay đầu nhìn.

Thì ra là có chó săn hóa trang vào chụp hình, muốn chụp được một tấm độc nhất vô nhị.

Tấm ảnh này rất phiền phức, tuy trong tấm ảnh cũng chỉ có vài người mà thôi, nói thật ra cũng không nhìn ra gì, thế nhưng kèm theo lời nói của người chụp ảnh lại có thể thiên biến vạn hóa, đem trắng thành đen, đen thành trắng, khiến người trong cuộc cũng xấu hổ không thôi, buổi tiệc này không được quay phim lại, cũng không tiếp đãi ký giả.

Hơn nữa, lần này Bồn gia cũng cố ý nói rõ, trước 9 giờ tối bất luận thể nào cũng không để ký giả vào.

Thế nhưng buổi tiệc này có không ít những nhân vật có thể giật tít hot, đương nhiên sẽ có người trà trộn vào bới móc đến cùng. Tuy Bồn gia canh phòng rất nghiêm ngặt, nhưng quả quít dày cũng có móng tay nhọn, tự nhiên sẽ có người liều mạng trà trộn vào. Phiền Tiểu Thử là một trong những số đó.

Lúc bên trong xảy ra chuyện, Phiền Tiểu Thử vừa tiến đến, chợt nghe bảo an hô lớn: "Tên đằng trước ta biết, là ký giả của tòa soạn, chặn hấn lại!"

La một tiếng như thế khiến chân Phiền Tiểu Thử mềm nhũn, thiếu chút nữa đã nhắc tay lên hô to: "Đừng bắt ta, ta sai rồi ta nhận lỗi!" Trong lòng kêu khổ không ngừng, có cần phải giỏi vậy không a? Nàng vừa mới tới đã bắt được?

Nhưng Phiền Tiểu Thử còn chưa kịp làm bất cứ động tác gì, chỉ thấy bảo vệ xông đến rất nhanh, tóm lấy một gã đàn ông đang liều mình chạy vào đám người, kéo hấn ra ngoài.

Đối phương đâu có chịu nhận tội ngay, hai bên đấu khẩu kịch liệt, hội trường lại xôn xao một lần nữa. Mãi cho đến khi tiểu thư Cốc gia và Hạ gia ra mặt, mới đem cả hai ra khỏi hội trường.

Sau khi cả hai đã đi, hội trường còn chút rối loạn, hai người lại lập tức bắt đầu trấn an các tân khách tham gia buổi tiệc.

Các tiểu thư của Bốn gia quả nhiên rất có bản lĩnh, Cốc Vũ và Hạ Mạt không tốn nhiều thời gian, liền thành công làm hội trường an tĩnh trở lại.

Tuy bầu không khí trong hội trường đã yên ắng, nhưng Phiền Tiểu Thử thì thê thảm rồi, trải qua chuyện vừa rồi, bảo vệ trong hội trường càng gia tăng thêm một nhóm, nàng hành động càng không dễ, huống chi nàng còn phát hiện, dường như nàng đang bị bảo vệ theo dõi.

”...”

~(3_3)

~Có cần phải vậy không a? Nàng tới chụp ảnh, nàng mới là người phải nhìn chăm chăm người khác chứ? Tại sao ngược lại nàng bị người ta nhìn chăm chăm thế kia? Cái tình tiết này không đúng a!

Phiền Tiểu Thử vừa rít gào trong lòng, vừa cố gắng chen vào trong đám người. Nhưng dù là vậy, cũng không có cách nào tránh né ánh mắt chuyên nghiệp của mấy người bảo vệ. Có tên bảo vệ đi đến phía nàng rồi.

”...” Lần này chết chắc rồi lần này chết chắc rồi lần này thực sự chết chắc rồi. Nếu như bị người kéo ra ngoài...

Nàng không muốn a

~(3_3)

~Trong lòng đã gấp đến độ nhảy tung tung, giả bộ bình tĩnh nhìn trái nhìn phải, muốn tìm cái gì đó có thể cứu mạng rơm rạ của nàng.

Thế là nhìn quanh nhìn quanh, nàng nhìn thấy Mạc Ảnh Hàn.

Người ơi cứu mạng! Rơm rạ! A!

Mạc Ảnh Hàn đương nhiên cũng nhìn thấy Phiền Tiểu Thử. Phải nói là, lúc ồn ào khi nãy, nàng cũng đã chú ý tới Phiền Tiểu Thử. Chỉ là nàng không có nghĩ đến nguyên nhân Phiền Tiểu Thử ở đây.

Nàng còn đang nghi hoặc, thì thấy Phiền Tiểu Thử nhanh chóng chạy đến hướng này. Nét mặt kích động còn kèm theo hai hàng nước mắt nước mũi.

”?” Mạc tiểu thư có chút kinh ngạc.

”Đại Hàn!” Phiền Tiểu Thử đã vô cùng nhiệt tình nhào tới, còn ôm lấy cổ nàng.

”?!”

Đại Hàn?! Ai cho nàng cái quyền hô nữ danh của nàng?!

Mạc tiểu thư bây giờ không phải kinh ngạc nữa, mà là sợ hãi bên trong sợ hãi còn có một chút bất mãn. Diễn trò gì thế này? Gì thế này!?

7. Chương 7

Đầu óc rối loạn, Mạc tiểu thư tự hỏi nhưng cũng cảm thấy vô cùng rối loạn, hiện tại trong đầu hiện lên vô số ý nghĩ, nhưng đều lung tung lộn xộn không tìm ra một manh mối nào.

”Đại Hàn! Ta vừa vào đã thấy ngươi rồi ~()/~” Thừa dịp Mạc Ảnh Hàn còn đang chưa rõ chuyện gì, Phiền Tiểu Thử đã buông nàng ra, vô cùng thân thiết nắm lấy cánh tay Mạc Ảnh Hàn, nhiệt tình hô cái nữ danh khiến Mạc Ảnh Hàn vô cùng bất mãn, bắt đầu lải nhải liên miên nói chuyện gia đình.

"..." Mạc Ảnh Hàn vẫn không tìm ra manh mối, nàng bất động thanh sắc để mặc Phiền Tiểu Thử lôi kéo.

Củ khoai lang này làm cái quỷ gì ở đây?!

"Ây za za, người ở đây thật đúng là đông quá, có muốn chúng ta đến bên kia ngồi không?" Sợ Mạc Ảnh Hàn lấy lại phản ứng, sẽ đẩy mình ra, Phiền Tiểu Thử quyết định tiên phát chế nhân*. Trước tiên kéo Mạc Ảnh Hàn đến một chỗ bí mật, thoát khỏi đám bảo vệ này.

*Đánh phủ đầu

Nhưng mà nàng dường như đánh giá thấp IQ của Mạc Ảnh Hàn. Bởi vì lúc này người ta đã liếc thấy bọn bảo vệ đang đứng kế bên, muốn tiến lên nhưng rõ ràng còn đang do dự. Liếc mắt cái, nàng cũng đã hiểu ra nguyên do.

"..." Nhưng mà nàng không làm gì cả, để mặc cho Phiền Tiểu Thử kéo mình đi qua một góc yên tĩnh.

"Phù... thiếu chút nữa chết rồi." Vừa vào góc, Phiền Tiểu Thử lập tức thả cánh tay Mạc Ảnh Hàn, lấy tay vỗ vỗ ngực mình.

Mạc Ảnh Hàn ở một bên nhìn nàng từ trên xuống dưới. Sau đó dùng vẻ mặt vạn năm không đổi, hỏi: "Mượn quần áo ở đâu, không hợp với vóc người như thế, khó trách người khác nhìn ra người."

Bị hỏi như thế, Phiền Tiểu Thử lập tức giật mình. Sau đó cẩn cẩn thận thận nhìn Mạc Ảnh Hàn, gương mặt ngưng hỏi: "Người, người biết rồi?"

"..." Mạc Ảnh Hàn không trả lời, tính là ngầm thừa nhận đi.

"Người, người biết từ lúc nào?" Bởi vì từng bị Mạc Ảnh Hàn giáo huấn, cho nên Phiền Tiểu Thử vẫn còn rất sợ nàng, lúc nói đến đây, cơ thể đã không tự chủ được mà lui về sau mấy bước.

"Khi này."

"..." Phiền Tiểu Thử rất muốn bỏ chạy, nhưng mà bây giờ Mạc Ảnh Hàn đang cứu mạng rơm rạ của nàng, nếu như bây giờ chạy trốn khỏi nàng, kết cục nhất định sẽ càng thêm thê thảm! TAT

Muốn chạy trốn, nhưng lại không thể trốn!

"Người làm việc ở tòa soạn?"

"Không phải, chỉ là lần này tòa soạn 'Chiêu hiền lệnh' chỉ cần chụp được tấm ảnh độc nhất vô nhị, mặc kệ là ai cũng sẽ có thù lao hậu hĩnh, cho nên ta mới vào đây chụp."

"..." Những tòa soạn này quả thật không ngại cực khổ. "Người vào đây bằng cách nào, không có thiệp mời cũng không bị kiểm tra."

Phiền Tiểu Thử rụt rụt cổ cười ngượng, "Leo cửa sổ."

"..." —_—||| nhưng mà căn cứ theo hiểu biết của nàng, cửa sổ Phượng Thê Lâu không phải dễ leo như vậy.

"Bởi vì ta có quen người làm việc ở đây, cho nên trước đó có chuẩn bị rồi, bảo nàng mở cửa sổ cho ta, rồi ta lên chui vào, sau đó thay đồ tới hội trường." Đúng hơn là người quen với Bạch Lam.

"..." Mạc Ảnh Hàn tiếp tục phiền muộn, người càng không ngại cực khổ hơn a. "Lần sau chuyên nghiệp một chút, ít nhất cũng mặc quần áo vừa thân." Mạc Ảnh Hàn lạnh lùng nói.

Phiền Tiểu Thử lắp bắp nói: "Không có cách nào khác a... đồ của người ta mà, chẳng lẽ phải mua một bộ mới, một năm không biết có mặc lần nào không."

"..." Mạc Ảnh Hàn không nói gì. Xoay gót chuẩn bị rời đi. Nàng cũng không tâm tình ở đây chơi với củ khoai lang.

"..." Mạc Ảnh Hàn vừa mới bước ra một bước, Phiền Tiểu Thử lập tức đuổi theo.

"?" Mạc Ảnh Hàn cau mày, lại đi.

"..." Phiền Tiểu Thử tiếp tục đuổi theo.

"!" Mạc Ảnh Hàn tiếp tục cau mày, dứng chân nhìn nàng.

"..." Phiên Tiểu Thử rụt cổ, đứng im.

"... Làm gì vậy?"

Phiên Tiểu Thử lập tức ngẩng lên, vô cùng tội nghiệp nhìn Mạc Ảnh Hàn nói: "Người đừng đi mà, nếu như người bỏ đi, ta nhất định sẽ bị bảo vệ phát hiện, bắt lỗi ra ngoài."

"..." — — —||| Chẳng lẽ không nên bắt người lỗi ra ngoài?

"Cho nên người nghìn vạn lần đừng bỏ ta lại a

~" Phiên Tiểu Thử lệ rơi như thác.

"Vậy người định thế nào?"

"Ta van người ta van người, để ta đi cùng người nha. Tiễn phật tiễn tới tây phương, người mang ta đi theo, để ta chụp hình." Đã là vì tiền, Phiên Tiểu Thử ngay cả mạng nhỏ cũng không muốn.

"Ta?" Nhiệt độ xung quanh thân Mạc Ảnh Hàn đột nhiên hạ xuống.

"..." Phiên Tiểu Thử như Hoàng Hà vỡ đê.

"..."

"..."

Đời người luôn làm một hai chuyện ngu ngốc, đương nhiên Mạc Ảnh Hàn cũng không ngoại lệ.

Nhưng mà Mạc Ảnh Hàn cảm thấy, cả đời nàng làm chuyện ngu ngốc, cũng không bằng việc hiện tại đang làm.

"..." Bị Phiên Tiểu Thử kéo tay, 'tung tăng' tiến vào hội trường, lần đầu tiên Mạc Ảnh Hàn cảm thấy muốn tự tử.

Cái tên này rốt cuộc đang làm gì a?! Lẽ nào não mình bị kẹt ở cửa rồi hả? Hay cái bệnh thiên nhiên ngốc của em gái truyền nhiễm cho mình?! Mạc gia sắp tiêu rồi sao?!

Mạc Ảnh Hàn thật muốn chết. Thật muốn đâm đầu vào cây cột nào đó ở hội trường chết cho xong. Nhưng mà Mạc Ảnh Hàn chịu đựng, không chỉ chịu đựng việc tự sát, còn tiếp tục nhịn bị Phiên Tiểu Thử 'tung tăng' kéo đi.

"Đại Hàn." Lúc nàng đang bị Phiên Tiểu Thử 'tung tăng' kéo đi, một giọng nói mềm mại truyền đến. Tang Linh mặc một bộ đồ lộng lẫy, cầm một ly rượu Shirley, khoe môi nhếch nhẹ, khoan thai đi đến.

Lại là hàng tốt a

~~Ánh mắt Phiên Tiểu Thử thiếu chút nữa là trở thành hình trái tim*, camera mini trong tay càng không ngừng chụp ảnh.

* => (.)

"Linh?" Mạc Ảnh Hàn ngừng 'tung tăng', liếc mắt nhìn Tang Linh, sau đó hỏi: "Sao không thấy cô người hầu đâu?"

"Tiểu Nại đang nghỉ ngơi cùng Bạch Lộ ở bên kia." Nét mặt Tang Linh vẫn mỉm cười, nói xong, liền thấy Phiên Tiểu Thử lúc này còn đang nắm cánh tay Mạc Ảnh Hàn, nụ cười càng thâm, ngay cả cặp mắt tựa như sao kia cũng cong xuống, quay qua Mạc Ảnh Hàn, cười nói: "Dẫn bạn đến, sao không giới thiệu với ta?"

"..." Mạc Ảnh Hàn , thật ra không phải là bạn, hơn nữa nếu có thể nàng hoàn toàn không muốn có bất cứ quan hệ gì với người này.

"Xin chào, ta là Phiên Tiểu Thử. Công chúa quả nhiên đẹp như trong ảnh, nhìn qua còn muốn đẹp hơn cơ." Trái ngược với Mạc Ảnh Hàn, Phiên Tiểu Thử nhiệt tình hơn, cười toe toét tiến tới.

"Vậy sao? Người cũng rất đẹp." Với lời khen của người khác Tang Linh không cự tuyệt một ai, đương nhiên cũng không keo kiệt mà đáp lễ với Phiền Tiểu Thư.

Phiền Tiểu Thư cứ như vậy mà lằng lằng.

"Tỷ." Người bên này đang muốn tiếp tục mở miệng, bên kia Mạc Thanh Hàn đã kéo Cổ Tiểu Mãn tới.

"A! Là người!" Cổ Tiểu Mãn thấy Phiền Tiểu Thư liền rất kích động, duỗi thẳng tay lên không trung, dường như muốn chỉ vào Phiền Tiểu Thư, nhưng dừng lại, không có chỉ.

"?" Án tượng của Phiền Tiểu Thư với Cổ Tiểu Mãn không được sâu sắc lắm, chủ yếu là do lúc đó còn chưa kịp nhìn Cổ Tiểu Mãn thì bản thân đã bị Mạc Ảnh Hàn đè bất tỉnh, thật sự không có cơ hội nhìn thấy bên cạnh có ai.

"Tỷ, không phải người nói không có vấn đề gì với nàng sao?" Ở nhà bị tỷ tỷ nghiêm trọng báo cho biết, ai đó và ai đó hoàn toàn không có bất cứ quan hệ gì, dám nói lung tung ra ngoài Mạc Thanh Hàn nhất định phải chết, hiển nhiên là nàng đang không hiểu tình huống hiện tại. Không có vấn đề gì? Bộ dạng bây giờ giống không có vấn đề gì lắm hả?

Mạc Thanh Hàn không hiểu, nhưng mà cũng may là Mạc Thanh Hàn rất hay học hỏi, cho nên nàng vô cùng thành thật hỏi một câu.

"..." Mạc Ảnh Hàn đứng đó, trên gương mặt bị liệt một chút biểu tình cũng không có, thế nhưng Mạc Thanh Hàn từ nhỏ đã cùng tỷ tỷ sớm chiều ở chung nên có lẽ nàng đã biết, Mạc Ảnh Hàn lúc này rất là xoắn. <= rói=" " đó=" ">

"Tỷ, không phải người nói không có vấn đề gì với nàng hả? Tại sao bây giờ lại ở cùng nhau?" Nhưng nếu như biết tâm tình của đối phương rối rắm mà nên ngừng hỏi thì, đó không phải là Mạc Thanh Hàn. Cho nên nàng lại hỏi thêm một lần.

"Nếu đã cứu ta, thì là bạn." Mạc tiểu thư trả lời ngắn gọn rõ ràng.

Quả nhiên nói dối! Cổ Tiểu Mãn thầm nói một câu như thế dưới đáy lòng. Đồng thời tiếp tục mặc niệm cho PP của mình.

"Chúng ta thật sự là bạn?!" Đây không phải là lần đầu nghe được Mạc Ảnh Hàn nói ra hai chữ 'bạn bè' này, Phiền Tiểu Thư cuối cùng nhận không được, cẩn thận hỏi.

"Ừ." Mạc Ảnh Hàn diện vô biểu tình đáp.

"..." Phiền Tiểu Thư không biết tại sao lại đột nhiên cảm thấy hoa nở trong lòng! Thế giới này tại sao lại tốt đẹp đến thế a

tiểu thư Mạc gia nói hai người là bạn. Bản mặt nàng cười rất tươi nga, nhưng cảm thấy sao mà sao mà... ách... bỉ ổi.

"Nếu là bạn, vậy bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh Tiểu Thư đến Bồn gia chơi." Tang Linh từ đầu đến giờ đứng một bên không nói lời nào, nhưng mà sau khi nhìn Phiền Tiểu Thư... cười bỉ ổi, đột nhiên cười nói như vậy.

"Vâng." Phiền Tiểu Thư mừng rỡ.

"..." Mạc Ảnh Hàn rất hối hận. Mạc Ảnh Hàn rất ít khi hối hận, nhưng Mạc Ảnh Hàn bây giờ rất hối hận. Bởi vì trực giác nói với nàng rằng, tốt nhất mình nên tránh xa củ khoai lang này một chút, Mạc Ảnh Hàn luôn rất tin tưởng trực giác của mình, đa số thời gian nàng luôn làm theo trực giác của mình. Nhưng mà lần này... tuy cảm thấy không ổn, nhưng sự việc phát triển như bây giờ rất khó để nàng làm theo trực giác nữa.

Gặp phải quỷ rồi, mình chắc chắn gặp phải quỷ rồi!

8. Chương 8

Buổi tiệc hôm đó không để lại ký ức tốt đẹp gì cho Mạc Ảnh Hàn, nhưng buổi tiệc hôm đó lại cho Phiền Tiểu Thử một ký ức không tệ. Quan trọng hơn là, buổi tiệc hôm đó làm Phiền Tiểu Thử buôn bán lời không ít. Nàng chụp được nhiều ảnh như vậy, cũng đủ để nàng cười không khép được miệng rồi.

Chỉ tiếc là, lúc các nàng rời khỏi, Mạc Ảnh Hàn đem mấy tấm ảnh Phiền Tiểu Thử chụp được, miễn là có liên quan đến Bồn gia đều xóa hết. Kết quả Phiền Tiểu Thử hé môi cũng không được, còn bị Mạc Ảnh Hàn cảnh cáo: Miễn là chuyện có liên quan đến công chúa Bồn gia, muốn sống thì đừng có tùy tiện nói lung tung ra ngoài.

Phiền Tiểu Thử cũng không có ngốc, lợi hại trong đó tất nhiên là nàng biết, tuy nàng rất thích tiền, thế nhưng so với cái mạng nhỏ, tiền thực sự không có quan trọng bằng, bởi vì mặc kệ người có bao nhiêu tiền, người phải còn mạng mới có thể tiêu, như vậy tiền mới có ý nghĩa.

Lúc Phiền Tiểu Thử cầm lấy thù lao tòa soạn đưa thì, hai mắt híp lại ngay cả khe cũng không tìm ra.

"Tiểu Thử, người cười thật khủng bố." Bạch Lam ngồi đối diện Phiền Tiểu Thử, nhìn đũa bạc của mình cười thành cái dạng đó, nhìn không được nổi da gà toàn thân.

"Tiểu Lam người biết không? Kỳ thực tiểu thư Mạc gia, là một người phi thường tốt phi thường tốt phi thường tốt."

"Hà?" Bạch Lam, cái kết luận quỷ dị này nàng làm thế nào mà cho ra được vậy?

"Then chốt chính là

tiểu thư Mạc gia quả nhiên, thật sự là một con mèo chiêu tài a

người xem người xem, ta mới ở cùng nàng có một buổi tối, thì đã buôn bán lời nhiều tiền như vậy

á ha ha ha ha..." Phiền Tiểu Thử nói đến đây, trong đầu dường như đã nghĩ tới cảnh bản thân ôm mèo chiêu tài, ngủ trong đồng nhân dân tệ.

:"> ôm mèo chiêu tài ngủ

"..." Bạch Lam ngồi đối diện một câu cũng không nói ra được.

Tại sao người không nhớ lại lúc mình bị nàng truy sát, đòi lột da a?

"Hơn nữa còn chính miệng nàng nói, chúng ta là bạn bè bạn bè đó a

" ~()/

~"Ta cảm thấy người vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn, đừng đi tìm cái chết."

"Sẽ không sẽ không sẽ không... ta nha, ta phát hiện thật ra Mạc Ảnh Hàn không có đáng sợ như người ta nói

"

"..." Người biết? Ta van người, người quen nàng được mấy ngày a?

"A! Ta quyết định rồi!" Phiền Tiểu Thử đột nhiên nhảy dựng lên kêu to.

Bạch Lam ngồi đối diện bị dọa mém chút té xuống đất, mở miệng chậm chậm hỏi: "A? Người quyết định? Người quyết định cái gì?"

"Có mèo chiêu tài mà không bắt lấy, sẽ bị sét đánh chết, cho nên ta quyết định, ta nhất định phải, tuyệt đối phải gắt gao, kiên quyết bắt mèo chiêu tài!!" Gào gào.

"Tiểu Thử?! Đầu người không sao chứ? Ta đề nghị người nên gặp bác sĩ tâm lý!"

Hoa khai lưỡng đầu, các biểu nhất chi.

Hoa nở hai đầu, đều cùng một cảnh.

*Đoán: Chuyện khởi đầu từ 1 nơi nhưng chia ra hai hướng khác nhau.

Ở bên kia, Tang Linh xem camera thu hình, vẻ mặt cười bí hiểm.

"Công chúa, người này nên giải quyết thế nào? Có cần thuộc hạ bắt đem về đây?" Một người đàn ông mặc đồ đen đứng bên cạnh, vô cùng kính cẩn nói.

Tang Linh vẫn còn nhìn camera ghi hình, nụ cười càng thêm sâu sắc.

Bên trong màn hình, chính là cảnh Phiền Tiểu Thử và Bạch Lam cùng nhau hợp tác mở cửa sổ Phượng Thê Lâu. Trong máy ghi hình, Phiền Tiểu Thử lưu loát trở mình tiến vào cửa sổ chỉ cao có 3-4 mét, sau đó chạy đến WC, chạy ra khỏi camera ghi hình, nhưng rất nhanh đã xuất hiện lại trong camera, thấy Phiền Tiểu Thử cấp tốc chạy vào trong một buồng WC, sau đó không tới 10 phút, nàng đã trang điểm, thay quần áo chỉnh tề đi ra từ bên trong.

"Tốc độ nàng thay đồ quả thật rất nhanh." Tang Linh nhìn camera, cười nói.

Nàng cũng không đáp lại lời của người đàn ông mặc áo đen, trái lại càng cười thêm quỷ dị, điều này khiến hắn có chút không biết xử lý ra sao.

"Linh, người biết nàng?" Diệp Nại đứng cạnh bên, bởi vì đã ở cạnh Tang Linh quá lâu, nhiều ít cũng có thể hiểu rõ suy nghĩ của nàng, tiện lúc thắc mắc nên hỏi.

"Lần trước ở hội trường, nàng đi cùng Đại Hàn, chúng ta đã gặp mặt." Tang Linh cười sờ đầu Diệp Nại, sau đó quay đầu nói với người đàn ông đứng bên cạnh: "Quên đi, ta đã xem qua rồi, ảnh chụp truyền thông đưa ra ngoài không có ảnh hưởng gì lớn với Bổn gia chúng ta, tạm thời cũng không nhận được lời phàn nàn của tân khách, chuyện này lớn nhưng cứ đặt qua một bên, không cần để ý tới." Ý tứ là, chỉ cần không có vấn đề gì với Bổn gia, người khác sống chết nàng mặc kệ. o()o

"Vâng. Thuộc hạ xin lui."

"Ừ." Tang Linh còn đang nhìn chằm chằm camera giám sát, lúc này, bên trong camera, Phiền Tiểu Thử đã ở cùng với Mạc Ảnh Hàn.

"Mạc tiểu thư có bạn là ký giả sao?" Diệp Nại nhìn màn hình camera, hỏi.

Tang Linh nhẹ nhếch khóe môi. "À... ai biết được." Vẻ mặt này, là đang tính toán cái gì. Diệp Nại có chút sợ, rụt rụt cổ.

"Linh sẽ làm Mạc tiểu thư tức giận?"

"Cái này à..." Tang Linh cười mang theo vẻ bồn chồn. "Gần đây chúng ta không có xảy ra chuyện gì, buồn chán lâu rồi, vụ này có lẽ chơi vui."

"... o()o " Linh, đùa giỡn người khác như vậy, là không tốt. Diệp Nại không nói nên lời.

...

Tuy rằng nói muốn bắt lấy con mèo chiêu tài - Mạc Ảnh Hàn, thế nhưng bắt bằng cách nào, hiện tại trở thành vấn đề đau đầu của Phiền Tiểu Thử.

Mọi người đều biết, hiện tại Mạc Ảnh Hàn là người thừa kế số một của Mạc gia. Trước khi Mạc Thanh Hàn tốt nghiệp, quản lý vô số chuyện của Mạc gia, một người như vậy, đương nhiên cả ngày lẫn đêm đều vội vàng vàng, ngay cả cơ hội gặp mặt, trò chuyện cũng ít đến đáng thương, lấy đâu ra cơ hội để Phiền Tiểu Thử có thể quần lấy nàng?

Lẽ nào lại phải như trước đây, theo dõi Mạc Ảnh Hàn? Theo dõi đến khi nào? Huống chi bây giờ người bảo vệ ở bên cạnh Mạc Ảnh Hàn rõ ràng đông hơn trước đây rất nhiều.

Aiz...

Phiền Tiểu Thử phiền não, Phiền Tiểu Thử phiền não không gì sánh được.

"Aiz

~" Hôm nay Phiền Tiểu Thử đã thở dài lần thứ mười ba.

"Ta van người đừng thở dài nữa, ta sắp bị người làm cho điên rồi." Bạch Lam ngồi một bên uống Coca thật sự chịu không nổi nữa rồi, ai oán một câu.

"Nhưng ta rất phiền não a

"

"Vậy người thở dài thì có biện pháp à?"

"Ta làm sao bây giờ a

"

"..." Bạch Lam rất muốn cầm đầu của mình nện lên bàn.

"Aiz

"

"Ta van người đừng thở dài nữa

" Bị Phiền Tiểu Thử cho nghe thêm một tiếng thở dài, than đến Bạch Lam vô lực nằm úp sấp lên bàn, lắc lắc đầu nhìn ra bên ngoài. Nhìn nhìn, ánh mắt ban đầu còn sụp xuống từ từ có tinh thần lên, gương mặt hữu khí vô lực* cũng khôi phục lại sức sống. Cuối cùng thật vui vẻ nhảy dựng lên, lấy tay vỗ vỗ Phiền Tiểu Thử đang than thở trước mặt mình. "Tiểu Thử~~ Tiểu Thử~~"

*Có hơi nhưng hết sức

"Cái gì vậy?! Người ta đang phiền não nha!"

"Ta thấy biện pháp rồi." Câu này của Bạch Lam rất là kỳ quái, bởi vì người ta bình thường nói đến biện pháp thì là 'nghĩ ra' chứ không phải 'thấy' nhưng lần này Bạch Lam lại nói là mình thấy, thật là 'thấy' chứ không có 'nghĩ ra'.

"Hả? Thấy? Người thấy cái gì?" Tuy lời của Bạch Lam có điểm kỳ quái, nhưng Phiền Tiểu Thử vẫn chưa đủ tinh thần bật người dậy.

"Người nhìn đi!" Lúc Bạch Lam nói câu này có chút kinh hỉ, kinh hỉ chắc là do rốt cuộc bản thân cũng có thể thoát khỏi cuộc sống bi thảm mỗi ngày đều nghe Phiền Tiểu Thử thở dài mười ba lần, cho nên lúc nàng nói ba chữ này thì có hơi lớn tiếng.

Phiền Tiểu Thử nhìn theo hướng Bạch Lam chỉ, đối diện đường cái có một biển quảng cáo cực bự, trên đó có một thông báo tuyển dụng, nội dung cụ thể của thông báo tuyển dụng do chữ không được lớn, cho nên hai người cũng không có thấy rõ, chỉ nhìn đến vài chữ lớn nhất trên mặt: Vân Tường khai mạc giải đấu nhiếp ảnh gia!

Vân Tường?!

Hai mắt Phiền Tiểu Thử lập tức lập lòe chiếu sáng. Vân Tường không phải là công ty truyền thông của tập đoàn Mạc thị vừa tung ra thị trường gần đây sao?!

Giải đấu nhiếp ảnh gia?! Nói cách khác, nếu như lần này tham gia giải đấu nhiếp ảnh gia...

Càng nghĩ càng kích động, càng nghĩ càng không có cách nào kiềm chế tâm tình đang dâng trào, Phiền Tiểu Thử bỗng kêu to một tiếng: "Có thể nhìn thấy Mạc Ảnh Hàn!?"

"Oa a

" Thành công làm Bạch Lam giật mình. "Người đừng có bất ngờ hét lên như thế chứ!"

"Có thể gặp Mạc Ảnh Hàn! Thật sự có thể gặp Mạc Ảnh Hàn rồi!" ~()/~ Phiền Tiểu Thử kích động, Phiền Tiểu Thử vô cùng kích động.

Bạch Lam cười ngất.

"Phải đó~ có thể gặp Mạc Ảnh Hàn, thế nhưng Tiểu Thử... người phải xem nội dung trận đấu a người không thể không biết nên chuẩn bị cái gì hơn nữa

"Nữ sinh chậm rì rì nói nhưng chợt đúng chỗ đau, chỉ vào biển quảng cáo, nói: "Tuy thấy không rõ nhưng mà mang máng thấy, ngày hết hạn báo danh, hình như là buổi sáng hôm nay... bây giờ đã là buổi chiều 1 giờ rồi."

"..." (o)!

Phiền Tiểu Thử chộp lấy túi xách của mình xông thẳng ra cửa!

"Ta lại bị muộn rồi a a a!!" Tiếng kêu thảm thiết kéo dài không dứt.

"..." Bạch Lam thật sự rất muốn châm chọc một câu, người cũng không phải lần đầu tiên bị muộn a, ta đã quen rồi, chẳng lẽ người còn chưa quen?

Nhưng mà điều Bạch Lam bây giờ lo lắng không phải là vấn đề này, mà là... bữa cơm này lẽ nào mình phải trả tiền a? Không phải Phiền Tiểu Thử nói mời sao? Bạch Lam không khỏi hoài nghi, Phiền Tiểu Thử lao đi như vậy, là do nàng viện cớ không muốn trả tiền!

Đáng hổ thẹn! Cái hành vi này hết sức đáng hổ thẹn! (_)#

9. Chương 9

Bên đây Bạch Lam còn đang tức giận, chậm rì rì trả tiền. Bên kia Phiền Tiểu Thử đã vọt tới cửa công ty truyền thông Vân Tường.

"Xin lỗi tiểu thư, thời gian báo danh của chúng tôi thực sự đã kết thúc." Tiểu thư ở bàn tiếp tân vẻ mặt phức tạp nhìn người đứng trước mặt, muốn sống muốn chết - Phiền Tiểu Thử.

"Ta biết ta biết, nhưng mà, nhưng mà từ đầu ta không biết có giải đấu này nha, cho nên, cho nên có thể dàn xếp giúp ta được không

"Phiền Tiểu Thử bám vào bàn tiếp tân, hận không thể cứ như vậy bóp nát cái bàn.

"Nhưng thời gian báo danh của chúng tôi thực sự đã kết thúc, hạn cuối là lúc 11 giờ trưa, bây giờ đã là 1 giờ 30 chiều rồi, thực sự xin lỗi."

"Nhưng mà ta chỉ đến muộn có 2 tiếng đồng hồ thôi mà ta thực sự chỉ muộn có 2 tiếng~~" Phiền Tiểu Thử lệ rơi như thác.

"Nhưng thời gian báo danh của chúng tôi thực sự đã kết thúc rồi." Tiểu thư mệt mỏi, vô cùng mệt mỏi.

"Xin người mà

xin người mà a ta thực sự chỉ đến muộn 2 tiếng đồng hồ thôi mà

"Phiền Tiểu Thử như Hoàng Hà vỡ đê.

"Nhưng mà..." Làm khó, thực sự làm khó.

"Hu hu hu

~~ oa oa oa

ta thực sự chỉ muộn có 2 tiếng thôi mà

"

"Tiểu thư, ngài còn cơ hội mà, đừng như vậy

”

”Oa oa oa... nhưng mà đợi lần sau
oa oa oa... mèo chiêu tài vào tay người khác rồi
mèo chiêu tài của ta làm sao bây giờ a
oa oa oa...”

” o()o ”

Ngay lúc Phiên Tiểu Thư thất thanh khóc rống không chút nào bận tâm đến hình tượng, nhân viên tiểu thư làm vẻ mặt phức tạp, chẳng biết làm sao cho phải, thì một giọng nói nhàn nhạt hầu như không có tí cảm tình nào truyền đến:

”Chuyện gì vậy?”

Giọng nói này, rất giống sân bay, hoàn toàn không gợi cảm, mặc kệ từ hướng nào nghe đến cũng không có bất cứ cảm giác gì, chính là...

Phiên Tiểu Thư quay ngoắt đầu lại.

Mạc Ảnh Hàn đang cau mày đứng đó, bên cạnh còn có vài tên đàn ông, nhìn qua chắc là thuộc hạ trong công ty.

”Mèo

chiêu

tài

” TAT

Mạc Ảnh Hàn vừa nhìn đến cái đầu của Phiên Tiểu Thư a, liền bực a, hận mình hôm nay tại sao lại xuất hiện ở chỗ này.

Có muốn chết hay không cơ chứ, tại sao vào lúc này, lại tới đây thị sát?!

Mạc Ảnh Hàn lập tức muốn quay gót bỏ đi, nhưng mà nhìn cái biểu tình hiện tại của củ khoai lang kia...

”...” Khiến lương tâm vốn đã phai mờ của Mạc tiểu thư đột nhiên nảy lên một chút. Bộ dạng này của nàng, tốt xấu gì cũng đã thấy mấy lần, cứ như vậy không hỏi đã bỏ đi, hình như có chút vô nhân đạo.

Vì vậy, tuy rằng vô cùng muốn bỏ chạy, nhưng Mạc Ảnh Hàn vẫn ngừng lại, đi đến chỗ Phiên Tiểu Thư, quay qua nhân viên tiểu thư hỏi: ”Xảy ra chuyện gì?”

”Mạc tiểu thư, vị tiểu thư này muốn tham gia giải đấu nhiếp ảnh gia lần này của chúng ta, thế nhưng giờ báo danh đã hết hạn từ hồi sáng rồi.”

Nghe người nhân viên nói xong, Mạc Ảnh Hàn quay đầu nhìn Phiên Tiểu Thư hỏi: ”Người muốn tham gia giải đấu nhiếp ảnh gia của chúng ta?”

”Phải phải!” Mắt Phiên Tiểu Thư lấp lánh ánh sao, rất cầu thối* gật đầu. Không rõ là vì thấy hy vọng mà kích động hay bởi vì thấy mèo chiêu tài mà kích động.

*Trong đây đề cập nhiều nghĩa, nhưng mình nghĩ ”A dua nịnh hót lấy lòng” là đúng zồi, à, thêm cái đuôi nữa là chuẩn

Mạc Ảnh Hàn có chút hoang mang. ”Nhưng người không phải là ký giả mà? Hơn nữa người còn đang đi học phải không?”

Phiên Tiểu Thư lập tức thanh minh. ”Ta không phải là ký giả, ta nói rồi lần trước là do thù lao rất hậu hĩnh. Hơn nữa các người không thể kỳ thị học sinh! Ta rất là có thiên phú, rất là có tài năng!”

”...” -_-||| Người thật không biết khiêm tốn. ”Nhưng người đến muộn.”

"Mèo chiêu tài... niệm tình ta đã giúp người, hơn nữa, rõ ràng người nói chúng ta là bạn mà"

"Mèo chiêu tài?" Mạc Ảnh Hàn lại rối rắm, mèo chiêu tài là chỉ mình à?

Lần trước gọi nhũ danh của nàng, đã khiến nàng rối rắm không ngớt, bây giờ còn đến mèo chiêu tài?!

"A a a~~ cái đó không phải trọng điểm rõ ràng người nói chúng ta là bạn..."

"..." Thế nhưng nàng vẫn để bụng. Mạc Ảnh Hàn phát hiện từ khi biết củ khoai lang này thì thường hay hối hận. Ví dụ như hiện tại nàng đang hối hận mình nói ra câu "Chúng ta là bạn". Tuy nàng đã không nhớ rõ nguyên nhân là gì.

"Còn bằng báo danh chứ?" Nàng quay đầu hỏi người nhân viên.

"Dạ còn."

"Lấy một phần đưa cho nàng. Ta không muốn bỏ qua một thiên phú nhiếp ảnh gia." Tuy trong lòng rất hối hận, nhưng không biết tại sao, Mạc Ảnh Hàn vẫn giúp Phiền Tiểu Thư.

"Vâng." Nếu bà chủ đã lên tiếng, làm nhân viên đương nhiên không thể nói gì, nhân viên tiểu thư lập tức lấy ra một bằng báo danh từ trong bàn tiếp tân.

"Oa oa~~" Thấy tình hình như vậy, Phiền Tiểu Thư mừng rỡ, giơ hai tay thoáng cái nhảy lên người Mạc Ảnh Hàn. "Mèo chiêu tài người thực sự tốt quá, ta yêu người cả đời ta cũng chỉ yêu một mình người"

" Ôm chặt lấy Mạc Ảnh Hàn dùng sức dụi a dụi!

(o)!

Hành động này khiến tất cả mọi người trong công ty đều kinh sợ.

Nàng nàng nàng... nàng dám nhảy lên người vạn năm băng lãnh Mạc tiểu thư!? Là nàng chán sống, là nàng chán sống chán sống chán sống a!

"..." Về mặt Mạc Ảnh Hàn khó có thể hình dung.

A a a! Ta van người đừng có dụi nữa ta không thích bị người ta chạm vào a, người lại còn đem nước miếng nước mắt cọ lên quần áo của ta, nếu không nhanh tránh ra đừng trách ta không khách khí với người! Vậy mà người lại còn không tránh ra a a a! Nàng thực sự rất ghét bị người ta chạm vào mà?!

hí hí

Hiện trường yên tĩnh đến đáng sợ.

"..."

"..."

Mạc tiểu thư vậy mà không có tức giận?! Vậy mà không có tức giận?!

Toàn bộ công nhân viên đều dốc sức phát huy trí tưởng tượng của mình.

Nữ sinh này rốt cuộc có quan hệ gì với Mạc tiểu thư?! Rốt cuộc là quan hệ gì?! Phải điều tra phải điều tra, đi về nhất định phải kiểm tra rõ ràng, nghe ngóng rõ ràng!

Đến khi Phiền Tiểu Thư rốt cuộc cũng dụi xong, buông Mạc Ảnh Hàn ra, thì chỉ thấy Mạc Ảnh Hàn đang trong trạng thái hóa thạch.

"Đại Hàn?"

"..." Gọi luôn cả nhũ danh người ta?! Quả nhiên không có đơn giản, quan hệ quả nhiên không đơn giản?! Chẳng lẽ là người của Bốn gia?

"Đại Hàn người làm sao vậy? Sắc mặt của người thật khó coi." Phiền Tiểu Thử có chút sốt ruột, nếu như mèo chiêu tài của nàng ngã bệnh, sau này làm thế nào giúp nàng chiêu tài?

"... Không có gì, người đến điền đơn đi, ta đi." Đã cứng ngắc cả người, Mạc Ảnh Hàn cứng ngắc trả lời.

"Ồ ờ... nhưng mà người thực sự không sao?"

"Không sao." Mạc Ảnh Hàn cứng ngắc trả lời, sau đó cứng ngắc rời đi.

Nàng thực sự không thích bị người ta chạm vào người a! Nam nữ thụ thụ bất thân, có là con gái, cũng không thể thân mật như vậy, còn mở miệng hỏi han, đứa con nít này rốt cuộc đang nghĩ gì vậy hả?!

Kỳ thực Mạc tiểu thư của chúng ta là người sống nội tâm, là một người rất truyền thống rất dễ xấu hổ rất nội liêm*! o()o

*thu mình vào bên trong.

Bởi vì xuất hiện một nốt nhạc đệm như vậy, Phiền Tiểu Thử thuận lợi báo danh, nhưng không chỉ đơn giản là thuận báo danh, Phiền Tiểu Thử còn rất thuận lợi thành danh.

Giải đấu lần này có một nữ tuyển thủ có quan hệ không tầm thường với chủ tịch! Thường ngày phải luôn chú ý mới được!

Tin đồn này từ công ty Vân Tường truyền ra, càng truyền càng phổ biến.

Mà Phiền Tiểu Thử thì, ngày hôm nay vô cùng vui vẻ, nàng vui vẻ tới khuya, còn ôm chăn tròn mắt thế nào cũng không ngủ được.

Cảm xúc dâng trào miên man suy nghĩ, Mạc Ảnh Hàn quả nhiên là mèo chiêu tài của mình, người xem người xem, gặp phải chuyện gì thấy nàng đều thành công! Minh quả nhiên không thể buông tha con mèo chiêu tài này!?

Vừa nghĩ cảnh tiền của bản thân chảy ào ào như suối, Phiền Tiểu Thử kích động ngủ không được.

Hơn nữa nàng còn nhớ rõ, khoảnh khắc nàng ôm lấy Mạc Ảnh Hàn, cảm nhận được cảm giác này, cơ thể Mạc Ảnh Hàn tuy lạnh lạnh, nhưng cũng rất thoải mái, rất mềm mại, trên người còn có hương hoa sen nhàn nhạt, hơn nữa cổ của nàng...

Lúc mình ôm nàng do quá kích động cho nên không cẩn thận chạm tới một chút, Người khẳng định là mình không cố ý chiếm đoạt? loại cảm giác láng bóng này, mềm mại mịn màng, thật thoải mái a a a

~()/

~Nghĩ như vậy, Phiền Tiểu Thử đột nhiên siết chặt lấy chăn, sau đó đem đầu mình vùi vào trong chăn, không ngừng giãy giụa giữa giãy giụa trên chiếc giường không được lớn.

Chiếc giường phát ra tiếng "Kèn kẹt" kháng nghị.

"Củ khoai thúí người phát rồ cái gì vậy, phá giường à còn không ngủ đi? Nửa đêm 3 giờ sáng người không muốn ngủ cũng để cho ta ngủ chứ!" Vị đồng chí giường dưới vô cùng bất mãn quát.

"Á

ha ha ha ha ha..." Phiền Tiểu Thử làm lơ, ôm chăn tiếp tục giãy giụa! ~()/

~"Thần kinh! Ta rửa người mỗi ngày đều đi muộn!" Đồng chí giường dưới cảm giận là đúng.

Mà ở bên kia, Mạc Ảnh Hàn tiếp tục hối hận chuyện mình đã làm ngày hôm nay!

Mình tốt quá mà tại sao lại phải để ý tới cái củ khoai lang đó a?! Đầu óc của nàng rốt cuộc không bình thường ở chỗ nào?!

Đương nhiên, sau này, mối quan hệ không tầm thường của Mạc Ảnh Hàn và Phiền Tiểu Thử càng ngày càng bị mọi người trong Vân Tường đồn đãi thái quá, nàng càng thêm hối hận. Nhưng mà cái đó là chuyện sau này, bây giờ chúng ta tạm thời nghỉ ngơi cái đã.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Lẽ nào thực sự không có ai cảm thấy Mạc Tiểu Thư bị đê cảm giác rất tốt sao? Ghẹo Nữ vương thụ không tốt sao? Lẽ nào thực sự đùa không vui?! Nhưng ta cảm thấy ghẹo rất vui nha? Lẽ nào Bồn mỗ đùa a đùa, đùa tới thái quá?

10. Chương 10

Giải đấu nhiếp ảnh gia của Vân Tường rất nhanh đã bắt đầu. Giai đoạn đầu tiên, các tuyển thủ phải nộp tác phẩm của mình chụp lên, đề tài tự do, chỉ cần là tác phẩm chưa từng dự thi bất cứ giải đấu nào, sau đó giao cho nhà bình phẩm chuyên nghiệp bình chọn.

Bởi vì số người tham gia rất đông đảo, cho nên giai đoạn đầu tiên hơi tốn thời gian, qua được vòng đầu, danh sách tuyển thủ tiến vào vòng đấu loại phải 3 ngày sau mới chính thức công bố.

Sau khi Phiên Tiểu Thư nộp tác phẩm của mình lên, thì vừa an tâm chờ kết quả trong KTX, vừa bắt đầu lên mạng điều tra thông tin của Mạc Ảnh Hàn.

Tên: Mạc Ảnh Hàn

Giới tính: Nữ

Tuổi: 25

Chiều cao: 167cm

Tốt nghiệp khoa Tài chính học viện Anh Đào, là trưởng nữ Mạc gia, người kế thừa thứ nhất của tập đoàn Mạc thị...

Thông tin của Mạc Ảnh Hàn trên mạng khá là ít. Dù có cũng chỉ là một vài thông tin cơ bản, đều được đa số người biết đến. Về phần tin tức cụ thể, Phiên Tiểu Thư cũng tự mình suy nghĩ một chút, người của Bồn gia, nếu như có thể tùy tiện đào ra thông tin gì cụ thể mới là lạ.

"Ta còn đang lo lắng cho người, thế mà người thật tốt, còn tâm tình ở đây lên mạng." Tuy miệng nói thế, nhưng Bạch Lam bây giờ lưỡi biếng bám lên giường, chằm chằm ăn quả vật trên tay, biểu tình sốt ruột một chút cũng không có hiện lên mặt.

Phiên Tiểu Thư lại tiếp tục cố gắng, xem xem có thể lục lọi được một ít tin nhiều chuyện nào về Mạc Ảnh Hàn hay không. Cũng không ghé mắt đến Bạch Lam nằm trên giường: "Yên tâm yên tâm, tuy chưa tốt nghiệp, nhưng dù sao ta vẫn học chuyên ngành này, trận đầu tiên sẽ trót lọt vào cửa thôi."

Á á! Thấy một cái tin nhiều chuyện này. Kích động ~()/

~"Hừ!" Bạch Lam cười nhạt. "Người cho rằng cả Bỉ Ngạn Nhai*, chỉ có một mình người học chuyên ngành này à? Quá tự tin chính là tự đại**, hậu quả của tự đại là gì, người hẳn biết."

*Tên đường, còn có nghĩa là con đường bên kia thế giới.

*A.k.a tự cao

"Á ồ! Đây là tin nhiều chuyện lần trước." Mặc dù Bạch Lam ở bên cạnh "Tận tình khuyên bảo" nhưng Phiên Tiểu Thư bên kia rõ ràng không tập trung nghe, vẻ mặt vẫn kích động như trước đọc mấy tin tức cũ.

"..." Cái tin tức đó, chẳng phải là tin nghi ngờ quan hệ bất thường của mình và mèo chiêu tài sao

~~Phiên Tiểu Thư cố gắng trừng to mắt nhìn vào màn hình máy tính, gương mặt Mạc Ảnh Hàn lạnh lùng giải thích quan hệ của hai người. Trong lòng không ngừng nghĩ: Tuy lúc đó chúng ta không có quan hệ gì, nhưng mà sau này thì có nha! Sau khi mình bắt được mèo chiêu tài, chúng mình sẽ là bạn bè tốt

còn có thể là bạn bè tốt phi thường phi thường tốt, làm bạn bè tốt giống như Bạch Lam, đến lúc đó, quan hệ của các nàng sẽ không có bất thường nha!

:v cháu nó ngây thơ quá.

Á ha ha ha...

Xin đừng nghi ngờ, vẻ mặt bí ối hiện tại của Phiền Tiểu Thử, thật ra rất là "Trong sáng", ít nhất đến bây giờ nàng còn chưa nghĩ tới cái "Bất thường" mà tin tức đó đề cập, khác với cái "Bất thường" mà nàng tưởng tượng.

Các tin tức này, mặc dù thường ngày vào trường cũng có nghe nói qua, nhưng thực tế rất ít người đặt bản thân mình lên đó mà suy nghĩ.

Huống chi Phiền Tiểu Thử, là một đứa ngốc thích liêu mạng. o()o

Ba ngày sau, công bố kết quả vòng một, Phiền Tiểu Thử quả nhiên rất thuận lợi tiến vào vòng đấu loại.

Tiến vào vòng đấu loại sẽ không còn dễ dàng rồi. Bởi vì tuy chỉ là so tài, nhưng Vân Tường sở dĩ tổ chức giải đấu như vậy, mục đích chính là muốn tuyển chọn người tài. Nói cách khác, so tài lần này rất có tính chất thương nghiệp. Cho nên khác với những lần so tài nhiếp ảnh trước kia.

Hai ngày sau tiến hành vòng đấu loại.

Chủ đề của vòng đấu loại, vô cùng đơn giản Mai .

Chủ đề ngắn gọn rõ ràng, không phải chủ đề khiến người chen chân vào nhìn phải trở mắt, nhưng cũng không phải là chủ đề thối nát. Nói cách khác, những linh cảm người có thể nghĩ tới, thì người khác đều dùng đến tới rồi, muốn hơn người, chính xác là không phải dễ.

Phiền Tiểu Thử khó khăn rồi.

"Người đã nghĩ ra phải chụp cái gì chưa?" Bạch Lam đứng một bên, hỏi.

Phiền Tiểu Thử lệ rơi như thác. "Hoa mai còn có thể chụp thế nào? Mặc kệ chụp thế nào, nó cũng là hoa mai a!"

"Vậy người tính làm sao?" Bạch Lam hỏi.

"Ta không biết

~(3_3)

~ "

"Cho người tự đại, nhìn đi nhìn đi, bây giờ thì tốt rồi

"

~(3_3)

~Nói thế nào đi nữa, chủ đề đã công bố, bây giờ cũng không thể thay đổi, mắng chửi cái chủ đề thế nào thì bây giờ người cũng chỉ có thể chụp theo yêu cầu. Không có cách nào khác, Phiền Tiểu Thử cầm lấy camera của mình, chuẩn bị lên Mai sơn của Bỉ Ngạn Nhai tìm linh cảm.

Nhưng đến Mai sơn rồi thì, Phiền Tiểu Thử hối hận.

Bởi vì chủ đề hết sức ngắn gọn rõ ràng, cho nên bây giờ, người cùng mục đích với Phiền Tiểu Thử đã chen kín Mai sơn.

"..." Phiền Tiểu Thử xoắn quấy a.

"Tiểu Thử, người muốn chụp chứ?" Bạch Lam đứng bên cạnh, rụt rụt cổ hỏi.

Bây giờ đã sắp đến tháng 1, khí trời trên núi khá lạnh, lại đang là sáng sớm, thật sự lạnh chịu không nổi rồi. Dù tư thế rụt cổ này có xấu xí thế nào đi nữa Bạch Lam cũng không có khả năng đuổi thẳng xương sống của mình.

"... Dù có chụp cũng chụp không ra cái gì hết thì làm sao?" o()o Phiền Tiểu Thử mặc áo lông dày, khiêng chiếc camera thật to, cũng rụt cổ y chang Bạch Lam, bắt đắc dĩ đáp.

Vì vậy ngày đầu đến thăm Mai sơn, đi về tay không. Hai người vừa nghĩ ngày mai sẽ đến nữa vừa xuống núi.

Nhưng mà ý trời không thể đoán, ngày kế tiếp trời lại có tuyết rơi.

"Như thế này, hoa mai trên núi còn có thể chụp không?" Bạch Lam đứng một bên lạnh run, hỏi.

"..." Phiền Tiểu Thử đã chết nửa người, chỉ còn lại một chút hơi tự an ủi bản thân. "Chờ một chút xem sao... có lẽ đến chiều tuyết sẽ ngừng."

Nói là vậy, nhưng tuyết rơi đến giữa trưa cũng không có ý muốn dừng, trái lại càng rơi dày đặc hơn, đến khi chạng vạng, mặt đất đã tích được một lớp tuyết dày.

"Tiểu Thử, ngày mai là ngày cuối cùng rồi..." Bạch Lam đứng bên cạnh Phiền Tiểu Thử bắt đầu nhìn không được tạt nước lạnh vào mặt nàng.

"... Phải..."

"Những người khác chắc xong hết rồi hen?" Bạch Lam tiếp tục tạt nước lạnh.

"... Ừ..."

"Còn người cái gì cũng chưa có chụp." Bạch Lam còn đang tạt nước lạnh.

"..."

"Thời tiết như vậy, ngày mai chắc chắn vẫn còn rơi tuyết... Hoa mai, không chụp được." Bạch Lam vẫn còn đang...

"Vậy người muốn ta làm sao bây giờ nha!" Phiền Tiểu Thử nổi cơn.

"..." — — — ||||

"Hu hu hu... chụp không được chụp không được, chắc chắn chụp không được!" Phiền Tiểu Thử kêu gào.

"Đắc chi ngã hạnh... thất chi ngã mệnh... chấp nhận số phận đi."

Ta 'được' là ta may mắn, ta 'mất' là số mệnh của ta.

"Nhưng như vậy thì làm sao bắt được mèo chiêu tài của ta!" %3_3%

"Bắt mèo, sau này chắc sẽ có cơ hội khác. o()o "

"Nhưng ta muốn bắt bây giờ."

"... Người hết hy vọng rồi."

"Mèo chiêu tài của ta

mèo chiêu tài

"

"Bằng không, người về làm mấy con búp bê cầu nắng đi."

Búp bê cầu nắng không có phát huy tác dụng của nó, ngày kế tiếp tuyết bay đầy trời, cho đến chạng vạng, cũng như trước không có dự định ngừng rơi. Phiền Tiểu Thử nén huyết lệ chạy đi đập đầu vào kính. Không chừng lát nữa sẽ có chuyện đổ máu.

Bạch Lam rút cuộc cũng không tạt nước lạnh nữa, đổi thành khuyên nhủ: "Tiểu Thử người đừng như vậy bắt mèo không được cũng đừng tìm cái chết a

sẽ luôn có cơ hội mà, không chừng còn hơn một cơ hội." Kính, kính sẽ vỡ a

Phiền Tiểu Thử không có động tĩnh gì, cúi đầu không rên một tiếng.

"..."

"..." Bạch Lam cẩn cẩn thận thận quan sát biểu tình Phiền Tiểu Thử, cái dạng này, chắc là không có vấn đề gì?

Nhưng mà...

"Ta không muốn! Ta muốn mèo của ta! Ta muốn mèo chiêu tài của ta!!" Phiền Tiểu Thử cúi đầu, đột nhiên ngửa mặt lên trời gào một hơi! Sau đó nâng camera lên, lao ra cửa.

"Tiểu Thử?! Tiểu Thử ngươi muốn đi đâu a?! Tiểu Thử!!"

11. Chương 11

Sắc trời đã tối. Bên ngoài tuyết vẫn còn đang rơi, Mạc Ảnh Hàn ngồi trong xe chờ đèn đỏ.

Cột đèn đỏ ở ngã tư này chạy hơi lâu, còn chia ra nhiều loại, Mạc Ảnh Hàn ngồi trong xe, buồn chán nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bởi vì tuyết rơi dày đặc, lúc này trên đường không có bao nhiêu người, chỉ có một vài chiếc xe chậm chậm chạy, toàn bộ Bỉ Ngạn Nhai vì trận tuyết này mà chớp mắt đã yên tĩnh đi rất nhiều. Làm mờ nhạt đi sự phồn hoa trước đó.

Vì không mấy ai ra đường, cho nên Mạc Ảnh Hàn ngồi trong xe, rất dễ dàng nhìn thấy dưới trời tuyết rơi dày đặc này Phiền Tiểu Thử lại còn ôm camera chạy loạn.

"?" Mạc Ảnh Hàn ngồi trong xe không nhìn được nhích lại gần cửa sổ hơn một chút, muốn xác nhận cái người đội bảo tuyết chạy ra ngoài có đúng là Phiền Tiểu Thử hay không.

"Quả nhiên là nàng?" Xác nhận xong.

"Tiểu thư, sao vậy?" Tài xế cẩn thận hỏi.

"Không có gì, nhìn thấy người quen thôi." Ngay lúc Mạc Ảnh Hàn nói, Phiền Tiểu Thử đã rẽ vào ngã khác, biến mất ở góc đường.

"Lưu Bá."

"Tiểu thư có gì dặn dò?"

"Bây giờ còn sớm, không về nhà nữa, rẽ trái đi." Mạc tiểu thư vẫn nhìn phía ngoài cửa sổ, diện vô biểu tình nói.

"Vâng, tiểu thư." Lưu Bá có một điểm khiến Mạc Ảnh Hàn vô cùng hài lòng, đó là cho đến giờ hần đều không hỏi nhiều. Mạc Ảnh Hàn nói xong, Lưu Bá cũng cấp tốc đảo tay lái. Xe chạy đến nơi khi này Phiền Tiểu Thử biến mất.

Rất nhanh, Mạc Ảnh Hàn đã thấy Phiền Tiểu Thử đội tuyết.

Ra hiệu cho Lưu Bá giảm tốc độ xe, cẩn thận đi theo Phiền Tiểu Thử.

Hiển nhiên Lưu Bá cũng phát hiện ra mục đích của Mạc Ảnh Hàn, liếc mắt nhìn vào kính chiếu hậu trong xe, hỏi Mạc Ảnh Hàn: "Tiểu thư, cần sang bên đó không?" Ý là, có muốn để Phiền Tiểu Thử lên xe không.

"Không cần, chẳng phải người đặc biệt gì." Ai đó vẫn tiếp tục nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, lập tức mở miệng trả lời như vậy.

"..." Lưu Bá không nói gì, tiếp tục lái xe.

Tuy Lưu Bá không nói nhiều, nhưng không có nghĩa là Lưu Bá không có nghĩ cái gì. Hần lái xe, nhìn thoáng qua Phiền Tiểu Thử ở bên ngoài, về mặt sâu nào.

Nếu không phải người đặc biệt gì, cần cho xe chạy chậm như thế sao? Hần cảm thấy có chạy xe đạp cũng siêu tốc hơn bọn họ nhiều. o()o

Nhưng đây là ô tô có tiếng nha!

Xe còn đang thong thả chạy, Mạc Ảnh Hàn vẫn còn đang quan tâm đến Phiền Tiểu Thử ở bên ngoài.

Lưu Bá không chỉ cảm thấy tiểu thư của mình kỳ quái, mà còn cảm thấy người con gái đang đi bên ngoài càng kỳ quái hơn.

Có một chiếc siêu xe luôn duy trì một tốc độ đi bên cạnh mà lẽ nào nàng không cảm thấy kỳ quái a? Người bình thường ít nhất cũng có phản ứng một chút chứ?

"..." Nhìn cái bộ dạng này hẳn là muốn ra ngoài chụp ảnh, nhưng bây giờ tuyết rơi nhiều như vậy, nàng muốn đi đâu chụp ảnh?

"Lưu Bá, có biết phía trước là đến đâu không?"

"Phía trước không có gì cả, nếu như muốn đi chỗ nào thì cũng chỉ có Mai sơn, thế nhưng bây giờ Mai sơn không có mở cửa." Lưu Bá đáp.

"Mai sơn?"

Mai sơn tuy gọi là sơn*, nhưng là của doanh nghiệp mở. Mùa đông ở Mai sơn, vì trên đỉnh núi rất lạnh, lại không có đèn, rất nguy hiểm, cho nên 6 giờ chiều đã đóng cửa.

*núi

Nếu vậy, Mai sơn đó không dùng được a.

Phiền Tiểu Thử đi không tính là chậm, nhưng dù sao đi bằng chân, từ đây đến Mai sơn cũng không phải quá xa, nhưng nếu dùng chân mà đi, ít nhất phải đến 40 phút, Mạc Ảnh Hàn ngồi trong xe bắt đầu xoắn quấy, lẽ nào cái tên ngu ngốc kia định đến đó thật hả?! Thời tiết như vậy, đi bộ ở bên ngoài 40 phút, sẽ chết người a. Ít nhiều gì cũng bắt xe mà đi chứ, tuy bây giờ cũng không có xe cho mà bắt.

Nhưng Phiền Tiểu Thử vẫn đi, bước chân hoàn toàn không có ý định dừng lại, đương nhiên cũng không có ý định bắt xe.

"Tiểu thư." Lưu Bá đã chạy xe hơn nửa tiếng rồi, giữ nguyên tốc độ như vậy không phải là chuyện dễ dàng, hẳn sắp chịu không nổi rồi.

"Qua đó đi." Rốt cục, Mạc Ảnh Hàn ban phát đặc ân, mở miệng nói.

"Vâng tiểu thư." Lưu Bá như được đặc xá, bật người lái xe đến gần.

"Két —— " Xe kêu một tiếng.

Phiền Tiểu Thử bị dọa nhảy dựng, thiếu chút nữa trượt chân. <= đoạn=">="" này=">="" chắc=">="" đáng=">="" yêu=">="" lắm=">="">.

"..." Lưu Bá không tin, lẽ nào nàng thực sự không có phát hiện? Ít nhiều gì bọn họ cũng theo nàng nửa giờ rồi mà? o()o

Mạc Ảnh Hàn mở cửa sổ, lú đầu ra, gọi Phiền Tiểu Thử: "Trời lạnh như thế, người còn công camera, muốn đi đâu?"

"... Mạc Ảnh Hàn?!" Phiền Tiểu Thử thật sự rất giật mình.

Vừa rồi nàng không tập trung, chỉ biết bước đi không dừng, lại không biết mình muốn đi đâu, trong đầu mơ hồ hồ, không biết nghĩ gì. Chỉ là cảm thấy rất tuyệt vọng, ngày mai sẽ là ngày nộp bài dự thi, nhưng bản thân đến giờ đều chưa chụp được gì.

Càng tệ hơn là, nàng muốn chụp đại rồi nộp bài thi thì bây giờ cũng không có hoa mai cho nàng chụp. Nàng rất rầu, chỉ thầm nghĩ sớm biết như thế thì hôm đó mặc kệ hết tất cả, tùy tiện chụp vài tấm, chí ít bây giờ có cái để hy vọng, không đến nỗi như bây giờ. Nhưng nàng hoàn toàn không ngờ, nàng lại gặp được Mạc Ảnh Hàn ở đây.

"..." Mạc Ảnh Hàn rốt cuộc cũng bực. Bọn họ đã theo nàng hơn nửa tiếng rồi, nhìn bộ dáng của nàng, dường như không có phát hiện ra cái gì hết. Không biết đề phòng như thế, thực sự không sao chứ?

"Lên xe đi. Người muốn đi đâu, ta chở người đi."

"Thật á?" Phiên Tiểu Thử mừng quýnh.

"Thật."

"... Nhưng mà ta cũng không biết ta muốn đi đâu."

"..." -_-|||

Hai người trong xe cùng nhau buồn bực.

"... Xin lỗi." Phiên Tiểu Thử ngoan ngoãn cúi đầu nhận sai.

"Quên đi, sao cũng được, vào đi." Mạc Ảnh Hàn mở cửa xe.

Phiên Tiểu Thử bị hệ thống sưởi ấm trong xe phả ra mê hoặc, nhanh chóng chui vào.

Nàng chui vào, thì Lưu Bá bối rối, tiểu thư a, mặc kệ hai người thế nào, chí ít cũng nói một địa điểm cụ thể chứ? Hai người không ai nói gì, bảo hắn chạy đi đâu a?

Xe vẫn rùa bò đi, nói chung, cứ chạy xe trước đã.

"Lúc này người còn công camera, là vì chưa chụp ảnh cho giải đấu?"

"..." Phiên Tiểu Thử bơ phờ.

Quả nhiên là như vậy.

"Người muốn đi Mai sơn?"

"... Nhưng lúc này Mai sơn nhất định đóng cửa rồi." Phiên Tiểu Thử ủ rũ.

Từ trước đến giờ Phiên Tiểu Thử vẫn tràn đầy sinh lực như ăn phải thuốc kích thích, đột nhiên không có sức sống như thế này, khiến Mạc Ảnh Hàn cảm thấy không quen.

"Bởi vì trên Mai sơn không có đèn, buổi tối đi lên rất nguy hiểm." Mạc Ảnh Hàn giải thích. Kỳ thực lời giải thích này và cách xử sự thường ngày của nàng không hợp nhau, nếu như theo thói quen bình thường của nàng, thì nàng chắc chắn sẽ không giải thích. Nhưng mà nàng lại giải thích, nàng vì Phiên Tiểu Thử mà giải thích, nhưng lại không thể giải thích cho bản thân mình, không thể giải thích cho bản thân mình tại sao lại làm điều thừa thãi như vậy.

"Quả nhiên là hết hy vọng rồi, xem ra ta chỉ có thể bỏ cuộc." Phiên Tiểu Thử quay đầu qua cười nói, pha trò với Mạc Ảnh Hàn. Tuy giọng nói của nàng nghe như đã hồi phục lại sức sống. Nhưng nụ cười của nàng, lúc này chỉ có thể dùng từ 'cười khổ' để hình dung.

Hy vọng trở thành nhiếp ảnh gia đến thế sao?

Mạc Ảnh Hàn không có trải nghiệm này, bởi vì nàng chưa từng đặc biệt đặc biệt nghĩ đến việc bản thân muốn làm, hoặc là việc đặc biệt đặc biệt đáng để nàng làm.

Sinh ra trong một gia tộc như thế, có rất nhiều chuyện đều đã được sắp đặt sẵn, người phải chấp nhận. Mạc Ảnh Hàn rất thông minh, cho nên nàng không phản kháng, mà cố gắng cho bản thân thích ứng.

Phản kháng sẽ càng thống khổ, ngoài ra kết cục cũng không có thay đổi gì. Mạc Ảnh Hàn luôn nghĩ như vậy, cho nên nàng thích ứng. Sau khi thích ứng, cũng không cảm thấy chấp nhận Mạc gia có gì đau khổ. Tính cách của nàng là vậy, sẽ không đặc biệt bài xích cái gì, cũng không đơn giản chấp nhận cái gì.

Nhưng những việc bình bình của Mạc Ảnh Hàn, nàng lại thấy được cố chấp, thấy được khát vọng trên người Phiên Tiểu Thử... còn có cái gì đó nữa, về phần cái gì đó thì Mạc Ảnh Hàn không nói nên lời, bởi vì nàng chưa từng trải nghiệm qua, nên nàng cũng không thể nói ra.

Nhưng Mạc Ảnh Hàn đột nhiên rất hy vọng Phiên Tiểu Thử có thể thành công. Vì vậy nàng bảo Lưu Bá chạy xe về nhà.

"Trên Bì Ngạn Nhai, nơi có Mai, không chỉ mỗi Mai sơn." Nàng nói.

"..." Phiên Tiểu Thử vẫn chưa hiểu.

"..." Nhưng Mạc Ảnh Hàn cũng không muốn giải thích nữa, tối ngày hôm nay, nàng đã giải thích rất nhiều, không thể thêm nữa.

Nhưng tài xế Lưu bá không nhin nữa, mở miệng giải thích: "Các gia tộc trong Bốn gia, đều có các loài hoa đại diện gia đình mình, đại diện cho Mạc gia chính là hoa Mai."

"Ế?!" Phiền Tiểu Thử mừng rỡ, mở to hai mắt nhìn Mạc Ảnh Hàn.

"... Nếu muốn chụp mai, đến nhà của ta đi." Mạc Ảnh Hàn không nhìn Phiền Tiểu Thử, xoay đầu qua một bên, tĩnh tâm bắt đầu ngắm tuyết ngoài xe. Tuyết còn đang lả tả rơi xuống, không có chút nào có vẻ sẽ an tĩnh lại, toàn bộ thế giới dường như rất an tĩnh, nhưng lại cực kỳ không an tĩnh.

Tuy Phiền Tiểu Thử đã đi thật lâu, nhưng chặng đường ấy đối với xe mà nói chỉ hơn 10 phút mà thôi. Rất nhanh, hai người đã đến Mạc gia.

Hoa Mai của Mạc gia khác với hoa Mai trên núi. Mai trên Mai sơn là giống đa dạng, màu sắc khác nhau, khiến người hoa cả mắt, nhìn chung cũng bao la. Hoa Mai của Mạc gia chỉ có một giống, bạch Mai.

Băng tuyết lâm trung trứ thử thân,
Bát đồng đào lý hỗn phương trần.
Băng tuyết trong rừng phủ tấm thân,
Chẳng cùng đào mạn loạn phương trần.

Hốt nhiên nhất dạ thanh hương phát
Tán tác kiên khôn vạn lý xuân.
Hốt nhiên một tối hương thanh ngát,
Bừng khắp đất trời vạn dặm xuân.
Nguồn:Đây
Khắp sân đều là bạch Mai.
Tuyết rơi đầy trời, hoa mai cả vùng.
Tuyết trắng, Mai cũng trắng.

Đều sắp khiến người không phân rõ, trắng xóa cả sân, chẳng phải tuyết, cũng chẳng phải Mai. Chỉ có thể nghe theo mùi hương nhàn nhạt tỏa khắp sân để phân biệt.

Mai tuyết tranh xuân vị khảng hàng
Tao nhân các bút phí bình chương.
Mai, tuyết giành xuân chẳng chịu nhường,
Thi nhân đành bỏ chuyện giai chương.

Mai tu tổn tuyệt tam phân bạch
Tuyệt khước thân mai nhất đoạn hương.
Mai thua tuyết ấy vài phân trắng,
Tuyệt hẳn nhường mai mấy bậc hương.
Phiền Tiểu Thử nhìn mảnh sân đầy bạch Mai, nói không nên lời.

12. Chương 12

Mạc Ảnh Hàn mở cửa xuống xe, xoay qua nói với Phiền Tiểu Thử: "Xuống xe vào nhà trước cho ấm một chút."

Phiền Tiểu Thử ngoan ngoãn xuống xe. Khẩn trương theo sát Mạc Ảnh Hàn, vào phòng.

Nghe nói cha mẹ Mạc Ảnh Hàn quanh năm ở nước ngoài bận rộn, cho nên sẽ không gặp đâu nhỉ? May quá may quá... nhưng cha mẹ Mạc Ảnh Hàn là người như thế nào nhỉ? Cũng có chút hiếu kỳ

~~Tính cách Phiền Tiểu Thử là một thể đối lập, cho nên nàng thường mâu thuẫn như vậy.

"Tiểu thư, ngài đã về, hôm nay Công chúa và tiểu thư Hạ gia, Cốc gia đều đến đây." Vừa mới vào cửa, lão quản gia liền tiến đến nói.

"Tang Linh đang ở đây?" Mạc Ảnh Hàn dừng lại theo bản năng, quay đầu hỏi lão quản gia.

"Chúng ta đang ở đây." Cái giọng nói trung khí mùi phân kia là...

Phiền Tiểu Thử đứng sau lưng Mạc Ảnh Hàn, có chút hiếu kỳ nhướn đầu nhìn vào bên trong nhìn.

Quả nhiên là Bá Vương Long trong truyền thuyết, tiểu thư Hạ gia, Hạ Mạt.

"Chúng ta ở đây chờ người, nghe quản gia nói hôm nay công ty người không có chuyện gì, sao bây giờ mới về?" Đường như Hạ Mạt đang bắt mẫn, hàng chân mày rậm xinh đẹp nhíu lại.

"Người cũng không có báo trước." Mạc Ảnh Hàn ngẩng đầu, diện vô biểu tình đáp.

"Người đúng là cái tên cơ mặt bị liệt không nói ra được lời nào tốt đẹp." Hạ Mạt bắt mẫn, nàng đợi nhưng không phải đợi gặp cái bản mặt băng sơn của Mạc Ảnh Hàn. Người này lẽ nào không thể có chút biểu cảm nào hả? Thật sự khó chịu a

"Người cũng vậy." Mạc Ảnh Hàn cũng không đợi mà gặp được gương mặt sinh động của Hạ Mạt. Người có cần phải làm ra nhiều biểu cảm như vậy không? Khi dễ ta không có biểu cảm?! Hừ!

"Được rồi được rồi, hiện nay rất bận rộn, khó có được một ngày gặp mặt, có cần phải trêu chọc mồm mép nhau một trận các người mới vui vẻ không." Cốc Vũ buông nhánh hoa mai trong tay xuống, vươn tay kéo Hạ Mạt, thoáng cái đã đem con Bá Vương Long kia kéo vào người.

"A!" Có Tiểu Mẫn lại là người đầu tiên phát hiện Phiền Tiểu Thử, vội vã đẩy đẩy thụ mỹ nhân đang ngủ chây cả dải trên vai mình. "Tiểu Hàn, Tiểu Hàn đừng ngủ a~~ có người 'quan trọng' đến kia."

Ánh mắt mông lung còn buồn ngủ, Mạc Thanh Hàn kêu một tiếng. "Tỷ, người đã về." Thì đã ngã đầu ngủ tiếp.

"Hôm nay Đại Hàn còn dẫn theo bạn nữa." Từ đầu vẫn không mở miệng, Tang Linh là người thứ hai phát hiện Phiền Tiểu Thử, cười nói.

"Ừ." Mạc Ảnh Hàn diện vô biểu tình đáp, sau đó diện vô biểu tình kéo Phiền Tiểu Thử vào nhà. Bên ngoài lạnh như thế, nàng cũng không muốn đem củ khoai lang này biến thành khoai lang đông lạnh. "Hôm nay có lòng thế, bốn người đều tới đây. Liên hoan?" Nàng lôi Phiền Tiểu Thử ngồi xuống, sau đó cầm lấy ấm nước trên bàn, rót một chén nước, lấy tay thử độ ấm, sau đó đưa cho Phiền Tiểu Thử.

:"> ội ôi.

"..." Phiên Tiểu Thử dần ra tiếp nhận chén trà từ tay Mạc Ảnh Hàn. Bàn tay đang lạnh cóng chạm đến cốc trà kia, liền cảm thấy cả người ấm lên.

~()/~ há há há

Thật là ấm áp nga~~ mèo chiêu tài của nàng thật biết săn sóc. Làm sao biết được tay mình đang lạnh a? Củ khoai lang đang tự sướng, xin đừng nhìn

"Chúng ta đến đây thưởng Mai a." Diệp Nại ngồi bên cạnh Tang Linh, tủm tỉm cười mở miệng nói.

Mạc Ảnh Hàn nhướn mày. "Thưởng Mai?"

Tang Linh cười, nói: "Hai ngày gần đây trời hạ tuyết, cũng không bận bịu gì, nhớ đến Tuyết Mai nhà Đại Hàn chắc đã trở bông, liền lôi kéo Tiểu Nại đến thưởng Mai, đúng lúc gặp Tiểu Mạt và Tiểu Vũ."

Thảo nào trên bàn nhiều hoa Mai như vậy. Mạc Ảnh Hàn rót một chén trà, cầm trong tay, nhìn hoa Mai trên bàn, nghĩ vậy. Lại phá hoại hoa Mai nhà nàng.

Cố Tiểu Mãn cảm thấy vô cùng hứng thú với Phiên Tiểu Thử đang ngồi sau lưng Mạc Ảnh Hàn, nhưng mà nàng không có mở miệng hỏi, khiến nàng có chút phức tạp, rốt cuộc nên hỏi thế nào mới tốt a?

"A, ta nhớ ra rồi, Linh, nàng chính là người nữ sinh chui vào Phượng Thê Lâu bằng cửa sổ." Trong khi Cố Tiểu Mãn đang phiền não, rất rõ ràng, Diệp Nại cũng chú ý đến Phiên Tiểu Thử, đồng thời nhớ ra nàng chính là nữ sinh ngày đó mình thấy trong camera giám sát, nhin không được kêu lên.

Phiên Tiểu Thử: "Ồi Á!"

Mạc Ảnh Hàn: "..."

Bị Diệp Nại nói thế, chẳng biết tại sao nhưng tự dưng lòng Mạc Ảnh Hàn lộp bộp hết một chút, Phiên Tiểu Thử cũng hô thành tiếng, ngay cả chén trà trong tay cũng cầm không nổi.

"Chui cửa sổ Phượng Thê Lâu?" Hạ Mạt khó hiểu. "Tại sao nàng phải chui cửa sổ Phượng Thê Lâu?"

"Đương nhiên là có việc, người đừng có hiếu kỳ." Mạc Ảnh Hàn lạnh lùng nói.

"Tại sao ta không thể hiếu kỳ? Tại sao cái bản mặt tê liệt của người không đem đi chữa đi? Còn chưa đi bác sĩ nữa hử?" Hạ Mạt khó chịu, lập tức cãi lại.

Mạc Ảnh Hàn Cơ mặt tê liệt: "Hiếu kỳ hay không với cơ mặt tê liệt có liên quan gì?"

Hạ Mạt Đứng thẳng dậy: "Bởi vì cái mặt người tê liệt nên ta càng hiếu kỳ!!"

Mạc Ảnh Hàn Cơ mặt tê liệt: "Mặt ta tê liệt là do người quá hiếu kỳ."

Hạ Mạt Kêu to: "Đứa nào mới nói cơ mặt tê liệt không liên quan tới hiếu kỳ hả?!"

Mạc Ảnh Hàn: "Thế đứa khơi việc hiếu kỳ và cơ mặt tê liệt lên nói cùng nhau, là ai?"

Hạ Mạt Chống nạnh: "@# %!!!!"

Mạc Ảnh Hàn Cơ mặt vẫn liệt: "*#&%..."

Nếu như không ngăn hai người họ lại, sợ rằng sẽ đấu võ mồm đến sáng mất a? Hai thái cực quả nhiên không thể đụng nhau hả? Nhưng các nàng hết lần này tới lần khác đều đến đụng nhau...

"Được rồi, Tiểu Mạt." Cố Vũ cười khê, một lần nữa vươn tay kéo cơ thể Hạ Mạt đến bên người. "Nếu đã là bạn của Đại Hàn, vậy chui cửa sổ đương nhiên có nguyên nhân."

"..." Phiên Tiểu Thử vẫn còn đang chột dạ.

"Ta nghe nói Tiểu Thử học tỷ tham gia giải đấu của công ty Mạc tỷ tỷ, ngày mai là bắt đầu vòng đấu loại." Ánh mắt Cố Tiểu Mãn đảo lòng vòng, nói.

"..." Vừa nói đến chuyện này, tâm tình Phiên Tiểu Thử càng xuống dốc. "... Phải, ngày mai là vòng đấu loại rồi." Nhưng mà nàng tới giờ cũng chưa có chụp được ảnh.

"Ừ, nên ta cho nàng đến đây chụp hoa Mai." Mạc Ảnh Hàn đáp.

"Hoa Mai? Chủ đề lần này là hoa Mai hả?" Cố Tiểu Mãn hỏi.

Tâm tình Phiền Tiểu Thử càng xuống dốc, lập lại, "Phải, nhưng mà ta đến giờ cũng chưa có chụp được ảnh."

"Ế? Chưa có chụp ảnh?! Vậy không chẳng lẽ ngày mai nộp giấy trắng?" Diệp Nại ngạc nhiên nói.

Phiền Tiểu Thử: "... TAT Nàng đã không muốn lập lại câu đó rồi.

Tang Linh nhìn Phiền Tiểu Thử hỏi: "Lẽ nào còn chưa có linh cảm."

Nói trúng tim đen a. Phiền Tiểu Thử lệ rơi đầy mặt. "Cái này là một phần... còn tại thời tiết nữa."

Cốc Vũ kéo Hạ Mạt, ngẩng đầu nói: "Nếu là do thời tiết, thì nửa đêm hôm nay, có lẽ tuyết sẽ ngừng rơi."

Phiền Tiểu Thử mừng quýnh. "Thật á?"

Cốc Vũ cười nói: "Nếu như ta đoán không sai."

"Ta còn có cơ hội a, bây giờ ta sẽ ngẫm xem mình muốn chụp cái gì."

"..."

"..."

Mọi người bó tay.

Đến bây giờ người còn chưa nghĩ muốn chụp cái gì hả? Người có chắc chắn là muốn tham gia giải đấu không vậy?

Cốc Vũ đưa tay cầm lấy nhánh Mai trên bàn, cẩn thận nhìn, sau đó ngẩng đầu liếc mắt ra ngoài phòng, nhàn nhạt hỏi: "Đã xem qua Nguyệt hạ đào yển đồ của Từ Văn Trường chưa?"

"Nguyệt hạ đào yển đồ?" Phiền Tiểu Thử khó hiểu, hỏi ngược lại.

"Là bức Nguyệt hạ đào yển đồ của Từ Vị đỉnh đỉnh đại danh thời Minh triều." Hạ Mạt cường điệu.

Cốc Vũ nhìn Hạ Mạt một chút, khẽ cười, nói: "Ừ, người có thể xem để tìm linh cảm."

"..." Phiền Tiểu Thử trầm tư. Nàng biết bức Nguyệt hạ đào yển đồ, nhưng có thể tìm linh cảm gì từ nó?

Biết nàng đang suy nghĩ, mọi người cũng im lặng, đều tự làm chuyện của mình. Một giờ sau, sắc trời đã tối mịt, mọi người đều đi về.

Mạc Thanh Hàn từ đầu đã ngủ gà ngủ gật, Cố Tiểu Mãn thấy đau lòng, liền đánh thức nàng, đưa nàng lên lầu ngủ. Phòng khách dưới lầu bây giờ chỉ còn lại Phiền Tiểu Thử đang trầm tư và Mạc Ảnh Hàn đang làm việc.

Đêm đã khuya, Mạc Ảnh Hàn cũng có chút mệt mỏi. Ngồi ngủ trên sofa. Bên trong phòng khách, tuy lò sưởi không ngừng tỏa nhiệt, nhưng vẫn còn chút lạnh, Mạc Ảnh Hàn mới ngủ không được bao lâu đã tỉnh, mơ mơ màng màng mở mắt, thì nhìn thấy gương mặt của Phiền Tiểu Thử đang chăm chú nhìn mình.

"A!" Vừa mới mở mắt, thì lập tức nhìn thấy một cái gương mặt không có biểu tình gì nhìn chăm chăm, ngay cả cơ mặt tê liệt như Mạc Ảnh Hàn cũng không thể không giật mình, sợ hãi kêu một tiếng. Nếu bây giờ Hạ Mạt có thể nhìn thấy vẻ mặt này của Mạc Ảnh Hàn, nhất định sẽ rất thích thú.

"Mèo chiêu tài, làm người mẫu cho ta đi." Phiền Tiểu Thử kẻ sát vào mặt Mạc Ảnh Hàn, u ám nói.

"..." Ba hồn bảy vía Mạc Ảnh Hàn vừa bay ra ngoài lượn một vòng, đã cấp tốc quay trở lại thân xác. Bất mãn nói: "Người làm cái gì vậy?! Nửa đêm không được dọa người!"

"Mèo chiêu tài, người có thể làm người mẫu cho ta không? Ta thực sự cần một người mẫu."

Mạc Ảnh Hàn dùng một biểu tình khó tin nhìn Phiền Tiểu Thử, hỏi: "Tìm người mẫu thì tìm người khác đi, tìm ta làm gì?!"

Phiền Tiểu Thử nước mắt nước mũi đầy mặt. "Nhưng mà... bây giờ ta chỉ có người a ta không thể tự làm người mẫu cho mình ta thực sự chỉ còn có người hu hu hu hu..."

"..." Người có biết người khóc còn dọa người hơn cả quỷ không?!

Phiền Tiểu Thử bò lên người Mạc Ảnh Hàn, gương mặt đã gần nay còn dí sát vào Mạc Ảnh Hàn hơn.

"..." Mạc Ảnh Hàn liềm mạng dựa vào sofa, gất gao dựa vào sofa.

"Ta~ thật~ sự~ chỉ~ còn~ có~ người~ a~ "

~(3_3)

~"Đừng có xấp tới đây, nước mũi của người dính lên miệng ta rồi..." o()o

13. Chương 13

Giá lạnh thảng chập, nửa đêm, tuyết bay tán loạn.

Trong thời tiết như vậy, Mạc Ảnh Hàn nên nằm trên chiếc giường siêu bự của mình mới phải, nhưng tại sao vào một đêm như thế này, nàng lại phải bọc tấm rèm mỏng, đứng ở một nơi đầy tuyết? Còn phải ôm Mai uồn tới ọo lui?!

Trong lòng Mạc Ảnh Hàn tràn đầy oán giận. Nếu như trên mặt của nàng có thể làm ra biểu tình gì, biểu tình bây giờ nhất định dữ tợn hù chết cả quỷ. Đương nhiên, vấn đề là nàng không thể.

"Mèo chiêu tài, nét mặt của người, nét mặt a

"

Tuy Mạc Ảnh Hàn đã cố gắng hi sinh, lớn đến nỗi đầu óc nàng chấn động lần thứ hai, mới có thể ở đây làm trò ngu ngốc cùng củ khoai lang này. Nhưng rõ ràng củ khoai lang kia còn chưa thỏa mãn, thậm chí về mặt cảm kích cũng không có, còn ở đó chỉ bảo Mạc Ảnh Hàn làm cái này làm cái kia.

()#! Rốt cuộc nàng có biết mình đang nói chuyện với ai không vậy?! Ta nợ người sao mà ta phải nghe lời người?!

"Mèo chiêu tài~~ " Phiền Tiểu Thử không biết sống chết, tiếp tục nói. "Nét mặt~~ nét mặt của người cứng ngắt hà

"

"..."

"Nét mặt của người phải ôn nhu thêm một chút nữa."

"..." Mạc Ảnh Hàn bất mãn tiếp tục cố gắng thêm một chút.

"o()o Về mặt bây giờ của người có khác gì ban nãy hả?"

"..."

"Mèo chiêu tài, người có thể cười một cái không a."

"..." Đây là đang Thiên Phương Dạ Đàm* à? Người có từng nghe một người bị liệt cơ mặt nói cười đùa giỡn chưa? Nếu có thể làm vậy, còn gọi là cơ mặt tê liệt hả?

*Cái gì đó 8 chuyện vào buổi tối.

"Cười đi mà~~ mèo chiêu tài~~ "

"Cười không nổi." Không thể nhịn được nữa, Mạc Ảnh Hàn nói thẳng. Lạnh đến thế này rồi, còn có thể cười sao?! Cơ mặt bị liệt cũng biết lạnh có được không?!

"Hả

vậy, ta kể mấy mẩu truyện cười cho người nghe được không? Như vậy người có thể cười."

"Kể." Mạc Ảnh Hàn ra lệnh.

"Ồ ờ, được, người mặc áo vào trước đi a, coi chừng bị đóng băng." Vừa nói, vừa nhanh nhẹn giúp Mạc Ảnh Hàn mặc áo lông.

"Ta kể đây, ừ, ta nhớ có một lần làm chó săn đi chụp ảnh, đi cùng một ký giả thực tập phỏng vấn người mẫu của Bồn gia, Mục Yên, kết quả là cái tên ký giả thực tập đó thật sự quá kích động, vì vậy câu đầu tiên hắn nói là: 'Mục tiểu thư, xin hỏi cao danh quý tánh của người?' thực sự cười chết ta rồi." Phiền Tiểu Thử ha ha cười.

"..." Mạc Ảnh Hàn diện vô biểu tình. Đêm đã khuya, khí trời quả nhiên càng lúc càng lạnh.

Phiền Tiểu Thử có chút xấu hổ.

"Ấy?! Tại sao người không cười? Không vui hả? Vậy ta kể tiếp nha."

"..." Khí trời có khả năng sẽ càng thêm lạnh. o()o

*Ý chỉ trò đùa nhạt.

"Tiểu Thích kéo Tiểu Cố thở hồng hộc bò lên đỉnh núi. Vừa lên đến đỉnh núi, nhìn thấy năm sông bốn biển

Tiểu Thích kích động nói: 'Ta nói mà, chúng ta không nên buồn bực cả ngày, hai người phải năng ra ngoài vận động thả lỏng người, người nhìn đi nè, trước mắt một mảnh non sông nước biếc cỡ nào xinh đẹp hùng vĩ!' Tiểu Cố khoanh tay, mang theo một vẻ mặt kỳ quái nhìn hắn một cái, lạnh lùng hỏi: 'Nếu cảnh sắc phía dưới tuyệt đến thế, chúng ta còn tốn hai tiếng đồng hồ leo lên đây làm gì?' " Phiền Tiểu Thử lại ha ha cười.

"..." Mạc Ảnh Hàn vẫn không có biểu tình gì. Khí trời quả nhiên càng thêm lạnh.

"... Mèo chiêu tài, tại sao người không cười?" Phiền Tiểu Thử có chút thất vọng.

"Ta cảm thấy ở đây rất lạnh." Mạc Ảnh Hàn lạnh lùng mở miệng đáp.

"Ế?" Phiền Tiểu Thử không hiểu. "Tại sao? Bây giờ đã rất lạnh rồi mà."

Mạc Ảnh Hàn: "Chúng ta đang ở Bắc cực hay Nam cực, nơi có khả năng chôn cất cái truyện cười nhạt nhẽo của người."

Phiền Tiểu Thử: "o()o"

...

Ở một nơi khác, trong phòng, Mạc Thanh Hàn cảm thấy rất là khó xử.

Trên giường rất ấm áp. Nhưng mà trước khi đi ngủ, không có uống nước, cho nên nàng đang vô cùng khát. Nàng muốn uống nước. Thế nhưng nước không có trên đầu giường, nàng lại không muốn đứng dậy. Nhưng mà nàng rất khát.

Rời giường để uống sao? Phải rời giường rất nhanh đúng không? Không nên lãng phí thời gian ngủ a.

"..." Cho nên, Mạc Thanh Hàn không rời giường.

Lại một lúc sau.

"..." Tại sao trời còn chưa sáng? Tại sao còn chưa rời giường? Thụy mỹ nhân Mạc Thanh Hàn lần đầu tiên hy vọng có thể rời giường nhanh một chút.

Nàng thật sự chịu không nổi nữa rồi, từ từ mở hai mắt của mình, bò xuống giường.

Đi đến bàn học, rót một ly nước nóng, từ từ uống.

Nước hơi nóng, Mạc Thanh Hàn uống chậm chậm. Rèm cửa sổ không có đóng. Hôm nay Tiểu Mẫn quên đóng sao?

Mạc Thanh Hàn buông ly trà còn đang nóng xuống bàn, đi kéo rèm cửa.

”?” Dưới lầu có người.

Mạc Thanh Hàn nghi hoặc nhìn người đang bọc drap giường đứng trong sân.

”...” Người này hình như là...

Tỷ tỷ?

--|||

Nhưng sao tỷ tỷ lại bọc drap giường đứng trong sân?

Bị gì khiến hả?

Mạc Thanh Hàn nhú mày, có chút hoang mang.

Nhưng mà chưa từng nghe qua chuyện này a, hơn nữa gần đây tỷ ấy cũng không có biểu hiện gì khác thường.

Lẽ nào tỷ tỷ có sở thích đặc biệt? Nhưng mà từ trước đến giờ nàng không có thấy.

Mạc Thanh Hàn tiếp tục hoang mang.

”...” Chẳng lẽ... Nhị tiểu thư đột nhiên nhớ tới, hồi còn bé nàng hay thích cầm lấy drap giường, ảo tưởng mình là tiểu tiên nữ, lẽ nào đến bây giờ tỷ tỷ vẫn còn sở thích này?

Vừa tung công ty mới ra thị trường, chẳng lẽ vì thế mà vất vả quá a? Nếu không thì chẳng lẽ ảo tưởng mình là tiểu tiên nữ là có thể giải quyết toàn bộ chuyện của công ty sao?

”...” Sau này mình nên giúp đỡ nàng một chút.

Nhị tiểu thư rất nghiêm túc nghĩ như vậy. Lại nhìn thêm vài lần, xác định tỷ tỷ không có xảy ra vấn đề gì lớn mới kéo rèm cửa sổ lại. Vừa nghĩ, vừa đi vào giấc ngủ.

Nhưng nếu nàng đến gần cửa sổ thêm một chút nữa, sẽ nhìn thấy, phía dưới, chỗ nàng không nhìn thấy, thật ra còn một người nữa, đang cầm camera, vẽ mặt khổ não.

Đáng tiếc là nàng không đến gần hơn. Cho nên mới sinh ra cái ý nghĩ kỳ quái này.

Nếu như Mạc tiểu thư biết được suy nghĩ của mọi người mình, phỏng chừng nàng sẽ lập tức giết tên đầu sỏ bày ra cái cảnh này.

Nhưng, hên là không có. Phiền Tiểu Thử còn có thể kéo dài sinh mệnh mình thêm chút nữa.

Chỉ tiếc là lúc Mạc tiểu thư đang không biết gì, đã bị người ta nghĩ oan.

...

Dưới lầu.

Do biểu tình của Mạc Ảnh Hàn vẫn cứng ngắc, hết cách, Phiền Tiểu Thử đứng xoay Ương Ca*, diễn Cát Kịch**...

*Loại hình vũ đạo dân gian lưu hành chủ yếu ở vùng nông thôn miền bắc, có vùng còn biểu diễn câu chuyện, dùng chiêng trống đệm nhạc, có vùng cũng biểu diễn câu chuyện nhưng giống như hình thức ca vũ kịch.

** - Một loại kịch 2 người.

o()o

Trong nháy mắt Mạc Ảnh Hàn cảm thấy sấm chớp ì ùng.

Phiền Tiểu Thử đang cố gắng a...

”Được chưa? Mèo chiêu tài? Ta nóng quá a.”

"Có lẽ." Về mặt của người không có giống vậy.

"Chúng ta thử đi

~(3_3)

~ "

"Tùy."

Mạc Ảnh Hàn lại một lần nữa bọc drap giường, ôm lấy cây Mai.

...

...

Cái quá trình này thật sự, nhất thời khó diễn tả được đau khổ bên trong, nhưng tóm lại, nỗ lực đến chết cũng không bỏ của Phiền Tiểu Thử, lần này quả thật đã thành công.

"Đừng quên, người phải làm trâu làm ngựa." Sau khi chụp hình xong, câu đầu tiên Mạc Ảnh Hàn nói với Phiền Tiểu Thử là câu này.

"Vâng vâng vâng

nhất định làm trâu làm ngựa

~(3_3)

~ "

"..." Mạc Ảnh Hàn cảm thấy dễ chịu hơn một chút, tuy là nàng cảm thấy củ khoai lang này có thật sự làm trâu làm ngựa cho nàng thì nàng cũng không có lợi lộc gì.

Nửa đêm đứng đông lạnh dưới trời tuyết như vậy để đổi được cái thứ này sao?

Đây là cuộc trao đổi lỗ vốn nhất đời mình à?

"..." Đầu óc mình muốn trúng gió tới khi nào đây?

Ngày hôm sau, Mạc Ảnh Hàn vô cùng 'nóng bỏng*', người nào chịu đựng dằn vặt như vậy cũng sẽ bị cảm thối.

*Raw là 'sốt đẹp' đó, bị sốt nhưng mà đẹp, k có sốt xấu. lol

Phiền Tiểu Thử vì thế mà mém chút nữa tự sát.

"Mèo chiêu tài~~ là tại ta không tốt, mèo chiêu tài~~ người vì ta mà thành cái dạng này

ta thiệt cảm động

~(3_3)

~ cả đời ta cũng sẽ không phụ lòng người~~ "

"..." Rốt cuộc người đang nói cái gì vậy? Nếu như cảm thấy hổ thẹn thì mở bụng tự sát đi! Mạc Ảnh Hàn đang mơ màng, oán hận nghĩ.

"Mèo chiêu tài~~ người có muốn uống nước không? Có khó chịu ở đâu không? Người phải nói cho ta biết a %3_3% "

"Câm... miệng..."

"Hu hu hu..."

"..." Đã bảo người câm miệng rồi, người cố tình à?

Mạc Ảnh Hàn tức đến nói không ra lời. Chờ ta khỏe lại, xem ta trừng trị người như nào!

14. Chương 14

Mèo chiêu tài bị bệnh, Phiền Tiểu Thử khổ sở như bản thân sắp chết vậy. Cả ngày đều ngồi xồm bên cạnh Mạc Ảnh Hàn, chuyện gì cũng không muốn làm. Ngay cả ảnh nàng đã chụp để dự thi cũng chỉ rửa xong gọi Bạch Lam tới đưa đi giùm nàng.

Vì việc này mà Mạc gia hỗn loạn. May là Mạc Thanh Hàn đứng ra đúng lúc, sắp xếp tất cả, sau đó thay Mạc Ảnh Hàn đến công ty, xử lý công việc ngày hôm đó giúp nàng.

Cố Tiểu Mẫn ở lại Mạc gia, giúp đỡ việc thủ tục.

Không ngờ hai người kia tuy nhỏ hơn nàng một tuổi mà đã có năng lực làm việc mạnh mẽ như vậy. Nhất là nhị tiểu thư của Mạc gia, bộ dạng bình thường luôn không có sức lực, lúc gặp phải vấn đề lại nghiêm túc vô cùng.

Nếu có thể, Phiền Tiểu Thử rất muốn giúp đỡ, nhưng bây giờ nàng hoàn toàn không có tâm tình giúp đỡ. Nên vẫn ở bên giường Mạc Ảnh Hàn, ngoan ngoãn săn sóc nàng. Nói đến đây, Mạc Ảnh Hàn biến thành bộ dạng này, đều tại nàng hại. Phiền Tiểu Thử vừa nhìn dung nhan đang ngủ của Mạc Ảnh Hàn, vừa miên man suy nghĩ, nếu như Mạc Ảnh Hàn vì sốt mà não bị sôi thì làm sao bây giờ? Nếu như Mạc Ảnh Hàn mắc phải XX thì làm sao bây giờ? Như vậy nàng thật không muốn sống a a!

Càng nghĩ càng sợ, Phiền Tiểu Thử một lần nữa ôm đầu đụng vào giường Mạc Ảnh Hàn.

Mạc Ảnh Hàn bị bệnh rất cuộc cũng nghiệm được câu danh ngôn kinh điển của người xưa: Bệnh đến như núi đổ, bệnh đi như kéo tơ.

*bệnh đến bất ngờ, bệnh đi thì chậm chạp.

Chỉ cảm cúm thôi, nhưng Mạc Ảnh Hàn lại mê man hết một ngày.

Cơn sốt của Mạc Ảnh Hàn vẫn không lui, Phiền Tiểu Thử cũng không có tâm tình đi ngủ, vẫn tận tâm tận lực hầu hạ. Buổi tối, Mạc Ảnh Hàn ngủ rất không yên, liên tục trở mình, trán liên tục túa mồ hôi, đương nhiên là rất nóng. Tuy không có tỉnh lại, nhưng không ngừng kéo chăn đắp lên người.

Phiền Tiểu Thử nhìn Mạc Ảnh Hàn như vậy, lại tiếp tục khổ sở chết hết một hồi.

Một mặt, nàng thực sự không muốn nhìn thấy Mạc Ảnh Hàn như vậy, rất muốn giúp nàng kéo chăn ra, để Mạc Ảnh Hàn dễ chịu một chút, dễ chịu một chút cũng tốt rồi. Nhưng ở phương diện khác nàng biết rõ Mạc Ảnh Hàn cảm thấy nóng vì nàng đang bị sốt, lúc này nên xuất mồ hôi, bệnh mới mau khỏi. Nếu như kéo chăn ra lại bị lạnh, thì càng không tốt.

Nhưng nhìn Mạc Ảnh Hàn như thế, nàng khổ sở, nhìn càng lâu nàng càng muốn chết. Vì vậy Phiền Tiểu Thử bạo gan, duỗi tay vào trong chăn, sờ sờ người Mạc Ảnh Hàn.

Cả người đều là mồ hôi.

Thực sự rất nóng, như vậy có bị nổi rôm sảy không? Nhất định sẽ nóng đến hồng não! Nếu như mất trí nhớ thì sao bây giờ? Lúc đó nàng nhất định không nhớ mình là ai... cơ bản là nàng sẽ không còn là người của mình...

A a a! Làm sao bây giờ

~(3_3)

~Phiền Tiểu Thử chạy vào phòng tắm, lấy một chậu nước nóng về. Nhìn chăm chăm vào Mạc Ảnh Hàn.

Tính khí của mèo chiêu tài thực sự rất tệ, chưa được sự đồng ý của nàng, mình sẽ bị giết chết đúng không?

"..." Phiền Tiểu Thử tiếp tục nhìn Mạc Ảnh Hàn chăm chăm.

Có lẽ hỏi nàng là được.

"Mèo chiêu tài..." Nhẹ gọi một tiếng.

"..." Mạc Ảnh Hàn đang ngủ, không có phản ứng.

"Mèo chiêu tài... ta giúp người lau người nha..." Nhỏ giọng, nhỏ nhỏ giọng. "Chúng ta đều là con gái, cho nên sờ sờ... sờ sờ cũng không có vấn đề gì đúng không... ừ... ta chỉ muốn tốt cho người." Càng nói giọng càng nhỏ. Lúc nói xong câu cuối cùng, tin chắc rằng Mạc Ảnh Hàn không ngủ thì cũng không có nghe thấy. Sau đó Phiền Tiểu Thử càng nhỏ giọng nói tiếp: "VẬY... người không đáp, ta coi như là người đã đồng ý nha."

Vì vậy Phiền Tiểu Thử bắt chước cách mẹ nàng làm cho nàng hồi còn nhỏ, trước tiên giúp Mạc Ảnh Hàn lau mặt, sau đó đến cổ, chút nữa chút nữa, cẩn cẩn thận thận lau xuống. Chạm đến xương quai xanh, dưới nữa, thì phải cởi áo ngủ của Mạc Ảnh Hàn.

Phiền Tiểu Thử cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, nàng không có muốn làm vậy, tuy nghĩ thế nhưng tay lại bắt đầu động.

Nàng từ từ kéo chăn ra, sau đó nàng dùng cái vể mặt của người phụ nữ đang hoảng bị bắt buộc phải xâm phạm người khác như phim truyền hình, bắt đầu cởi nút áo Mạc Ảnh Hàn.

Bên trong áo ngủ không có mặc cái gì hết.

"Không có mặc cái gì hết chớ!" Phiền Tiểu Thử nhịn không được cảm thán một tiếng. Nhịn không được oán trách Mạc Ảnh Hàn. Tại sao không có mặc gì hết a~~ nhưng nàng lấy lại bình tĩnh rất nhanh.

Bên trong dĩ nhiên không có mặc cái gì hết rồi đồ ngốc! Đi ngủ mà! Dĩ nhiên không có mặc cái gì ngoài áo ngủ rồi.

"..." Phiền Tiểu Thử đột nhiên cảm thấy bộ dáng của mình vừa rồi rất ngốc.

Cởi một loạt hết nút áo, Phiền Tiểu Thử dùng khăn nóng bắt đầu lau mồ hôi trên người Mạc Ảnh Hàn.

Làn da trắng nõn, như sắp trượt khỏi tay, mềm mại như một lớp hơi lạnh bao quanh một quả trái cây, giống như da mặt của trẻ con... thậm chí Phiền Tiểu Thử còn lo lắng chiếc khăn không đủ mềm, sẽ làm hư da nàng, tuy chất lượng chiếc khăn vô cùng tốt, vô cùng mềm mại.

Chiếc bụng bằng phẳng, vòng eo mảnh khảnh. Sau đó là bộ ngực nảy nở. Chiếc khăn lau đến chỗ kia, mềm mềm êm êm, dù cho cách chiếc khăn mặt, cũng có thể cảm nhận được xúc cảm tuyệt vời. Huống chi đang lau mồ hôi cho nàng, cái chỗ này phải lau tới lau lui mấy lần, sờ qua sờ lại mấy lần, thực sự là... trời ơi i i i i!

Là người cố tình, ta biết là người cố tình!!

Mặt Phiền Tiểu Thử đỏ đến mang tai. Không khỏi hoài nghi giới tính của mình.

Nàng rốt cuộc có phải là nữ không a, nếu như là nữ, tại sao đụng đến thân thể của động vật giống cái y như mình mặt lại đỏ hoe? Cả người nóng lên nữa?

"Úi..." Không phải nước bọt, mà là mũi sắp chảy máu cam.

Nhưng nếu mình không phải là nữ... cái chỗ quan trọng kia, tại sao lại không có gì a?!

~(3_3)

~Phiền Tiểu Thử còn đang xoắn não. Nhưng tay lại không ngừng làm việc, nhanh chóng giúp Mạc Ảnh Hàn lau người một lần nữa, sau đó cài lại nút áo.

Má ơi... muốn chết luôn a~~ cuối cùng nàng cũng hiểu, tại sao khi nam và nữ làm cái chuyện kia, lại thích sờ cái chỗ này, bởi vì cảm giác rất là tốt a

Úi, lần thứ hai!

Nàng rất nhanh lại nhúng ướt chiếc khăn, vắt khô, sau đó bắt đầu lau cánh tay Mạc Ảnh Hàn.

Cánh tay không đến mức ồm nhom, vừa đủ, da cũng mềm mại, sợ rằng mạnh tay một chút sẽ làm hồng da nàng.

Lúc lau đến nách, mảnh da kia lại càng nõn nà, trắng đến mức Phiền Tiểu Thử ngứa cả răng, hận không thể cứ như vậy mà cạp xuống!

"A..." Mạc Ảnh Hàn đang ngủ, khó chịu rên rỉ một tiếng.

C-Có cần làm hết hồn như vậy không a

"..." Ma xui quỷ khiến, Phiên Tiểu Thử đổ mặt đến mang tai một lần nữa.

Nàng là con gái, thật sự là con gái! %3_3%

Không muốn tiếp tục hoài nghi giới tính của mình nữa, Phiên Tiểu Thử vội vàng giúp Mạc Ảnh Hàn trở người, lau tấm lưng của nàng. Sau đó cánh tay vô thức dừng lại trên eo Mạc Ảnh Hàn.

Cho đến khi tất cả đã xong xuôi, củ khoai lang đáng yêu của chúng ta mới có thể thở phào một hơi.

Nhưng nàng phát hiện ra một vấn đề.

... Tuy đã lau khô thân trên, nhưng mà trên đùi cũng có mồ hôi a, làm sao giờ?

"Úi..."

"Úi..."

@# %%...

Chắc thôi đi.

Há họng rồi lại khép họng.

Không biết tại sao, nhưng bản năng của Phiên Tiểu Thử sợ giúp Mạc Ảnh Hàn lau chân.

Cho nên nàng không có lau.

Nàng vào phòng tắm thay nước lạnh, vắt khăn đặt lên trán Mạc Ảnh Hàn.

Quả nhiên vừa đặt xuống, chân mày khi nãy còn cau có nay đã giãn ra.

Phiên Tiểu Thử cũng liền cảm thấy dễ chịu theo. Cảm giác rầu rĩ cũng liền biến mất.

Nửa đêm, Mạc Ảnh Hàn khát nước, uống một chút nước, sau đó vô cùng bình thản ngủ đến sáng.

Phiên Tiểu Thử mơ mơ màng màng ngủ bên giường Mạc Ảnh Hàn, đến khi ánh mặt trời bên ngoài chiếu thẳng đến mới tỉnh dậy.

Nhìn người con gái trên giường, dáng vẻ trông không có vẻ khó chịu.

"Không biết trên người nàng có mồ hôi không." Củ khoai lang ngồi bên cạnh lẩm bẩm, vô cùng tự nhiên mà vươn trảo mình ra.

Sờ cái biết liền

()/

~Vì vậy nàng vươn trảo vào trong chăn, duỗi vào trong quần áo Mạc Ảnh Hàn.

Vuốt từ trên xuống dưới.

"Ừ..." Không có mồ hôi, rốt cuộc cũng có thể yên tâm một chút.

Trong lòng nghĩ vậy, nhưng tay không có ngừng lại, còn đang gỡ trò. Bất tri bất giác sờ đến chỗ nhạy cảm.

"..." Cảm giác quả nhiên vẫn rất tốt. Lần này là sờ tận tay, không có cách chiếc khăn mặt. Còn đụng phải cái viên thịt nhỏ nhỏ kia, viên thịt mềm mềm, chút xíu.

Phiên Tiểu Thử giống như bị điện giật, cấp tốc thu tay lại. Bản năng quay đầu qua nhìn Mạc Ảnh Hàn.

Mạc Ảnh Hàn đã tỉnh, mở to mắt, lạnh lùng nhìn nàng, cái gì cũng không nói.

"..."

"..." Chết chắc chết chắc, có cần phải vậy không a?! TAT

”Nếu như ta nói, ta chỉ sờ xem, trên người người có mồ hôi hay không, người có tin ta?”

Mạc Ảnh Hàn diện vô biểu tình nhìn nàng. ”Người nói xem ta có tin người không?”

”...”

”...”

”Không TAT”

”Đáp đúng đấy.”

~(3_3)

~ Nhưng mà ta nói thật a, mèo chiêu tài người phải tin tưởng ta, tin tưởng sự thật a, người không thể đối với ta như vậy

15. Chương 15

Tác phẩm của Phiền Tiểu Thử thuận lợi tiến vào trận chung kết. Lại còn mang thành tích cao nhất tiến vào trận chung kết.

Nằm trong năm tác phẩm có triển vọng nhất, bức Mai Nguyệt Yên* của Phiền Tiểu Thử được đem ra triển lãm.

*Hoa mai, Mặt trăng, Buổi tiệc

Thành viên vượt qua vòng đấu loại, truyền thông sẽ phát tin tức, năm thành viên triển vọng còn có thêm người phỏng vấn riêng. Hôm bắt đầu phỏng vấn, Phiền Tiểu Thử vác theo cặp chân mày được kẻ siêu đậm bằng bút chì màu, xuất hiện trước ống kính.

Cái tạo hình này, phối với gương mặt đỏ hoe như con tôm kia, quả thật rất đáng sợ.

Phiền Tiểu Thử hận không thể cứ như vậy tự sát trước ống kính, Bạch Lam đã thẳng thắn nói rằng nàng hoàn toàn không quen người này.

Mọi người ai cũng đều . Chỉ có một mình Mạc Ảnh Hàn sau khi nhìn thấy bộ dạng này của Phiền Tiểu Thử, trong lòng cảm thấy vô cùng vui sướng.

Trước kia chúng ta đã từng nói qua, Mạc tiểu thư vẫn còn khá là trẻ con, cho nên tạo hình này của Phiền Tiểu Thử, hiển nhiên là kiệt tác của nàng. Tất nhiên, trí tưởng tượng của Mạc tiểu thư rất là cần cỗi, cho nên phương pháp nàng nghĩ ra để trưng trị củ khoai lang cũng hạn hẹp như thế.

Cái này chính là kết cục của làm phiền Mạc tiểu thư của chúng ta nửa đêm phải ra ngoài sân ”hóng mát”, còn sốt cao đến hôn mê, cộng thêm tội nhân cơ hội chiếm tiện nghi ăn đậu hũ của nàng!

Kỳ thực nàng rất muốn ”Trang điểm” lên hết gương mặt của Phiền Tiểu Thử. Nhưng dù sao, nghe Mạc Thanh Hàn và Cố Tiểu Mãn nói, lúc nàng sinh bệnh, người luôn ở bên cạnh chăm sóc nàng, chính là Phiền Tiểu Thử. Tuy củ khoai lang này thừa dịp nàng không có ý thức lại làm chuyện quá phận với nàng. Nhưng nhìn chung, Mạc Ảnh Hàn sẽ không quá tính toán với nàng.

Bên trong chiếc TV, phóng viên còn đang hỏi Phiền Tiểu Thử rất nhiều vấn đề.

”Phiền tiểu thư tuổi còn trẻ thế, trận đấu lần này lại có thể tiến vào trận chung kết với thành tích cao nhất, người có cảm tưởng gì?”

”...” Phiền Tiểu Thử đeo đôi chân mày được kẻ màu siêu đậm, đứng trước ống kính, gương mặt đỏ hoe, nghẹn hơn nửa ngày, nghẹn đến lúc Mạc Ảnh Hàn cũng cảm thấy thật mất thời gian, nàng rút cuộc cũng mở miệng nói: ”Ta sẽ không bao giờ chăm sóc người bệnh nữa

~(3_3)

~ ”

"..." Sắc mặt Mạc Ảnh Hàn đột nhiên dùng một tốc độ vô cùng quỷ dị cùng một cách thức vô cùng quỷ dị, biến đổi một chút.

Mặt khác... bên trong công ty Vân Tường các nhân viên đều bị chấn kinh rồi, và lời đồn càng ngày càng nghiêm trọng.

Về nguyên nhân thì, chính là tác phẩm của Phiền Tiểu Thử.

Trận tuyết lớn ngừng lại, ánh trăng trên không trung để lộ một vầng sáng rực rỡ, đằng xa là rừng hoa Mai, hoa Mai trắng noãn cùng lớp tuyết cũng trắng, hòa hợp lẫn nhau, mơ mơ hồ hồ*, khó có thể phân biệt.

* - ǎn ǎn xước xước - nó đồng nghĩa với câu mình edit, chỉ thay đổi cách viết thôi.

baike.baidu.com/view/1507643.htm

Đứng dưới gốc Mai to, người con gái xinh đẹp mặc một bộ đồ trắng, nàng tựa lên cây, một tay dịu dàng ôm lấy thân cây, tay kia cầm một chén rượu, nàng ngẩng đầu dịu dàng nhìn đóa Mai kia, làm một tư thế kính mời. Mà cây Mai, nhánh cây chao đảo, hoa Mai nhao nhao nở rộ, hô ứng* cùng người con gái, dường như đang đáp lại nàng, lại dường như còn đang e thẹn, dục cự hoàn nghênh**, do dự không rõ nên hay không chấp nhận ly rượu nàng mời...

*Người kia gọi người nọ liền đáp, một dạng ăn ý.

**Muốn chống cự mà còn nghênh đón.

Tác phẩm này rất đẹp. Thật sự rất đẹp... thế nhưng đây không phải nguyên nhân khiến toàn bộ công ty thấy khiếp sợ.

Sở dĩ nhiều người khiếp sợ như vậy kỳ thực là do... người con gái trong tác phẩm này, người con gái trong tác phẩm này... rõ ràng là bà chủ của bọn họ, tiểu thư Mạc gia, Mạc Ảnh Hàn a a a!

Băng sơn ngàn năm kia lại có thể làm người mẫu cho kẻ khác?! Càng kỳ quái hơn chính là... biểu tình của nàng a a a! Thụ lời luôn đúng không? Tuyệt đối thụ lời. Khối băng sơn kia sao có thể làm ra vẻ mặt như vậy sao chứ!?

Trái đất muốn diệt vong rồi hả?! Người sao hỏa rốt cuộc cũng đến rồi hả? Cuộc chiến giữa các vì sao sắp bắt đầu rồi hả? Tự sát đi, các người tự sát hết đi!

Khi các nàng xác nhận lần thứ hai, người chụp tác phẩm này chính là cái người hôm đó, người nữ sinh ôm chầm lấy Mạc Ảnh Hàn rồi hô to "Ta yêu người"...

"Quả nhiên là có vấn đề!"

"Tuyệt đối là có vấn đề!"

"Không được nhìn thấy màn rù quén nhau đó, ta đã muốn chết rồi!"

"Người nữ sinh đó... thật không ngờ..."

"Thật không dễ dàng gì a

"

"Khó trách bà chủ của chúng ta vẫn không qua lại với con trai, thì ra là lạp lạp*

"

*Ý chỉ đồng tính nữ.

"A a a... hết hy vọng rồi, hết hy vọng rồi, cánh đàn ông chúng ta đều hết hy vọng rồi."

"Đừng có làm phiền ta! Để cho ta bình tĩnh lại a~~" Trong công ty, tiếng than oán kêu rên, khóc lóc kinh hãi, hòa vào nhau, không dứt.

Không biết Mạc Ảnh Hàn sau khi nghe được lời đồn này sẽ có phản ứng gì.

Bởi vì hậu quả thực sự quá nghiêm trọng, việc này tạm thời không nhắc đến.

Cuối cùng là trận chung kết. Lúc tiến vào trận chung kết chỉ còn có mười lăm người. Năm tuyển một, trận chung kết sẽ lựa ra ba người xuất sắc nhất. Ba người này có thể lựa chọn tiến vào công ty Vân Tường, đương nhiên cũng có thể chọn một nơi khác để Vân Tường đề cử cho bọn họ vào công ty mình muốn.

Vòng đấu loại mười lăm người phải vào công ty để thi, trận chung kết thật ra rất đơn giản, chính là Vân Tường sẽ cung cấp người mẫu, tùy ý chọn một người rồi chụp ảnh cho nàng. Chụp thể nào thì tự mình quyết định. Nói chung đẹp là được.

Giám khảo phê bình lần này không chỉ là các giám khảo chuyên nghiệp mà còn có chủ quản cao cấp của công ty Vân Tường, cùng với chủ tịch kiêm tổng tài... Mạc Ảnh Hàn.

Đương nhiên, công ty cũng cho ra mắt 'bỏ phiếu online' trong sự kiện này.

Thời gian chụp hình, chỉ còn một ngày.

Đương nhiên Phiền Tiểu Thử cũng tiến vào công ty. Trong lúc lời đồn đang khuếch tán oanh oanh liệt liệt, một trong những diễn viên của lời đồn lại xuất hiện bên trong công ty. Lời đồn cũng bởi vì thế mà... càng không thể nào cứu vãn.

Trận đấu cử hành ngay tết nguyên đán. Cũng chính là hai ngày sau. Phiền Tiểu Thử có chút ảo não, nếu là nguyên đán, chứng tỏ tết nguyên đán của mình phải bỏ lỡ rồi, vì trận đấu mà lễ Giáng sinh cũng bị bỏ qua, bây giờ còn thêm một cái tết nguyên đán. Đáng lý hai ngày này mình có thể kiếm được kha khá tiền, tổn thất vô cùng lớn a

~~Nhưng mà lại nghe nói, hai ngày chuẩn bị này các tuyển thủ đều có cơ hội vào phòng khách do công ty đặc biệt chuẩn bị riêng cho bọn họ, ban ngày cũng có thể tham quan công ty, để làm quen với môi trường mới, thì Phiền Tiểu Thử rất nhanh đã vui vẻ trở lại.

Nếu vào công ty Vân Tường, nói không chừng còn có thể thường xuyên gặp được mèo chiêu tài, hơn nữa nghe nói thức ăn trong công ty Vân Tường vô cùng khá... lần này nàng nhất định sẽ ăn cho đã! ~()/~ Không thiệt thòi không thiệt thòi, một chút cũng không thiệt thòi a

Cho nên sau khi công bố điều này ra, Phiền Tiểu Thử là tuyển thủ đầu tiên xuất hiện trong công ty Vân Tường. Cũng trùng hợp là mọi người đang làm việc cùng Mạc Ảnh Hàn, lúc cuộc thảo luận đang trong lúc sôi nổi, thì nàng xuất hiện.

Tình cảnh lúc đó vô cùng quỷ dị, nguyên bản công ty đang rất sôi nổi, bởi vì sự xuất hiện của Phiền Tiểu Thử thì đột nhiên yên tĩnh ba giây, sau đó rất nhanh bùng nổ bốn giây, rồi lại yên lặng cả đoàn. Sau đó nữa nữa nữa, tất cả cấp tốc khôi phục lại bình thường!

"..." Phiền Tiểu Thử ngây ngốc đứng sững sờ tại chỗ, cảm hành lý không được nhiều lắm trong tay. Nhìn thấy tất cả phát sinh trong chưa đầy một phút.

Người trong Vân Tường, tại sao đều kỳ quái như thế? Chắc đều nghiên cứu chiêu biến sắc mặt ở Tứ Xuyên?

Sau nửa phút này, rất nhanh có một người quần áo chỉnh tề tiến ra, là một người 'nhân khuôn nhân dạng'*, đứng trước mặt Phiền Tiểu Thử, lộ ra nụ cười dịu dàng thoải mái hỏi: "Xin chào, người là tuyển thủ dự thi lần này phải không? Ta là Dương Minh, chủ quản ở đây."

*Dạng người ăn mặc bóng loáng, xem thêm ở đây

"Xin chào." Phiền Tiểu Thử vô cùng lễ phép cúi gập người, trả lời: "Ta là Phiền Tiểu Thử, rất hạnh phúc được biết ngài."

Sau khi giới thiệu xong, trong công ty lại lập tức truyền ra một trận xầm xì to nhỏ, sau đó lại vô cùng nhanh chóng yên tĩnh trở lại.

"..." Phiền Tiểu Thử buồn bực, người trong công ty này quả nhiên rất kỳ quái, không phải ảo giác của mình.

"Ta mang người đến ký túc xá để hành lý trước. Chờ một chút sẽ có người đưa người đi tham quan công ty, làm quen với môi trường." Chủ quản cười tươi rói.

"Vô cùng cảm tạ." Phiên Tiểu Thử ngẩng đầu liếc mắt nhìn đối phương, sau đó ngoan ngoãn đi theo sau đối phương đến ký túc xá.

Đọc đường đi Dương Minh vẫn duy trì khí chất tao nhã, mặc kệ từ góc độ người nào nhìn đến, hẳn đều là một nhân sĩ vô cùng thành công. Thế nhưng Phiên Tiểu Thử nhớ rõ ràng, nửa phút lúc nàng vào, người tranh cãi sôi nổi nhất, chính là cái người chủ quản tên Dương Minh này. Mà nửa phút sau, người thay đổi nhanh nhất, cũng là người chủ quản tên Dương Minh này.

"..." Có thể cấp tốc thay đổi trong nửa phút, người trong công ty này, quả thật lợi hại.

Phiên Tiểu Thử cảm thán.

Dương Minh mang Phiên Tiểu Thử đến tầng lầu KTX, bởi vì nam tử không thể tùy tiện đi vào KTX của nữ sĩ, cho nên lúc đến, Dương Minh an bài một người khác tiếp đãi Phiên Tiểu Thử. Người đó đối đãi với Phiên Tiểu Thử phi thường nhiệt tình, mang nàng đi tham quan tất cả những chỗ Phiên Tiểu Thử có thể nghĩ đến. Toàn bộ quá trình không có bất cứ điều gì khiến Phiên Tiểu Thử cảm thấy xấu hổ hay không khỏe. Đối phương thậm chí còn cố ý giúp Phiên Tiểu Thử bắt chuyện với đầu bếp chính trong công ty. Ở điểm này, Phiên Tiểu Thử thật sự khá là thỏa mãn.

Sau đó các tuyển thủ khác cũng đến, Phiên Tiểu Thử không nỡ chiếm lấy thời gian của đối phương, tự mình về phòng, dọn dẹp hành lý một chút.

Sau đó nhìn thời gian cũng không sai biệt lắm, thì đi đến căn tin. Trước lúc đến căn tin, nàng cố ý nằm vùng trước phòng làm việc của Mạc Ánh Hàn. Nghĩ có thể 'trùng hợp' đi ăn cơm cùng mèo chiêu tài. Nhưng mà ngồi chồm hổm hết một lát mới biết được, thì ra hôm nay Mạc Ánh Hàn đi tham quan công ty cùng hộ khách. Lúc này cũng đã sớm ở căn tin rồi.

Phiên Tiểu Thử vô cùng mất mát.

"Ây zà, đừng có mất mát mà, mấy người đó chỉ là hộ khách bình thường thôi."

"Ế?! Rất mất mát hả? Lẽ nào ta biểu hiện rõ ràng tới vậy?"

"Rất rõ ràng a, viết hết lên trên mặt."

"Thật?"

"Dù sao cũng không phải nấu lên."

*Chắc ý chỉ giả tạo.

"Aiz..." Vỡ kịch cứ như vậy phát triển thì làm sao nàng có thể bắt được mèo a? Mèo chiêu tài a mèo chiêu tài, người vắng mặt, thì kế hoạch của ta làm sao bây giờ a? Phiên Tiểu Thử vô cùng bối rối.

Chờ một chút...

"Ách... xin lỗi, cho hỏi người là ai?" Củ khoai lang quay đều lại, nhìn thấy một ai đó ai đó ai đó cũng ngồi chồm hổm trong góc như nàng.

"A? Ta?" Ai đó ai đó ai đó ra vẻ như không ngờ Phiên Tiểu Thử sẽ hỏi nàng câu này, ngay người hết một lát sau đó mới đáp: "Ây zà, ta cũng là một viên chức trong công ty ha ha a..."

"Vậy tại sao người cũng ngồi chồm hổm ở đây?" Chẳng lẽ, nàng cũng đến bắt mèo? Cảnh giác.

"Ây zà za za... người đừng như vậy chứ, ta không phải là tình địch giả tưởng* của người đâu, ta chỉ thấy người ngồi chồm hổm trông hình như rất cực khổ, cho nên mới cố ý tới nhắc nhở người một tiếng đó mà ha ha ha a..." Đối phương lui về sau một chút, ngượng ngùng nói.

* - Chắc là, tự huyễn ra người này là tình địch

"Ồ... vậy cảm ơn người nha." Nàng rất thành tâm nói lời cảm tạ.

"Không, không cần đâu ha ha ha a.... ta đến căn tin trước a ha ha a..." Đối phương cấp tốc lui về sau.

"..." Người này cũng thật kỳ quái. Nhưng mà... 'tình địch giả tưởng' là sao?

16. Chương 16

Bởi vì nguyên do nằm vùng, cho nên lúc Phiên Tiểu Thử chạy đến căn tin có hơi chậm, bên trong căn tin đã có rất nhiều người, căn bản không còn chỗ ngồi.

Bởi vì nguyên do thức ăn rất ngon, cho nên nhân viên của công ty đều đến đây dùng cơm trưa. Nhà ăn cũng được xây dựng rất lớn, tuy chỗ ngồi rất nhiều, nhưng đến bữa trưa đều trong tình trạng hết ghế.

Phiên Tiểu Thử chọn rất nhiều thức ăn, làm tuyển thủ dự thi nàng không cần trả phí cơm trưa. Nếu có thể ăn miễn phí, đương nhiên Phiên Tiểu Thử muốn ăn hết khả năng.

Nàng bụng cơm trưa tìm chỗ ngồi. Tìm nửa ngày cũng không tìm được.

Không lẽ đem về KTX ăn. Nhưng đường đi hơi xa. Hơn nữa bụng cơm lên thang máy có chút...

Thật sự có chút . Tuy phải thừa nhận, từ sau khi gặp phải Mạc Ảnh Hàn, chuyện Phiên Tiểu Thử chưa từng ngừng, hơn nữa từng chuyện từng chuyện đều , từng chuyện từng chuyện đều mất mặt.

Cứ như vậy bồi rồi thì đột nhiên Phiên Tiểu Thử bị người kéo áo.

"Này này..."

"Ồi?" Cúi đầu, nhìn thấy một nữ sinh đáng yêu lớn lên trông giống như búp bê SD*, đang ngồi bên cạnh, duỗi tay chỉ chỉ, chỉ vào một hướng, sau đó thấp giọng nói với nàng: "Bên kia... bên kia..."

*Cái con búp bê đó đẹp lắm:v SD <= bỏ="> lên="> gg=">

~"Bên kia?" Phiên Tiểu Thử cau mày? Bên kia a?

"Thì là bên kia đó... phía sau bên kia..." Đối phương vẫn còn đang chỉ.

"Hử?" Chẳng lẽ có chỗ ngồi? Phiên Tiểu Thử liền quay đầu, nhìn về hướng ngón tay đối phương chỉ.

Quả nhiên có chỗ ngồi. Hơn nữa còn là một chỗ ngồi rất lớn. Hơn nữa... càng khiến Phiên Tiểu Thử vui vẻ chính là, Mạc Ảnh Hàn đứng lúc ở bên đó.

Thật sự kinh hỉ ngoài ý muốn a! Phiên Tiểu Thử mừng rỡ, nở ra một nụ cười dị thường sáng lạn với búp bê SD.

"Thật sự vô cùng cảm tạ người!" Sau đó bụng đồ ăn của mình, "lẹp bẹp lẹp bẹp" chạy về phía Mạc Ảnh Hàn.

Mình quen người kia hả ta? Hình như không quen? Ấy za người trong công ty này thật tốt, ngay cả người lạ mà cũng giúp mình tìm chỗ ngồi. Bản chất thật tốt a.

"Thấy không thấy không, ta biết là nàng tìm bà chủ mà."

"Quả nhiên... vừa rồi bộ dạng của nàng thật chật vật a, tìm không được bà chủ nhất định nàng sẽ rất khổ sở. Chùi ui~~ thiệt là Moe*!"

*Tiếng Nhật - nghĩa là siêu siêu đáng yêu

~"Đúng đúng đúng, nghe Tiểu Giang nói a, nàng còn nằm vùng ngoài phòng làm việc của bà chủ nữa, bộ dạng nằm vùng cũng rất Moe nha~~ như con mèo nhỏ."

"Ủ uôi~ ta cũng muốn xem~~ "

"Nhưng bên trong ngoại trừ bà chủ còn có người khác a."

"Ồi! Người người nói chính là thiếu gia kia?"

"Chết! Tình địch gặp nhau..."

"Đặc biệt đỏ mắt!"

*Chắc ý chỉ 'đã mắt'

"Ta muốn qua đó xem a

"

Âm thanh ngoài này đều xì xì xào xào, đáng tiếc Phiên Tiểu Thư đã chạy xa cái gì cũng không nghe được.

...

...

Mạc Ảnh Hàn kỳ thực rất bối rối.

Hộ khách trước mặt này nếu có thể nàng không muốn đắc tội. Tuy đối phương có thể là một tay ăn chơi trác táng, nhưng dù sao cũng có qua lại làm ăn, Vân Tường còn phải hợp tác cùng công ty hẳn.

Thế nhưng tên ăn chơi này đã là lần thứ ba viện lý do lấy đồ uống để chạm vào tay nàng.

Ly nước cùng tay mình rõ ràng cách một khoảng xa như vậy, lại có thể vô ý đụng tới, thật sự là gặp quỷ rồi. Mạc Ảnh Hàn mặt không biến sắc tránh được tay đối phương, cũng cầm lấy ly nước trên bàn mình, cúi đầu uống.

"Mạc tiểu thư có gì không vui sao?" Đối phương bỏ bàn tay của mình xuống, quay qua Mạc Ảnh Hàn cười nói.

"Thế nào lại, có thể cùng quý công ty hợp tác làm ăn, ta cùng toàn bộ công ty đều thật cao hứng." Bởi vì sự xuất hiện của người, mới thật sự làm ta mất hứng.

"Nhưng ở chung với nhau lâu như vậy, cũng không thấy Mạc tiểu thư nở nụ cười." Đối phương nói như vậy, hai chân giật giật 'Không cẩn thận' đụng phải hai chân Mạc Ảnh Hàn.

"Ta luôn như vậy, hy vọng Diêu tiên sinh không để bụng." Tránh được chân đối phương, Mạc Ảnh Hàn diện vô biểu tình nắm chặt lấy ly rượu trong tay. Nghĩ xem có muốn đem đồ uống tạt lên mặt hắn không.

"Mỹ nhân như Mạc tiểu thư nếu như nguyện ý cười một chút, nhất định có vô số nam tử khuynh đảo vì người." Hắn tới gần Mạc Ảnh Hàn, nhẹ giọng trêu đùa.

Đồ thần kinh!

"Diêu tiên sinh quá khen."

"Ế

~" Đối phương khẽ cười, nói: "Nào có quá khen, lời ta nói đều là sự thật, là do ta đã hoàn toàn khuynh đảo vì sắc đẹp của Mạc tiểu thư." Đưa tay, dịu dàng nắm lấy bàn tay Mạc Ảnh Hàn, miệng của hắn càng ngày càng hướng đến gần.

"..." Hắn đang muốn làm gì?!

Tay bị đối phương nắm, giãy giụa nhưng không cách nào giãy ra, cơ mặt tê liệt như Mạc Ảnh Hàn cũng sắp chịu không nổi nữa, gần như đã tiến đến bờ vực của sức chịu đựng.

Chết tiệt, hắn muốn làm cái gì?! Nàng không thích bị người khác đụng tên khốn kiếp này chẳng lẽ không biết?!

Bàn tay của nàng càng ngày càng đến gần miệng của đối phương, dây thần kinh trong đầu Mạc Ảnh Hàn đã bắt đầu nứt ra, tay kia cũng đã bắt lấy chiếc mâm của mình, xem chừng sẽ ngay lập tức nện vào đầu hắn.

Vì vậy ngay lúc chỉ mảnh treo chuông như thế này.

"Ấy za za za

mèo chiêu tài người thật sự ở chỗ này?! Thật tốt quá nha nha nha

" Âm thanh vui vẻ cứ như vậy truyền đến. Đối phương bị âm thanh này làm cho kinh sợ, cánh tay thả lỏng sức lực, Mạc Ảnh Hàn tìm được cơ hội, rất nhanh rút tay của mình về.

Phiền Tiểu Thử cứ như vậy bưng cơm nước của mình, gương mặt cười sáng lạn như ánh mặt trời đi lên sân khấu.

”Phiền Tiểu Thử?” Mạc Ảnh Hàn ngồi đó, ngẩng đầu nhìn nụ cười đặc biệt sáng lạn của Phiền Tiểu Thử, có chút ngoài ý muốn nàng sẽ xuất hiện ở chỗ này. Vị trí này, chỉ có mình nàng ngồi, hơn nữa Mạc Ảnh Hàn cũng tự hiểu bản thân, cơ bản nếu như nàng đang ăn cơm cũng không ai nguyện ý ngồi bên cạnh nàng.

”Đúng a chính là ta nha.” Phiền Tiểu Thử dường như hoàn toàn không cảm nhận được sự nghi hoặc của Mạc Ảnh Hàn, cũng không cảm nhận được sự bất mãn của nam tử đối diện, vẫn vui vẻ như cũ bưng đồ ăn của chính mình, cười tủm tỉm nói: ”Mèo chiêu tài nha, căn tin ở công ty người vẫn chưa đủ bự a, ta không tìm được chỗ ngồi luôn~~ người xem người xem, ta khó có thể tới đây ăn, làm bà chủ, không thể ưu đãi khách nhân sao? Thế nào? Ta chen vào nha~~” Nghe giọng điệu này, rõ ràng không phải là câu nghi vấn, nhưng Phiền Tiểu Thử cũng không đợi sự đồng ý của Mạc Ảnh Hàn, càng không đợi sự đồng ý của nam tử đối diện, tự mình đem cơm đặt xuống bàn, sau đó chen vào chen vào

Hãy yô

~~Rút cuộc cũng thành công ép Mạc Ảnh Hàn vào bên trong, mình tìm được chỗ ngồi rồi

~()/~ la la la

...” Mạc Ảnh Hàn bị ép vào bên trong, căn bản như vậy chỗ ngồi của nam tử sẽ tách xa với nàng. Nàng nhẹ thở phào. Nhưng rõ ràng đối phương sẽ không cam tâm tình nguyện như vậy, từ khi Phiền Tiểu Thử đến, lông mày vẫn luôn nhíu chặt.

Nguyên bản chân của hắn và Mạc Ảnh Hàn rất gần nhau nay bị Phiền Tiểu Thử một cước đá văng ra xa.

”Ha ha... không làm phiền các người chứ? Ha ha... không sao không sao, các người cứ tùy ý, coi ta là vô hình là được rồi ~()/~ la la la” Phiền Tiểu Thử còn đang vui vẻ, bắt đầu giải quyết thức ăn trong mâm của mình.

Nam tử cau mày, mảnh cũ xài lại, một lần nữa lấy đồ uống trên bàn.

Đột nhiên Phiền Tiểu Thử lại kinh sợ kêu lên. ”Áy za za! Phải rồi, thật ngại quá thật ngại quá, mèo chiêu tài ta quên đem đồ ăn cho người rồi.” Cười tủm tỉm đem mâm thức ăn của mình đưa tới trước mặt Mạc Ảnh Hàn, tàn nhẫn chắn mất cánh tay đơn độc duỗi tới kia.

(_)# Sắc mặt của nam tử bởi vì vậy càng thêm đen lại.

Sau đó, tình cảnh cứ như vậy không ngừng không ngừng xuất hiện. Mạc Ảnh Hàn ngồi một bên, nhìn Phiền Tiểu Thử cố gắng, đột nhiên cảm thấy củ khoai lang này vẫn có chút hữu dụng, còn có chút... đáng yêu.

~()/~ á há há há

Đợi đến khi Phiền Tiểu Thử cuối cùng cũng ăn xong đồ ăn của mình, lúc phải rời đi, lại đột nhiên đau bụng.

”Ôi a

mèo chiêu tài~~ ta đau bụng quá a

”

”Đau bụng thì nhanh đi WC.” Nói câu này không phải là Mạc Ảnh Hàn, mà là Diêu tiên sinh sắc mặt khó coi không gì sánh được.

”Nhưng mà ta đau bụng đi không được

mèo chiêu tài ta đau quá à

ta thực sự đi không nổi, thực sự một chút cũng không đi nổi, cái điệu này, ta sẽ té xỉu ở đây... tuy ta không phải là nhân viên của người, nhưng nếu như ta chết ở đây, nhất định sẽ ảnh hưởng tới danh dự của Văn Tường a!

~(3_3)

~ ”

Mạc Ảnh Hàn đứng dậy, nâng Phiên Tiểu Thử lên, nói: ”Đừng nói bậy, ta thấy ngươi ăn nhiều lắm. KTX của ngươi ở đây, ta trước đỡ ngươi về KTX nghỉ ngơi một chút là ổn rồi.” Sau đó lại nhìn Diêu tiên sinh, vô cùng áy náy nói: ”Xin lỗi, đây là nhân viên của ta, cũng là bạn của ta. Nàng bị vậy, chỉ sợ phải đi giải quyết ngay, Diêu tiên sinh, sợ rằng không thể tiếp đãi chu toàn rồi.”

”Nào có nào có, Mạc tiểu thư khách khí rồi. Mạc tiểu thư có thể quan tâm nhân viên như vậy là vận may của các nhân viên ở Vân Tường. Chuyện của ta có thể từ từ.” Nét mặt nở nụ cười, nhưng lời nói ra lại có chút mùi vị nghiêng răng nghiêng lợi.

”Vô cùng xin lỗi, ta lập tức gọi người khác đưa Diêu tiên sinh tiếp tục đi tham quan.” Mạc Ảnh Hàn vừa xin lỗi vừa gọi điện thoại, sau khi xử lý tốt những việc này, liền mang Phiên Tiểu Thử đi.

...

...

Các nhân viên nguyên bản vẫn len lén theo dõi, không khỏi vì sự anh dũng hy sinh của Phiên Tiểu Thử mà âm thầm vỗ tay!

Oách lắm người mới! Chúng ta coi trọng ngươi!

Tình địch đầu tiên cứ như vậy bị giết chết.

Lợi hại lợi hại! Có thể liều lĩnh như vậy. Tình yêu thật là vĩ đại a

~~Ta van ngươi.

Bọn họ rõ ràng là bạn thân, xin các người đừng có bóp méo sự thật như vậy có được không?

Một đồng khinh bỉ bay đến.

17. Chương 17

Phiên Tiểu Thử vừa rời khỏi căn tin lập tức không còn đau bụng nữa.

”Ôi~~ ta ăn no căng luôn a mèo chiêu tài.” Cảm thấy dạ dày của mình sắp bị vỡ ra, Phiên Tiểu Thử rất bất lịch sự đưa tay xoa xoa bụng.

”Chờ đến khi căng chết rồi thì nói cho ta biết.” Mạc Ảnh Hàn diện vô biểu tình trả lời.

”Căng chết rồi làm sao nói cho người nữa a~~ sẽ phát sinh chuyện rất kỳ quái đó~~” Phiên Tiểu Thử có chút vô sỉ tựa người vào Mạc Ảnh Hàn.

Mạc Ảnh Hàn giãy ra được, lạnh lùng nói: ”Thế nào? Nhanh như vậy đã quên ’Cặp chân mày kẻ bút sáp’ của mình rồi?”

”Oa!” Phiên Tiểu Thử lập tức ly khai người Mạc Ảnh Hàn, nhảy về phía sau lớn tiếng nói: ”Ta chết cũng không cho người vẽ chân mày ta!”

”Vậy à.” Mặt không có biểu cảm Mạc Ảnh Hàn diện vô biểu tình nói: ”Lần này ta không vẽ nữa, ta định cạo sạch.” Liếc mắt nhìn... chân mày Phiên Tiểu Thử.

Phiên Tiểu Thử lập tức che chắn chân mày, vẻ mặt kinh hoảng. ”Mèo chiêu tài thiệt nhẫn tâm~~ tốt xấu gì vừa rồi người ta cũng không để ý đến tính mạng cứu người mà~~ người không cảm kích người ta thì thôi, còn muốn cạo chân mày người ta

”

”...” Mạc Ảnh Hàn không đáp, bước nhanh vào thang máy. Nhìn phần trên của người vừa rồi giúp mình...

”Mà nói thật.” Phiên Tiểu Thử nghiêm túc đuổi theo. ”Ta chỉ nghe nói lão bản đùa giỡn thư ký, hoặc đại hộ khách nổi máu dê với tiểu nhân viên, thật không ngờ, làm lão bản cao cao tại thượng như thế cũng gặp

phải thời khắc nguy hiểm bị người khác đùa bỡn a.” Lúc bên trong thang máy chỉ có hai người, Phiên Tiểu Thử không chút kiêng kỵ, mở miệng tán dóc.

Mạc Ảnh Hàn là ai?

Mạc Ảnh Hàn tuyệt đối không phải loại người mặc cho người khác ở trước mặt mình chít chít oa oa mà bản thân lại không làm gì.

Sợ dĩ đến bây giờ vẫn chưa tỏ vẻ gì, có thể để cho Phiên Tiểu Thử kiêu ngạo chít chít oa oa là bởi vì Mạc Ảnh Hàn dù sao cũng cảm ơn Phiên Tiểu Thử lần này đã ”cứu giúp” nàng. Nhưng mà tuyệt đối phải nói, nàng không thể để mặc Phiên Tiểu Thử tiếp tục suồng sã.

Vì vậy, không thể nhịn được nữa Mạc tiểu thư quả quyết móc từ trong túi tiền ở lồng ngực ra, một cây bút lông.

”...”

”...”

Phiên Tiểu Thử tức khắc á khẩu. Bởi vì chiếc cổ xinh xắn của nàng đang bị một chiếc bút lông cao cấp uy hiếp.

”Ách... mèo, mèo chiêu tài... người người người, người bình tĩnh một chút a

” Hạ mắt, Phiên Tiểu Thử cẩn thận nhìn, chiếc bút lông đang thân mật kề sát vào chiếc cổ của mình. Lông mày lập tức biến thành chữ bát, chiếc cổ động nhẹ cũng không dám, tròn mắt chuyển động, dùng ánh mắt cún con, vô cùng đáng thương nhìn Mạc Ảnh Hàn cầu xin tha thứ: ”Cái cái cái này... tuy chỉ là bút, nhưng mà cổ sức chút nữa, thì chúng ta sẽ không bao giờ có thể gặp nhau nữa a mèo chiêu tài~~ ”

”...”

”Hu hu hu...”

Có lẽ, căn bản là nàng không muốn nhìn thấy người a củ khoai lang.

Tóm lại, đây chính là kết cục của việc được một tác lại tiến lên một thước trước mặt băng sơn. o()o

”Nghe này củ khoai lang, chuyện buổi trưa hôm nay, nếu như người dám hé môi ra một chút nào, ta sẽ đem người biến thành cây dưa để đâm thọt!”

”Nhưng mà vừa rồi hình như rất nhiều người nhìn thấy... ta biết rồi ta biết rồi ta tuyệt đối sẽ không nói ra hu hu hu... mèo chiêu tài bút của người thật sự rất nguy hiểm, thật sự thật sự rất nguy hiểm

”

”...” Mạc Ảnh Hàn gắt gao nhìn chằm chằm Phiên Tiểu Thử. Rốt cuộc cũng buông ”Đoạt mệnh bút” trong tay mình. Sau đó ”đình” một tiếng, cửa thang máy từ từ mở ra. Thời gian quả nhiên suýt soát.

Mạc Ảnh Hàn đi ra thang máy.

Phiên Tiểu Thử?

Phiên Tiểu Thử cẩn thận đi theo.

Mạc Ảnh Hàn đi phía trước, Phiên Tiểu Thử đi phía sau.

”...”

”...”

Mạc Ảnh Hàn vẫn còn đi ở phía trước, Phiên Tiểu Thử vẫn còn đi phía sau.

Mạc Ảnh Hàn đứng lại, quay đầu lại nhìn Phiên Tiểu Thử.

”Nơi này là phòng làm việc của ta.” Nàng nói.

Phiên Tiểu Thử rất nghiêm túc gật đầu. ”Ừa, ta biết, ta thấy rồi.”

"KTX của người cách đây một tầng." Mạc Ảnh Hàn tiếp tục nói.

Phiền Tiểu Thử tiếp tục nghiêm túc trả lời: "Ừa, ta biết, ta nhớ đường."

"..." Mạc Ảnh Hàn không nói gì.

Phiền Tiểu Thử cười đến vui vẻ, hoàn toàn không nhớ đến cảm giác bản thân vừa tìm được đường sống trong chỗ chết.

"Người đã biết, người còn theo ta làm gì?!" Gương mặt tê liệt của Mạc Ảnh Hàn sinh động nảy lên mấy cái. Gần như sẽ lập tức 'bạo phát sung thiên'.

"Nhưng mà..." Phiền Tiểu Thử cúi đầu, rất ủy khuất nói. "Nhưng mà, người ta bây giờ chưa muốn quay về KTX~"

"Người không muốn quay về KTX thì đi chỗ khác a, người đi cùng ta làm gì?!"

"Nhưng mà, rõ ràng vừa rồi người nói muốn chăm sóc ta, bây giờ ta một mình ra ngoài, nhất định sẽ bị tên kia hoài nghi a!" Phiền Tiểu Thử phớt lờ chốc ngẩng đầu, rất nghiêm túc nói.

"..." Mạc Ảnh Hàn cảm thấy đầu mình lại bắt đầu đau rồi. "Vậy người muốn gì?"

Củ khoai lang vì vậy mà một lần nữa cười rạn rở, vô cùng vui vẻ trả lời: "Nếu đã vậy, mèo chiêu tài người để ta ở trong phòng làm việc của người nghỉ ngơi một chút nha

cho tới giờ ta vẫn chưa từng đi vào phòng làm việc của tổng tài a ~()/~ "

"Đó là phòng làm việc! Không phải khách sạn!" Gương mặt thật sự không thể không thay đổi, Mạc Ảnh Hàn thật sự muốn mình như chương trình máy vi tính không có nhấp nhô lên xuống, ở đây một khắc vậy mà đã cất cao hơn bình thường tới tám độ.

"Ta biết a~~ cái này ta hiểu mà a! Nhưng mà hiện ta không thể không đến khách sạn mà

"

Đầu a

~ đau a

~ tuyệt đối không thể tiếp tục dây dưa với củ khoai lang này được. Mạc Ảnh Hàn xoay người mở cửa, quyết định bắt đầu từ bây giờ tuyệt đối không nói chuyện với củ khoai lang.

Vì vậy Phiền Tiểu Thử vui vẻ theo vào.

"..." Mạc Ảnh Hàn không kêu một tiếng.

"Ta ngồi lên sofa đó nha~~" Củ khoai lang chỉ vào chiếc sofa bự trong phòng làm việc, mười ngàn phần thành tâm hỏi.

"..." Mạc Ảnh Hàn không nói gì, vấn đề này quá ngu ngốc, nàng không định trả lời.

"... Mèo chiêu tài~~ sao người không nói lời nào? Người không nói lời nào ta coi như người đồng ý nha~~" Không nhận được câu trả lời Phiền Tiểu Thử một lần nữa vô cùng nghiêm túc hỏi.

"..." Mạc Ảnh Hàn vẫn không nói gì. Định tiếp tục giả ngâm đồng ý.

"Ta thực sự ngồi xuống nha, đến lúc đó người không thể mắng ta nha

ta thực sự ngồi a, ta coi như người đồng ý đó!" Khoai lang một lần nữa nghiêm túc hỏi.

"Câm miệng! Rồi ngồi xuống cho ta!" Mạc Ảnh Hàn vẫn là mở miệng nói, bôi cứt. -_-|||

- Đồng âm với bị kịch. Xem thêm lý do ở đây: baike.baidu.com/view/2528756.htm

Phiền Tiểu Thử cảm thấy ủy khuất~~ mèo chiêu tài cần gì phải hung dữ la nàng như vậy không

~~Thế giới này rốt cuộc cũng yên tĩnh rồi.

Mạc Ảnh Hàn dưới đáy lòng cảm tạ thượng đế nhân từ, sau đó bắt đầu nghiêm túc xử lý các loại văn kiện trên bàn.

Phiền Tiểu Thử nằm trên sofa, rất nghiêm túc nhìn Mạc Ảnh Hàn làm việc.

Lúc Mạc Ảnh Hàn làm việc rất nghiêm túc, cúi đầu, nhìn tư liệu trên tay mình, chân mày xinh đẹp khi thì giãn ra khi thì cau lại. Phiền Tiểu Thử thoải mái ngồi bên trong sofa, nhìn Mạc Ảnh Hàn, miễn cưỡng nghĩ, nàng có lẽ là tuyển thủ đầu tiên, cũng có thể là cuối cùng, có thể ngồi trong phòng làm việc của chủ tịch kiêm tổng tài nghỉ ngơi.

Nàng dùng đầu mình cọ cọ vào sofa. Da sofa không phải là da thật, nhưng mà rất thoải mái. Nhưng mà Mạc Ảnh Hàn có tiền như thế, sao lại không dùng sofa da thật a? Phiền Tiểu Thử hoang mang, một lần nữa dùng đầu cọ sofa.

Mạc Ảnh Hàn đã xem xong một phần báo cáo, có lẽ là khát nước, lại nhìn thời gian, cảm thấy lúc này thư ký hẳn là đang ăn trưa, tự mình đứng dậy đi rót một ly nước lọc.

Lúc đi đến bình nước lọc, còn liếc mắt nhìn Phiền Tiểu Thử. "Khát nước không? Muốn uống nước?"

"Muốn muốn! Mèo chiêu tài người vậy mà còn quan tâm ta~" Phiền Tiểu Thử rất cảm động.

"Thuận tay thôi." Sau khi đem nước đưa cho Phiền Tiểu Thử, Mạc Ảnh Hàn một lần nữa quay về bàn làm việc.

"Mèo chiêu tài... người thật tốt." Phiền Tiểu Thử rất dễ thỏa mãn, hạnh phúc nói.

"..." Mạc Ảnh Hàn nổi da gà toàn thân.

"Mèo chiêu tài tại sao sofa của người không phải là da thật?"

"Ta không thích cả ngày ngồi trên da của động vật." Mạc Ảnh Hàn cúi đầu đáp.

"... Mèo chiêu tài người thật là thiện lương." Phiền Tiểu Thử nghiêm túc nói.

"..." Mạc Ảnh Hàn nổi da gà nha

~~Phiền Tiểu Thử cúi đầu uống nước.

"Bây giờ không được làm ồn ta."

"Ừa! Biết ồi."

Mạc Ảnh Hàn một lần nữa cúi đầu làm việc. Phiền Tiểu Thử cầm ly nước tiếp tục nhìn Mạc Ảnh Hàn.

Tuy Mạc Ảnh Hàn từ nhỏ đến lớn đã bị người ta nhìn thành thói quen rồi.

Tuy Phiền Tiểu Thử ngoại trừ nhìn chăm chăm Mạc Ảnh Hàn ra thì cũng không có làm gì.

Nhưng mà...

Ta van người a, nhìn chăm chăm người khác như vậy là bất lịch sự a?! Coi như là mặt tê liệt, cũng sẽ không thích bị người khác nhìn chăm chăm rồi làm việc có được không?! Ta nói, người bớt phóng túng một chút có được không vậy?!

Đại khái thời gian trôi qua rất nhiều giờ, Phiền Tiểu Thử rốt cuộc cũng nhịn không được, nói: "Mèo chiêu tài bộ dáng người làm việc thật là đẹp mắt."

"..." Mạc Ảnh Hàn nổi da gà, rốt cuộc thành công đem tất cả đánh rơi xuống đất.

18. Chương 18

"Này này... ta nói a, hôm qua ta lại thấy củ khoai lang đi ra từ trong phòng làm việc của bà chủ." Dáng vẻ thần bí.

"Thấy chưa, ta nói cho các người biết nha, có một lần ta đi vào giúp bà chủ rót nước, phát hiện bà chủ và củ khoai lang đang nhìn nhau đầy thâm tình nha, tình đến nỗi ta cũng không nỡ đi vào quấy rầy bọn họ." Dáng vẻ cười thâm.

"Trong cơn tình yêu cuồng nhiệt thật là không biết kiêng kỵ gì." Dáng vẻ cảm thán.

"Nhìn không ra bà chủ lại có một mặt nồng thắm như thế." Dáng vẻ bình tĩnh đại ngộ.

"Thượng đế, việc này làm những người yêu đóa bách hợp như chúng con làm sao kham a~~" Than thở.

Ngay trong lúc lời đồn càng ngày càng nóng, hai ngày Phiên Tiểu Thử ở trong công ty Vân Tường nhanh chóng trôi đi. Rất nhanh đã đến ngày diễn ra trận chung kết.

Hôm đó sáng sớm 6 giờ 30 phút, toàn bộ tuyển thủ dự thi đều đúng giờ bước vào lều chụp ảnh.

Trước lúc Phiên Tiểu Thử tiến vào lều chụp ảnh, rất đúng lúc gặp được Mạc Ảnh Hàn. Lần này là thật sự đúng lúc, không phải kết quả nằm vùng của Phiên Tiểu Thử.

Vì vậy Phiên Tiểu Thử hơi e thẹn cúi đầu xuống.

Vì vậy Mạc Ảnh Hàn bị điện giật. o()o hai ngày này, lúc nào Mạc Ảnh Hàn cũng bị Phiên Tiểu Thử phóng điện như thế, bất quá, thật ra giật a giật cũng không tệ cho lắm, tê tê ê ê giống như bánh bơ quả đào. (?)

Lúc trận đấu đang diễn ra các phê bình viên không có mặt tại đó, quan trọng nhất vẫn là kết quả các tấm ảnh mà.

Phiên Tiểu Thử lần này rất nỗ lực.

Phiên Tiểu Thử rất có thiên phú, tuy nhìn dáng vẻ của nàng chỉ biết EQ của nàng tuyệt đối không thể nào cao, nhưng IQ của Phiên Tiểu Thử vẫn là không tệ, hơn nữa lần này Phiên Tiểu Thử rất nỗ lực, những lúc bình thường cũng rất nỗ lực.

Trước đây Phiên Tiểu Thử cũng có từng chụp ảnh cho các tòa soạn, cho nên với việc giải quyết biểu cảm của nhân vật, nàng rất có kinh nghiệm.

Bởi vậy đối với việc Phiên Tiểu Thử có thể đoạt được giải quán quân, nàng rất có tự tin, Mạc Ảnh Hàn cũng không cảm thấy có gì khó tin.

Với lại, sau cùng Phiên Tiểu Thử vẫn thật sự nhận được giải quán quân.

Đồng thời, Phiên Tiểu Thử cũng nhận được cơ hội ở lại Vân Tường làm việc.

Đối với học sinh cuối cấp, thời gian tốt nghiệp còn có một năm, mà đã đạt được một công việc vô cùng tốt như vậy, đồng thời còn có thời gian nghỉ ngơi không ít. Thật sự là chuyện khiến người khác vui vẻ.

Đối với việc này, Phiên Tiểu Thử rất là cao hứng. Cao hứng nhất chính là, công việc này kiếm được rất nhiều tiền.

"Người xem người xem, Tiểu Lam, ta biết chắc chắn, tiếp theo đó sẽ là mèo chiêu tài, nhất định là vậy

~ "

"..." Bạch Lam không muốn phát biểu bất cứ câu nào. Trong lúc đầu óc Phiên Tiểu Thử không rõ ràng, mặc kệ là nói với nàng câu gì, đều là vô ích.

Bạch Lam ở bên cạnh hết sức , nhưng tâm tình của Phiên Tiểu Thử lại càng ngày càng cao. Như hận không thể cứ như vậy múa Ương Ca tại chỗ này. Vì vậy, nàng vẫn không có nghe, chiếc điện thoại đã theo nàng bốn năm, đang kích động hát "Chúc mừng phát tài". Hơn nữa... đã hát này giờ rồi.

Phiên Tiểu Thử không có nghe thấy, nhưng Bạch Lam nghe được. Đồng thời còn nhìn chăm chăm chiếc điện thoại của nàng này giờ. Chỉ là nàng vẫn không nói gì, nàng muốn nhìn xem rốt cuộc củ khoai lang này khi nào mới có thể phát hiện ra chiếc điện thoại "vất vả cực khổ" này.

Bài ca chúc mừng phát tài không ngừng hát, Phiên Tiểu Thử vẫn không có dáng vẻ gì đã phát hiện ra.

Bạch Lam thật sự nhìn không được nữa. Đưa tay cầm lấy chiếc điện thoại.

"Alô."

"Phiền Tiểu Thử! Người muốn chết sớm một chút thì nói ra." Đầu dây bên kia là giọng nữ sinh, cứng nhắc phẳng lý như sân bay, hoàn toàn không chút nào nhấp nhô lên xuống. Nhưng Bạch Lam nhạy cảm, vẫn kỳ lạ nghe được tiếng "Khó chịu" hoặc là "Bất mãn" hoặc là "Tức giận" trong âm thanh này.

"Xin lỗi, Phiền Tiểu Thử đang bị động kinh, ta là bạn cùng phòng của Phiền Tiểu Thử, xin hỏi ngài là ai?" Âm thanh này không phải là âm thanh Bạch Lam biết. Người Phiền Tiểu Thử biết mà Bạch Lam lại không biết có rất ít, đương nhiên Mạc Ảnh Hàn chính là một trong những người đó.

"Động kinh?" Đầu dây bên kia Mạc Ảnh Hàn ôm trán. "Vậy chờ nàng động kinh xong, nói với nàng tối nay 6 giờ ở quán rượu 'Tam Phân Bán' Vân Tường tổ chức tiệc chúc mừng ba người xuất sắc trong giải đấu lần này, nếu như đầu óc nàng đến lúc đó đã ổn rồi, thì đến đây, còn như không, thì vĩnh viễn cũng đừng đến nữa."

"Tiệc chúc mừng? 'Tam phân bán' vậy người là... Mạc Ảnh Hàn?" Bạch Lam thử hỏi một câu.

Vậy mà còn chưa hỏi xong, vừa hỏi, mới nãy còn ở một bên động kinh đến lợi hại, Phiền Tiểu Thử lập tức nhảy dựng lên. Mở to hai mắt nhìn, hỏi: "Cái gì cái gì? Mèo chiêu tài?!" Ngay sau đó là một chiêu mãnh hổ vồ mồi, đoạt lấy chiếc điện thoại di động. "Alô alô! Mèo chiêu tài? Là mèo chiêu tài hả?!"

"..." Xem ra đợt động kinh này có tính chất gián tiếp "tiến hóa" lên tầm cao mới. Bạch Lam rất nhìn Phiền Tiểu Thử, rất muốn .

"Tút —— tut —— tut —— " Đầu dây bên kia liền truyền đến một âm thanh như vậy.

Điện thoại... bị cúp. Phiền Tiểu Thử cái gì cũng không có nghe được. Mạc Ảnh Hàn thậm chí còn không nói một chữ với Phiền Tiểu Thử.

"..."

~(3_3)

~ Phiền Tiểu Thử lệ rơi đầy mặt quay đầu nhìn Bạch Lam.

"S-Sao vậy?" Bạch Lam không biết tại sao, cảm lòng không đậu lui về sau một bước.

"Mèo chiêu tài cúp điện thoại của ta

~ hu hu hu..."

Bạch Lam đổ mồ hôi. "Cúp điện thoại thôi mà, cũng không phải là nàng cúp. Người đừng không có tiền đồ như vậy."

"Lần đầu tiên nàng gọi điện thoại cho ta, lại cúp mất điện thoại của ta, một chữ ta cũng chưa nghe được nàng muốn nói cái gì với ta hu hu hu..." Phiền Tiểu Thử khóc rống.

Bạch Lam nhìn không được mà nói một câu thông cảm với nước mắt của Phiền Tiểu Thử. "Được rồi được rồi, đừng khóc, đời người luôn có lần đầu tiên mà." Nhất khắc nói ra lời này, Bạch Lam muốn đi tìm cái chết.

Phiền Tiểu Thử nhìn chăm chăm Bạch Lam.

"G-Gì thế?" Sau lưng Bạch Lam mồ hôi chảy ròng ròng.

"Nhưng mà mèo chiêu tài lại nói chuyện với người

nàng vậy mà nói chuyện với người

người đem lời mèo chiêu tài nói với ta hả ra!" Phiền Tiểu Thử một lần nữa dùng chiêu mãnh hổ vồ mồi.

"Oa a a a! Người đâu cứu mạng!"

"Nhả ra! Nhả ra nhanh lên!"

"Người cố tình gây sự! Người thần kinh! Làm gì có ai có thể nhả lời ra... oa ha ha ha ha ha ha

Phiền Tiểu Thử, ngươi là cái tên trọng sắc khinh bạn~~ ha ha ha ha

”

”Dem lời mèu chiêu tài nói nhả ra

~” Oán giận.

”Ha ha ha ha

tự ngươi nhả ra ấy ha ha ha ha.... nhả nhả ta nhìn ha ha ha ha... khụ

~” Bạch Lam cười đến sốc hông rồi. o()o

Trong lúc Phiền Tiểu Thử nặng nề oán giận, rốt cuộc cũng đến lúc đi tới quán rượu ”Tam Phân Bán” dự tiệc.

Hôm đó, đúng 4 giờ Phiền Tiểu Thử đã đi đến Tam Phân Bán, đặc biệt để chờ Mạc Ảnh Hàn.

Mà lần tổ chức tiệc chúc mừng này, là một trong những người chủ sự đương nhiên Mạc Ảnh Hàn cũng đến rất sớm, chủ yếu là để kiểm tra lần cuối cùng, tiệc chúc mừng lần này không chỉ mời các ngôi sao, còn mời cả ký giả. Hơn nữa mấy tên tổ tông Bồn gia vậy mà cũng muốn tham gia. Cho nên Mạc Ảnh Hàn phải tỉ mỉ kiểm tra.

Vì vậy Phiền Tiểu Thử đầu đầy oán giận rất thành công chặn đường Mạc Ảnh Hàn.

”Hu hu hu... mèu~~ chiêu~~ tài~~ ” Phiền Tiểu Thử với trạng thái linh hồn và thể xác đang bay bay lơ lửng, u oán gọi Mạc Ảnh Hàn.

”...” Mạc Ảnh Hàn cau mày. ”Phiền Tiểu Thử, ngươi lại làm gì thế?”

”Mèu~~ chiêu~~ tài~~ sao ngươi có thể đối với ta như vậy

sao ngươi có thể bạc tình bạc nghĩa với ta như vậy

” Nổi oán giận của Phiền Tiểu Thử xem ra rất mãnh liệt, vì vậy lời nói cũng bị khuếch đại.

”...”

”...”

Các thành viên bên trong quán rượu căn bản còn đang trang hoàng đồ vật, chuẩn bị dụng cụ, kiểm tra an toàn, đều quay đầu lại, mãnh liệt trộm nhìn Mạc Ảnh Hàn.

”...” Dây thần kinh trong đầu Mạc Ảnh Hàn lại nhảy lên một lần nữa, gần đây dây thần kinh của nàng nhạy cảm hơn trước rất nhiều. Thật sợ nó sẽ không chống đỡ nổi.

Ngươi, có thể đừng dùng cái giọng điệu như oán phụ nói chuyện với ta không a?

”Đừng có ở đây làm mất mặt ta, đi theo ta.” Mạc tiểu thư bất mãn, kéo mạnh củ khoai loang về mặt ai oán, đi đến gian phòng trên lầu quán rượu.

”Hu hu hu

rõ ràng là ngươi làm, vậy mà ngươi lại không nhớ còn không cho ta nói

mèu chiêu tài ngươi thật nhẫn tâm

” Phiền Tiểu Thử vẫn còn đang oán giận.

”Câm miệng!”

”@# %...”

”Oa a a

” Hai người vừa đi khỏi, hiện trường lập tức nổ tung. Nhất khắc trước đó vẫn còn đang chăm chú làm việc cẩn thận, lúc này các công nhân viên đã hoàn tiến vào trạng thái ”Bà tám chuyên nghiệp”.

"Rốt cuộc là chuyện gì vừa xảy ra a rốt cuộc là chuyện gì vừa xảy ra a, ê?!"

"Ta nghe thấy mùi nhiều chuyện~~"

"Nhìn củ khoai lang lần này khóc tới như vậy, lẽ nào bà chủ đem nàng... ày za ta thực sự nói không nên lời nữa." Nhân viên A vẻ mặt vô cùng đau khổ, nói.

Chuyện nàng 'Nói không nên lời' được người tiếp tục. Nhân viên B vô cùng cảm phần phát biểu: "Nhất định là bà đem củ khoai lang ăn sạch rồi! Người xem củ khoai lang khóc kìa! Lẽ nào bà chủ còn muốn... thực sự là tang tâm bệnh cuồng*, khó có thể mở miệng mà!"

*Chỉ người mất đi lý trí, giống như phát điên rồi, hình dạng, lời nói và hành động hỗn loạn tàn nhẫn, xằng bậy vô cùng.

Cố tình trích dẫn cho nó nghiêm trọng lên ~()/~ á há há há há

Chuyện nàng 'Khó có thể mở miệng' rất nhanh đã được một người khác tiếp nhận. Nhân viên C nói: "Lẽ nào lần này bà chủ định xơi sạch sẽ rồi vứt bỏ củ khoai lang, đi tìm quả bắp khác?!"

"Trời ơi! Củ khoai lang thật đáng thương~~"

Bla bla bla...

Trong nháy mắt như thế, một chuyện ngay cả Mạc Ảnh Hàn cũng chưa hiểu vì sao, thì mèo chiêu tài khả ái của chúng ta, ở trong mắt các công nhân viên khả ái, cấp tốc hóa thành một tên 'tang tâm bệnh cuồng' khôn nạn chiếm tiện nghi người khác lại còn không chịu trách nhiệm.

Thật sự là nỗi oan lớn nhất thiên hạ mà.

19. Chương 19

Lại nói đến bên khác. Phiên Tiểu Thử vẻ mặt ai oán bị Mạc Ảnh Hàn kéo vào trong phòng.

Kết quả vừa vào cửa, thì bị Mạc Ảnh Hàn trả thù.

"Bốp!" Trên ót củ khoai lang ăn trọn một quả hạt dẻ khô.

"A

"Phiên Tiểu Thử ôm đầu ngồi xồm xuống. "Mèo chiêu tài... người làm trái quy tắc..." Đau a

~~Gương mặt của Mạc Ảnh Hàn đen đến nỗi không thể đen nữa. Nàng đứng tại chỗ, hai tay khoanh trước ngực, lạnh lùng nhìn củ khoai lang ngồi chồm hổm trên đất, lạnh lùng thốt: "Quy tắc? Ta không nhớ rõ ta và người có định ra bất cứ quy tắc nào."

"... Dùng vũ lực để dạy dỗ là sai." Phiên Tiểu Thử nói thêm.

"Đây là 'Khen thưởng' cho câu nói không thông qua não vừa rồi của người."

"... Mèo chiêu tài, trò cười của người một chút cũng không buồn cười." Phiên Tiểu Thử phút chốc đứng lên, cùng nhìn thẳng Mạc Ảnh Hàn.

"..."

"..." Sau khi chống lại ánh mắt của Mạc tiểu thư thì lại cúi thấp xuống.

"Người đến sớm như vậy để làm gì? Không có việc gì làm rảnh rỗi quá?" Mạc Ảnh Hàn tức giận hỏi thăm, nàng vừa hỏi như vậy, mới khiến Phiên Tiểu Thử nhớ lại dự tính ban đầu đi tới đây. Vì vậy lại ai oán nhìn Mạc Ảnh Hàn nói: "Mèo chiêu tài

~ người vậy mà lại cúp điện thoại của ta

~"

Mạc Ảnh Hàn: "Bởi vì ta cảm thấy sớm cúp điện thoại của người là tốt nhất."

"Tại sao? Mèo chiêu tài người không muốn nói chuyện với ta đến thế?" Phiên Tiểu Thử ủy khuất.

Mạc Ảnh Hàn: "Hoàn toàn chính xác."

"..." Phiên Tiểu Thử oán giận không gì sánh được.

Mạc Ảnh Hàn: "Bệnh ngu ngốc sẽ truyền nhiễm, nói chuyện cùng người lại càng nguy hiểm, nếu như bị người truyền nhiễm, Mạc gia chúng ta tiêu đời."

"Mèo chiêu tài người quá đáng

"Củ khoai lang oán hận không gì sánh được, hướng về phía trước khóc to một trận.

"..." Mạc Ảnh Hàn liền cau mày, ghét bỏ lui về sau một chút. Quả nhiên sẽ bị truyền nhiễm, nếu là thứ nguy hiểm, có lẽ tránh xa là tốt nhất. "Với kẻ ngốc không cần khách khí."

"Hừ! Ta sẽ nói với mấy người bên ngoài, nói quan hệ của chúng ta một chút cũng không trong sáng... nói người đem ta XXOO rồi... sớm biết vậy ban này làm quá hơn một chút

"Phiên Tiểu Thử tức tối.

"Sớm biết vậy? Vừa rồi? Chờ một chút... ý của người là..." Nghe được những từ then chốt Mạc Ảnh Hàn cau mày. Trùng mắt hung hăng nhìn Phiên Tiểu Thử hỏi: "Người đừng nói với ta vừa rồi ở đại sảnh... đều là người cố ý." Gương mặt Mạc Ảnh Hàn vô cùng vô cùng đen.

"Ách..." Phiên Tiểu Thử lạnh người. Nàng nói sai rồi, cái này, có thể tua lại không? Coi như vừa rồi cái gì cũng không có xảy ra?

"Là người cố ý." Không nói lời nào tức là ngầm đồng ý. Sát khí trên người Mạc Ảnh Hàn đột nhiên bay lên. Vừa nghĩ đến ánh mắt của các công nhân viên ở đại sảnh khi này... bởi vì bên cạnh Mạc Ảnh Hàn cũng không thiếu bạn bè lạp lạp*, nên tự nhiên nàng cũng rõ đó là ý gì.

*Ý chỉ đồng tính nữ~ đặc biệt lạp lạp lần nữa đó nha ~()/

~Đồng quy vu tận*! Đồng quy vu tận đi! Cùng củ khoai lang chết tiệt này đồng quy vu tận đi!

*Cùng chết

Vì vậy, nàng đột nhiên tiến lên, bất thành linh đem Phiên Tiểu Thử ấn ngã xuống chiếc giường lớn trong gian phòng, kéo quần áo Phiên Tiểu Thử, gương mặt sát khí đằng đằng thấp giọng kêu: "Ta giết người!"

Chị bình tĩnh, cái này, cái này, hơi ba chấm *che mắt che mắt*

"Oa a! Mèo chiêu tài người bình tĩnh một chút... giết, giết người là phạm pháp a!" Bị đặt trên giường, Phiên Tiểu Thử hoảng sợ kêu lên.

"Yên tâm, ta sẽ hủy thi diệt tích!" Gương mặt tê liệt của Mạc Ảnh Hàn rốt cuộc cũng lộ ra một vẻ mặt khác ngoài vẻ mặt băng sơn, nhưng vẻ mặt này, thật sự không thể nào thưởng tâm duyệt mục*. Nói xong câu đó Mạc Ảnh Hàn thật sự đưa tay bóp cổ Phiên Tiểu Thử.

*Có lòng nhìn ngắm, đẹp mắt để nhìn.

"Ách

~ cứu, người đầu cứu mạng a

~~" Phiên Tiểu Thử trở người giãy giụa. Hai tay quơ loạn.

Drap trải giường và mền nguyên bản còn chỉnh tề nay tất cả đều là nếp nhăn. Rơi xuống đất một nửa, trong lúc giãy giụa, quần áo Phiên Tiểu Thử bị Mạc Ảnh Hàn xé rách một mảng lớn.

"Hừ hừ..." Mạc Ảnh Hàn hừ lạnh! Cánh tay ban đầu còn bóp cổ Phiên Tiểu Thử, bởi vì Phiên Tiểu Thử giãy giụa mà đổi thành bắt lấy hai tay Phiên Tiểu Thử.

"Người đầu cứu mạng a

~” Mèo chiêu tài người tang tâm bệnh cuồng, lại vì một chút xíu chuyện mà muốn giết người diệt khẩu! Nàng còn chưa muốn chết sớm như vậy, đi xuống dưới làm Bao Tô bà* a

*Trong phim của Châu Tinh Trì, đoạn này vào gg nha

~Phiền Tiểu Thử giãy giụa a giãy giụa! Đầu gối gập lại, đúng lúc đá trúng bụng Mạc Ảnh Hàn.

”A

” Mạc Ảnh Hàn bị đau! Thoáng cúi gập người. Cánh tay buông lỏng, Phiền Tiểu Thử nhân cơ hội chạy khỏi khống chế của nàng.

Chết tiệt, vậy mà thực sự cố sức đá nàng!! Tuy thực sự rất muốn đồng quy vu tận cùng Phiền Tiểu Thử, nhưng kỳ thực Mạc Ảnh Hàn cũng chỉ muốn đe dọa Phiền Tiểu Thử một chút thôi, nhưng thực sự bị Phiền Tiểu Thử đá trúng rồi. Lại còn rất đau!

Muốn luận võ với nàng? Tốt, từ khi Mạc Thanh Hàn suốt ngày bám lấy Cố Tiểu Mãn, Mạc Ảnh Hàn không còn đối thủ, đang cảm thấy khó chịu đúng lúc có thể luyện kỹ năng!

Nàng phút chốc bắt được tay Phiền Tiểu Thử, túm lôi về phía sau, muốn đem Phiền Tiểu Thử chế trụ.

Tuy ở đây chưa từng nói qua, nhưng thật ra, Mạc gia vì bảo vệ chính mình, quả thực có luyện võ.

Mà Phiền Tiểu Thử, văn võ song toàn Phiền Tiểu Thử, đương nhiên cũng có luyện võ. Vì vậy nàng phản kháng lại.

Vì vậy, nguyên bản hai người không có nghiêm túc muốn thế nào, bởi vì một sự cố như vậy, mà cả hai đều nghiêm túc lên.

Vì vậy, một màn chém giết!

Nguyên bản chiếc chăn còn mắc lại một nửa trên giường, lúc này lỏng lẻo rơi xuống đất.

Gian phòng này kỳ thực không lớn, hai người hoa lệ đánh nhau. Xương quai xanh của Mạc Ảnh Hàn vì chịu công kích của Phiền Tiểu Thử, bị trầy xước(ô nô!!!!), mà Phiền Tiểu Thử, cũng hứng chịu công kích của Mạc Ảnh Hàn, đá trúng một cái trên cánh tay bầm xanh một cục. (ô nooooo!!!!!!!)

Nhưng hai người vẫn rất ăn ý, không đánh vào mặt đối phương, dù sao một lát nữa còn phải dự tiệc rượu, chỗ nào cũng có thể đánh, nhưng mà phải giữ lại gương mặt!

Luyện kỹ năng sợ nhất chính là không tìm được đối thủ ngang tài.

Bởi vậy, thân thủ của hai người đây không tệ sau khi tìm được đối thủ đều vô cùng hưng phấn, tuy rằng có chút chật vật, nhưng mà càng đánh tâm tình càng dễ chịu.

Sau đó lại quên luôn mục đích của trận đánh nhau này.

Quần nhau một hồi, Mạc Ảnh Hàn vẫn cao tay hơn một chút, thành công đè ngã Phiền Tiểu Thử xuống đất.

”Hừ! Còn muốn đánh à?” Nét mặt Mạc Ảnh Hàn lộ ra một tia đắc ý. Chỉ có một tia thôi.

”Hừ hừ! Là ta nhường người thôi!” Phiền Tiểu Thử tự nhận thân thủ của mình không tệ, tuy không phải là cao thủ, nhưng người bình thường cũng không phải là đối thủ. Cho nên lần này bị Mạc Ảnh Hàn áp đảo, cảm thấy rất không cam lòng! Tử áp tử mạnh miệng* kêu la.

*Ý chỉ sắp chết rồi mà vẫn cứng mồm.

*Vịt lúc chết miệng vẫn cứng nên có câu này ~ ’ 3 ’

~”Nhường?” Mạc Ảnh Hàn nói câu này, càng thêm cố sức bẻ cánh tay Phiền Tiểu Thử.

”Ây za za za

~ đau a

~ mèo chiêu tài người nhẹ chút

”

”Hừ.” Tia đắc ý trên gương mặt Mạc Ảnh Hàn lan rộng thêm một chút.

Nhìn cảnh này, dựa theo mấy kịch bản phim, hai người hẳn nên cùng buông đối phương ra, sau đó hòa thuận, thề từ nay về sau không hiềm khích nhau nữa.

Nhưng dù sao đây cũng không phải là tiểu thuyết võ hiệp, cho nên, trong thời khắc quý dị này, cửa lớn bị người bên ngoài hung hăng mở ra.

Đứng ngoài cửa chính là người trợ thủ ở công ty Vân Tường của Mạc Ảnh Hàn, còn có nhân viên của quán rượu.

”Bà chủ! Nếu củ khoai lang đã thực sự không muốn, xin người hãy buông tha nàng đi! Dưa xanh ăn không ngọt a

~ hướng chi người còn...” Cứ như vậy chạy ào tới đầu óc còn hoang mang, người trợ thủ lớn tiếng cầu xin tha thứ như vậy, phút chốc ngẩng đầu, liền nhìn thấy tình cảnh bên trong.

Phiền Tiểu Thử bị Mạc Ảnh Hàn đè xuống đất, quần áo mất trật tự, đầu tóc tán loạn, căn phòng hỗn độn.

”A a! B-Bà chủ, c-chẳng lẽ người đã...” Trợ thủ đã không nói được lời nào, cả nhân viên của quán cũng chết lặng.

Mạc Ảnh Hàn vội vã buông Phiền Tiểu Thử ra. ”Đừng nói bậy! Chúng ta là nghiêm túc.” o()o

Gặp phải tình cảnh như vậy, là người luôn bình tĩnh như Mạc Ảnh Hàn khó tránh khỏi cũng có chút lầm lỗi, cho nên nàng nói sai, ách... kỳ thực bảo là nói sai cũng không đúng, phải nói là, Mạc Ảnh Hàn nói chưa đủ. Vốn là nàng muốn nói, ”Đừng nói bậy! Chúng ta nghiêm túc luận võ!” Nhưng mà trong nhất thời nàng không tìm được từ ngữ thích hợp, vì vậy nàng lược bớt câu sau.

Một lần lược bớt, hậu quả lại vô cùng nghiêm trọng. Người trợ thủ nghi ngờ chuyển động con người, trừng mắt nhìn Phiền Tiểu Thử bị đặt dưới thân. Người nhân viên cũng nghi ngờ mà chuyển động con người, giương mắt nhìn Phiền Tiểu Thử nằm trên đất.

”...”

”...”

Đối phương... quả thật không có bao nhiêu biểu tình bị làm nhục.

Lẽ nào các nàng thật sự nghiêm túc... vậy hiện trường như vậy là làm sao? Lẽ nào... khẩu vị của các nàng lại nặng như vậy? S... M*?! Kinh khủng a!

*Chữ này vốn bị che, nhưng mình biết mà, mọi người cũng biết, đúng không?

”Thì... thì ra là vậy...” Người nhân viên nhin không được cảm thán.

”...” Người trợ thủ rất nhanh khôi phục dáng vẻ bình tĩnh, không nói gì, đưa tay vội vã đóng cửa phòng.

Mạc Ảnh Hàn cảm giác có gì đó không ổn.

Không xong! Thực sự không ổn!

”Chờ một chút... đứng lại!” Nàng vội vã đứng dậy đuổi theo!

”Xin lỗi bà chủ, là chúng ta hiểu lầm, không quấy rầy hai người.” Xa xa truyền đến tiếng kêu của người trợ thủ, xem ra đã chạy rất xa rồi.

Chết tiệt!

”Vô sỉ!” Mạc tiểu thư gương mặt tê liệt ngay cả âm thanh dường như cũng tê liệt, rốt cuộc ngay lúc này, không thể nhận được nữa bùng nổ một câu thô tục!

Mà Phiền Tiểu Thử nằm trên đất thì sao? Nàng cũng hiểu có gì không ổn... dựa theo tình huống này, sau khi trở về mèo chiêu tài nhất định sẽ trừng phạt nàng một trận nữa...

Cho nên Phiên Tiểu Thử dứt khoát nhắm tịt hai mắt, nằm ngay đơ.

Ta không biết gì hết, cái gì cũng không biết, cái này không phải lỗi của ta, một chút cũng không!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tết trung thu ra ngoài chơi, cho nên không có post chương mới.

Sau đó ta muốn nói một chút, tuy rằng củ khoai lang rất là CJ*, nhưng không phải là nàng không biết đến bách hợp, cũng không phải không biết chơi trò ám muội nha, cho nên tình tiết xuất hiện ở giữa chương cũng không hẳn là mâu thuẫn, giống như Mỗ bổn, tuy Mỗ bổn cũng là CJ(?), nhưng Mỗ bổn biết bách hợp, lúc động kinh cũng chơi trò ám muội... chỉ là giải thích một chút, sẵn nói luôn Mỗ bổn và củ khoai lang giống nhau, rất là giống nhau nha! Người ta vẫn là rất CJ, cho nên không được trêu chọc.

*Trong sáng, thuần khiết

20. Chương 20

Giữa bữa tiệc chúc mừng.

Mạc Ảnh Hàn buồn bực rất muốn giết người. Tuy đại sảnh có rất nhiều người, âm thanh cũng không nhỏ, nhưng Mạc Ảnh Hàn vẫn loáng thoáng nghe được những tiếng xì xì xào xào ở phía sau.

”Trời @# %...”

”Có nhìn nhầm không vậy?”

”Người xem, trên người các nàng...”

Đầu Mạc Ảnh Hàn toàn là gân xanh, ngày hôm nay đã nhảy lên kháng nghị lần thứ N. Hiện tại ngẫm lại, trước đây dường như nàng cũng nghe thấy những nhàn ngôn toái ngữ* như vậy, nhưng cũng không xem là thật, mà sự thật cũng có chứng minh, một người không nên tin tưởng quá nhiều việc, bởi vì một ngày người tin tưởng quá nhiều, phiền não cũng tăng theo. Giống như những nhàn ngôn toái ngữ này, trước đây lúc không tưởng thật cũng chưa từng cảm thấy gì, nghe thấy cũng như không nghe thấy, cho dù có nghĩ cũng không nghĩ ra việc gì.

*Mấy lời rảnh rỗi vụn vặt

Nhưng mà hiện tại đã tưởng thật, sẽ rất cố gắng nghe ngóng, dù âm thanh không lớn, nhưng nàng vẫn có thể loáng thoáng nghe được, đồng thời chỉ cần vừa nghe đến, là có thể nghĩ tùm lum thứ.

Loại chuyện này thật sự làm cho người ta không sống nổi nữa. Tại sao trước giờ nàng không biết, nhân viên trong công ty mình là nguyên liệu cho các ký giả phao tin? Tại sao trước giờ nàng không cảm thấy, bản thân và củ khoai lang kia rốt cuộc đã làm gì để có nhiều chuyện để nói như vậy?

Này này này! Lẽ nào các người không cảm thấy, thảo luận mấy chuyện này rất là nhầm chán sao? Then chốt là bọn họ không biết mấy chuyện này căn bản là không có

Mạc Ảnh Hàn thống khổ đứng ở một nơi kín đáo trong hội trường, thống khổ uống ly rượu Shirley trong tay mình. Đứng một bên như có như không nghe những chuyện bà tám mà rất nhiều người có thể cũng không chú ý đến.

Thật sự càng nghe lại càng muốn giết người.

Không thể kiềm chế không thể kiềm chế! Muốn giết người! Bị những lời đồn có thể dè chết này bức nàng muốn giết người!

Suy nghĩ này cứ quanh quẩn trong đầu, đến lúc vừa nhìn thấy Phiên Tiểu Thử, đầu sỏ gây ra những chuyện này, rốt cuộc bạo phát ra rồi, khiến Mạc Ảnh Hàn quyết định thực hiện!

Toàn bộ đều là lỗi của tên ngu ngốc đó! Nếu như không có tên ngu ngốc đó! Tất cả đều dàn xếp chu đáo! Lúc trước quả nhiên mình không nên giữ nàng lại!

Vì vậy Mạc Ảnh Hàn buông ly rượu trong tay xuống, quyết định cứ như vậy đi đến, thực hiện hành vi giết người cướp của. Đồng thời nàng còn cấp tốc dự tính xong hết thảy trong lúc bước đi, để bản thân có thể thần không biết quỷ không hay giết chết người trong lúc đông đúc như vậy.

Đầu tiên là làm như vô ý đi qua, sau đó như vậy, rồi như vậy, rồi như vậy như vậy...

Khi nàng cuối cùng cũng có thể đến gần Phiền Tiểu Thủ, bờ vai lại bị ai dùng lực vỗ một cái. Vỗ rất mạnh, đến nỗi khiến Mạc Ảnh Hàn phải đình chỉ hành vi 'phạm tội'.

"Mạc Ảnh Hàn! Người cố ý giả bộ như không nghe cái gì hết à, chết tiệt!" Người mà trong lúc này còn không thể khống chế tính khí của mình, nói ra một câu như vậy, trong trí nhớ Mạc Ảnh Hàn chỉ có một người —— Hạ Mạt.

"Lẽ nào mỗi lần người nhìn thấy ta, đều muốn dùng một phương thức thô lỗ như vậy để chào hỏi?" Mạc Ảnh Hàn lạnh lùng quay đầu lại, nhíu hàng chân mày, lạnh lùng hỏi.

"Được a, chừng nào người nhìn ta mà không kèm theo cái bản mặt tê liệt này, thì ta sẽ sửa phương thức chào hỏi." Một nóng một lạnh, trông như chạm vào sẽ nổ ra chiến tranh.

"Khụ khụ khụ... hai vị mỹ nhân, các người đã trở thành nhân vật tiêu điểm trong hội trường rồi, ta nghĩ không cần rước thêm quan tâm nữa đâu." Một trong những nhân vật tiêu điểm —— Tang Linh, mỉm cười ngăn cản chiến tranh.

Lúc này Mạc Ảnh Hàn mới phát hiện, người của Bồn gia cũng đã đến.

"Gặp nhau không dễ dàng, tìm một chỗ ngồi tâm sự đi." Cốc Vũ lôi kéo Hạ Mạt, nói.

"Ta đồng ý, đứng nói mệt chết được." Mạc Ảnh Hàn nhẫn cảm xúc muốn ngáp, nói thêm.

Vì vậy đoàn người cứ như vậy tìm một chỗ khá rộng ngồi xuống.

"Đến cũng không cho ta biết một tiếng." Sau khi ngồi xuống, Mạc Ảnh Hàn đạm nhạt nói.

"Cũng không phải nơi quan trọng gì, đâu cần phải báo trước." Tang Linh tiếp nhận đồ uống từ tay Diệp Nại, nhàn nhã uống, khẽ cười nói.

"Còn muốn thông báo, vừa vào cửa thì nhìn thấy bản mặt tê liệt của người, chi bằng khỏi báo."

"Vậy thật sự xin lỗi, lần sau ta nhất định sẽ đứng giờ ra cửa nghênh tiếp."

"..." Nàng chỉ biết, thấy người này thì nàng không thể nào dễ chịu.

"Tiệc rượu hôm nay, tổ chức tốt." Cốc Vũ không chút keo kiệt mà khích lệ.

Mạc Ảnh Hàn vô cùng nghiêm túc trả lời: "Xem ra ta phải thưởng cho nhân viên một chút."

"Được rồi, sau khi ta đến, nghe được một việc rất thú vị." Tang Linh hí hóp mắt cười.

"..." Đột nhiên Mạc Ảnh Hàn có loại dự cảm không ổn.

Tang Linh nhìn thoáng qua chỗ xương quai xanh của Mạc Ảnh Hàn. "Quả nhiên."

"!" Người này "Quả nhiên" là quả nhiên cái gì?

"Các nhân viên thảo luận dường như rất nhiệt tình." Tang Linh tiếp tục hí hóp mắt cười.

"... Lời đồn vô nghĩa với trí giả*." Nghẹn nửa ngày, Mạc Ảnh Hàn lạnh lùng nói một câu như vậy.

*Người có đầu óc

"Thỉnh thoảng nghe một chút, cũng thấy rất thú vị." Tang Linh tiếp tục hí hóp mắt cười.

"... Chuyện thú vị có rất nhiều, không nhất thiết phải là mấy thứ này."

"Nhưng mà chúng ta đối với chuyện này vẫn có vài phần hứng thú." Tang Linh vẫn còn tiếp tục hí hóp mắt cười.

"..." Mạc Ảnh Hàn không biết nên nói như thế nào nữa, chỉ yên lặng chờ, chờ xem Tổng tư lệnh hồ ly này muốn làm gì.

"Nghe nói tiệc rượu lần này củ khoai lang cũng có tham gia, nếu đều là bạn, sao không để nàng cùng đến?" Tổng tư lệnh hồ ly không có mở miệng, phó tư lệnh hồ ly đã mở miệng.

"..." Nàng biết là vì chuyện này mà! Nàng chưa bao giờ nhìn thấy đám người này sốt sắng với mấy chuyện đứng đắn cả!

Mạc Ảnh Hàn cảm thấy bản thân thật bất hạnh, Mạc Ảnh Hàn cảm thấy bản thân quả thật đang sống giữa trung tâm nhiều chuyện. Mọi người xung quanh việc gì cũng có thể nhiều chuyện! "Nàng hẳn có việc của mình, ta thấy có lẽ quên đi." Nàng vô cùng đau não nói như vậy.

"Nhưng mà ta thấy dường như nàng vừa đi về phía này." Tổng tư lệnh hồ ly mở miệng nói.

Mạc Ảnh Hàn vừa xoay đầu lại.

@# %...

Củ khoai lang kia có muốn chết hay không cơ chứ, vậy mà lại 'lăn' qua bên này.

Vậy mà còn dám đến?! Có cần phải chán sống như vậy không a tiểu thư?!

Nếu như có thể, Mạc Ảnh Hàn rất muốn niệm thần chú "Đừng đến đây đừng đến đây". Nhưng dựa theo tính cách của nàng, trăm triệu lần làm không được, cho nên củ khoai lang rất nhanh đã đến đây.

"Ngồi đi a, Tiểu Thư." Tang Linh lên tiếng mời Phiền Tiểu Thư.

Tang Linh rất dễ khiến người ta thích, sở dĩ rất dễ khiến người ta thích, đương nhiên bề ngoài cũng là một nhân tố rất quan trọng, nhưng còn có một nhân tố then chốt nhất chính là, mặc kệ là lời nói, biểu tình hay làm gì cũng đều khiến người khác cảm thấy nàng rất chân thành. Chân thành đến nỗi, như nàng đã đem người khác thành bạn tri kỉ hoặc người thân rồi.

Phiền Tiểu Thư hoàn toàn không cảm thấy xấu hổ. Rất tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Mạc Ảnh Hàn... ách... thật ra có giữ chút khoảng cách.

Cốc Vũ cũng thuận theo tự nhiên đưa cho Phiền Tiểu Thư một ly đồ uống.

"Cám ơn." Phiền Tiểu Thư rất cao hứng, người trong Bồn gia thật tốt, ngoại trừ mèo chiêu tài có chút khó gần... hết lần này đến lần khác, vẻ khó gần này lộ rõ với nàng nhất

~(3_3)

~Nàng uống nước, len lén liếc mắt trộm nhìn Mạc Ảnh Hàn.

Cốc Vũ nhìn Phiền Tiểu Thư ngồi chỗ kia, cảm thấy hai người thật thú vị, nàng vừa muốn mở miệng nói gì lại có người mở miệng giành nói trước.

"Sofa lớn như vậy, tại sao người nhất định phải ngồi trong góc? Không thấy chật chội à?" Hạ Mạt nhìn thấy bộ dạng của Phiền Tiểu Thư, cảm thấy rất ngọt ngào, quay qua Phiền Tiểu Thư mở miệng hỏi như vậy.

"A? Không không không... không có." Tính khí của mỹ nhân này... vừa nhìn chỉ biết là không tốt. Phiền Tiểu Thư có chút không biết nên trả lời thế nào. Nàng lại len lén liếc mắt nhìn Mạc Ảnh Hàn.

Thật thú vị! Cốc Vũ tiếp tục nghĩ. Nếu như đội lên đầu hai cái tai mèo nữa, nhất định sẽ càng thú vị, aizz~ nếu như Bá Vương Long của nàng cũng có thể có biểu tình như vậy thì tốt rồi. Cốc Vũ nhịn không được thâm nghĩ.

(¬_¬) Bá Vương Long của cưng cũng giống mèo mà!

"Người ta thích ngồi thế nào thì ngồi, là quyền của người ta, Hạ Mạt, người không cảm thấy mình quá lo chuyện bao đồng à?" Mạc Ảnh Hàn cũng nhịn không được muốn tranh luận cùng Hạ Mạt.

"Ta không thể nhìn chướng mắt sao?" Hạ Mạt thiếu chút nữa là trợn trắng cả mắt, tiếp tục xoay qua ồn ào Phiên Tiểu Thử: "Nếu không phải vậy, sao ngươi lại giữ khoảng cách thế? Chẳng lẽ còn sợ bản mặt tê liệt đó ăn ngươi?" Nàng nói như vậy, vươn trảo của mình, một tay túm lấy thứ phiền lòng đẩy qua một bên.

"Ế?!" Phiên Tiểu Thử bị người ta trực tiếp đặt bên người Mạc Ảnh Hàn, hai người quá sát nhau, điều này cũng khiến nàng nhin không được liếc mắt trộm nhìn Mạc Ảnh Hàn. Cẩn cẩn thận thận, sợ đối phương sẽ 'bạo lực gia đình' với mình... ách, cái từ này sao quý dị thế nhỉ?

Còn Mạc Ảnh Hàn cũng thật sự muốn vận dụng 'bạo lực gia đình', nàng không chỉ muốn sử dụng bạo lực với củ khoai lang này, nàng còn muốn sử dụng bạo lực với con Bá Vương Long kia, thế nhưng hiện tại có quá nhiều người, nàng vẫn chưa tìm được lý do thích hợp.

Mạc Ảnh Hàn diện vô biểu tình, nhin.

Mèo chiêu tài không có phản ứng a

củ khoai lang lần thứ tư lên nhìn, Mạc Ảnh Hàn vẫn không có phản ứng, thậm nghĩ đối phương dù vui vẻ hay tức giận vẻ mặt vẫn đều tê liệt, thì tự chủ suy đoán có khả năng Mạc Ảnh Hàn đã tha thứ cho nàng rồi.

Phải vậy chứ! Chuyện này thực sự không liên quan gì mấy tới mình(?).

Vì vậy nàng cẩn thận nhích đến gần Mạc Ảnh Hàn một chút.

"..." Vẫn không có phản ứng? Thật sự tha thứ cho nàng hả? ~()/

~!" Được một tắc lại muốn tiến một thước! Củ khoai lang này vậy mà còn dám được một tắc lại muốn tiến một thước?! Mạc Ảnh Hàn lại muốn bạo lực gia đình(?) rồi.

Quả là siêu thú vị. Cốc Vũ nâng ly nhìn hai người, vừa giương mắt nhìn thì phát hiện vẻ mặt của Tang Linh cũng giống như nàng. Rõ ràng cũng trong tình trạng xem kịch vui.

Trên gương mặt của Diệp Nại cùng Cố Tiểu Mãn biểu tình rõ ràng là hiếu kỳ. Mạc Thanh Hàn đang ngủ, Hạ Mạt không có hứng thú lắm. Ha ha ha... đã bảo là rất thú vị mà.

20 chương rồi ~()/

~P/s: những (?) là của tác giả ghi vào đó nha~

21. Chương 21

Mạc Ảnh Hàn lại một lần nữa cảm thấy bản thân muốn chịu không nổi rồi.

Nàng bị những người không liên can vây quanh chờ xem kịch vui, sau khi củ khoai lang ở bên cạnh nhích lại gần cọ trúng một phát, nàng cảm thấy mình lại muốn bùng nổ.

Nàng lạnh lùng chuyển đầu, nhìn về phía Phiên Tiểu Thử.

"Mèo chiêu tài... ngươi không giận ta hả?" Phát hiện đối phương nhìn mình, Phiên Tiểu Thử mừng rỡ nhỏ giọng hỏi thăm, trên mặt nở nụ cười lấy lòng.

"..." Mạc Ảnh Hàn rất chịu không nổi cái bản mặt này a a a!

Cốc Vũ và Tang Linh rất muốn cười thành tiếng, nhưng nếu như vậy có lẽ sẽ không thể tiếp tục ngồi xem, cho nên vẫn là ráng nhin đi.

Phiên Tiểu Thử len lén kéo kéo ống tay áo Mạc Ảnh Hàn. Tuy rằng rất bí mật, nhưng với những người thành tâm vây xem mà nói, có lẽ vẫn phát hiện ra.

"..." Mạc Ảnh Hàn không có phản ứng. Nói đúng hơn, Mạc Ảnh Hàn không biết nên phản ứng thế nào.

Phiên Tiểu Thử một lần nữa kéo kéo ống tay áo của Mạc Ảnh Hàn.

"..." Mạc Ảnh Hàn lo lắng.

Phiền Tiểu Thử một lần nữa kéo kéo.

"..." Mạc Ảnh Hàn ực hết ly rượu trong tay mình. "Gi!" Một tiếng, rốt cuộc cũng trả lời.

Phiền Tiểu Thử tâm hoa nộ phóng*, nhưng bởi thấy không nên biểu hiện quá rõ ràng ở đây, cho nên nàng lén lút tâm hoa nộ phóng.

*Trong lòng nở hoa

~"... Mạc Ảnh Hàn chịu không nổi, lại uống một ly rượu.

"Mèo chiêu tài... người thật tốt." Nàng lẳng lẽ nói.

"Khục khụ khụ..." Mạc Ảnh Hàn một lần nữa uống rượu, thành công bị sặc.

Tiệc rượu ngày hôm đó diễn ra rất lâu, ngoại trừ hai người có làm theo phép tắt đứng lại nói chuyện vài câu ra thì đều tự túc.

Bởi vì Mạc Ảnh Hàn không muốn tạo ra bất cứ đề tài nào để nói cùng Phiền Tiểu Thử, cho nên nhân lúc đó, nàng cố gắng đứng xa Phiền Tiểu Thử một chút, đồng thời vội vàng giải quyết chuyện cần giải quyết. Vì vậy bây giờ Phiền Tiểu Thử có rất nhiều thời gian ở cùng Mạc Ảnh Hàn. Phiền Tiểu Thử rất vui.

Vì vậy Mạc Ảnh Hàn có càng nhiều cơ hội uống rượu hơn. Trong lúc nàng không biết phải làm sao ứng phó với ánh mắt cúm con lấy lòng này, nàng vẫn còn uống rượu.

Sau khi uống không ít các loại rượu, kết quả chính là, cho đến bây giờ đều một chén đã say, còn vô tình uống nhiều, Mạc tiểu thư hoa lệ say khướt.

Mạc Ảnh Hàn uống say yên lặng đến nỗi người xung quanh cũng cấp tốc biến thành băng. Toàn thân phát ra khí tức quỷ dị, đến nỗi khiến cho nhiều vị biến thái không sợ chết của Bồn gia cũng không dám đến gần.

"Tâm tình Đại Hàn tốt, cho nên uống hơi nhiều." Tang Linh mở to mắt nói dối, một chút cũng không đỏ mặt.

"Bộ dạng này, sợ là không thể về." Cốc Vũ tiếp lời Tang Linh, tiếp tục mở to mắt nói dối.

"Mèo chiêu tài đã đặt sẵn phòng ở trên lầu rồi." Phiền Tiểu Thử nói. Hôm nay nàng cũng có uống một chút rượu, tửu lượng của nàng không được tốt lắm, bây giờ cũng có chút choáng váng đầu óc, nhưng may là nàng ở phương diện này luôn biết khống chế bản thân, cho nên chỉ là uống một chút, đầu óc và hành vi tạm thời còn có thể duy trì bình thường.

"Nếu đã vậy thì được rồi, làm tốt lắm, chi bằng đêm nay để nàng ở đây qua đêm đi." Tang Linh mỉa mỉ cười, nói: "Tiểu Thử biết phòng Đại Hàn ở đâu chứ?"

"Biết biết, vừa rồi có đi ngang."

"Có đi ngang nha

"... Diệp Nại cảm thấy Tang Linh như thế này rất xấu xa, nhưng thật ra nàng rất thích bộ dạng Tang Linh tính kế hại người khác... quả nhiên, ở cùng Tang Linh riết rồi cả bản thân cũng trở nên xấu xa.

"Vâng, ta biết là phòng người nào."

"Nếu đã vậy, Tiểu Thử, giao Đại Hàn cho người chăm sóc có được không?" Kỳ thực khi Tang Linh nói ra những lời này, Cốc Vũ đã muốn trợn tròn mắt. Nhìn bộ dạng của củ khoai lang, chỉ biết tình hình của nàng cũng không có tốt... nói dối như vậy cũng quá trắng trợn đúng không, này này?

"A, được, yên tâm." Nhưng hết lần này tới lần khác củ khoai lang vẫn hoàn toàn không nhận ra, lại còn vui vẻ cười. Người say, thường hay cảm thấy bản thân là người bình thường nhất.

Nói đến Tiểu Thử thì hiện tại tâm tình của nàng rất vui vẻ, hơn nữa còn là vui vẻ đến khó hiểu.

Vì vậy đám biến thái của Bồn gia đây, cứ như vậy đem một người say rõ ràng không được bình thường giao cho một người say cũng rõ ràng không được bình thường.

Đương nhiên, quá trình khiêng Mạc Ảnh Hàn về phòng, mấy người này có ra chút sức lực.

Trong khoảnh khắc Phiền Tiểu Thử đặt Mạc Ảnh Hàn lên giường, thì cảm thấy đặc biệt vui vẻ. Tim cứ "thình thịch thình thịch" nhảy liên tục.

Trong khoảnh khắc đem cửa phòng đóng lại, lòng của nàng lại càng thêm kịch liệt nhảy nhót.

Thật khản trương a~~ thật hồi hộp a

thật kích động a

vô cùng kích động a

Gương mặt nàng đỏ bừng, vừa nhìn là biết không thể nào bình thường, sau đó bước từng bước một, lộ nụ cười quỷ dị, đi đến bên người trông hết sức yên lặng, nhưng thật ra đã không còn bao nhiêu ý thức.

Mạc Ảnh Hàn ngồi trên giường, tay ôm trán, mi tâm cau lại, trông không được thoải mái lắm, nàng vẫn không nhúc nhích, mặc cho Phiền Tiểu Thử bước đến bên người nàng.

Phiền Tiểu Thử lắc lư chao đảo, rốt cuộc cũng đi đến bên giường Mạc Ảnh Hàn, sau đó ngồi chồm hỏm xuống, nâng cằm ngấm mỹ nhân.

"..." Mạc Ảnh Hàn vẫn không nhúc nhích, tay vẫn đặt lên trán, mi tâm cau lại, bày ra bộ dạng 'người trầm tư'.

Hàng tốt a

quả nhiên mặc kệ nhìn như thế nào cũng đều là hàng tốt a

Phiền Tiểu Thử không chớp mắt nhìn Mạc Ảnh Hàn, nước bọt rơi liên tục.

Đổi lại là bình thường, phỏng chừng Mạc Ảnh Hàn đã sớm một cước đạp Phiền Tiểu Thử ra, nhưng hôm nay rất là quỷ dị, Mạc Ảnh Hàn khê động cũng không động.

Địch bất động ta bất động.

Củ khoai lang ngồi chồm hỏm ngấm mỹ nhân, nghĩ như vậy.

Vì vậy trong phòng xuất hiện một hình ảnh quỷ dị, băng sơn ngồi trên giường trầm tư, vẫn không nhúc nhích, củ khoai lang ngồi chồm hỏm dưới đất, nâng cằm về mặt ngu si.

Đương nhiên cái này không phải là điều quỷ dị nhất, quỷ dị nhất chính là... các nàng rốt cuộc muốn tạo dáng như vậy đến khi nào a? Không cảm thấy mệt à

~~Địch bất động ta bất động.

Phiền Tiểu Thử vẫn còn nghĩ như thế, sau đó thì Mạc Ảnh Hàn cứ như vậy ôm trán... cứng ngắc ngã xuống.
"?!"

Mèo chiêu tài cứng ngắc à! 3_3

"Mèo chiêu tài?! Mèo chiêu tài người ổn chứ?!" Củ khoai lang lập tức nhảy dựng lên. Tiến đến kiểm tra.

"..." Mạc Ảnh Hàn không có bất cứ phản ứng gì. Mở to mắt, tay vẫn trong trạng thái ôm trán.

Phiền Tiểu Thử bị dọa không nhẹ, chịu đựng cảm giác muốn trở người duỗi chân, nàng cẩn cẩn thận thận kéo cánh tay Mạc Ảnh Hàn đang ôm trán xuống, sau đó... cẩn cẩn thận thận dò xét hơi thở của nàng.

"..." Động tác giống vậy, lúc các nàng lần đầu tiên gặp nhau, nàng cũng đã làm rồi. Nàng hy vọng đây là lần cuối cùng nàng làm vậy

~(3_3)

~Hô hấp Mạc Ảnh Hàn bình ổn.

Phiền Tiểu Thử thiếu chút nữa rút nước mắt...

"Mèo chiêu tài người cứ vậy, lần nào cũng dọa người." Phiền Tiểu Thử vẻ mặt bị kịch nói, dường như là muốn cho hả giận đưa tay chọc Mạc Ảnh Hàn một cái.

"..." Mạc Ảnh Hàn vẫn không có bất cứ phản ứng gì.

"?" Phiền Tiểu Thử vẻ mặt nghi ngờ nhích đến gần nhìn một chút, nhúu nhúu mày, sau đó gương mặt đỏ ửng, vươn ngón tay của mình...

Một lần nữa chọt một cái.

"..." Mạc Ảnh Hàn vẫn không có phản ứng.

Củ khoai lang rất cuộc cũng rõ, có người uống say sẽ hát, có người uống say sẽ nhảy, đương nhiên cũng có người uống say vẫn không có nhúc nhích như Mạc Ảnh Hàn.

~()/~ la la la

Tâm tình củ khoai lang hết sức vui vẻ.

Mèo chiêu tài như vậy có phải là mình có thể muốn làm gì thì làm không?

Nàng duỗi vuốt, chọt rồi chọt lên người Mạc Ảnh Hàn, sau khi phát hiện nàng vẫn không có phản ứng gì, thì duỗi một đầu ngón tay, bắt đầu chọt gương mặt Mạc Ảnh Hàn.

Chọt nè! Chọt nè!

Thiệt mềm thiệt mềm ~()/~ la la la

Chọt nữa nè! Nữa nè!

~()/~ la la la

Thật tốt a, da thật tốt

Sau khi nàng chọt trên mặt xong, lại bắt đầu chọt chỗ khác, vẻ đỏ bừng trên mặt trông như kẻ ngốc.

Nếu như hiện trường có người khác, liếc mắt là có thể biết, tình trạng của củ khoai lang này tuyệt đối không có bình thường. Đáng tiếc hiện trường ngoại trừ người cứng ngắc đó, ngay cả đại não cũng cứng ngắc đó, không có ai khác.

Phiền Tiểu Thử hưng phấn chọt a chọt~~ cho đến khi tay nàng giờ không nổi nữa, nàng rất cuộc cũng chịu nghỉ một hồi.

Nàng bắt đầu tỉ mỉ đếm lông mi Mạc Ảnh Hàn.

Một sợi, hai sợi...

Lông mi Mạc Ảnh Hàn thật đẹp a~~ dày dày, giống như lông chim.

Lúc đếm tới sợi mười bảy, Phiền Tiểu Thử rất cuộc cũng đếm xong, nàng lấy tay vuốt lông mi Mạc Ảnh Hàn.

~()/~ la la la

Thật thoải mái a

~ củ khoai lang thần chí không rõ, không hiểu sao cứ liên tục hưng phấn.

"Mạc Ảnh Hàn lông mi người thật đẹp~~"

"Mạc Ảnh Hàn đôi mắt người còn đẹp hơn lông mi nữa

"

"Mạc Ảnh Hàn mũi người còn đẹp hơn đôi mắt nữa

"

"Mạc Ảnh Hàn miệng người còn đẹp hơn mũi nữa

"

Phiền Tiểu Thử không chút keo kiệt, không chút giữ gìn, khen tới tấp.

May là Mạc Ảnh Hàn không có phản ứng lại, bằng không nghe dạng khen ngợi đó, phỏng chừng nàng sẽ hộc máu.

”Mạc Ảnh Hàn toàn thân người, trong ngoài chỗ nào cũng đẹp

” Phiền Tiểu Thử kích động, uốn éo a uốn éo! Sau đó hung hăng nhào lên người Mạc Ảnh Hàn. Siết chặt thắt lưng Mạc Ảnh Hàn, đầu của nàng không ngừng dụi a dụi lên cổ nàng.

”Mạc Ảnh Hàn

mỗi lần ta thấy người ta đều rất vui vẻ nha

tuy lần nào người nhìn thấy ta đều không có cao hứng, nhưng mà như thế ta cũng rất vui

~()/~ ”

”Mạc Ảnh Hàn người nói xem tại sao vậy tại sao vậy

tại sao mỗi lần ta nhìn thấy người ta đều rất vui vẻ a

lúc ta ôm người ta càng vui vẻ

~()/~ ”

”Người ta hôn người cái nha

Mạc Ảnh Hàn

” Cái này, Phiền Tiểu Thử thực sự đã không còn tỉnh táo mới to gan lớn mật nói như vậy.

Mạc Ảnh Hàn bị nàng ôm vẫn bày ra dáng vẻ cứng ngắc, một chút phản ứng cũng không có.

Vì vậy Phiền Tiểu Thử thực sự đi hôn Mạc Ảnh Hàn. Nàng chu mỏ, từ từ, từ từ đến gần... rất cuộc, nàng cũng đem môi của mình... găt gao đặt lên môi Mạc Ảnh Hàn.

Thật hạnh phúc a

()/~ ”Thình thịch thình thịch” tim đập thật nhanh thật nhanh a

Nàng găt gao đè, Mạc Ảnh Hàn vẫn không có nhúc nhích.

Sau đó Mạc Ảnh Hàn cứng ngắc đột nhiên mở to hai mắt.

Hai tay dùng lực, tóm lấy, vô cùng thành thực chế ngự Phiền Tiểu Thử.

”Oa a a a

~~” Đột nhiên bị chế ngự, không biết là vì hốt hoảng hay bởi vì đau, Phiền Tiểu Thử kêu lên, âm thanh cực kỳ bi thảm.

”Hắc! Giải cho người sắc đảm bao thiên* không sợ chết! Ngài đây sẽ bất động thanh sắc** đem người thu phục, xem sau này người làm sao dám làm điều xằng bậy, ức hiếp bách tính ám hại trung lương***!” Mạc Ảnh Hàn bắt lấy Phiền Tiểu Thử, đột nhiên cất giọng hát nhạc kịch.

*Gan to hơn trời

**Mặt mày tỉnh rụi

***Bách tính = dân thường; trung lương = người trung thành + tốt

Miệng Phiền Tiểu Thử biến thành hình chữ O.

Cái này... là chuyện gì xảy ra a? Ai có thể nói cho nàng không không không! Tại sao mèo chiêu tài lại đột nhiên biến thành như vậy vậy vậy! TAT

”Mèo chiêu tài ta đau quá

ngươi đừng tóm ta như vậy

”

”Hừ! Tên tiểu nhân ngươi chờ đấy, tại hạ sẽ tóm ngươi?! Xem hôm nay ta vì dân trừ hại đem ngươi tiêu diệt!” Sức lực trên tay Mạc Ảnh Hàn đột nhiên tăng lên.

”Oa a a a a

” Âm thanh cực kỳ bi thảm lần này tuyệt đối bởi vì đau!

Mạc Ảnh Hàn tóm lấy cánh tay Phiên Tiểu Thử, đột nhiên cố sức ném nàng đi!

”A a! Mèo chiêu tài ngươi mất nhân tính!” Phiên Tiểu Thử bị ném đi chỉ kịp kêu thảm một tiếng như vậy, thì đầu đã chạm đất, không còn phản ứng.

Cốp! Đập đầu rồi! Chết tiệt ngươi đi!

22. Chương 22

Phiên Tiểu Thử bất tỉnh rồi, bởi vì Mạc Ảnh Hàn ném quá lợi hại, cho nên Phiên Tiểu Thử bất tỉnh rồi. Đầu của nàng bị đập trúng rồi, đồng thời bị đập mất ý thức cho nên sáng sớm hôm sau, lúc Phiên Tiểu Thử tỉnh táo trở lại, phát hiện chính mình vậy mà không có trở nên ngu ngốc hoặc mất trí nhớ cầu huyết như phim, nàng cảm thấy thượng đế quả thật còn có thiên lý.

Giống như diễn viên cho dù bị một cuốn từ điển đập vô đầu cũng bị mất trí nhớ rồi này này nọ nọ, thế nhưng đầu nàng chỉ bị u một cục lớn, mê man bất tỉnh mém tí hết dậy, vậy mà nàng cái gì cũng không bị!

Thượng đế phù hộ a.

Nhưng mà lúc Phiên Tiểu Thử vừa tỉnh lại, vẫn có chút choáng choáng, dù sao hôm qua nàng không tự nguyện 'ngủ' a. Có phản ứng này cũng chỉ là bình thường.

Nhưng Mạc Ảnh Hàn thì sao? Lúc Mạc Ảnh Hàn tỉnh lại cũng rất bình thường, bình thường đến nỗi một chút di chứng say rượu cũng không có, bình thường đến nỗi nàng thậm chí còn không biết hôm qua nàng đã uống say, đương nhiên cũng không biết hôm qua nàng còn đánh đập tàn nhẫn củ khoai lang, còn suýt chút nữa có án mạng.

Cho nên lúc nàng nhìn thấy Phiên Tiểu Thử ngồi tựa vào tường, trên đầu dường như còn hơi sưng, cảm thấy rất kinh ngạc. Vì vậy nàng cau mày, nhìn Phiên Tiểu Thử rồi mở miệng. ”Tại sao ngươi lại ở đây?” Đây là câu đầu tiên nàng nói. ”Ngày hôm qua ngươi uống say à? Các nàng đỡ ngươi đến chỗ ta?” Đây là câu thứ hai.

Lúc này Mạc Ảnh Hàn thực sự rất hoang mang, bởi vì đêm qua, sau khi nàng ném Phiên Tiểu Thử đi, chưa đến ba giây, nàng cũng gục xuống giường bất tỉnh nhân sự. Cho nên chuyện hôm qua nàng thật sự không có ấn tượng.

Nhưng hai câu nói này của nàng lại thành công làm Phiên Tiểu Thử thức tỉnh từ trạng thái mơ mơ màng màng, dính nội thương cấp độ ba.

Cao thủ thường như vậy, thậm chí chưa có động thủ, cũng có thể khiến người khác trọng thương.

Phiên Tiểu Thử nội thương-ing, nói không nên lời.

Nàng nói không nên lời, không có nghĩa là người khác cũng nói không nên lời, Mạc Ảnh Hàn hoàn toàn có thể nói ra nói vào. Vì vậy nàng lại mở miệng, nàng mở miệng nói câu thứ ba của ngày. ”Đầu của ngươi sao vậy? Tại sao lại bị sưng lên.” Lời này là một câu vô cùng có tính người ngày hôm nay Mạc Ảnh Hàn nói ra, cũng chính là câu giống người nói ra nhất trong hôm nay Phiên Tiểu Thử nghe được.

Bất quá nàng vừa mới cảm thấy mình có được chút thoải mái thì câu kế tiếp của Mạc Ảnh Hàn một lần nữa thành công khiến Phiên Tiểu Thử bị nội thương, lần này là trọng thương! Chỉ ít phải cấp tám.

Mạc Ảnh Hàn lạnh lùng nói rằng: "Sao ngươi lại ngủ trên mặt đất? Ngã xuống từ trên giường à? Khiến đầu thành dạng này, tướng ngươi ngủ thật không tốt."

Phiền Tiểu Thử muốn học máu a a a! Ngươi vô liêm sỉ a, tự ngươi làm chuyện vô nhân tính xong lại không nhớ cái gì hết, ngươi có biết cái dạng này thật sự khiến ta muốn lật giường không a!

(') người ta lật bàn thôi Tiểu Thử lật cả giường nhá! Tức là giận lóm nhá!

"Ngươi! Ngươi ngươi ngươi ngươi!" Phiền Tiểu Thử trừng mắt nhìn Mạc Ảnh Hàn, ghen hơi nói không ra lời.

"Ta? Ta làm sao? Ngươi làm sao? Ăn nói không lưu loát, đầu bị hỏng rồi?" Mạc Ảnh Hàn vô tâm nói.

"Mạc Ảnh Hàn!" Phiền Tiểu Thử rốt cuộc cũng không chịu nổi nữa, nàng ôm ót vì một câu lớn tiếng vừa nói mà lên cơn đau, hướng về phía Mạc Ảnh Hàn hét lớn: "Ngươi là đồ vô nhân tính! Người ta có ý tốt đưa ngươi về phòng, ngươi ngươi, kết quả ngươi lại làm chuyện vô nhân tính với ta! Vô nhân tính nhất chính là... ngươi lại quên mất tiêu!" Thể xác và tinh thần Phiền Tiểu Thử đều tổn thương a, bởi vì đầu nàng bị va đập thật sự rất đau, còn lớn tiếng như vậy nên càng đau, đau đến đôi mắt nàng cũng không không chế được nữa mà ứa nước.

"Hả?" Mạc Ảnh Hàn thật sự không rõ lắm tình huống hiện tại. Trong ấn tượng của nàng, nếu như sáng sớm tỉnh lại, xảy ra tình huống như bây giờ, cũng chỉ có thể do sau khi say rượu rồi tâm trí hỗn loạn, xảy ra tình một đêm, 419 gì gì đó. Nhưng điểm then chốt chính là, nàng và Phiền Tiểu Thử rõ ràng là con gái, chuyện đó không có khả năng. Vậy... trong lúc nhất thời dường như nàng thật sự không nghĩ đến, tình tiết lúc này của chúng ta, là bách hợp.

Phiền Tiểu Thử quả thật không hy vọng mỗi ngày đều nhìn thấy gương mặt tê liệt của Mạc Ảnh Hàn, thế nhưng vẻ mặt của Mạc Ảnh Hàn lúc này hiếm thấy có được một biểu cảm, thiên nhiên ngốc*, càng khiến Phiền Tiểu Thử không thể nhìn được.

*Ngốc tự nhiên, ý chỉ không giả tạo

Hừ! Lại còn giả ngốc với nàng!

"Ta-Ta hận chết ngươi, ta không bao giờ muốn để ý tới ngươi nữa, ngươi tên mèo chết! Mèo thối!" Kêu to, che mặt, mở cửa, khóc chạy!

~(3_3)

~Lúc nàng mở cửa lao đi, không cẩn thận đụng ngã người trợ thủ đến đây gọi cửa, trợ thủ của Mạc Ảnh Hàn, bởi vì người trợ thủ cũng rất quan tâm đến mấy chuyện bà tám về củ khoai lang cùng bà chủ, cho nên tuy thân thủ của Phiền Tiểu Thử vừa "lướt nhanh" đi, nhưng nàng vẫn thoáng cái thấy rõ hết.

Quần áo mất trật tự. Là hôm qua nàng bị ném, hôm nay chưa kịp chỉnh lại đã khóc chạy đi.

Về mặt tiêu tụy. Ngủ với tư thế bất tỉnh cả đêm, quả thật không thể có sắc mặt hồng hào.

Hai mắt rung rung. Đầu nàng thật sự rất đau, đau đến nàng không nhìn được nước mắt.

Bước chân loạng choạng. Đầu nàng bị đụng quá mạnh, kỳ thực vẫn còn rất mê man, không thể nào giữ thăng bằng a~~

"A!"

Người trợ thủ rất ngăn ngừa rất ngăn ngừa kêu "A" một tiếng, không còn thốt ra lời nào nữa.

Thiên ngôn vạn ngữ*, vạn ngữ thiên ngôn**, đều ở trong chữ "A", ghen hòng không còn thốt được lời nào.

*Nghìn lời vạn chữ

**Tương tự, chỉ lật lại

Người trợ thủ cuống quýt vọt tới phòng bà chủ, lại nhìn cửa phòng Mạc Ảnh Hàn không có khóa, trong phòng có chút mất trật tự, Mạc Ảnh Hàn ngồi trên giường, phản ứng còn chưa trở về.

"Bà chủ..." Nàng rụt rè đứng ngoài cửa, lú đầu thăm dò, hô một tiếng vào trong.

Mạc Ảnh Hàn vẫn ngồi trên giường, căn phòng mất trật tự trái lại cho nàng một cảm giác vô cùng yên tĩnh. Trên gương mặt nàng có chút phức tạp, biểu tình này khiến tiểu trợ thủ cảm thấy chuyển đi này của mình rất cuộc cũng có lời, có thể nhìn thấy gương mặt vạn năm tê liệt lộ ra biểu tình... chết cũng không hối tiếc.

"Nếu như một người mới sáng sớm đứng lên chửi người vô nhân tính, người nói xem chuyện gì xảy ra?" Đột nhiên Mạc Ảnh Hàn mở miệng.

"Éc?!" Tiểu trợ thủ hoảng sợ.

"Ta thật sự nghĩ không ra lý do, tại sao mới sáng sớm nàng lại mắng ta vô nhân tính?" Mạc Ảnh Hàn rất nghiêm túc hỏi, xem ra nàng rất xem trọng vấn đề này.

"VẬY bà chủ, nhất định ngài đối với củ... đối với người kia làm chuyện quá phạm rồi." Tiểu trợ thủ cẩn cẩn thận thận đáp.

"Làm chuyện quá phạm, sẽ bị người mắng vô nhân tính." Những lời này là trần thuật của Mạc Ảnh Hàn. Điều này làm cho tiểu trợ thủ đứng ngoài cửa cảm thấy, bà chủ căn bản không phải đang hỏi mình, mà là tự hỏi, việc này khiến nàng cảm thấy mình vừa nói sai rồi, cảm giác sẽ chết rất thảm.

Cho nên nàng không dám nói nữa. Tuy nàng rất muốn nói: Ví dụ như người OOXX nàng a, nàng sẽ chửi người vô nhân tính.

"VẬY việc gì, một người quên chuyện mình đã làm với người khác, thì khiến đối phương đau lòng?" Mạc Ảnh Hàn tiếp tục hỏi, nàng thật sự rất muốn biết, bởi vì hôm nay là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Phiền Tiểu Thử khóc, trong trí nhớ của nàng, tuy củ khoai lang liên tục gặp bị kịch, nhưng mà vẫn chưa từng thấy nàng khóc, cho nên Mạc Ảnh Hàn rất để tâm, không biết tại sao lại để tâm... tuy rằng nàng cảm thấy loại 'để tâm' này rất khó tả, nhưng loại chuyện này không phải là chuyện có thể dễ dàng không chế như vậy.

"Haiz..." Đột nhiên tiểu trợ thủ rất sâu não, nàng yếu ớt thở dài một hơi, du dương ngâm vài câu thơ: "Đệ nhất tối hảo bất tương kiến, như thử tiện khả bất tương luyện. Đệ nhị tối hảo bất tương tri, như thử tiện khả bất tương tư. Đệ tam tối hảo bất tương bạn, như thử tiện khả bất tương khiếm..."

Tạm edit: "Thứ nhất tốt nhất là đừng gặp nhau, như vậy sẽ không thương mến.

Thứ hai tốt nhất đừng quen biết, như vậy sẽ không nhưng nhớ.

Thứ ba tốt nhất đừng làm bạn, như vậy sẽ không nợ nhau..."

Bài này trích từ bài từ Thập Giới Thi của Thương Ương Gia Mục Thổ (1683-1706)_Đạt Lai Lạt Ma Tây Tạng đời thứ sáu, đây là bài thơ đứng đầu miêu tả về nỗi thống khổ thê lương mà mỹ lệ của ái tình, miêu tả tâm tình nam nữ rơi vào cảnh trầm luân lưu luyến, ưu tư cũng như sự biến hóa phức tạp trong tâm lý rất chân thật, ái tình càng đau khổ thì lại càng khiến người ta nát ruột nát gan.

Khi nàng ngâm bài thơ này không hợp thời, tình cảnh cũng không hợp. Thế nhưng Mạc Ảnh Hàn vẫn nghe lọt tai, cho nên nàng quay đầu lại, cau mày hỏi: "Rất hay, tại sao lại ngâm bài thơ này?"

"Haiz

ái tình a... khoảng cách xa nhất thế giới không phải là sống hay chết, mà là rõ ràng ta yêu người, nhưng người lại không phát hiện ra." Tiểu trợ thủ sâu não đến vô cùng, lắc đầu nói.

Nói rõ ràng như thế còn không hiểu nhất định là ngốc. Mạc Ảnh Hàn không ngốc, cho nên đương nhiên nàng hiểu tiểu trợ thủ đang nghĩ gì.

"Ta không có yêu ai." Vì vậy nàng nói.

"Ta biết, ta cũng không nói ngài yêu ai a, bà chủ." Kỳ thực người yêu rồi, chỉ là người không biết thôi. Haiz.

"Củ khoai lang kia cũng không có yêu ai." Nàng còn nói thêm.

"Vâng, hôm nay ta biết rồi." Củ khoai lang thật sự đáng thương.

"Cho nên chúng ta không có vấn đề gì, người đừng suy đoán." Nàng cau mày, nghiêm mặt nói.

"Vâng, ta không suy đoán." Hừ! Giấu đầu hở đuôi! Đã ra như vậy rồi còn nói thế, khinh chúng ta là kẻ ngốc á?

Mạc Ảnh Hàn cảm thấy mình giải thích đã rõ ràng rồi, trong lòng dễ chịu đi rất nhiều.

"..." Nhưng mà nàng phát hiện, dù nàng đã giải thích rõ ràng rồi, nàng cũng không có cảm giác vui vẻ.

Đây là sao? Lẽ nào nàng từ nhỏ cũng đã rất nhiều chuyện? Hay là nàng thích bị người ta đem ra nhiều chuyện? Không thể nào, việc này tuyệt đối không có khả năng, vậy thì tại sao?

Trong một buổi sáng như vậy, Mạc Ảnh Hàn bối rối.

23. Chương 23

Phiền Tiểu Thử oai oái kêu.

"Oa a

đau quá hu hu hu... Tiểu Lam ngơ ngếch tay một chút

"Hai trảo của nàng ôm lấy đầu, kêu như một con mèo bị giẫm phải đuôi.

"Im miệng! Rủ nữa sẽ thành đồ ngốc!" Bạch Lam khó chịu cầm lọ bạch dược Vân Nam, giúp Phiền Tiểu Thử thoa thuốc vào đầu.

"Nhưng mà... nhưng mà người có thể dịu dàng một chút không a

~" Phiền Tiểu Thử rủ vai hỏi.

"..." Bạch Lam không nói gì, cố gắng nhịn ý nghĩ muốn véo cái 'Bánh bao lớn' trên đầu Phiền Tiểu Thử.
"Hừ! Thế nào? Xem ra đồ ăn trong buổi tiệc thật ngon, ăn cả tối còn chưa đủ, còn gói đem về?"

"Tiểu Lam ngơ ngếch vô nhân tính! Không có tâm đồng cảm!"

"Không có tâm đồng cảm?" Bạch Lam chậm rãi thoa thuốc cho Phiền Tiểu Thử, chậm rãi mở miệng nói:
"Người biết kết cục của bị một người không có tâm đồng cảm thoa thuốc, là gì không hả?" Nàng nói lời này thật chậm rãi, chậm rãi đến mức Phiền Tiểu Thử chịu không nổi phải lạnh tim.

Phiền Tiểu Thử không đáp, mà giống như cảm nhận được cái gì đó, cấp tốc dời đầu mình đi.

Nhưng ngoài dự đoán chính là, nguyên bản vẫn luôn chậm rãi, thậm chí ngay cả nói cũng chậm rãi, lúc này lại dùng một tốc độ nhanh đến lú lỏi, nhanh đến khiến người khác hận không thể đá nàng một cước. Với tốc độ này, Bạch Lam véo một cái vào chiếc bánh bao thịt của Phiền Tiểu Thử 'đóng gói' đem về.

"Oa a a a

~"

Buổi tối hôm nay, KTX ở học viện hoa anh đào có ma quỷ lộng hành. Nếu như không phải ma quỷ, tại sao lại có người kêu la thê thảm như thế? Âm thanh kia thực sự so với gặp phải quỷ còn kinh khủng hơn.

Bị giáng xuống một cái 'Bánh bao thịt', Phiền Tiểu Thử ôm ót thê lương nói: "Mèo chiêu tài, tuần này ta không muốn nhìn thấy ngươi!" Bởi vì rất rõ ràng tất cả tất cả, đều là do con mèo chiêu tài kia làm ra.

*Mấy lúc giận này Tiểu Thử có dùng thêm từ 'con' trước 'mèo chiêu tài'

Cho nên Phiền Tiểu Thử quyết định trong một tuần, nàng không muốn nhìn thấy Mạc Ảnh Hàn. Vì vậy nàng kiên trì ba ngày, nhưng mà cũng chỉ là ba ngày. Bởi vì ngày thứ tư, nàng sẽ chính thức làm việc trong công ty Vân Tường.

"Cho nên là ta phải gặp con mèo chiêu tài!" Không phải là ta muốn gặp, tuyệt đối không phải.

Phiền Tiểu Thử nói như vậy, nàng nói rất lớn tiếng, hình như là cố ý để cho ai nghe, nhưng thực tế, xung quanh ngoại trừ nàng ra, không còn ai khác.

Cho chính mình một cái cố như vậy, Phiên Tiểu Thử rất nhanh giải được khúc mắc trong lòng mình, thoải mái đi đến Vân Tường. Đương nhiên, nàng cũng rất toại như ý nguyện(?), gặp được Mạc Ảnh Hàn đến công ty thị sát.

Phiên Tiểu Thử chợt nhìn thấy Mạc Ảnh Hàn, tâm tình vô cùng phức tạp, phức tạp đến khó có thể nói thành lời, phức tạp đến muốn ngửa mặt lên trời hú một tiếng dài.

Một mặt nàng thật sự đang giận, giận Mạc Ảnh Hàn, nhưng mà một mặt khác, nàng lại cảm thấy có một chút vui vẻ. Nhưng nàng thật không có vì sự 'vui vẻ' quý dị của bản thân mà cảm thấy kỳ quái, bởi vì trong ấn tượng của nàng, nhìn thấy mèo chiêu tài chẳng khác nào gặp được tài vận, chẳng khác nào gặp được tiền, nhân dân tệ, hoặc là chi phiếu nhân dân tệ! Cho nên mỗi lần nàng nhìn thấy Mạc Ảnh Hàn, đều vui vẻ.

Nhưng Mạc Ảnh Hàn nhìn thấy Phiên Tiểu Thử thì biểu tình cùng phản ứng của nàng khiến người khác lú lười nói không nên lời.

Biểu hiện đầu tiên của nàng là vô cùng kinh ngạc, sau đó rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh, đồng thời rất nhanh nhún nhường chân mày xinh đẹp, sau đó rất nhanh, không kêu một tiếng, một tiếng không kêu, xoay người, bỏ đi?

Nàng vậy mà lại không kêu một tiếng xoay người bỏ đi? Thậm chí còn cau mày xoay người bỏ đi?

Tâm tình của Phiên Tiểu Thử a

~!!" Nàng không có phát ra tiếng gì, nàng đã giận nên căn bản cũng không phát ra tiếng gì rồi! Nàng ban đầu còn định vừa nhìn thấy Mạc Ảnh Hàn nàng cũng sẽ không kêu một tiếng, nàng ban đầu còn định vừa nhìn thấy Mạc Ảnh Hàn nàng cũng không kêu một tiếng rồi bỏ đi, để Mạc Ảnh Hàn xấu hổ! Nàng muốn cho con mèo chiêu tài này biết, nàng, Phiên Tiểu Thử không phải là người có thể tùy tiện khi dễ!

Nhưng mà trong khoảnh khắc nàng nhìn thấy Mạc Ảnh Hàn thì đã nghĩ, như vậy có phải quá tuyệt tình không?! Cho nên nàng do dự, nàng đang do dự xem chính mình có đúng là muốn như vậy hay không, không kêu một tiếng xoay người bỏ đi. Nhưng nàng không muốn, hành động đó là để cho người khác làm, càng khiến nàng không ngờ chính là, người làm việc đó, lại là cái người đầu xỏ kia?!

Ta @# %...có cần phải vậy không a! Nàng là 'người bị hại' mà cũng không có tức giận, tên 'hung thủ' kia dựa vào cái gì mà sinh khí? Dựa vào cái gì trưng gương mặt cáu kỉnh đó ra với nàng?! Thật khiến người ta muốn chửi thề mà!

Lần này nàng thật sự hạ quyết tâm, nàng thực sự muốn một tuần không để ý tới con mèo chiêu tài này! Chết cũng không để ý! Tuyệt đối không để ý tới! Mặc kệ là ai, mặc kệ là việc gì cũng không thể khiến nàng để ý đến con mèo chiêu tài này! (^)

Nàng thầm chắc chắn như vậy, nàng thậm chí còn muốn thề, nhưng nàng cảm thấy không có gì cần phải làm vậy! Sự việc sau đó lại càng khiến nàng cảm thấy may mắn. May là mình không có thể bậy cái gì hết a!

Bởi vì nàng hạ quyết tâm này còn chưa được một giờ, nàng lại lập tức nhận không được đi tha thứ cho Mạc Ảnh Hàn.

Bởi vì trợ thủ của Mạc Ảnh Hàn đưa đồ tới cho Phiên Tiểu Thử.

"Cái này là?" Nàng có chút kinh ngạc nhìn chiếc bình nhỏ trong tay của mình.

"Là bà chủ bảo ta đưa tới, nói là thuốc gia truyền của Bốn gia, rất có hiệu quả với những vết thương do va chạm." Trợ thủ Tiểu Dương híp mắt cười nói.

"Mạc Ảnh Hàn bảo người đưa tới?"

"Đúng vậy. Bà chủ cố ý bảo ta đó." Tiểu Dương híp mắt có chút chút thần bí tiếp tục nói: "Bà chủ thật sự rất quan tâm người nha, cho tới bây giờ cũng chưa có ai được đối xử như vậy hết nha."

~()/~ " Phiên Tiểu Thử nhận không được, Phiên Tiểu Thử thật sự nhận không được, nàng nở hoa trong lòng a~~ nở rộ luôn a

~~Vì vậy nàng lại chuẩn bị lúc ăn trưa, đi đến phòng làm việc của Mạc Ảnh Hàn nằm vùng.

Người ta quan tâm mình như vậy, cũng tặng thuốc gia truyền cho mình, lúc nào cũng phải nói cảm ơn với người đó một tiếng chứ!

Phiền Tiểu Thử tự nói với mình như vậy.

Nàng thậm chí trong lúc nằm vùng vẫn còn suy nghĩ xem một lát thấy Mạc Ảnh Hàn, nên nói như thế nào mới tốt.

Đáng tiếc lần này nàng ngồi chồm hổm chưa được bao lâu, Mạc Ảnh Hàn đã đi ra, việc này khiến nàng có chút bối rối, bởi vì nàng còn chưa nghĩ xong nên nói như thế nào.

”...”

”...”

Kết quả, bốn mắt nhìn nhau.

Kết quả, thế giới yên tĩnh.

Lúc này mình phải mở miệng.

Dựa theo kinh nghiệm hồi đó mà nói, Phiền Tiểu Thử biết rõ nếu như nàng không mở miệng, dựa theo tính cách của đối phương, tuyệt đối sẽ không mở miệng, tình huống nếu cứ tiếp tục như vậy chỉ có một kết quả, chính là hai người bốn mắt nhìn nhau tới hết giờ cơm trưa!

Nhưng mà nàng vẫn chưa biết nên mở miệng như thế nào. Nguyên bản phải là rất dễ dàng mở miệng, dựa theo trình độ da mặt dày của nàng từ xưa đến giờ mà nói, nàng sẽ trực tiếp không chút chột dạ trợn mắt nói dối rằng: ”Ồ! Mèo chiêu tài, thật trùng hợp ở đây mà cũng có thể gặp nhau, nếu như trùng hợp đến thế, vậy chúng ta cùng đi ăn cơm đi!” Nhưng mà lần này nàng đã bỏ lỡ mất thời gian thích hợp nhất để mở miệng!

Nàng và Mạc Ảnh Hàn mắt đối mắt, đồng thời còn nhìn nhau hết một hồi. Như vậy... nàng sẽ không biết nên mở miệng như thế nào nữa. o()o

Nàng rất bối rối.

Nàng không biết nên làm cái gì bây giờ!

Sau đó, trong lúc như vậy, kỳ tích xảy ra.

Mạc Ảnh Hàn mở miệng, Mạc Ảnh Hàn vậy mà lại mở miệng, Mạc Ảnh Hàn vậy mà lại nhìn chằm chằm Phiền Tiểu Thử xong rồi mở miệng trước, nàng có chút không được tự nhiên hỏi: ”Đầu của người thế nào rồi? Có dùng thuốc chưa?”

”...” Cái này... cái này là sự quan tâm của bà chủ băng sơn trong truyền thuyết, ngàn năm tê liệt Mạc Ảnh Hàn hả?

Ánh mặt trời này, là từ đáy giếng đi ra hả?!

Phiền Tiểu Thử khúng hoảng rồi! Nhưng trong lúc nàng đang khúng hoảng, thân thể đã trả lời theo bản năng: ”Hoàn hảo hoàn hảo! Thuốc còn chưa có dùng.”

”Chưa dùng? Tại sao chưa dùng?” Nhận được câu trả lời như vậy, Mạc Ảnh Hàn dường như rất không vui, cau mày, giọng nói so với trước kia còn lạnh hơn vài phần.

Việc này khiến Phiền Tiểu Thử kinh ngạc. Kinh ngạc chính là, thì ra giọng nói của Mạc Ảnh Hàn còn có thể lạnh hơn nữa, bầu không khí xung quanh Mạc Ảnh Hàn còn có thể băng giá hơn nữa! Điều này khiến Phiền Tiểu Thử nhận ra một đạo lý vô cùng đơn giản: Không có lạnh nhất, chỉ có lạnh hơn!

”Hôm qua Bạch Lam đã thoa thuốc cho ta rồi, cho nên thuốc này có thể để đó khi khác dùng.” Nàng đáp. Nàng đáp rất chân thành, mà nàng cũng thật sự nghĩ vậy, chỉ là ’khi khác’ mà nàng nói là ’tối hôm nay’. Nhưng nói như vậy, nghe vào tai Mạc Ảnh Hàn, lại trở thành ý khác, nghe vào tai Mạc Ảnh Hàn, tuyệt đối không phải ý chỉ ’tối hôm nay’.

Vì vậy nàng càng bất mãn, nhìn Phiền Tiểu Thử, lạnh lùng mở miệng nói: "Nếu thoa thuốc rồi, tại sao còn ngứa như thế?"

"..." Không biết tại sao, nhưng mà Phiền Tiểu Thử cảm thấy mình không đáp lại sẽ tốt hơn, tuy nàng vô cùng không thừa nhận bản thân ngứa, đồng thời còn rất muốn phản bác!

"Nhưng mà vậy cũng được, bệnh ngứa mà tùy tiện thoa thuốc là có thể tốt thì thế giới này không còn cần bác sĩ nữa." Nhưng mà Mạc Ảnh Hàn rõ ràng không có ý định dừng lại, ngày hôm nay nàng cũng không biết bị làm sao nữa, ngứa hiểm có, thập phần hiểm có, vạn phần hiểm có, muốn nói gì đó.

Đầu tiên Phiền Tiểu Thử cảm thấy vô cùng khó hiểu, nàng không biết Mạc Ảnh Hàn làm sao vậy, phản ứng hôm nay vô cùng khác thường! Bị đả kích như thế đương nhiên sẽ không hài lòng, nhưng nàng suy nghĩ một hồi lập tức cảm thấy hài lòng, nàng hí mắt vạn phần hài lòng nhìn Mạc Ảnh Hàn hỏi: "Mèo chiêu tài, người đang mất hứng hả?"

"..." Mạc Ảnh Hàn không đáp, nhắc chân muốn đi, đồng thời nàng thật sự bước đi. Chỉ là, hiện tại Phiền Tiểu Thử vạn phần cao hứng lập tức đuổi kịp, đồng thời còn vạn phần cao hứng tiếp tục cười nói: "Mèo chiêu tài người thật sự mất hứng đúng không? Bởi vì ta không dùng thuốc của người mà dùng thuốc của Bạch Lam nên người mất hứng đúng không?"

"Im miệng!"

"Mèo chiêu tài người đang ghen đúng không

~ hắc hắc hắc hắc ta biết mà người không cần phải xấu hổ

"Từ 'ghen' lúc này của Phiền Tiểu Thử tuyệt đối không phải là từ 'ghen' mà người ta hay nói.

Nhưng mà Mạc Ảnh Hàn tối mặt đi đằng trước lại nghĩ sai hướng rồi, nàng nghĩ đến cái ý nghĩa mà chúng ta đều đang nghĩ đến.

Ghen?! Nàng ghen?! Đùa cái gì vậy!

Nàng ngừng bước, quay lại tàn bạo nói với Phiền Tiểu Thử đi theo phía sau mình: "Nếu không im miệng, ta lột da người!"

24. Chương 24

Sau giờ cơm trưa, tâm tình Phiền Tiểu Thử khá là vui vẻ. Vui vẻ đến mức khiến Mạc Ảnh Hàn muốn xuống tay hạ sát!

Với loại ngứa ngứa này! Quả nhiên nên sớm lột da a lột da, rút gân a rút gân!

Mạc Ảnh Hàn quyết định, từ nay về sau mặc kệ là chuyện gì, nàng sẽ không làm những chuyện thừa thãi như vậy với củ khoai lang này!

Mạc Ảnh Hàn tức giận nghiêng răng, nhưng mà Phiền Tiểu Thử vẫn còn đang vui vẻ, bởi vì đặc ý vong hình*, khiến nàng không phát hiện ra dị trạng của Mạc Ảnh Hàn.

*Đặc ý quên hình - Chỉ việc đặc ý quá độ không để ý đến xung quanh/bản thân

Nàng vừa ăn cơm, vừa không sợ chết đùa giỡn Mạc Ảnh Hàn.

"Mèo chiêu tài, bộ dạng ghen tuông của người thật đáng yêu."

"..."

"Mèo chiêu tài, thì ra lần nào người cũng hung dữ với ta như vậy, đều vì ái chi thâm, trách chi thiết* a..."

*Dạng thương cho roi cho vọt đó:v

"..."

"Ấy za za za, mèo chiêu tài người đừng xấu hổ mà

kỳ thực ta không ngại đâu...”

”...”

”Hì hì hì... mèo chiêu tài, ta thật không ngờ, người lại để ý ta như vậy a

~”

”...”

Con người đa số thời gian, thường luôn hô không muốn chết, rồi lại đang không ngừng muốn chết.

Mạc Ảnh Hàn bất động thanh sắc, nàng thậm chí không để ý đến ánh mắt nhiều chuyện của các nhân viên trong nhà ăn đang phóng tới, đương nhiên nàng cũng không để ý đến các âm thanh xì xào khác thường trong nhà ăn. Nàng đang ăn, nàng ăn rất ưu nhã, nàng ăn rất yên tĩnh, yên tĩnh đến không nhìn thấy bất cứ gợn sóng nào.

Trước lúc bão đến, trời lúc nào cũng quang đãng.

Nhưng việc yên lặng khắp nơi này duy trì không được bao lâu.

Bữa trưa trôi qua không tới một giờ, đem Phiền Tiểu Thử còn đang đắm chìm trong sung sướng ‘Mạc Ảnh Hàn vậy mà lại quan tâm mình’ thì đã bị chủ quản Dương Minh gọi vào phòng làm việc.

Khoảnh khắc vừa bước vào phòng làm việc của Dương Minh, hần ngồi trước bàn nhìn phần tư liệu trong tay, phút chốc ngẩng đầu lên nhìn Phiền Tiểu Thử.

Ánh mắt của hần tràn ngập đồng cảm. Ánh mắt của hần khiến Phiền Tiểu Thử rất muốn lập tức lao ra khỏi phòng.

Không ổn, vô cùng không ổn, ánh mắt vô cùng vô cùng không ổn a!

Có thể khiến một chủ quản lộ ra ánh mắt này với thuộc hạ, đó là chuyện bi thảm cỡ nào vừa xảy ra a.

Dương Minh vẽ mặt đồng cảm đem cái gì đó hần đang xem trong tay đưa cho Phiền Tiểu Thử.

”Tiểu Thử a, cái này là lộ trình nhiệm vụ cuối tuần này người phải hoàn thành, người cầm đi xem đi, rồi chuẩn bị một chút.” Hần nói như vậy.

”?” Phiền Tiểu Thử cẩn cẩn thận thận tiến đến, cẩn cẩn thận thận tiếp nhận cái tờ tên là lộ trình gì đó.

”...” Tròn ba trang, dày đặt, toàn bộ đều là chữ Hán tổng thể* cỡ chữ năm, tròn một dãy một hai ba bốn năm... hạng mục, cả khoảng cách cũng không có.

*Là một loại kiểu chữ trong văn bản, xem thêm: zh.wikipedia.org/zh/

Cái này khiến Phiền Tiểu Thử nhớ đến hồi cao trung, bị ông thầy biến thái dạy Hóa bắt buộc làm bài thi hóa học. Cũng lăm chám lỗ chỗ như thế này, chỉ có đề bài, không còn một chỗ trống cho nàng viết đáp án.

”Tổng quản

” Nàng vẽ mặt ai oán nhìn Dương Minh. ”Ngài đừng như vậy chứ

ta không có thiếu tiền ngài a cũng tuyệt đối không có làm chuyện có lỗi với ngài a có cần phải đối xử với ta như vậy không a sẽ chết a thực sự sẽ chết a ta chết cho người xem a a a a!”

*Không có nổi 1 dấu phẩy *lau mồ hôi*

”...” Dương Minh cảm thấy ủy khuất cho bản thân, Dương Minh đã rất nhiều năm chưa từng cảm thấy ủy khuất giờ đã biết ủy khuất là làm sao. Hần ngẩng đầu nhìn Phiền Tiểu Thử, vẽ mặt ủy khuất nói rằng: ”Việc này không phải ta đối xử với người như vậy... mà là bà chủ ép ta đối xử với người như vậy, còn nói gom không đủ một trăm việc, thì để ta làm một trăm văn kiện bồi thường.” Hần ủy khuất như vậy, nói tiếp: ”Người phải biết a, tìm một trăm việc đem ra cho người làm, ta cũng rất cực khổ... ta nói khoai lang à... rất cuộc làm sao người lại đắc tội với bà chủ vậy a, muốn dẫn vật người tiện thể dẫn vật cả ta?” Trùng phạt ‘tội liên can’ thực sự không thích hợp làm trong công ty nha, hần vô tội a! Hần chỉ hơi chút nhiều chuyện đầu đến nổi phải như thế này

(3_3)

~”Ta cái gì cũng không có làm a, nằng quăng ta thiếu chút nữa hóa thân làm 'Trúng thiên thần' ta còn có thể làm gì với nằng a

~”

~(3_3)

~”Khụ khụ khụ... vậy người nghĩ thoáng một chút, ái chi thâm, trách chi thiết a...”

Phiền Tiểu Thử cứ như vậy khóc chạy.

Mèo chiêu tài người khi dễ người như vậy là sai, ta muốn kháng nghị, ta muốn lật đổ địa chủ!

*Nghe đồn hồi xưa địa chủ ác lắm, đại loại vậy.

Phiền Tiểu Thử thật sự cứ như vậy cầm phần lịch trình đó trong tay, vọt tới phòng làm việc của Mạc Ảnh Hàn!

”Mèo chiêu tài người quá đáng! Không được khi dễ khoai lang như vậy!” Nàng kêu gào.

”Ra ngoài!” Mạc Ảnh Hàn ngồi trong phòng làm việc, lạnh lùng nhìn Phiền Tiểu Thử, lạnh lùng nói: ”Vào phòng làm việc phải gõ cửa, đi ra ngoài.”

”Bây giờ không phải lúc gõ cửa! Ta không đi!” Phiền Tiểu Thử nổi giận đùng đùng, không cho phép nhân nhượng.

”Không đi?” Mạc Ảnh Hàn nhướn hai hàng chân mày, cười lạnh nói: ”Ta cự tuyệt giải đáp bất cứ vấn đề nào với một nhân viên không biết phép tắc.”

”...” Phiền Tiểu Thử nhịn!

Nàng trừng mắt với Mạc Ảnh Hàn, lui về phía cửa, trừng mắt với Mạc Ảnh Hàn rồi đóng cửa lại.

Rầm rầm rầm

”Vào đi.” Âm thanh lạnh lùng đáp lại như vậy.

”Ta gõ cửa rồi người phải trả lời ta a mèo chiêu tài người quá đáng ta muốn kháng nghị ta muốn khiếu nại ta muốn đòi quyền lợi!” Nổi giận đùng đùng, nổi giận đùng đùng.

”Người muốn tạo phản?” Không nhìn đến tức giận của Phiền Tiểu Thử, Mạc Ảnh Hàn vẫn lạnh lùng như trước, nói.

”Ta muốn giữ gìn quyền lợi hợp pháp của ta không để người ức hiếp bách tính ức hiếp nhân viên!” Phiền Tiểu Thử vẫn đang nổi giận đùng đùng.

”Ăn nói phải ngắt câu, nói nhanh như vậy làm sao nghe?” Mạc Ảnh Hàn vẫn lạnh lùng nói.

”...” Phiền Tiểu Thử nhịn nữa!

”Ở đây không nuôi người ăn không ngồi rồi, muốn có lương, phải làm việc.”

”Oa a ta không phải thần thánh! Ta làm không xong!” Phiền Tiểu Thử ngửa mặt lên trời hú một tiếng dài.

”Ta không phải cho người thời hạn một tuần sao?”

”Nhiều như vậy người cho ta một năm cũng làm không xong!”

”Đó là người khác.” Mạc Ảnh Hàn rất đáng xấu hổ nói như vậy: ”Nhưng ta tin tưởng người nhất định làm được, ta kỳ vọng vào người rất nhiều, cho nên ta đang tôi luyện người, người biết đó, muốn tồn tại ở thời đại này, làm việc gì cũng phải có chất lượng, hiệu suất cũng rất quan trọng, chỉ cần chỉ số thông minh của người vượt lên trên 70% ta tin tưởng người nhất định có thể hoàn thành.”

”đáng hổ thẹn, cái hành vi này hết sức đáng hổ thẹn (_)# ” - Trích lời Bạch Lam

Nói vậy a người chưa tính ngủ hả mèo chiêu tài!

"Vậy sao người không làm đi?"

"Vì ta là chủ, người là thuộc hạ, ta cho người tiền, và người muốn tiền lương của ta."

"Mèo chiêu tài! Người rõ ràng tư lợi!" Trả thù, cái này rõ ràng là trả thù mình a!

Mạc Ảnh Hàn lạnh lùng cười, nhướn mi nói: "Là người nói... ái chi thâm, trách chi thiết mà, người không ngại, không phải sao?"

"!!!" Phiền Tiểu Thử hất cái bàn! Phiền Tiểu Thử bị nội thương! Phiền Tiểu Thử rít gào! Thực sự cái nào có thể nhẫn, cái này không thể nhẫn a a a!

...

Về sau, phản ứng dây chuyền của việc này là, trong mấy ngày kế tiếp, không chỉ có Phiền Tiểu Thử, toàn bộ nhân viên trong công ty Vân Tường, lượng công việc của tuần này còn gấp đôi ban đầu.

Một ngày kia, Phiền Tiểu Thử kéo thân xác uể oải về đến công ty chuẩn bị cho công việc kế tiếp, thì nhìn thấy khắp nơi, khắp nơi... đều là xác chết.

Những người này là các đồng chí tử trận trong công cuộc báo thù của Mạc Ảnh Hàn à?

Phiền Tiểu Thử vì bọn họ mà hung hăng gạt lệ! Các đồng chí, khổ cực rồi! Tạm biệt, không tiễn!

Tổng kết của tuần:

Mèo chiêu tài không thể tùy tiện đùa giỡn.

Tin nhiều chuyện của bà chủ không thể tùy tiện nói.

Tổng kết của tuần tiếp theo:

Mạc Ảnh Hàn là một nhai tí tất báo*, so đo từng li, lòng dạ hẹp hòi, tiểu nhân thích thù dai!

*Chuyện nhỏ xíu cũng trả thù

...

Mạc Ảnh Hàn an tĩnh ngồi trong phòng làm việc, an tĩnh uống cốc cafe trong tay.

Thế giới yên tĩnh rồi, thật tốt.

25. Chương 25

Mạc Ảnh Hàn ngủ gục!

Mạc Ảnh Hàn của chúng ta luôn luôn tràn đầy tinh lực đến nỗi dường như không biết ngủ, vậy mà đang gà gật.

Một tuần 'chiến đấu' thành tích của công ty Vân Tường quả thực trở mình tăng lên gấp bội, đương nhiên số người tử trận trong lúc đó không thể chỉ dùng từ 'một số' tới hình dung, mà phải dùng từ 'cả tá' tới hình dung.

Sau khi ở tại 'chiến trường' một đồng nhân viên tử trận, Mạc Ảnh Hàn của chúng ta cũng có chút mệt mỏi.

Cuộc sống như vậy tuy rằng rất có lợi, nhưng thật ra cũng quá chèn ép. Mạc Ảnh Hàn ngáp một tiếng nhỏ, nghĩ vậy.

Cuối tuần này có lẽ nên trở lại bình thường.

Ngẫm lại cả tuần nay, bị giáo huấn, hẳn là cũng hiểu được.

"Bà chủ... cafe của ngài." Tiểu trợ thủ nở nụ cười ngọt, đeo hai vành mắt đen thui, đi đến.

"..." Mệt đến nỗi, sức lực để che hai vành mắt cũng không có sao? Hay vì đen quá che thế nào cũng không xong, cho nên cam chịu?

Tiểu trợ thủ lén ngáp một cái.

"Công việc của tuần này, bọn họ đã hoàn thành hết chưa?" Mạc Ảnh Hàn uống cốc cafe trong tay, hỏi như vậy.

"Dạ dạ, mọi người đều vừa hoàn thành trong hôm nay." Tiểu trợ thủ kinh sợ.

"Tuần này thành tích của công ty khá tốt." Mạc Ảnh Hàn nói như vậy.

"..." Tiểu trợ thủ lén ngáp, không nghe được lời khích lệ của bà chủ.

"Việc cuối tuần không nhiều lắm, để các người nghỉ một ngày, một lát đi thông báo, ngày mai không cần đến làm việc." Mạc Ảnh Hàn tiếp tục nói.

"!" Tiểu trợ thủ đang ngáp bị sặc một cái. "Khụ khụ khụ khụ."

"Thế nào?" Mạc Ảnh Hàn ngẩng đầu. "Không vui?"

Lắc đầu lắc đầu! Kích động nói không ra lời. Mắt ngôi sao, mắt ngôi sao*.

* (0) <= giống=" ">

"..." Xem ra là hài lòng. Mạc Ảnh Hàn tiếp tục uống cafe." Vậy đi thông báo đi."

"Vâng

bà chủ

"

~(3_3)

~Tiểu trợ thủ khóc chạy.

Mạc Ảnh Hàn uống xong cốc cafe trong tay, ôm trán, ngồi trong phòng làm việc... ngủ gật.

Nàng nằm mơ thấy một chuyện rất kỳ kỳ quái quái. Nàng mơ thấy chuyện khi nàng còn bé bị bà mẹ vô lương tâm ép buộc kết thân.

"Lãnh nhiệt tương thể*. Mạc phu nhân, tình đến nồng thì tình chuyển bạc**, rét đến cùng cực rét thành nóng ấm***. Lệnh thiên kim trời sinh cực hàn, ngày sau nhất định sẽ tìm được một người hữu duyên có tính nhiệt, sẽ thành thân thuộc." Lão đạo sĩ mũi trâu kia kết thúc câu chuyện, rung đùi đắc ý.

*Nóng và lạnh hỗ trợ cho nhau.

**Tình cảm đến quá nồng đậm thì sau này sẽ chuyển sang lạnh nhạt, một dạng của 'nguội bớt' nhỉ?

*** ...ờm, đại loại edit như vậy cũng không sai, chỉ dở dở sao ấy X_X

"Tính nhiệt? Đại sư nói nhiệt loại nào?" Mạc mẹ không biết tại sao vẻ mặt kích động.

"Thiên cơ không thể tiết lộ. Đến lúc đó, tự nhiên sẽ biết, nói chung không phải chuyện xấu."

"Đó là nam hay nữ?" Câu hỏi này quả nhiên rất quý dị.

"Ặc... thiên cơ không thể tiết lộ."

Mạc Ảnh Hàn lúc đó căn bản nghe không hiểu lão đạo sĩ mũi trâu nói cái gì, nhưng đối với những lời loại người này nói ra, từ trước đến nay nàng chưa từng tin tưởng.

Cái gì tính nhiệt, tính hàn, toàn là nói nhảm!

Nàng nghĩ như vậy, thì đột nhiên cảm thấy trên đỉnh đầu xuất hiện một bóng đen.

"?" Tình cảnh này rất quen thuộc, nếu như ngẩng đầu, gương mặt sẽ...

Không được ngẩng đầu không được ngẩng đầu không được ngẩng đầu!

Tuy nàng lớn tiếng kêu la, tuy nàng liều mạng kêu la, thế nhưng Tiểu Mạc Ảnh Hàn trong mộng vẫn ngẩng đầu, nhìn lên trời.

Một chấm nhỏ, chấm đen nhỏ. Chấm đen rất nhỏ rất nhỏ!

Chạy nhanh lên chạy nhanh lên! Đừng có đứng ở đó! Mạc Ảnh Hàn hỗn loạn kêu la.

Nhưng mà Tiểu Mạc Ảnh Hàn vẫn đứng ở đó không nhúc nhích, không hề đi sai kịch bản đã được định trước.

Chấm đen càng ngày càng lớn, càng ngày càng lớn, dần dần hiện ra hình dạng. Là một... củ khoai lang?!

Khoai lang?! Tại sao lại là một củ khoai lang?!

Ngoài dự đoán, Tiểu Mạc Ảnh Hàn đứng tại chỗ, không giống như kịch bản đã định trước, bị UFO ở trên trời rớt xuống đề bất tỉnh, mà vẫn đứng tại chỗ, vững vững vàng vàng, nhẹ nhàng dịu dàng đón lấy củ khoai lang kia.

Tại sao lại là khoai lang? Nàng nhớ rõ ràng không phải là khoai lang a, nhưng mà với khoai lang... hình như có chút xíu liên quan, nhưng mà rõ ràng không phải là khoai lang. Không phải là khoai lang... vậy là cái gì? Là cái gì a?!

Mạc Ảnh Hàn hỗn loạn, còn đang vô cùng kinh ngạc, đột nhiên, củ khoai lang trên tay Tiểu Mạc Ảnh Hàn 'BÙM!' một tiếng. Biến hình, biến thành một con người!?

"Mèo chiêu tài

~ ta rất thích người

"

Củ khoai lang biến thành một nữ sinh mặc áo cưới. Người nữ sinh rất nhanh hung hăng hôn lên mặt Tiểu Mạc Ảnh Hàn một cái!

"Chu

~"

Chụt!

"Mèo chiêu tài ta hết sức yêu người a

~ bộ dáng ghen tuông của người thật đáng yêu

người ta sau này chính là người của người ~ ()/~ "

Phiền Tiểu Thử!

Là Phiền Tiểu Thử!!!

Đúng rồi chính là Phiền Tiểu Thử! Cái kia không phải là khoai lang! Mà là Phiền Tiểu Thử!!!

Đừng a a a a!

"Oa a!" Mạc Ảnh Hàn đột nhiên mở to hai mắt kêu lên một tiếng!

Bên trong phòng làm việc yên ắng, đèn mở. Một người cũng không có.

"..." Mạc Ảnh Hàn đổ mồ hôi lạnh toàn thân.

Là mơ! Ác mộng! Quỷ dị ác mộng!

Cái này là báo ứng?! Là báo ứng vì mình bắt củ khoai lang trong vòng một tuần làm đủ một trăm chuyện?

Mạc Ảnh Hàn lau mồ hôi lạnh trên trán, xoay đầu nhìn xung quanh một chút.

Chiếc đồng hồ trên tường hiện ra con số 9 giờ 30 phút tối.

Lúc này, chắc các nhân viên đã tan tầm rồi. Mình vừa nói cho bọn họ một ngày nghỉ.

Mạc Ảnh Hàn lắc đầu, đứng dậy muốn rót cho mình một ly nước. Tới bình nước nóng mới phát hiện, bên trong vậy mà lại không có nước.

"..." Có lẽ về nhà sớm một chút.

Gọi điện thoại, bảo tài xế đến đón, ban đầu còn muốn chờ một chút, nhưng mà thật sự khát nước, Mạc Ảnh Hàn cầm lấy ly nước, đi xung quanh công ty tìm nước uống.

Bên trong công ty rất lộn xộn, trong sự lộn xộn này có thể thấy được, một tuần nay các nhân viên đã trải qua cuộc sống không phải người như thế nào.

Mạc Ảnh Hàn nhìn sự lộn xộn này, cầm ly nước, không hề cảm thấy áy náy cẩn thận lách qua từng cái chướng ngại vật. Rót cuộc cũng tìm được bình nước, sau khi rót một ly, lại đi về phòng làm việc của mình.

Rầm!

Loạt soạt soạt.

Tiếng giấy tờ rơi...

Mạc Ảnh Hàn đang muốn trở về phòng làm việc của mình lại nghe được âm thanh như vậy.

"Ấy ui

~" Sau đó là tiếng rên rỉ.

"?" Âm thanh này... Mạc Ảnh Hàn dừng bước, trong tay còn cầm chiếc ly, đi đến hướng âm thanh phát ra.

Phiền Tiểu Thử nằm giãy giụa trên đất.

"..." Bộ dạng có điểm giống như Quy Lão Tiên Sinh bị lật mai ngã chổng vó lên trời.

"..." Có chút buồn cười, ý thức của Mạc Ảnh Hàn đang cười, nhưng biểu tình của Mạc Ảnh Hàn không hề động, nhưng thật ra là nàng đang cười.

Có lẽ Hạ Mạt nói đúng, dây thần kinh trên mặt Mạc Ảnh Hàn thật sự có vấn đề.

Phiền Tiểu Thử vẫn còn đang giãy giụa trên mặt đất, tứ chi vẫy tới vẫy lui, rốt cuộc cũng chộp được chiếc ghế làm điểm tựa, gian nan bò dậy từ trên mặt đất.

"Ấy ui

~~ a

" Phiền Tiểu Thử đứng dậy đau đớn cau mày, xoa thắt lưng già nua của mình, chậm rãi nâng PP* lên, từ từ di chuyển lên ghế, sau đó chậm rãi như một bà lão tám mươi tuổi, chầm chầm ngồi xuống ghế, cứng ngắt xoay người qua chiếc vi tính đang trong trạng thái giảm bớt năng lượng tự động tối đen màn hình.

*mông

"Ấy

~" Nàng vừa 'hừ hừ' ai oán, vừa chậm rãi đưa tay xoa thắt lưng già nua của mình, chộp lấy chiếc điện thoại di động trên bàn. Sau đó cứ như vậy cầm chiếc di động, rê tới rê lui.

Máy tính vẫn đen thui, không có phản ứng.

Phiền Tiểu Thử đưa đầu tới gần màn hình vi tính, cái đầu như hận không thể dung nhập làm một cùng màn hình hiển thị.

Tay nàng không ngừng động, nhưng mà màn hình vẫn đen thui, không có chút phản ứng.

"Ế? Tại sao không có phản ứng? Máy tính hư rồi? Hay con chuột hư rồi?" Tay phải cầm điện thoại di động, càng rê dữ dội hơn.

"..." Mạc Ảnh Hàn đứng một bên quan sát, cảm thấy bản thân sắp chịu không nổi rồi. Cái tên ngu ngốc này rốt cuộc đến khi nào, mới phát hiện tay mình nắm là điện thoại di động chứ không phải chuột vi tính a?!

Nàng không thể nhìn được nữa cầm chiếc ly, đi đến.

Đổi sang tay trái cầm ly, nàng cúi người ghé sát vào Phiên Tiểu Thử, đưa tay phải ra bắt lấy tay phải của Phiên Tiểu Thử.

"Ngốc, con chuột ở đây! Cái kia là điện thoại di động!" Nàng có chút bất mãn nói, cầm lấy tay phải của Phiên Tiểu Thử, đem nó đặt lên con chuột vi tính. Nhẹ nhàng chuyển động.

Màn hình vi tính thực sự sáng lên.

Trên mu bàn tay thấy lạnh lạnh, Phiên Tiểu Thử nhớ rõ, tay của Mạc Ảnh Hàn cũng lạnh lạnh như thế, trong mùa rét buốt này, bị Mạc Ảnh Hàn cầm tay, một chút cũng không cảm thấy có gì thoải mái.

Nhưng bàn tay khiến người cảm thấy có chút khó chịu này, trong khoảnh khắc bị nó chạm đến, trái tim của Phiên Tiểu Thử, kịch liệt nảy lên.

Nàng liền ngoảnh đầu nhìn lại.

Gương mặt và cơ thể của Mạc Ảnh Hàn kề gần nàng, hai người cứ như vậy, tựa gần nhau, gần đến nỗi Phiên Tiểu Thử thậm chí còn nghe được tiếng tim đập của Mạc Ảnh Hàn. Gương mặt Mạc Ảnh Hàn rất đẹp, nhưng không phải loại mê hoặc lòng người, mà là đẹp của duyên dáng, là loại đẹp thanh lãnh*, như trăng như sao.

*Thanh khiết + lạnh

Ngay lúc này, trên gương mặt xinh đẹp của Mạc Ảnh Hàn, rất hiếm thấy, bớt đi phần lãnh đạm và băng giá, lại mang theo một chút nhu hòa.

Sau khi màn hình đã phát sáng, Mạc Ảnh Hàn liền buông bàn tay Phiên Tiểu Thử.

"Được rồi." Nàng nói, âm thanh vẫn như trước, bình ổn và lãnh đạm.

Phiên Tiểu Thử nhìn gương mặt Mạc Ảnh Hàn, trả lời: "À. Ổn rồi."

"Ngày mai không phải đi làm, bọn họ cũng đã về hết rồi, sao người còn ở đây?" Mạc Ảnh Hàn cầm ly nước trong tay, cất tiếng hỏi.

Trong khoảnh khắc như thế, Phiên Tiểu Thử đột nhiên cảm thấy mình ủy khuất vô cùng. Ủy khuất đến muốn bùng nổ! Nổ tan xương nát thịt, nổ tung đầu óc.

"Còn không phải tại người! Mèo chiêu tài, công việc của ta làm vẫn không xong!" Nguyên bản nàng vẫn đang giận, giận Mạc Ảnh Hàn lại vì như vậy mà hành hạ mình, thậm chí trong lúc làm việc, còn đem toàn bộ thành viên trong gia phả của Mạc Ảnh Hàn 'ân cần thăm hỏi' vài lần, còn ở trong lòng không ngừng chà đạp Mạc Ảnh Hàn.

Nếu như ta nhìn thấy nàng, thì nhất định phải như vậy như vậy!

Nếu như lúc đó không có ai, ta sẽ như vậy như vậy!

Muahahahaha!

Nhưng trong khoảnh khắc nàng nhìn thấy Mạc Ảnh Hàn, nàng lại chỉ cảm thấy ủy khuất, ủy khuất đến nỗi những thứ khác đều quên hết. Ủy khuất đến nước mắt lăn lăn rơi xuống.

"Làm không xong thì đừng làm nữa, để ở đó từ từ làm đi, không cần vội, ta không hạn định thời gian người hoàn thành nữa." Về mặt này của Phiên Tiểu Thử, rốt cuộc cũng khơi dậy được lương tâm sớm đã đánh mất của Mạc Ảnh Hàn, nàng buông chiếc ly xuống, vỗ vỗ đầu Phiên Tiểu Thử, mang theo một chút dịu dàng không thể tin được, mở miệng nói.

"..."

"..."

Bốn bề bởi vì vậy mà yên tĩnh trong chốc lát, một lúc sau, Phiên Tiểu Thử 'oa a' một tiếng rú lên, ôm chặt lấy Mạc Ảnh Hàn.

"Mèo chiêu tài sau này người thật sự không thể đối xử với ta như vậy nữa!" Ôm chặt a ôm chặt, đầu không ngừng cọ vào lòng Mạc Ảnh Hàn!

"..." Gương mặt Mạc Ảnh Hàn khó có được một tia dịu dàng, lại lập tức trở nên cực kỳ đáng sợ.

Ngực! Ngực! Người đụng vào ngực của ta! Người cái tên ngu ngốc! Vô liêm sỉ! Bại não! Đần độn! Vậy mà lại còn cọ!

Buông ra ra ra Phiên Tiểu Thử cái tên ngu ngốc! Không được cọ nữa!

Vào một đêm không người như vậy, Mạc tiểu thư của chúng ta, bị một củ khoai lang chiếm tiện nghi. ~()/~

26. Chương 26

Sắp đến tết rồi. Công ty Vân Tường thật vất vả mới có thể nhàn hạ một chút, các nhân viên còn chưa hoàn hồn từ sự kiện 'trả thù' kia của Mạc Ảnh Hàn, thì lại lập tức bắt đầu nghênh tiếp đợt bận rộn chết người lần thứ hai.

Cũng may đợt bận rộn này tối đa là đến năm mới mà thôi, coi như thời gian cũng không nhiều, điều này cho các tiểu liêu mạng Tam Lang* một hy vọng nhỏ, tiểu liêu mạng Tam Lang tiếp tục cố gắng thôi.

Là một biệt danh của một người trong truyện Thủy Hử, ý nghĩa nằm ở chữ 'liêu mạng' hết

Cộc cộc

"Vào đi."

Trợ thủ Tiểu Dương đẩy cửa đi vào, trong tay còn cầm một đồng lớn thất thất bát bát gì đó. Hai vành mắt đen thui vẫn đang có vẻ như vậy.

"Bà chủ." Nàng đi đến trước mặt Mạc Ảnh Hàn ngừng lại khoảng chừng một thước, giơ tay đưa thất thất bát bát gì đó đến, rồi nói: "Những thứ này là văn kiện mới hoàn thành của các khâu, xin ngài xem qua."

"Ừ." Mạc Ảnh Hàn ngừng động tác, giơ tay phải của mình lên.

Tiểu trợ thủ vội vã đưa cái gì đó trong tay đặt lên tay phải của Mạc Ảnh Hàn.

Mạc Ảnh Hàn hầu như không có ngẩng đầu, đưa tay tiếp nhận xong mới nhìn lên.

Giấy tờ rất nhiều, nhưng nội dung đều là những thứ nàng đã từng tham dự, cho nên thật sự chỉ 'xem qua' một chút là được, khoảng chừng chỉ cần nhìn, xong ký tên mà thôi.

Cũng chỉ có một phần tài liệu cuối cùng, là nàng chưa từng nhìn thấy.

"?" Mạc Ảnh Hàn cầm tờ báo cáo trong tay, nhíu mày.

"Làm sao vậy? Bà chủ?" Tiểu trợ thủ ngay từ buổi ban đầu thì đã đi theo Mạc Ảnh Hàn, cho nên đối với động tác nhỏ của Mạc Ảnh Hàn nàng cũng vô cùng nhạy cảm.

"Báo cáo này, là ai làm?" Nàng tỉ mỉ nhìn, hai hàng chân mày nhăn lại, cũng không ngẩng đầu lên tiếng hỏi thăm.

"Đâu?" Tiểu trợ thủ ngẩng đầu nhìn.

Mạc Ảnh Hàn đưa tay lật ra trong xấp tài liệu cho tiểu trợ thủ nhìn. "Cái này." Nàng nhướn chân mày, hỏi.

"À, cái này a, là báo cáo kết quả của Phiên Tiểu Thử."

"Phiên Tiểu Thử?" Hai hàng chân mày nguyên bản còn đang nhướn lên lại rất nhanh nhíu lại. "Tại sao ta còn chưa thấy nàng làm việc vậy mà đã có báo cáo kết quả?"

"Chưa thấy? À, là việc trước đó Phiên Tiểu Thử làm, chính là lúc bà chủ ngài... ngài 'tôi luyện' chúng ta. Chắc là có nhiều chuyện xảy ra quá, việc này lại nhỏ, cho nên bà chủ ngài quên rồi." Kỳ thực nàng muốn nói chính là 'giày vò' chứ không phải 'tôi luyện', nhưng nếu như nói hai chữ đó ra, kết cục phỏng chừng sẽ rất thê thảm. Cho nên có giả dối như thế nào đi nữa, cũng phải trơ mặt mà nói thôi!

"..." Mạc Ảnh Hàn bất động thanh sắc, mỗi lần nàng gặp phải những chuyện nghĩ không ra thì thường bất động thanh sắc như thế.

Nàng xác thực không nhớ rõ có chuyện như vậy. Lúc sắp xếp nhiệm vụ cho củ khoai lang có cả trăm việc, coi như là nàng cũng không thể mỗi một việc đều nhớ rõ ràng như vậy không phải sao?

Mạc Ảnh Hàn nhíu mày, tỉ mỉ nhìn lại.

Nhiệm vụ này đúng là đã hoàn thành rồi, nói rõ hơn thì chỉ là đến công ty trang phục làm tuyên truyền, chụp vài bộ ảnh, sau đó đăng trên tạp chí của Vân Tường mà thôi.

Trong báo cáo kèm theo bộ ảnh lần này Phiền Tiểu Thử chụp, những tấm ảnh thật ngoài dự liệu của Mạc Ảnh Hàn, tuy gương mặt của người mẫu rất đơn giản, tạo hình cũng không đến mức nổi bật, nhưng cảm giác của bộ ảnh phi thường tốt, mặc dù không đặc biệt bắt mắt, nhưng nhìn lại rất thoải mái. Cùng bộ quần áo kia rất tương xứng.

Làm báo cáo cũng không tệ, đem suy nghĩ của mình, phản ứng của khách hàng cùng phản ứng của thị trường đều viết vào, đơn giản nhưng rõ ràng.

Thật không ngờ, thật sự là không ngờ.

Mạc Ảnh Hàn cảm thấy mình có lẽ có điểm coi thường củ khoai lang, tuy bộ dáng bình thường nhìn qua trông rất ngốc, nhưng không ngờ, làm việc cũng rất bài bản.

"Sao vậy bà chủ? Báo cáo này có vấn đề?" Nhìn Mạc Ảnh Hàn thật lâu cũng không có phản ứng, tiểu trợ thủ cẩn thận hỏi một câu.

"Không, báo cáo này rất không tệ." Mạc Ảnh Hàn nói xong những lời này, lập tức ký tên vào phần báo cáo.

"Lần này Phiền Tiểu Thử làm việc không tệ." Không rõ là cố ý hay vô ý nàng nói một câu như vậy, xem ra là khích lệ.

"Tiểu Thử làm việc luôn không tệ, trong khoản thời gian này tuy rằng nàng nhận được rất nhiều việc, nhưng mỗi một khách hàng đều rất hài lòng, danh tiếng trên thị trường cũng rất không tệ." Nhìn dáng vẻ Phiền Tiểu Thử bị 'tôi luyện' gần đây, tiểu trợ thủ quyết định liều chết giúp nàng nói tốt vài câu.

"Vậy à?" Mạc Ảnh Hàn hí mắt mắt lại đây nguy hiểm. "Đường như ngươi rất hiểu rõ nàng?" Giọng điệu nghe đến khiến lòng bàn tay tiểu trợ thủ phát lạnh một phen.

*Hí hí hí màn ghen 'chính thức' đây

"Không có không có, một chút cũng không biết, nếu như nói là hiểu rõ, Dương Minh là cấp trên của Tiểu Thử, hẳn mới là người hiểu rõ a, ha ha a..." Cười gượng, cười gượng. Về mặt đó của Mạc Ảnh Hàn, giọng điệu đó... thật sự quá là nguy hiểm a quá nguy hiểm luôn.

Mạc Ảnh Hàn hí mắt mắt lại.

"Ngươi đi trước đi." Cầm những tài liệu nàng đã nhìn qua trả lại cho tiểu trợ thủ, nói như vậy.

Tiểu trợ thủ rốt cuộc đã có thể chạy khỏi chỗ chết rồi!

~(3_3)

~"Phải rồi." Đột nhiên quay qua tiểu trợ thủ vừa chạy tới cửa, nói một câu: "Ngươi gọi Dương Minh đến đây."

"Vâng." Trong lòng thâm gạt lệ thay vị đạo hữu bất hạnh bị nàng đá xuống nước. Dương Minh a, ta xin lỗi ngươi.

Tiểu trợ thủ đi chưa được bao lâu thì Dương Minh đã đến. Sau đó khoảng chừng nửa tiếng sau, Dương Minh lăn bò từ bên trong ra.

"Má ơi

” Vị chủ quản hình tượng luôn tốt đẹp(?) chặt vật kêu má. ”Bầu không khí rét buốt đó quả thực y như kỷ băng hà!”

...

Mạc Ảnh Hàn có chút khó chịu. Nhưng kỳ thực nàng không biết mình rốt cuộc khó chịu cái gì. Nhưng nói chung là có điểm khó chịu.

Xem ra, toàn bộ người trong công ty này và Phiền Tiểu Thử đều đối xử với nhau rất tốt. Nói như vậy khác nào, toàn bộ công ty chỉ có nàng là biết rất ít về củ khoai lang kia?

Khó chịu!

Vô cùng khó chịu!

Nhận biết được điều này khiến Mạc tiểu thư của chúng ta khó chịu đến mức muốn mắng người!

Nhưng mặc kệ khó chịu thế nào, Mạc tiểu thư của chúng ta cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài nhiều, cho nên sự khó chịu của nàng chỉ có thể nằm trong bụng. Vân Tường cũng bởi vì nàng như vậy, cho dù đang trong tình huống bận rộn đến nỗi hận không thể thăng cấp làm ”Trúng thiên sứ”* cũng khiến tất cả mọi người không thể nào xem nhẹ bầu không khí quỷ dị này!

*Vẫn chưa hiểu ý nghĩa

Bà chủ a! Ngài lại làm sao vậy?!

Cũng may Mạc Ảnh Hàn khó chịu thì khó chịu, chí ít cũng không giày vò những con người đáng thương này nữa, thực sự là đáng mừng a!

Các nhân viên bình an vượt qua khoảng thời gian cuối cùng trước năm mới.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã đến cuối năm, ngày mai công ty Vân Tường sẽ chính thức nghỉ lễ. Ngày cuối cùng là ’tiệc cuối năm’ của công ty Vân Tường. Cũng chính là toàn bộ nhân viên của công ty cùng nhau ăn cơm tất niên.

Bữa cơm tất niên này ăn vô cùng thống khoái, Phiền Tiểu Thử một chút cũng không lãng phí uống cạn hết nửa chai rượu đỏ trên bàn.

Sau đó mượn rượu khóc lóc om sòm, một lần nữa không sợ chết quần lấy Mạc Ảnh Hàn cả buổi tối.

Mà ngoài ý muốn nhất chính là, không biết do Mạc tiểu thư không thắng được sức rượu cũng đã uống say, hay là do hôm nay là ngày đặc biệt, cho nên tâm tình của Mạc tiểu thư của chúng ta tốt. Nói chung, tuy nàng bị củ khoai lang quần lấy cả buổi tối, nhưng nàng cũng không có tức giận, đây thực sự là chuyện khiến kẻ khác không ngờ đến.

Sau bữa tiệc tất niên, Phiền Tiểu Thử vẫn còn nằm úp sấp trên bàn, không nhúc nhích.

Mấy nữ sinh trong công ty vội vàng muốn cùng nhau đưa nàng trở về KTX.

”Đã hơn 12 giờ, lúc này, KTX học viện anh đào đã sớm đóng cửa rồi.” Mạc tiểu thư của chúng ta không thắng được sức rượu, đầu có chút choáng váng, nói như vậy.

”Vậy làm sao bây giờ? Chúng quy không thể ném Tiểu Thử ở đây a?” Các nhân viên có chút khó xử.

”Các người đi trước đi, để ta xử lý.”

”...”

”...”

Bầu không khí cứ như vậy đột nhiên trở nên ám muội. Những nhân viên còn lại đột nhiên che miệng cười trộm. Sau đó ám muội nói với Mạc Ảnh Hàn: ”Nếu bà chủ đã nói như vậy rồi, chúng ta đành giao Tiểu Thử cho bà chủ vậy.”

"..." Nếu như lúc này Mạc Ảnh Hàn còn có thể duy trì sự bình tĩnh cùng nhạy cảm thường ngày mà nói thì, năng lực đã sớm phát hiện vẻ mặt của các nhân viên mình cỡ nào ám muội, giờ đây nói muốn có bao nhiêu ám muội thì có bấy nhiêu ám muội.

Chỉ tiếc bởi vì rượu mà đầu óc Mạc Ảnh Hàn, độ bình tĩnh, độ nhạy cảm, hay các thứ khác, cũng đều giảm triệt để. Thế nên năng lực hoàn toàn không cảm giác được sự ám muội tràn ngập trong bầu không khí ở hiện trường.

Các nhân viên rất nhanh 'thức thời' rời đi. Mạc Ảnh Hàn ngồi xuống bên cạnh Phiên Tiểu Thử, chờ tài xế chạy đến.

Gương mặt của Phiên Tiểu Thử đỏ au, nguyên bản là nằm úp sấp trên bàn không nhúc nhích, nhưng Mạc Ảnh Hàn ngồi xuống chưa được bao lâu, năng lực giống như có tâm linh cảm ứng, lập tức tỉnh lại, cơ thể dựng thẳng tắp, trộm nhìn Mạc Ảnh Hàn.

"..."

Phiên Tiểu Thử bắt đầu chuyển động đầu.

"Thanh thanh tử khâm, du du ngã tâm. Đãn vi quân cố, trầm ngâm chí kim." Nàng quay đầu qua Mạc Ảnh Hàn mở miệng ngâm thơ.

*Xanh xanh áo ai, làm lòng ta bồi hồi. Chỉ vì ai đó, trầm ngâm đến nay.

=v=" wiki dịch không hay, thivien thì nhiều quá không lựa được.

"Y đại tiệm khoan chung bất hối, vi y tiêu đắc nhân tiều tụy

"

*Vạt áo buông lỏng (vì gầy gò ốm yếu đi) cũng không hối hận, vì (nhớ nhưng) người mà hao mòn héo úa.

Trong bài điệp luyện hoa của Liễu Vĩnh.

Nguồn: Internet

=.= thật sự tìm không ra nguồn chính xác.

"Khứ niên kim nhật thử môn trung, nhân diện đào hoa tương ánh hồng, nhân diện bất tri hà xử khứ, đào hoa y cự tiểu xuân phong."

Năm qua trong cánh cổng này,

Màu hoa cùng với mặt ai ửng đào.

Giờ đây người ở nơi nào,

Hoa đào như cũ cười chào gió Đông.

Nguồn: [.thivien.net/Th%C3%B4i-H%E...QdzcRKS-f2QraA](http://thivien.net/Th%C3%B4i-H%E...QdzcRKS-f2QraA)

Nàng ngâm một bài tiếp một bài, nhưng toàn là thơ tình.

"Củ khoai lang đầu người bị kẹt ở đâu rồi à?" Đầu Mạc Ảnh Hàn có chút choáng váng, hỏi.

"Mèo chiêu tài

thần kinh của người sao lại có thể thô a tại sao thô như vậy

" Nghe được Mạc Ảnh Hàn nói như vậy, Phiên Tiểu Thử duỗi thẳng tay chỉ vào Mạc Ảnh Hàn hét lớn: "Ta đọc thơ tình với người a! Sao người

~ một chút

cũng không có phát hiện

~ la la la." Hắc! Ta đây còn hát lên! Hắc!

Phiền Tiểu Thử hét như vậy, khiến đầu Mạc Ảnh Hàn càng thêm đau a, bất tỉnh a. Nàng khó chịu cau mày nói: "Đầu người bị kẹt rồi, người đọc thơ tình với ta làm chi?!"

Phiền Tiểu Thử lập tức trịnh trọng. Nghiêm túc nói: "Đọc thơ tình làm gì? Đọc thơ tình đương nhiên là để bày tỏ với người rồi!"

"..." Đầu óc Mạc Ảnh Hàn nháy mắt trống rỗng.

Ảo giác! Lẽ nào tử lượng của mình càng ngày càng tệ? Mới uống chưa đến một chén mà?

Phiền Tiểu Thử trịnh trọng xong, đưa mắt nhìn chăm chăm Mạc Ảnh Hàn.

"..."

"..."

Bốn mắt nhìn nhau!

Một lát! Đột nhiên nhào tới bên người Mạc Ảnh Hàn, hai tay ôm chặt lấy, gương mặt không ngừng cọ lên mặt Mạc Ảnh Hàn!

"Oa a a

mặt kệ nhìn thế nào, mèo chiêu tài người cũng đều thật xinh đẹp a

~ ~ quả nhiên là hàng tốt a

~"

"..."

Sau đó dọc đường đi, Phiền Tiểu Thử cũng không ngừng đọc thơ tình, không ngừng đọc không ngừng đọc, từ Bạch Cư Dị cho đến Lý Thương Ẩn, lại từ Lý Thương Ẩn nhắc tới Nạp Lan Dung Nhược. Đọc đến nỗi Mạc Ảnh Hàn hận không thể tự sát.

Chúng tỏ Tiểu Thử là con người lãng mạn, nhớ được nhiều thơ tình vậy mà ()

Người nói a các văn nhân rảnh rỗi quá hay sao mà viết nhiều thơ tình như vậy làm gì? Muốn cho người khác sống không thể chứ?

Lần trước Đại Hàn hát ca kịch, lần này tới Tiểu Thử ngâm thơ ()

27. Chương 27

Phiền Tiểu Thử cứ như vậy đến ăn nhờ ở đậu Mạc gia.

Tuy chuyện này có hơi đột ngột, nhưng Phiền Tiểu Thử thực sự cứ như vậy đến ăn nhờ ở đậu Mạc gia.

Nguyên nhân có lẽ phải kể từ lần say rượu kia, nếu như muốn nói rõ rõ rõ hết ra, thì có hơi phiền phức. Nói chung chính là lúc Phiền Tiểu Thử uống say sau đó ồn ào nói nhà nàng tất niên cũng không có người, cha mẹ đều ở nước ngoài, những lúc tết đến vô cùng quạnh quẽ, nàng không muốn về.

Vì vậy tâm đồng cảm của Cố Tiểu Mãn dâng lên ngập lụt vì chuyện đó mà buồn khổ. Tâm đồng cảm của các công nhân ở Mạc gia so với Cố Tiểu Mãn càng buồn khổ a buồn khổ.

Vì như thế, chẳng hiểu tại sao, Phiền Tiểu Thử sẽ ở lại Mạc gia.

--|||

Dùng lời của những người không quan trọng ở Mạc gia này mà nói, chính là: Dù sao đi nữa, cũng phải để nàng ở lại chỗ này qua năm rồi mới cho đi chứ đúng không?!

Mạc Thanh Hàn luôn không có ý kiến gì, vì lúc nàng thức còn ít hơn so với ngủ, cho nên chỉ cần không ảnh hưởng đến giấc ngủ của nàng, Phiền Tiểu Thử có ở trong nhà hay không cũng không có vấn đề gì.

Cứ như vậy, quyền quyết định chính vẫn ở trong tay Mạc Ảnh Hàn.

Các công nhân và Cố Tiểu Mãn vô cùng lo lắng Mạc Ảnh Hàn sẽ từ chối, nhưng mà gần đây dường như Mạc Ảnh Hàn uống lộn thuốc hay sao, vậy mà không có phản đối! Một chút cũng không có phản đối!

Thái độ này của Mạc Ảnh Hàn đem đa số người ở Mạc gia kinh sợ, lo lắng bất an nghĩ nguyên do.

Vô lý a vô lý, không phải tiểu thư luôn chán ghét Phiền tiểu thư sao? Không lý nào lại đột nhiên thay đổi tính tình nha? Chắc chắn là có chuyện đã xảy ra.

Liên tục nghĩ a nghĩ, các công nhân ở Mạc gia rốt cuộc cũng tìm ra được đầu mối. Sở dĩ tiểu thư đột nhiên thay đổi cách nhìn với Phiền tiểu thư, nguyên nhân của tất cả là do đêm say rượu kia!

Ngày đó Phiền tiểu thư say, nhưng tiểu thư xem chừng là tỉnh, sau đó tiểu thư đỡ Phiền tiểu thư vào phòng, chuyện này cũng rất bình thường. Còn vấn đề, chắc chắn là sau khi vào phòng. Nhưng mà sau khi vào phòng thì sẽ xảy ra chuyện gì a? Chuyện gì xảy ra mới có thể khiến tiểu thư của chúng ta đột nhiên thay đổi cách nhìn đối với Phiền tiểu thư a?

Các công nhân ở Mạc gia hiểu kỳ, nhưng mà hiểu kỳ thì hiểu kỳ, không ai dám đem sự hiểu kỳ này để lên mặt, lên cùng nhau hỏi han thăm dò.

"Mèo chiêu tài, ta có thể hỏi người một vấn đề không?" Nhưng mà Phiền Tiểu Thử cũng rất hiểu kỳ, hơn nữa hiểu kỳ đến nàng không nhận được nữa, nhất định phải hỏi rõ ràng một chút.

"Không." Mạc Ảnh Hàn đang làm việc, gương mặt lạnh lùng đáp lại.

"Một câu thôi, chỉ một câu thôi cũng không được sao?" Phiền Tiểu Thử ghé vào trước bàn làm việc của Mạc Ảnh Hàn, van nài.

"Một câu cũng không." Người đang làm việc vẫn lạnh lùng đáp.

"... Chỉ một câu thôi, một câu! Chỉ một câu!" Người nào đó vẫn không chịu bỏ qua, mặc kệ tất cả bày ra gương mặt cầu khẩn mở miệng van nài.

"..." Mạc Ảnh Hàn chịu không nổi rồi, cứ tiếp tục như vậy củ khoai lang lại muốn bám dai không dứt. Nàng cau mày, bất mãn nói: "Vậy người hỏi đi!"

"Mèo chiêu tài..." Phiền Tiểu Thử liền mừng rỡ. "Người có thể nói cho ta biết, buổi tối hôm ta uống say, có làm chuyện gì kỳ kỳ quái quái không?" Thật ra nàng muốn hỏi chính là, có làm chuyện gì kỳ kỳ quái quái với người hay không, nhưng mà nàng không nói được.

Sợ Mạc Ảnh Hàn nói có, vậy bảo nàng phải làm sao nha nha nha!

Thì chịu trách nhiệm chứ sao nha nha nha ()

"..." Mạc Ảnh Hàn ngẩng đầu nhìn Phiền Tiểu Thử.

Đáng chết tên nát rượu một khi say cái gì cũng không nhớ! Thực sự là muốn bị người khác cho ăn đập a.

*Hình như... chị cũng vậy....

"Có, người làm rất nhiều chuyện kỳ kỳ quái quái." Mạc Ảnh Hàn nói như thế.

"Thật? Ta làm cái gì?" Phiền Tiểu Thử hoảng sợ.

"Người?" Mạc Ảnh Hàn nhướn một bên chân mày. "Múa thoát y trên đường, bắt chước chó sủa ở trong phòng, những việc này có tính là chuyện kỳ kỳ quái quái không?" Mạc Ảnh Hàn nói rất nghiêm túc, rất nghiêm túc rất nghiêm túc, nghiêm túc đến khiến người khác hoàn toàn không cách nào phân rõ thật giả.

"Người gạt người!" Kỳ thực đúng là nàng đang nói dối.

"Hừ, tin hay không là chuyện của người!"

"Ta không tin, từ trước đến giờ ta chưa từng múa thoát y!" Phiền Tiểu Thử lớn tiếng kêu gào.

"Vậy à?" Nhưồn mày hỏi: "Vậy là người nhớ đêm qua người đã làm gì?"

"..." Nàng không nhớ, một chút cũng không nhớ.

"Trước đây mỗi lần người uống say đều nhớ mình làm gì?"

"..." Nàng cũng không nhớ.

"Vậy sao người biết mình không có múa thoát y? Có lẽ mỗi lần người múa thoát y, các nàng ngại nên không nói cho người biết."

"..." Phiền Tiểu Thử bị kịch rồi. TAT

"Được rồi, ta phải làm việc, người đi ra ngoài đi." Mạc Ảnh Hàn tiếp tục nói, nàng nói dối hoàn toàn mặt không đỏ tim không lỗi nhịp.

"Ta không tin không tin!" Phiền Tiểu Thử kêu gào. Đánh chết nàng cũng không tin!

~(3_3)

~Vì vậy ngay lúc Phiền Tiểu Thử xoắn quẩy đến mức có thể liên tiếp tạo ra bé tắc, một năm cứ như vậy trôi qua.

Lần đầu tiên Phiền Tiểu Thử mừng năm mới ở nhà người khác. Loại cảm giác này rất kỳ diệu. Rõ ràng không phải người một nhà, vậy mà có thể ngồi cùng nhau ăn tết. Nhưng mà kỳ quái nhất chính là, Phiền Tiểu Thử vẫn cảm thấy xa lạ, tuy Mạc Thanh Hàn vẫn như tỉnh như không, như ngủ như không, tuy gương mặt Mạc Ảnh Hàn vẫn lạnh như băng không có chút biểu tình gì, tuy Cố Tiểu Mân chỉ lo cho Mạc Thanh Hàn của nàng.

Sau tết không bao lâu, Vân Tường lại bắt đầu làm việc. Phiền Tiểu Thử cùng những người trong công ty Vân Tường đều đã thân quen, cho nên không giống như đoạn thời gian cực khổ mới bắt đầu thích ứng kia.

"Mèo chiều tài, hôm nay chừng nào về nhà?" Tan tầm, Phiền Tiểu Thử canh giữ ở cửa phòng làm việc của Mạc Ảnh Hàn, dò đầu vào hỏi như vậy.

"Một tiếng nữa." Mạc Ảnh Hàn cúi đầu làm việc, đáp lời như vậy.

"Tốt lắm, ta chờ người nhá

"Phiền Tiểu Thử vui vẻ nói.

Ở đây có một điểm rất đáng để nhắc tới, đó là tuy đã chính thức đi làm, nhưng Phiền Tiểu Thử vẫn còn ở lại Mạc gia.

Dùng lời của Phiền Tiểu Thử để nói, là cảm rã ở đây rồi, nơi đây có duyên với nàng, đương nhiên phải ở lại. Dùng lời của Mạc Ảnh Hàn để nói, cuộc sống này giống như nghiệt duyên, kiếp trước khẳng định nàng đã giết người phóng hỏa gì rồi.

Bởi vì ở cùng nhau, cho nên giữa hai người cũng không có tình huống gì đặc biệt, đều cùng nhau trở về nhà. Sau đó trên đường tình cờ bị chó săn chụp hình, rửa ảnh sau đó đăng lên bìa tạp chí, sau đó Mạc Ảnh Hàn muốn chết một cái, về nhà nghiêm khắc phê bình Phiền Tiểu Thử.

Vừa nghĩ đến gần đây đột nhiên truyền ra tin nhiều chuyện của mình, Mạc Ảnh Hàn hận không thể đem tên diễn viên của những tin nhiều chuyện này — là Phiền Tiểu Thử. Ăn sống nuốt tươi!

Đúng rồi, 'ăn' đi chị

Ngay trong bầu không khí xoắn quẩy ấy, rốt cuộc Mạc Ảnh Hàn cũng tìm được một cơ hội tạm thời có thể tránh những tin tức nhiều chuyện này!

Mạc Ảnh Hàn xuất ngoại.

Mạc Ảnh Hàn xuất ngoại là vì công việc, nói cách khác, rất nhanh Mạc Ảnh Hàn sẽ trở về.

Khoảnh khắc Phiên Tiểu Thử nghe đến Mạc Ảnh Hàn muốn xuất ngoại, đầu óc của nàng đã ngừng chạy. Chờ đến khi đầu óc nàng kịp thời khôi phục lại, Mạc tiểu thư xinh đẹp của chúng ta đã tới sân bay rồi.

Phiên Tiểu Thử cũng không biết thật ra Mạc Ảnh Hàn chỉ xuất ngoại một tuần. Phản ứng đầu tiên của nàng chính là, mèo chiêu tài của nàng không có ở đây. Thần kinh của nàng tận lực sản sinh ra một chuỗi vấn đề nếu Mạc Ảnh Hàn không có ở đây. Không ai đưa mình về nhà, không ai cho mình ngắm, không ai cướp đoạt nhân quyền của mình. o()o Không ai cho mình ăn uống miễn phí, tiền xe của mình không thể tiết kiệm, tiền ăn của mình cũng không thể tiết kiệm, phí này phí nọ của mình cũng không thể tiết kiệm!

Đừng như vậy a!

”Mèo chiêu tài

”

”Mèo chiêu tài

”

Đang ngồi chờ máy bay Mạc Ảnh Hàn nhện không được rùng mình một cái. Một cơn rét buốt đột nhiên nhanh như chớp từ lòng bàn chân vọt lên sống lưng nàng.

Cảm giác này, không tốt. Thật sự không tốt.

Quần áo hôm nay Mạc Ảnh Hàn mặc rất bình thường, vô cùng đại chúng hóa*. Sở dĩ nàng mặc quần áo như vậy, là bởi vì gần đây tin nhiều chuyện về nàng có chút dọa người. Ở một nơi như sân bay, nàng một chút cũng không muốn chọc người khác chú ý.

*Giống đa số mọi người - không có gì nổi bật

Chỉ là, số phận quả thật là không thể tưởng tượng nổi, người càng muốn bị người khác chú ý, càng không ai chú ý, mà người càng không muốn bị chú ý, lại luôn phát sinh đủ thứ chuyện, khiến người bị người khác nhìn chòng chọc.

Giống như bây giờ.

”Mèo chiêu tài

” Mạc Ảnh Hàn nghe thấy âm thanh quỵ dật này quả thực hoảng sợ.

”Mèo chiêu tài

~ Mạc Ảnh Hàn

~” Nháy mắt như thế, Mạc Ảnh Hàn rất muốn học máu.

Thượng đế a, ta thực sự không muốn bị người khác chú ý a, thượng đế a, nếu người nhất định muốn để ta bị người khác nhìn chòng chọc, vậy ta van người có thể dùng phương thức này có được hay không a!

”Mạc Ảnh Hàn

~ Mạc Ảnh Hàn

” Ở bên này, da mặt dày của Mạc Ảnh Hàn cũng nhện không được đỡ ửng lên, hận không thể trực tiếp cứ như vậy bốc hơi đi, nhưng mà ở bên kia, Phiên Tiểu Thử vẫn còn vô tri vô giác lớn tiếng gọi, hoàn toàn không ý thức việc mình làm rất cuộc có bao nhiêu chọc người khác chú ý.

Nếu cứ tiếp tục gọi như vậy, khẳng định sẽ gọi đến cả thiên hạ này đều biết. Rốt cuộc có ai có thể làm cho củ khoai lang này im miệng không a? Nhân viên bảo an đâu?!

Trong lúc Mạc Ảnh Hàn hầu như muốn bùng nổ, thật vất vả mới nắm lại được chút lý trí còn lại của mình, nghĩ như vậy.

Rốt cuộc vẫn là không có ai ngăn cản, nhân viên bảo an đều bị ngăn ở bên ngoài kết giới, rốt cuộc Phiên Tiểu Thử vẫn không ngừng kêu to, rốt cuộc người chú ý đến nàng cũng càng ngày càng nhiều, rốt cuộc Mạc Ảnh Hàn vẫn là không nhện xuống được. Liên xông đến!

"Nếu người thật sự không im miệng, ta khiến người cả đời này cũng không mở miệng được!" Mạc Ảnh Hàn đột nhiên xuất hiện sau lưng Phiền Tiểu Thử tàn bạo nói như vậy.

Phiền Tiểu Thử đột nhiên phát hiện mèo chiêu tài ở sau lưng mình, tuy giọng điệu của mèo chiêu tài kinh khủng đến nỗi có thể so sánh với Sadako*, sắc mặt so với Sadako còn Sadako hơn, nhưng Phiền Tiểu Thử hoàn toàn không bị ảnh hưởng, nội ngữ đầy mặt**.

*Con ma trong phim The Ring

**Một cách châm biếm của 'Lệ rơi đầy mặt', xem thêm: baike.baidu.com/view/2161250.htm

TAT

"Mạc Ảnh Hàn người đừng rời bỏ ta

~~" Hoàn toàn không nhìn tới sắc mặt lúc này của Mạc Ảnh Hàn, nàng nhào tới, hai tay ôm cổ Mạc Ảnh Hàn, đu lên người Mạc Ảnh Hàn, khổ sở đáng thương nói như vậy.

"..." Bắt đầu từ khoảnh khắc Phiền Tiểu Thử nhào về phía trước, trái tim Mạc Ảnh Hàn đột nhiên kịch liệt nhảy lên một chút, đầu óc cũng "Bùm" một cái, điều này khiến lời nói càng tàn bạo tiếp theo nàng định nói kịp lúc dừng ở miệng.

"Mạc Ảnh Hàn sau này ta sẽ không uống say rồi múa thoát y trên đường nữa, sau này ta cũng sẽ không ở lý trong phòng người không chịu đi ra nữa, người đừng rời bỏ ta

" Lần đầu tiên trong đời Phiền Tiểu Thử nói vô cùng vô cùng thành khẩn như vậy, thành khẩn đến nỗi khiến Mạc Ảnh Hàn đang bị nàng ôm thiếu chút nữa nhịn không được muốn nói 'Việc múa thoát y, kỳ thực là lừa người.' Đương nhiên chỉ là thiếu chút nữa, cuối cùng nàng vẫn không có nói ra.

"Ta chỉ đi họp, chưa tới một tuần sẽ trở về, người muốn đu trên cổ ta bao lâu nữa đây?" Nói như vậy, gương mặt lạnh lẽo xinh đẹp toát ra một biểu tình 'chịu không nổi'.

"Éc?" Củ khoai lang đu lên cổ người nào đó phát ra một đơn âm như vậy. "Chỉ đi họp? Bảy ngày sẽ về?" Sau đó chính là vẻ mặt không thể tin nổi.

"Người có thể xuống chưa." Nữ sinh lạnh lùng nghiêm mặt nói như vậy, tuy rằng không phải là câu khẳng định, nhưng ý tứ hết sức rõ ràng.

"A, a ha ha ha..." Cười gượng, củ khoai lang từ trên người ai đó nhảy xuống, cười gượng nói: "T-Thì ra chỉ là đi họp a... ha ha ha, ha ha ha ha..."

"— —||| " "

Mạc Ảnh Hàn cảm giác được một ánh đèn vừa chớp. Vẻ mặt càng thêm không tốt.

Phiền Tiểu Thử sợ sệt lui lui lui về sau.

"Hành khách của phi cơ chuyến bay XXXX, xin mau chóng đăng ký, máy bay của chúng tôi chuẩn bị cất cánh." Là máy mẫn của củ khoai lang. Vì lúc này, tiếng phát thanh ân cần đáng yêu vang lên.

Mạc Ảnh Hàn vứt bỏ ý nghĩ tìm cách bóp chết đối phương, xách rương hành lý của nàng, đi a, lúc đi vậy mà cũng không có nói tiếng gặp lại sau với Phiền Tiểu Thử.

Phiền Tiểu Thử trách cứ. Tốt xấu gì cũng ở chung lâu như vậy, vậy mà còn tuyệt tình!

"Mèo chiêu tài

nhanh trở về nha

ta sẽ nhớ người

" Người đã không nói lời tạm biệt với ta, vậy để ta nói lời tạm biệt với người a

~~Phiền Tiểu Thử thâm tình hướng về phía bóng lưng của Mạc Ảnh Hàn, nói như vậy.

Tình cảnh này thật ra rất đẹp, trong sân bay rộng lớn, người con gái xinh đẹp mang theo rương hành lý từ từ rời đi, mà phía sau có một người con gái xinh đẹp, hướng về bóng lưng của nàng kêu lên như vậy. Khiến người khác không khỏi cảm khái, tình yêu(?) quả nhiên là thứ đẹp đẽ nhất thế giới này.

Đáng tiếc chính là, người con gái đi phía trước không có được những cảm giác này, nàng mang theo rương hành lý, cau mày, cảm giác ánh đèn không ngừng lóe lên ở xung quanh, ý nghĩ tràn ngập trong đầu chính là... tin nhiều chuyện ngày mai, rốt cuộc sẽ đăng chuyện này như thế nào a a a!

28. Chương 28

Mạc Ảnh Hàn cứ như vậy rời đi, đã không còn mèo chiêu tài áp chế, Phiền Tiểu Thử quả thật như cá gặp nước, 'bơi lội' vui thích a

thoải mái lặn lội trong công ty.

Không có nhiều công việc rườm rà, lúc trở lại Mạc gia, cũng có thể vô cùng trơ trẽn chiếm lấy chiếc giường lớn của Mạc Ảnh Hàn.

Không cần ngủ ở trong phòng khách thật sự là... vô cùng thoải mái a

~()/~ la la la

Có thể thoải thích vừa xem TV vừa ăn quà vặt.

Cuộc sống như thế này, thậm chí làm cho Phiền Tiểu Thử hy vọng Mạc Ảnh Hàn có thể đi lâu một chút, tốt nhất là một tháng hăng về.

"Tiểu Thử, chẳng lẽ ngươi không lo lắng sao?" Ngày thứ bốn Mạc Ảnh Hàn không có ở đây, đồng nghiệp Tô Hiểu Mai nhìn không được hỏi như vậy.

"Lo lắng? Tại sao ta phải lo lắng?" Phiền Tiểu Thử không hiểu.

"Bà chủ đi lâu như vậy, ngươi cũng không có đi theo, dù mỗi ngày đều có gọi điện thoại nói chuyện với nhau, nhưng cũng phải lo lắng chứ."

"Điện thoại? Chúng ta không có gọi điện nói chuyện a. Mạc Ảnh Hàn phải đi công tác, cũng không phải đi nằm vùng, tại sao ta phải lo lắng?" "Trong sáng' củ khoai lang, 'trong sáng' hỏi.

"Các ngươi ngay cả điện thoại cũng không gọi cho nhau?!" Tô Hiểu Mai cả kinh nói: "Vậy, bà chủ rất có thể sẽ leo tường* nha!"

*Ngoại tình

"Leo tường?!" Phiền Tiểu Thử chỉ trì độn một lát, sau đó liền bình tĩnh đại ngộ. "Oa a! Các ngươi quả nhiên cho rằng ta và mèo chiêu tài có cái gì cái gì nha!" Biểu tình, chú ý biểu tình, cái biểu tình này ngoại trừ mừng rỡ vẫn chỉ có mừng rỡ, hoàn toàn không có chút xú nào bị lời đồn làm cho bối rối.

"..."

"?"

"# %..."

Đủ loại phản ứng của những người liên can.

"Ai nha các ngươi hiểu lầm nhá! Ta và mèo chiêu tài thật ra không có gì nhá! Một chút cũng không có nhá! Chúng ta là bạn nhá! Là tình bạn thuần khiết thuần khiết!" Phiền Tiểu Thử hiếm thấy vô cùng nghiêm túc giải thích rõ ràng.

"..."

"Tiểu Thử... ngươi đang kể truyện kinh dị à?" Tô Hiểu Mai mặt đầy hắc tuyến, hỏi.

"... Ta không thích truyện kinh dị." Sau đó Phiền Tiểu Thử cũng nổi hắc tuyến. Tuy rằng nhìn người khác hiểu lầm tới hiểu lầm lui, cũng rất vui, nhưng nàng không thể cứ như vậy để người ta hiểu lầm mình nữa. Lúc nên làm sáng tỏ, có lẽ phải làm sáng tỏ.

"Vậy người đem chúng ta ra làm quỷ để đùa giỡn à? Rõ ràng đã ở cùng với bà chủ luôn rồi, giờ lại bảo với chúng ta là không có quan hệ gì?"

"Ây za za, không có nhá, không có ở chung nhá! Thật ra ta chỉ là vô cùng trong sáng tạm thời ở trong nhà Mạc Ảnh Hàn thôi nhá." Phiền Tiểu Thử 'trong sáng' nói như vậy.

Ta khinh! Khinh từ đầu tới đuôi.

"Vậy chuyện ở quán rượu là sao? Chuyện ở nhà hàng là sao?" Trong lúc khinh bỉ nghiêm trọng, người nào đó tranh thủ hỏi.

"Còn có việc cùng về sau tan tầm là sao?" Một người khác cũng đang khinh bỉ mở miệng hỏi thêm.

"Phải rồi còn có cái xưng hô quỷ dị đó là sao? Là chuyện gì xảy ra?" Người thứ ba nghiêm túc hỏi tiếp.

"Ây za, những thứ này thật sự đều là hiểu lầm nhá, thật ra rất đơn thuần nhá, là các người nghĩ nhiều nhá!" Người nào đó ra vẻ rất 'đơn thuần' nói rõ như vậy, đem câu 'Ta cảm thấy đùa rất vui cho nên cố ý làm như vậy' cẩn thận giấu đi.

Không ai tin nàng.

"Dù sao tuyệt đối không như các người tưởng tượng nhá, ta và Mạc Ảnh Hàn là dị tính, dị tính giống như người bình thường các người." Phiền Tiểu Thử nghiêm túc sửa chữa suy nghĩ sai lầm của người khác. Xung quanh quăng đến ánh mắt 'không tin tưởng', củ khoai lang đáng yêu của chúng ta rốt cuộc cũng ý thức được, lần đùa giỡn này nàng hơi quá trớn. Quả nhiên, đùa giỡn người khác là không đúng!

Căn cứ theo tôn chỉ 'Giải thích chính là che giấu, che giấu chính là sự thật' cho nên không ai tin tưởng những lời nói dối này.

+1 cho các tỷ

Người không muốn thừa nhận đúng không? Cho người không thừa nhận, ta coi coi người có thể nói dối đến khi nào.

Thật ra, có thể tồn tại ở nơi biến thái như Vân Tường, đem nữ nhân thành nam nhân, đem nam nhân thành thú nuôi, những người có thể kiên trì ở lại đến bây giờ đều có một loại chấp nhất biến thái. Một khi đã nhận định chuyện gì, chết cũng không thay đổi.

Về sau, khi Phiền Tiểu Thử nhớ lại chuyện này, đã từng rất nghiêm túc nói với Mạc Ảnh Hàn rằng: "Chúng ta có thể ở cùng nhau, các đồng nghiệp trong công ty, thực sự có công lao không nhỏ a." Lúc đó nàng rất thật tâm, tuyệt đối thật tâm, đương nhiên, cái đó nói sau.

Mà lúc này, đã có người lạnh không lạnh nóng không nóng ở bên tai Phiền Tiểu Thử nói rằng: "Nhưng mà, Tiểu Dương rất đẹp a, có mị lực như thế, lại ở bên cạnh bà chủ một thời gian dài, nguyên bản tình cảm đã tốt rồi, lần này lại đơn độc ở cùng bà chủ lâu như vậy, cô nữ quả nữ*, nếu như củi khô bén lửa thì... a a! Thật không xong." Nói rất nghiêm chỉnh a, nói như thật a, hoàn toàn không đem những lời giải thích Phiền Tiểu Thử lặp đi lặp lại này giờ đặt vào lòng, phỏng chừng cả tai cũng không có vào, thì đã phiêu tới nơi xa xôi vạn dặm nào rồi.

*Cô nam quả nữ ver bách hợp =))

"Ây za, các người đừng nghĩ nhiều vậy chứ. Tiểu Dương và Mạc Ảnh Hàn sao có thể xảy ra chuyện như vậy a?" Phiền Tiểu Thử lúc này hoàn toàn không xem thật. Cảm thấy nó như một câu truyện cười.

"Nào có, ta từng nghe nói, Tiểu Dương vì sùng bái bà chủ, mới từ công ty khác vất vả đổi nơi công tác qua đây a." Đồng nghiệp Thành Phương nói như vậy.

"Đúng đó." Tô Hiểu Mai lập tức ứng hòa*. "Năng lực làm việc của Tiểu Dương phi thường tốt, tuy gương mặt của bà chủ lúc nào cũng không có biểu tình, nhưng người trong công ty đều biết, bà chủ rất vừa ý Tiểu Dương a."

*Một dạng ăn ý, người kia nói người nọ liền hòa theo

"Nhân viên làm việc xuất sắc, cố gắng, bà chủ đương nhiên sẽ yêu thích rồi." Phiền Tiểu Thử tiếp tục nói.

"Trên thế giới này hoàn toàn không có tình bạn thuần khiết a

có lẽ a

ha ha a..."

"C-Các người nghĩ nhiều quá. Trên thế giới làm gì có nhiều lạp lạp như vậy." Không hiểu tại sao Phiền Tiểu Thử lại cảm thấy hơi hoảng, nguyên bản nụ cười sáng lạn trên gương mặt giờ cũng chẳng hiểu tại sao lại biến mất.

"... Câu kinh điển nhất trong thế giới lạp lạp là gì? Ta không phải là lạp lạp, ta chỉ vô ý yêu phải một người con gái cũng giống như ta mà thôi." Tâm tình Thành Phương rất tốt a.

Hoảng loạn sao? Cho người nói dối, cho người sốt ruột chết luôn! Mwahahaha

dám xạo sự ở trước mặt nàng.

"Phải phải, còn có một câu: Trước khi gặp phải người phụ nữ của đời mình, các cô gái còn tưởng mình yêu con trai." Tô Hiểu Mai tiếp tục thêm dầu vào lửa.

"..." Đầu óc Phiền Tiểu Thử đình trệ rồi, làm không ra phản ứng nào.

"Nhưng mà, dù cho bà chủ và Tiểu Dương thật sự yêu nhau, chúng ta cũng sẽ giúp đỡ các nàng, cho dù bà chủ và Tiểu Thử chỉ là hiểu lầm, vậy cũng không sao a." Thành Phương cười.

Hai chị... hợp nhau ghê nha:">

"..." Đầu óc của Phiền Tiểu Thử hiện giờ vẫn chưa sửa chữa xong, cọt kẹt cọt kẹt không hoạt động nổi.

Các nhân viên bên cạnh vẫn còn đang vui đùa. Vắng bà chủ, quả nhiên dễ chịu hơn rất nhiều.

Nhưng mà Phiền Tiểu Thử lại không dễ chịu nổi.

Vì vậy nàng bắt đầu chán ghét cuộc sống quá thoải mái này.

A a a! Nếu như tâm tình không tốt nổi, thường ngày công việc có thể dời lực chú ý của nàng đi, nhưng bây giờ cả công việc cũng không giúp được! Nhưng mà tâm tình của nàng không biết tại sao lại rất xoắn quấy a rất ám ức a giống như giết người a chết tiệt!

Làm sao bây giờ làm sao bây giờ làm sao bây giờ?!

Tâm tình của con người với mấy việc như tình cảm sự ảnh hưởng không thể nào xem nhẹ.

Khi tâm tình người tốt, sẽ cảm thấy làm việc gì cũng đều vui vẻ, đều hạnh phúc. Khi tâm tình không vui, mặc kệ là chuyện gì, cũng không thể cho người một chút vui vẻ nào.

Nguyên bản rõ ràng vui vẻ chiếm lấy chiếc giường kingsize* của Mạc Ảnh Hàn, giờ lại cảm thấy một mình ngủ vừa quạnh quẽ vừa trống trải, một chút cũng không có cảm giác ấm áp, còn không bằng ngủ trên chiếc giường năm thước của nàng. Phiền Tiểu Thử cứ như vậy chán ghét ngủ một mình trên chiếc giường lớn của Mạc Ảnh Hàn.

*Size siêu bự

Quả nhiên kingsize chính là giành cho hai người ngủ.

Đồ ăn vặt một chút cũng không tốt cho cơ thể, vừa xem TV vừa ăn vặt chỉ có thể khiến nàng phát phì thôi! Cái này không nên ăn nhiều mới đúng a!

Vì vậy sau ngày thứ năm Mạc Ảnh Hàn đi công tác, Phiền Tiểu Thử thật sự cảm thấy khó chịu đến muốn
hộc máu, nàng không nhịn được nữa đứng trước cửa sổ phòng, ngửa mặt lên trời rên dài: "Mèo chiêu tài
~ sao người còn chưa về

hoa dại bên ngoài người không nên hái~~ nhanh trở về nhà ăn cơm a
”

:”>

Bởi vì nàng luôn quần lấy mèo chiêu tài, bây giờ không có ai cho nàng trêu ghẹo, cho nên cảm thấy buồn
chán mới sản sinh ra phản ứng dị thường này!

Củ khoai lang tự an ủi chính mình, đoán rằng qua một ngày nữa, mèo chiêu tài sẽ trở về, cuộc sống của
nàng có thể khôi phục lại bình thường. Ha ha a, nàng có thể tiếp tục trêu ghẹo mèo chiêu tài rồi.

Nhưng mà trời không toại lòng người. Ngay sáng sớm ngày thứ bảy, Mạc Ảnh Hàn gọi một cú điện thoại về
công ty, phân phó, bởi vì có việc xảy ra, cho nên còn phải ở lại nước ngoài thêm một tuần.

Lúc Phiền Tiểu Thử nghe được tin này, đầu óc của nàng nháy mắt trở về thời đại hồi xưa hồi xưa như 286*,
sau đó hận không thể cứ như vậy nội ngư đầy mặt**, vừa thổ huyết vừa hất bàn!

*286 ý chỉ máy tính Intel 80286 được sản xuất ngày 1 tháng 2 năm 1982, câu này ý chỉ là "đầu óc như một
chiếc PC cổ lỗ, vận hành không nổi cái gì hết"

**Đặc biệt nhắc lại thêm một lần, nó có nghĩa châm biếm của "lệ rơi đầy mặt":”>

Mèo chiêu tài, người là tổng tài kiêm chủ tịch, sao có thể không giữ lời như vậy a a a! Đã bảo một tuần sẽ
về thì mặc kệ xảy ra chuyện gì cũng phải trở về trong một tuần chứ a! Sao có thể nói kéo dài là kéo dài chứ
a! Làm vậy bảo nàng làm sao sống a a a!

Chờ chút!

Chờ chờ chờ chờ!

Củ khoai lang hò hét trong lòng bắt được câu then chốt.

Làm sao sống? Làm sao sống?

Nàng, Phiền Tiểu Thử từ lúc nào không có mèo chiêu tài sẽ không biết sống làm sao a a a! Nói bậy!

Không đúng không đúng không đúng! Không được như vậy, rõ ràng không được như vậy!

Đầu óc lại 286 bắt đầu cọt kẹt cọt kẹt vận chuyển với tốc độ ốc sên bò.

Phiền Tiểu Thử cứ như vậy nhớ đến một người.

Bạch Lam!

Đúng! Bạch Lam!

Nàng chỉ muốn trêu ghẹo một ai đó mà thôi, bởi vì không có mèo chiêu tài cho nên không có ai để trêu ghẹo,
cho nên nàng thấy hiu quạnh, cho nên chỉ cần nàng tìm được một người khác có thể trêu ghẹo, nàng nhất
định sẽ trở lại bình thường o()o , mà rõ ràng, Bạch Lam chính là lựa chọn hàng đầu!

Người giống như... thôi ta không nói (_)

29. Chương 29

Phiền Tiểu Thử vui vui vẻ vẻ trêu chọc Bạch Lam.

Phiền Tiểu Thử thu hoạch không tệ, đương nhiên cũng thành công chọc Bạch Lam nổi tính bạo lực lên.

Phiền Tiểu Thử đeo gương mặt bị véo đến đỏ, cùng PP bị đập đỏ, ngồi trên giường của Bạch Lam, vẻ mặt
buồn bực.

"Không đúng!" Phiền Tiểu Thử nói như vậy, nàng cảm thấy không đúng. Không đúng chỗ nào, thực sự không đúng!

"Không đúng?" Bạch Lam cũng nói như vậy, nhưng mà tốc độ nàng nói rõ ràng rất chậm, khẩu khí cũng nhiều hơn một phần nguy hiểm. Nàng lạnh lùng cười, chậm rãi nhúc nhích hai ngón tay cái cùng ngón giữa, nhìn gương mặt Phiền Tiểu Thử, nói: "Sao? Còn muốn bị ta néo thì chỉ cần nói ra." Bạch Lam cảm thấy củ khoai lang này quả thật ăn gan hùm mật gấu rồi. Trọng sắc khinh bạn đem bạn bè vứt bỏ ở đây, còn chưa tỉnh, hôm nay vừa xuất hiện lại dám trêu ghẹo nàng, thực sự là nghe con không sợ hổ* a không sợ hổ!

*Nghe vừa sinh chưa biết hổ là gì nên không sợ - giống 'điếc không sợ súng'

"Không đúng! Tiểu Lam ta thật sự cảm thấy không đúng! Tại sao lúc ta trêu ghẹo người, lại không có cảm giác thỏa mãn a? Tại sao lúc ta trêu ghẹo người, một chút cũng không cảm thấy vui?" Phiền Tiểu Thử rất khổ não hỏi, nàng hỏi rất nghiêm túc.

Bốp! Bạch Lam rốt cuộc không thể kiềm chế được nữa, lại nổi tính bạo lực, bắt quá lần này đổi thành nắm tay, trực tiếp đập vào đầu Phiền Tiểu Thử." Người là tên khốn nạn trọng sắc khinh bạn!" Trêu ghẹo người khác xong lại còn nói ra một câu như thế, thực sự có còn nhân tính không a còn không?!

"..." Đầu óc 286 Phiền Tiểu Thử ngoại trừ ôm đầu mình kêu đau ra, không thể trả lời bất cứ câu nào. Xem ra, coi như có 286, cái này cũng là 286 hai tay* a!

*Ồm... dạng như điện thoại hai sim hai sóng đó, công dụng x2 @@

Sau khi bị Bạch Lam tiểu thư của chúng ta ưu nhã bạo lực mấy lần, trơ trên, đánh hoài không chết, còn 'không lùi bước' Phiền Tiểu Thử cuối cùng ở lại KTX, đồng thời ngủ lại giường của Bạch Lam.

Tuy đã là tháng ba, nhưng khí trời vẫn còn rất lạnh, lúc này ngủ cùng nhau, tự nhiên sẽ không cảm thấy nóng! Dù sao loại 'lò sưởi tự nhiên' giống như Phiền Tiểu Thử cũng chỉ có thể ở tại những lúc như thế này phát huy giá trị của mình.

Bắt quá Bạch Lam tiểu thư của chúng ta vẫn đổ mồ hôi trên ót.

Nếu như tỉ mỉ quan sát, cộng thêm biểu tình quỷ dị của Bạch Lam, chỉ biết rằng, mồ hôi đó tuyệt đối không phải vì nóng mà ra, tuyệt đối là mồ hôi lạnh!

Bạch Lam đổ mồ hôi lạnh, như bị người khác hắt một thau nước rửa chân vào mặt. Bạch Lam túa mồ hôi a túa mồ hôi, vẫn túa mồ hôi, nhưng mà người bên cạnh gắt gao ôm nàng, không ngừng cọ a cọ, chìm đắm trong thế giới của chính mình, có khả năng củ khoai lang vẫn còn đang buồn rầu hoàn toàn không phát giác được người bên cạnh mình, đáng vẻ hiện tại không được tốt lắm, thực sự không được tốt lắm.

Thông thường nếu như Bạch Lam không tốt lắm, Phiền Tiểu Thử lúc nào cũng sẽ gặp họa.

Giác quan thứ sáu của Phiền Tiểu Thử, thành thật mà nói kỳ thực rất tốt, chỉ là hiện tại nàng đang đem lực chú ý của mình tập trung vào việc khác, cho nên giác quan thứ sáu tạm thời nghỉ ngơi rồi.

Kết quả một lần nghỉ ngơi, liền hồngбет.

Mồ hôi lạnh trên đầu Bạch Lam đều đã bốc hơi hết, chẳng những vậy còn có người 'cọ cọ' đến bốc lên nhiệt khí, gân xanh trên trán tựa như không tồn tại đột nhiên nhảy lên một sợi. Nàng 'véo' một cái vớ lấy ly nước của mình. 'Phốc' một tiếng nhảy lên từ trên giường. Sau đó rất nhanh giơ chân trái của mình lên, hung hăng đập một cước lên lưng Phiền Tiểu Thử.

"Phiền Tiểu Thử người biến thái a, muốn làm gì?! Lưu manh! Thần kinh! Đầu óc không bình thường! Vô lại, hạ lưu! Đi chết đi!" Chửi rửa thậm tệ, sau khi dùng tốc độ nhanh nhất từ trước đến nay đem những lời này quát ra, Bạch Lam đưa tay, dùng móng tay thon dài ở ngón cái cùng ngón trỏ của mình, gắt gao véo vào cánh tay không ngừng tới tới lui lui làm trò sờ sảng trên người nàng, chính là loại chỉ véo một chút da, véo, từ từ xước lên.

"A a a

~ đau

~ Tiểu Lam người thật quá đáng, chúng ta không phải đã từng thương lượng sẽ không dùng chiêu này rồi sao! Người véo đau quá!

~(3_3)

~ ” Đắm chìm trong thế giới thỏa mãn trên ghẹo Bạch Lam của chính mình, Phiền Tiểu Thử lập tức tỉnh dậy, gương mặt vặn vẹo, vừa kêu liên tục, vừa muốn tách hai chiếc móng tay đang véo một xú da kia xuống.

”Không muốn đau, thì đừng giở trò lưu manh!” Bạch Lam hung tợn.

”Ta không có giở trò lưu manh

”

~(3_3)

~”Ta khinh! Người không giở trò lưu manh vậy người đang sờ nơi nào, người bóp cái gì? Đừng tưởng người là nữ thì ta có thể dễ dàng tha thứ cho người!” Vừa nói vừa véo, tiếp tục véo, liều mạng véo.

Phiền Tiểu Thử không có khí phách lớn tiếng cầu xin.

”Ta sai rồi ta sai rồi, ta không nên chiếm tiện nghi người

”

Nếu cứ véo như thế, mảnh da kia phỏng chừng sẽ bị nàng véo đứt a.

Dù sao Bạch Lam cũng không phải người mất trí, nàng mĩa mai buông vuốt của mình. Cảnh giác nhìn Phiền Tiểu Thử, hỏi: ”Phiền Tiểu Thử người uống lộn thuốc rồi à? Tại sao chuồn ra ngoài một vòng, không chỉ thay đổi cách ăn mặc, ngay cả tâm tính cũng trở nên biến thái? Vân Tường ngược đãi người? Tẩy não người rồi?”

”Ta không có biến thái.” Phiền Tiểu Thử ủy khuất khiếu nại.

”Không có biến thái vậy sao ngủ lại sờ soạng người khác?” Được rồi, thật ra lúc Bạch Lam nói lời này có một chút tức giận, nhưng cũng không phải vô cùng tức giận, chỉ ít nàng không thừa nhận rằng giọng điệu của nàng kém đến trình độ có thể khiến người khác khóc nhè.

Quả thực, Phiền Tiểu Thử khóc nhè rồi.

Nàng nội ngư đầy mặt, biểu tình như vừa bị Khôi Thái Lang bạo lực gia đình. Nàng thấy bản thân, đáng thương a, cực kỳ bi thảm khóc cho bản thân: ”Tiểu Lam

ta cảm thấy ta không bình thường rồi

hu hu hu...”

...” Bạch Lam muốn sùi bọt mép. ”Người ngay từ đầu đã không bình thường! Ta đã sớm nói người biến thái mà.”

”Không phải không bình thường này! Tiểu Lam, là không bình thường kia kia!” %3_3%

...” Rốt cuộc người đang nói gì vậy.

”Tiểu Lam

vừa rồi lúc ta sờ của người cảm thấy một chút cũng không dễ chịu, tuy là mềm mềm, thế nhưng không khác gì sờ lên mền hết, còn cảm thấy có chút muốn mưa.”

...” Cái tên này hôm nay cố ý trở về gây chuyện với mình sao? A? Thèm ăn đập!

Bạo lực gia đình là không đúng! Chúng ta phải nghiêm túc bày trừ tệ nạn bạo lực gia đình, nhưng mà lúc này Bạch Lam rất cảm thông với những người thực hiện hành vi bạo lực gia đình, nhất là khi họ gặp phải một người như Phiền Tiểu Thử vậy!

Thật muốn XXXOOO rồi sau đó @#%\$... một ngàn lần a một ngàn lần!

"Thật sự xin lỗi, khiến người cảm thấy buồn nôn như thế." Nữ sinh cười cười chầm chậm nói như vậy: "Người có thể chọn cách không sờ."

"Nhưng mà rõ ràng ta nên rất có cảm giác, rõ ràng ta nên cảm thấy xúc cảm thật tốt, muốn sờ nhiều hơn một chút, sau đó sẽ đỏ mặt trống ngực đập dồn!" Nghiêm túc, nói thật sự nghiêm túc, không hề giả nghiêm túc.

"..." Lần này Bạch Lam thật sự không theo kịp tiết tấu. "Ế?" Cái này rốt cuộc là sao? Chuyện gì xảy ra?

"Lúc ta sờ của người phải cảm thấy, thật mềm a~~ thật thoải mái a, thật muốn sờ nữa sờ nữa, sau đó lúc cọ vào, phải cảm thấy, thật trơn mềm nha, thơm quá nha, thật thoải mái nha, thật muốn cọ cọ thêm nữa nha! Lúc ta sờ mèo chiêu tài, đều là cảm giác này

bây giờ làm vậy với người lại không có~~"

Bạch Lam trong đoạn ăn nói không rõ ràng của Phiền Tiểu Thử, cũng nghe ra được điểm then chốt rồi.

Vô cùng kinh ngạc hỏi. "Người sờ ai?"

"Hả?"

Không thể tin được, xác định lại một lần nữa. "Ta nói, người sờ ai rồi có cảm giác này?"

"... Mèo chiêu tài."

"..." Ngây người. "Vậy hôm nay người đến đây để làm gì?"

"Mèo chiêu tài đi công tác rồi, ta hết sức khổ sở~~ cho nên ta mới đến tìm cảm giác."

*Người thật hết sức... ta... người...!!!!

"Thế nhưng cảm giác lại khác phải không?"

"..." Gật gật đầu.

"Ngốc a, đương nhiên sẽ khác rồi! Người người thích chính là mèo chiêu tài của người, không phải ta, thế nào cảm thấy đúng được?!" Bạch Lam hoàn toàn hết nói nổi, nằng cần nước bọt

~~"!!!" Phiền Tiểu Thử đột nhiên bị Thiên Lôi đánh trúng.

Phản ứng kia hết sức thê thảm.

Bạch Lam có chút không đành lòng.

"Được rồi, đừng như vậy, tuy rằng người thích người đó, có hơi lạnh một chút, có hơi xoắn quấy một chút, có hơi khó hầu hạ một chút, nhưng quan trọng là mặt mày tốt, gia thế tốt. Người thích nằng, cũng không phải chuyện quá bi thảm, đừng làm vẻ mặt như cả nhà đều chết rồi như vậy."

Phiền Tiểu Thử cảm động a. "Tiểu Lam người không có ghét bỏ ta sao?"

"Đương nhiên a, tại sao ta phải ghét bỏ người, thời đại nào rồi? Tự do yêu đương mà." Bạch Lam rất nghiêm túc đáp.

"Tiểu Lam người thật tốt." Đầu óc vẫn 286 như trước, nhưng cũng không trì hoãn lời này của củ khoai lang.

"Có gì đâu, là ai cũng sẽ làm như vậy thôi, người... chờ chút." Người nào đó thao thao bất tuyệt tự dừng ngừng lại, xoay đầu qua vô cùng nghiêm túc nói với Phiền Tiểu Thử: "Ta quên một vấn đề quan trọng."

"..."

"Mèo chiêu tài người nói, là Mạc Ảnh Hàn đúng không?"

Gật đầu.

"... Nếu như ta nhớ không lầm, vấn đề chính là... Mạc Ảnh Hàn cũng là con gái đúng không?"

"..."

~(3_3)

~Tiểu Lam, thì ra này giờ người không có ý thức được hả? Người thực sự không có ý thức được hả? Đùa giỡn người khác như vậy rất thiếu đạo đức nha, ê!

Đêm dài đằng đẵng, lại có một nữ sinh bất hạnh bị Thiên Lôi đánh trúng.

30. Chương 30

Bạch Lam nhìn bộ dạng đau buồn như muốn khóc của Phiền Tiểu Thử, kỳ thực rất muốn an ủi vài câu, nhưng quan trọng là... chính nàng cũng chưa hồi phục được từ luồng sét khi nãy, tạm thời thật sự không có bốn sự phải làm việc này.

"Tiểu Thử a, từ từ a, chờ ta từ từ trở về được sẽ an ủi người a~~"

"..."

Cứ như vậy Phiền Tiểu Thử bắt đầu một mình xoắn quấy. Nàng cảm thấy mình không bình thường, nhưng lại không muốn vì chuyện như vậy mà đi đến bác sĩ tâm lý, vì vậy mỗi ngày ngoại trừ xoắn quấy 'Ăn không ngon' chính là xoắn quấy 'Ăn không ngon' hay 'Ăn không vô' mà trôi qua nhanh hơn một chút, đến ngày Mạc Ảnh Hàn trở về, vẫn còn bốn ngày.

Nhưng mà thời gian không bởi vì nàng xoắn quấy khi 'Ăn không ngon' hay 'Ăn không vô' mà trôi qua nhanh hơn một chút, đến ngày Mạc Ảnh Hàn trở về, vẫn còn bốn ngày.

Công việc của Phiền Tiểu Thử vẫn dễ dàng như trước. Dễ dàng nghe được Tô Hiểu Mai và Thành Phương bất thành linh thốt ra mấy lời bà tám như trước.

"Bà chủ và Tiểu Dương đang hưởng tuần trăng mật a

thật hâm mộ a

" Cái này là Tô Hiểu Mai.

"..." Gương mặt Phiền Tiểu Thử đen lại.

"Người nói các nàng có ở phòng xa hoa cỡ tổng thống không?" Cái này là Thành Phương.

"..." Gương mặt Phiền Tiểu Thử đen tới lẫn vào đám than đá cũng không nhìn thấy nàng.

"Ây za za... tuần trăng mật a, đương nhiên là phải..." Về mặt đó thực sự hèn hạ.

Phiền Tiểu Thử ngửa mặt lên trời khóc nức nở.

Mèo chiêu tài a

sao người còn chưa về

cho dù có tốt, người cũng không thể quên mình là con cháu của Viêm Hoàng a, nước ngoài có đẹp đi chăng nữa vẫn là Trung Quốc tốt

~ người nhanh một chút trở về a

~Phiền Tiểu Thử đã rất đau khổ, đau khổ đến nỗi nàng không muốn làm việc, tuy rằng gần đây nàng vẫn luôn rất lười biếng không thể nào làm việc được.

Mạc Ảnh Hàn còn đang ở nước ngoài, Mạc Ảnh Hàn một cú điện thoại cũng không có gọi về.

Ta nói, người có cần phải tuyệt tình như vậy không a mèo chiêu tài

Phiền Tiểu Thử đã mất hết hy vọng, Phiền Tiểu Thử đã buông thả bản thân, nàng nhìn chằm chằm máy vi tính, buồn chán chơi các loại trắc nghiệm vô cùng buồn chán.

Tiềm thức của con người rất đáng sợ, tuy lúc này Phiền Tiểu Thử vẫn chưa có phát hiện, nhưng những game trắc nghiệm nàng chơi hoàn toàn đem suy nghĩ trong lòng nàng hiện ra:

Câu hỏi trắc nghiệm giới tính tâm lý

Câu hỏi trắc nghiệm chỉ số đồng tính của người là

Đôi mắt ngẩn ngơ của củ khoai lang nhìn chằm chằm vào máy vi tính, tay cầm chuột nhấn loạn trả lời chuỗi câu hỏi, bởi vì câu hỏi trắc nghiệm kia đáp càng nhanh kết quả trắc nghiệm càng chuẩn.

Kết quả, cả thể xác và tinh thần đều chuẩn dị tính, thẳng a.

Mâu thuẫn, nếu nàng không phải, vậy tại sao nàng lại có cảm giác với mèo chiêu tài? Lẽ nào mèo chiêu tài là con trai? Hay nàng thật ra không phải là con gái?!

Phiền Tiểu Thử học máu.

Quả nhiên mấy cái trắc nghiệm này không có chuẩn.

Chờ một chút...

Còn có cái trắc nghiệm Kiếp trước của người là gì ... Bệnh cấp loạn đầu y*, thử xem.

*Bệnh gấp đến nỗi nơi nào cũng thử chạy chữa - Khi tuyệt vọng cái gì cũng có thể thử

Cái này thật ra rất đơn giản, điền tên vào, sau đó nhấn "Ngẫu nhiên ngẫu nhiên ngẫu nhiên nhiên nhiên" là xong.

Phiền Tiểu Thử nhanh chóng gõ tên Mạc Ảnh Hàn vào.

Kết quả là:

Mạc Ảnh Hàn: Kiếp trước của người là nữ tử thanh lâu.

Nữ tử thanh lâu?! Là nữ, là bình thường nữ tử! A a a! Vậy không phải ngay cả kiếp trước cũng không có cơ hội?

Chờ một chút... không phải còn nàng sao? Nếu như nàng là nam nhân, không chừng đúng là còn cơ hội?

Thấp thỏm bắt an gõ tên của bản thân vào.

Phiền Tiểu Thử: Kiếp trước của người là công chúa thời chiến loạn.

...

Công chúa?!

Công chúa!!!

Không có cơ hội! Hoàn toàn không có cơ hội!

Phiền Tiểu Thử thật muốn ngứa mặt lên trời hú dài.

Mấy cái trắc nghiệm này quả nhiên không hề đáng tin!

Gương mặt cá chết như Mạc Ảnh Hàn cũng có thể làm nữ tử thanh lâu sao?

Còn nàng vậy mà là công chúa thời chiến loạn?! Công chúa đào mệnh* sao? Nàng có khả năng làm công chúa sao?

*Chạy trốn + vận mệnh/tính mạng

Không có thực tế! Hoàn toàn không dựa vào thực tế! Chỉ ít các nàng phải là dị tính chứ?! Sao lại xem ra kiếp trước cũng là đồng tính a! Có cần như vậy không a ngay cả kiếp trước cũng không buông tha, nói bậy!

Có ai nói các người hồi đấy yêu nhau đâu (_)

Tâm, rối bời. Rối bời như một cái bánh quai chèo.

* - Bỏ vào google để biết nó xoắn tới mức nào =))))

Không có một cú điện thoại nào, không có một tin nhắn nào, lại chậm chạp không về, hai tuần này Phiền Tiểu Thử rốt cuộc cũng hiểu được mùi vị của hai chữ 'giày vò'.

Cuộc sống của nàng trong khoảnh khắc đó mất đi màu sắc.

Thậm chí Phiền Tiểu Thử còn sản sinh ra loại nghi vấn: Trước đây lúc chưa biết nàng, rốt cuộc mình đã sống như thế nào, khi đó cũng sống được mà, tại sao lúc này lại không được.

Phiền Tiểu Thử làm gì cũng không có tâm trạng, duy nhất chỉ một việc, đặc biệt dụng tâm làm, chính là bóc lịch từng ngày.

Mèo chiêu tài còn vài ngày nữa thôi là sẽ trở về.

Nếu như người đặc biệt hy vọng chuyện gì, thì thường hay cảm thấy chuyện đó sao lại đến vô cùng chậm.

Còn hai ngày nữa là Mạc Ảnh Hàn sẽ trở về, nhưng hai ngày này thật sự quá dài, thật sự quá dài a, dài đến nỗi trông mong thế nào cũng không thấy tới!

Hôm nay là mùa xuân, vạn vật sinh sôi, cảnh sắc bên ngoài đẹp đến nỗi khiến người khác đổ kỵ, Phiền Tiểu Thử tuân mệnh ra ngoài chụp một vài tấm ảnh ngoại cảnh.

Nữ sinh sáng sớm ra ngoài, vác theo camera không tập trung nên chụp lộn xộn, cảnh sắc bên ngoài rõ ràng tốt như vậy, lại không thể nào vào được mắt Phiền Tiểu Thử.

Nàng nhìn sông nàng nghĩ đến Mạc Ảnh Hàn, nàng nhìn mây nàng nghĩ đến Mạc Ảnh Hàn, nàng nhìn hoa nhỏ cỏ nhỏ, cầu nhỏ, vẫn như cũ nghĩ đến Mạc Ảnh Hàn! Mạc Ảnh Hàn! Mạc Ảnh Hàn!

Người nữ sinh cứ như vậy cầm camera mở miệng kêu gào.

"Mặc kệ sao cũng được! Mèo chiêu tài người nhanh trở về đi a a a a! Ta nhớ người a a a a!" Liều mạng hét, hét đến nỗi Mạc Ảnh Hàn ở bên kia đại dương cũng nhin không được rùng mình một cái.

"Sao vậy bà chủ?" Tiểu Dương đứng một bên nhìn Mạc Ảnh Hàn như vậy, nhin không được lên tiếng hỏi.

"Không có gì." Đột nhiên có loại cảm giác không ổn. Gương mặt của người đáp biểu tình vẫn lạnh nhạt như trước khiến người khác không muốn nhìn nhiều.

Ngày mai sẽ về nước, Tiểu Dương vội vàng giúp Mạc Ảnh Hàn sắp xếp đồ đạc. Nhưng mà không phải mỗi một món đều sắp xếp, bởi vì có vài vật phẩm tư nhân, không thể để cho người khác nhìn thấy.

Ngày mai phải rời đi, cho nên hôm nay lên giường ngủ rất sớm. Liều mạng Tam Lang* Mạc Ảnh Hàn hiếm thấy cho bản thân được nghỉ ngơi. Mạc Ảnh Hàn vô cùng quý trọng khoảng thời gian hiếm thấy này, đi ngủ sớm cảm giác rất không tệ, càng thêm hiếm thấy chính là, hôm nay.

*Trong Thủy Hử Truyện, xem thêm ở đây: baike.baidu.com/subview/119127/10008954.htm

Còn ý nghĩa của câu nằm trong chữ 'Liều mạng' hét

Củ khoai lang kia không có đến âm ỉ nàng, thật tuyệt vời a

Trời không toại lòng người chính là nói cái này.

Điện thoại của Mạc Ảnh Hàn đột nhiên điên cuồng reo a điên cuồng reo! Reo đến quả thật nàng không thể nhin được

~"... Mạc Ảnh Hàn đau khổ không gì sánh được, oán niệm không gì sánh được đứng dậy từ trên giường!

Rốt cuộc là ai trong lúc như thế này lại không biết sống chết gọi điện đến?! Giết*! Giết! Vô cùng oán niệm, Mạc Ảnh Hàn hết sức tàn bạo thâm nghĩ như vậy.

*Đây đủ là 'TA' chưa hiểu TA là gì, search thử thì ra một nguyên tố hóa học, có lẽ giết khá kinh dị.

Kết quả vừa bắt điện thoại lên nghe...

"Hu hu hu... hu hu hu... hu hu hu..." Tiếng khóc ai oán.

"..." Mạc Ảnh Hàn không nói gì. The Ring*?!

*Cái phim có con ma tóc dài chui ra từ TV

Chuyện âu trĩ như thế, đầu năm đầu tháng còn chơi?

"Hu hu hu... hu hu hu... hu hu hu..." Tiếng khóc ai oán vẫn còn tiếp tục.

"..." Mạc Ảnh Hàn muốn đập điện thoại!

Vô vị a, nửa đêm chơi cái trò này có biết dựng người khác dậy từ trên giường vào giờ này rất dễ khiến cho người ta muốn giết người không a~ (_)#

"Mèo chiêu tài

" Ở bên đối phương đang là buổi trưa 12 giờ, đồng thời nàng hoàn toàn không biết trên thế giới có chuyện chênh lệch múi giờ, củ khoai lang ai oán gọi Mạc Ảnh Hàn.

"..." Mạc Ảnh Hàn không còn gì để nói. "Người đang làm gì?" Nếu như tên ngu ngốc này không lấy ra được một lý do nào, thì đừng trách nàng thủ đoạn độc ác!

"Mèo chiêu tài đã lâu như vậy cũng không có gọi điện cho ta

~ người nhất định leo tường rồi

~ mèo chiêu tài ta hận người

@# %..."

31. Chương 31

Mạc Ảnh Hàn quả quyết cúp điện thoại.

"..." Nhịn xuống, nhịn! Tính toán với người ngu ngốc chính là ngu ngốc! Cho nên không đáng tính toán với kẻ ngu ngốc, không đáng vì một tên ngu ngốc biến bản thân trở thành ngu ngốc.

Điều chỉnh tâm tình Mạc Ảnh Hàn hít sâu một hơi. Tiếp tục nằm xuống, nhanh ngủ a, sáng mai còn lên máy bay.

Kết quả...

"Ta đây suốt một đời nhưng nhớ

~" Điện thoại một lần nữa reo vang. Phiền Tiểu Thử lại giúp Mạc Ảnh Hàn thay nhạc chuông điện thoại
Phiền! Tiểu! Thử!

"Mèo chiêu tài chỗ người tín hiệu thật không tốt... ta còn chưa nói xong vậy mà đã tắt mất hu hu hu..."
Trong điện thoại vẫn là âm thanh ai oán a ai oán của Phiền Tiểu Thử.

"... Người ngu ngốc a, là ta cúp điện thoại!" Mạc Ảnh Hàn không thể nhịn được nữa.

"..." Đầu dây bên kia yên tĩnh.

"..." Mạc Ảnh Hàn một lần nữa cúp điện thoại.

Ngủ!

"Ta đây suốt một đời nhưng nhớ

~"

"Phiền Tiểu Thử! Người không muốn sống đúng không? Nên tìm đường chết?" Mạc Ảnh Hàn đã bùng nổ cực hạn rồi.

"Mèo chiêu tài

người vậy mà cúp điện thoại của ta

hu hu hu... quả nhiên người leo tường

quả nhiên người không có thương ta

~ người hoa tâm*, hoa cỏ bên ngoài có gai a, trên gai không chùng còn có độc

~ mèo chiêu tài

~~ người —— ”

*Bạc tình/Có người khác

Một lần nữa cúp máy!

”Khuyênh ngã nhất sinh nhất thế niệm, lai như phi hoa tán tự yên

mộng lý vân hoang đệ kỷ thiên ~~ hoàng sa cổn cổn khứ thiên biên

túy lý bất tri niên hoa hạn ~~ bất tri nguyệt hạ vũ liên phiên... Nhất dạng hoa khai nhất thiên niên

”

*Là bài này: [.youtube.com/watch?v=CQjmGSFrj10](https://www.youtube.com/watch?v=CQjmGSFrj10)

Bản dịch ở đây: quan4.net/van-hoang-chi-nhu-so-kien.html

Không ưng lắm nhưng không có bản dịch nào khác...

Một sợi dây thần kinh trong đầu Mạc Ảnh Hàn, bị đứt.

”Ta đây suốt một đời nhưng nhớ

~”

Điện thoại một lần nữa reo vang, Mạc Ảnh Hàn cảm thấy mình sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ phát điên.

”Phiên Tiểu Thủ! Người dư tiền điện thoại à?!” Cái này là cuộc gọi quốc tế nha! Không phải bình thường ngay cả khăn giấy còn thừa của nhà hàng củ khoai lang này cũng tiếc lấy đem về nhà sao? Vậy mà lần này lại không biết xót tiền?

”Cho nên mèo chiêu tài người đừng cúp máy a

~ ta sẽ báo cho công ty trả phí.”

”... Điện thoại là người gọi, dựa vào cái gì mà công ty phải giúp người trả?!”

”Cái này không phải là trọng tâm! Mèo chiêu tài

có phải người thật sự không thương ta không

”

”Từ trước tới giờ ta không có thương người!” Một lần nữa cúp điện thoại!

”Ta đây suốt một đời nhưng nhớ

~”

A a a a a a!!!

Thì ra tính toán với kẻ ngốc sẽ biến thành kẻ ngốc cũng không chịu nổi a a a a a a!

”Ta đã nói với Tiểu Dương rồi! Công ty sẽ không giúp người trả một phân tiền nào! Không được gọi đến nữa!”

Cúp tiếp!

”Ta đây suốt một đời nhưng nhớ

~ đến như bay hoa rơi như sương khói”

”Mèo chiêu tài

ngươi đừng nhấ tâm như vậy a

~ ta đã tốn rất nhiều tiền rồi

~ hu hu hu

~”

”Ngươi đi chết đi chết đi chết đi chết đi!!!”

Có thể khiến Mạc Ảnh Hàn không để ý hình tượng bùng nổ đến cỡ này, Phiền Tiểu Thử a Phiền Tiểu Thử, người rất cuộc có bao nhiêu năng lực a, thật hâm mộ!

Một lần nữa cúp điện thoại, quả quyết cúp, rất nhanh cúp! Không chút do dự, không chút lưu tình cúp cúp cúp!

Thật muốn tắt máy! Nhưng mà sợ sẽ có khách hàng quan trọng gọi đến!

Mạc Ảnh Hàn bị kịch rồi.

Mạc Ảnh Hàn nghĩ, nếu như củ khoai lang kia mà còn gọi đến một lần nữa thì nàng lập tức, lập tức, đưa khoai lang lên chảo!

”...”

”...”

Nhưng mà Phiền Tiểu Thử không có gọi đến nữa.

Mãi cho đến khi Mạc Ảnh Hàn nằm lên giường thật lâu thật lâu rồi, Phiền Tiểu Thử vẫn không gọi đến nữa. Mãi cho đến khi Mạc Ảnh Hàn nằm lên giường sắp ngủ mất rồi, Phiền Tiểu Thử cũng không có gọi đến nữa.

Mạc Ảnh Hàn cảm thấy có chút kỳ quái.

”...” Củ khoai lang kia tại sao liền hết hy vọng như thế?

”...”

Phiền Tiểu Thử vẫn không có gọi điện đến.

”...” Mạc Ảnh Hàn ngồi thẳng dậy, nhìn chăm chăm điện thoại di động của mình.

Thật sự không gọi?

Điện thoại di động im lặng nằm trên đầu giường, không mấy may phản ứng.

Xem ra củ khoai lang kia thật sự không định gọi điện cho nàng nữa.

”Phiền Tiểu Thử, nếu người lập tức gọi điện đến, ta sẽ tha thứ cho ngươi.” Hết sức ngốc, Mạc Ảnh Hàn nói với chiếc điện thoại như vậy.

Ngủ ngốc... quả nhiên sẽ lây nhiễm rất nhanh. -_-|||

”...” Nhưng mà điện thoại vẫn không có phản ứng.

Mạc Ảnh Hàn tiếp tục nhìn nó chăm chăm.

”...” Mạc Ảnh Hàn vẫn còn đang nhìn nó chăm chăm.

Tên ngốc này thật sự không gọi đến sao?

Không giống tác phong của nàng a, nàng không có giống người có khí phách như thế a. Mạc Ảnh Hàn xoắn quấy.

Chẳng lẽ bởi vì lời mình vừa nói có hơi quá đáng? Nhưng thật sự nàng không cảm thấy có gì quá đáng hết.

”...” Thế nhưng bây giờ ngẫm lại, hình như là có chút quá đáng. Liên tiếp cúp điện thoại nhiều lần như vậy. Là mấy lần? Ba? Bốn? Hay là năm?

Hơn nữa lần nào giọng điệu cũng không có tốt.

Vậy chẳng lẽ củ khoai lang kia đau lòng sao?

Khi này mình nói 'Đi chết đi' quả thật có chút quá đáng.

Kỳ thực Mạc Ảnh Hàn không phải là loại người sẽ áy náy, nhưng ma xui quỷ khiến, lúc này Mạc Ảnh Hàn thật sự đang áy náy.

Tuy chỉ là xíu xiu áy náy.

"..." Phiền Tiểu Thử quả nhiên không gọi điện đến.

Được rồi, phụ nữ thành công là phải biết sai rồi sửa, là phải to bụng*, vì vậy, nàng phải gọi điện về.

*Dạng 'rộng lượng'

Mạc Ảnh Hàn thôi miên chính mình, sau khi thôi miên chính mình, Mạc Ảnh Hàn quả thật cảm lấy điện thoại, gọi điện về.

"Tu —— tu —— tu tu tu —— "

"..." Vậy mà không tiếp điện thoại của nàng?!

Thần kinh của Mạc Ảnh Hàn bùng nổ!

Quá vô liêm sỉ!

Gọi nữa!

Nếu như lần này còn không bắt máy! Xem nàng trở về trừng trị nàng thế nào!

()

"Tu —— tu —— tu —— "

"Mèo chiêu tài

~~" Đầu dây bên kia, vang lên âm thanh đáng thương của Phiền Tiểu Thử.

"Phiền Tiểu Thử! Người muốn chết có đúng hay không?!"

"Ta quả thật rất muốn chết

mèo chiêu tài người không cho ta sống

~ ta không muốn sống nữa, ta vốn không muốn bắt điện thoại của người, nhưng mà ta không làm được..."

"..." Được rồi, nghe âm thanh như vậy của Phiền Tiểu Thử, giọng điệu như vậy, nói như vậy, Mạc Ảnh Hàn có xíu xiu, tâm không đành lòng.

"Ta không có không cho người sống." Nàng hiếm thấy có được một lời ôn nhu.

"... Người nói ta đi chết đi..."

"..." Củ khoai lang này từ lúc nào ghi thù như thế? -_-|||

Còn không phải học tập chị..."

"Người nói thật nhiều lần ta đi chết đi..."

"Ta rút lại, ta không cho người chết nữa."

"Không rút lại được, lời đã nói ra, như hắt nước ra ngoài, như gả con gái đi, không rút lại được."

"..."

"..." Lặng im! Trong nhất thời Mạc Ảnh Hàn không biết nên phải làm gì.

"... Nhưng mà, nếu như người nói... xin lỗi... ta sẽ tha thứ cho người." Đầu dây bên kia vang lên tiếng Phiên Tiểu Thử áp ứng.

Có lẽ vì Phiên Tiểu Thử ở đầu dây bên kia quá thương cảm, có lẽ vì thực sự một thời gian rồi chưa gặp nhau, có lẽ vì cúp điện của đối phương nhiều lần quá thực sự có chút áy náy, Mạc Ảnh Hàn vậy mà không có trách cứ Phiên Tiểu Thử được một tắc lại tiến lên một thước, vậy mà lại thật sự mở miệng nói một câu: "Xin lỗi."

"Xin lỗi, Phiên Tiểu Thử." Nàng nói: "Ta không nên nói 'Đi chết đi' với người."

"Người còn cúp điện thoại của ta... sáu lần."

"..." Thì ra là sáu lần a... Mạc Ảnh Hàn .

*Thật cái lần này là từ 'xoắn quấy' hình hay edit ra, nhưng mà chữ đó không đúng ngữ cảnh hiện tại

Trong đây có nói, nó cũng có nghĩa là , nên mình dùng, vì Bốn Điều cũng rất hay dùng nó a. baike.baidu.com/subview/16649/11089358.htm

"Người cũng không có xin lỗi ta."

"... xin lỗi."

"Người hung dữ với những lời ta nói."

"Xin lỗi."

"Người không để ta trả phí điện thoại nữa ta liền tha thứ cho người." Đầu dây bên kia Phiên Tiểu Thử ai oán nói.

"... Người đừng có được một tắc lại muốn tiến thêm một thước." Đầu dây bên đây Mạc Ảnh Hàn 'ôn nhu' trả lời.

"Vậy người nói người yêu ta, ta liền tha thứ cho người."

"Loại này đi trái với lương tâm, ta thực sự không nói được."

"... Vậy... thích cũng được."

"Người hạ thấp chút nữa, ta sẽ suy xét."

"... Vậy.. vậy người nói, người nói người nhớ ta, ta cũng sẽ tha thứ cho người."

"..."

"..."

"... Vậy, vậy người có thể nói, người có chút nhớ ta."

"... Ta có chút nhớ người." Nàng bán đứng lương tâm của mình.

"Thật hả?"

"... Ta có thể nói là 'giả' chứ?"

"Không thể."

"... Thật."

"Thật hả?"

"... Thật." Người không biết chán à?! Then chốt là tại sao ta lại ở đây buồn chán với người a chán muốn chết!

"Ta tha thứ cho người, mèo chiêu tài."

"..." Thật là cảm tạ. o()o

"Mèo chiêu tài, chùng nào người về?"

"Mai."

"Lúc nào ngày mai."

"Chiều."

"Ta có thể đi đón không?"

"... Người không đi cũng không có vấn đề gì."

"Nhưng mà ta muốn đi."

"... Vậy người đi đi." Không nhận được rồi. Lại sắp bắt đầu không nhận được rồi.

"Mèo chiêu tài."

"Sao?"

"Hoa dại bên ngoài không nên hái. Có gai, hơn nữa có khả năng còn có độc, độc có khả năng sẽ làm người liệt nửa người, nửa đời sau không thể làm người bình thường."

"..."

"Ta nói thật."

"Ta biết rồi." Mạc Ảnh Hàn lại muốn cúp điện thoại.

"Vậy... mèo chiêu tài, ta cũng có chút nhớ người, ta cúp, ngủ ngon."

"Tút —— tut —— "

"..." Mạc Ảnh Hàn cầm điện thoại di động, vẻ mặt khó hiểu.

Tại sao lại vội cúp máy như thế?! Đây không phải phong cách của nàng a! Mạc Ảnh Hàn a Mạc Ảnh Hàn, Phiền Tiểu Thử tuy da mặt rất dày, thế nhưng không có nghĩa là nàng không biết xấu hổ a, nói nhảm!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Theo sự phát triển nội dung như này... tại sao Phiền Tiểu Thử càng ngày càng tiểu bạch? Xin lỗi các vị... tình tiết càng ngày càng bị ta làm cho kỳ quái rồi...

~(3_3)

~Càng ngày càng tiểu ngôn* + cấu huyết rồi

~(3_3)

~*Vẫn chưa tra được nghĩa chính xác, nhưng theo chương này mà nói thì nó có nghĩa là 'Ít lời' toàn câu 1 hàng =)

32. Chương 32

Ngày Mạc Ảnh Hàn về nước, Phiền Tiểu Thử thật sự đi đón.

Giữa từng lớp người đông đúc, trong khoảnh khắc khi ngay từ ánh nhìn đầu tiên Mạc Ảnh Hàn nhìn thấy Phiền Tiểu Thử, tại thời điểm ấy nàng có một cảm giác rất quý dị... mừng rỡ?! Cảm động?! Ấm áp?! Đây là dấu hiệu của bôi cụ*.

*Đặc biệt nhắc lại một lần nữa, nó có nghĩa vui của từ bi kịch.

Vì vậy bi kịch thật sự xảy ra, Phiền Tiểu Thử lao vọt tới, sau đó ôm chầm lấy nàng, sau đó vài ánh đèn chớp sáng. Sau đó Mạc Ảnh Hàn xúc động.

Chớ sẵn bây giờ, thật sự chuyên nghiệp a thật sự chuyên nghiệp.

Nàng và củ khoai lang này, quả thật có nhảy xuống sông Trường Giang cũng rửa không sạch sao?

"Mèo chiêu tài, ta có chút nhớ người." Củ khoai lang ôm nàng nói như vậy.

Mạc Ảnh Hàn nói gì? Dựa theo tính cách của nàng, tất nhiên sẽ không nói ra câu nào hay ho. Thế nhưng lúc này bị Phiền Tiểu Thử ôm, có lẽ Mạc Ảnh Hàn cảm thấy nàng có chút tham lam cùng lưu luyến sự ấm áp này, thế nên nàng bỗng dưng, ngay cả câu "Ta cũng có chút nhớ người." Cũng nói ra.

Đáng yêu chết editor....

Tại sao đi công tác có nửa tháng, mà toàn bộ thế giới, đều loạn vậy?

...

Sau khi Mạc Ảnh Hàn trở về, chính là tiếp tục bận bịu, xin lỗi các độc giả, hai nàng trong lúc đó, không có nhanh chóng xảy ra chuyện gì mang tính chất phát triển đâu.

Mạc Ảnh Hàn vẫn như trước không ngừng làm việc làm việc làm việc, hạp hạp hạp.

Mà Phiền Tiểu Thử cũng bận rộn, ngoại trừ làm việc, chính là tiếp tục chơi mấy trò ấu trĩ, nhàm chán, các loại trắc nghiệm trên internet.

Trắc nghiệm chỉ số hấp dẫn người đồng tính của người

Người có đồng tính luyến ái?

Trắc nghiệm, người là công hay thụ

Trắc nghiệm tỉ lệ công thụ Vân vân...

Sau đó, thời gian không ngừng trôi qua trôi qua trôi qua, mùa xuân từ từ biến thành mùa hè.

Rất nhanh đã đến tháng năm.

Một ngày tháng năm, công ty Vân Tường tổ chức niên khánh tròn một năm.

Vân Tường tổ chức một buổi tiệc rượu không lớn không nhỏ ở Phượng Thê Lâu của Bồn gia.

Khách mời cũng không nhiều, cũng không phô trương, không mời các ngôi sao, tối đa là mời một vài người bạn, còn có nhân viên trong công ty, còn có, mấy người của Bồn gia.

Phiền Tiểu Thử rất cao hứng. Nàng ngấm lại từ lần trước nàng đến Phượng Thê Lâu, vẫn còn làm chó săn, leo cửa sổ vào. Mà lần này, nàng tham dự với tư cách nhân viên chính thức.

Bởi vì buổi tiệc rượu không có gì đặc biệt, cho nên các nhân viên cũng có thể đưa một vài người bạn đến. Còn Phiền Tiểu Thử thì đi cùng Bạch Lam.

Lúc các nàng đến, trong hội trường đã có rất nhiều người. Bạch Lam cảm thấy mệt, chậm rãi đi đến một góc ngồi nghỉ ngơi, bỏ Phiền Tiểu Thử lại một mình.

Nhìn kỹ, có rất nhiều người Phiền Tiểu Thử quen biết, có muội muội của Mạc Ảnh Hàn là Mạc Thanh Hàn và Cố Tiểu Mãn, đương nhiên còn có công chúa Tang Linh của Bồn gia, cùng trợ thủ của nàng - Diệp Nại, còn có cả tính khí nóng nảy Bá Vương Long - Hạ Mạt, sau đó là Cốc Vũ như hình với bóng cùng Hạ Mạt.

Bất quá hôm nay biểu tình của Bá Vương Long - Hạ Mạt có chút kỳ quái, dường như đang... tránh né người nào?

Phiền Tiểu Thử hiếu kỳ.

"Không biết Hạ Mạt học tỷ* hôm nay sẽ trở thành một mỹ nhân xinh đẹp như thế nào, thật làm cho người ta mong chờ ~()/~ la la la" Đó là giọng nói trung khí** mười phần, còn có mười phần vui sướng.

*Đàn chị cùng trường

**Giọng nói giống như mấy giọng nữ có lồng tiếng cho các nhân vật nam trong Anime. Dạng có thể nam có thể nữ, ách, không giống nam cũng không giống nữ... ách, càng giải thích càng gei thế này T^T

Khoảnh khắc nghe được giọng nói đó, Phiền Tiểu Thử rất rõ ràng phát hiện, Hạ Mạt... được xưng là Bá Vương Long - Hạ Mạt... vậy mà lại cứng ngắt cả người.

"" Phản ứng này thật sự quỷ dị.

Nhưng mà phản ứng kế tiếp của Hạ Mạt càng làm cho Phiền Tiểu Thử cảm thấy quý dị như trên trời sắp rơi xuống một bảo vật.

Bởi vì Hạ Mạt vậy mà lại, vậy mà lại xoay người bỏ chạy, hơn nữa còn chạy rất thảm hại.

Cái này là một thân ăn mặc gọn gàng sạch sẽ, cả người toát ra khí chất bá đạo của Bá Vương Long, vậy mà lại nhếch nhác bỏ chạy?!

Phiền Tiểu Thử khiếp sợ a!

Làm sao vậy làm sao vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Động đất? 2012 đến rồi? Tận thế rồi?!

"Ấy za! Nhận, ta thấy Hạ Mạt học tử đó ~()/~ " Giọng nói trung khí mười phần cùng vui sướng mười phần cấp tốc đi đến gần Phiền Tiểu Thử.

Phiền Tiểu Thử xoay người lại.

Nhìn thấy một cô công chúa hoa dạng*, người nữ sinh mặc một bộ lễ phục màu hồng sáng nhìn đáng vẻ thảm hại của Hạ Mạt, có vẻ... vô cùng vui sướng?!

*Tạm chưa hiểu, cũng chưa đọc bộ Công chúa ái nữ dong để mà đoán ra T_T

Một đôi mắt to lóe ra một ánh sáng quý dị khó giải thích.

--|||

Phiền Tiểu Thử biết người này.

Học cùng cấp với nàng, khoa nghệ thuật, vốn làm việc ở hội học sinh, đảm nhiệm chức vụ bộ trưởng bộ tài vụ, Lâm Hiểu.

Trong ấn tượng của Phiền Tiểu Thử nàng là một người rất bình tĩnh, không phải như thế này nha? Tại sao bây giờ... thứ lờ lờ chiếu sáng trong ánh mắt của nàng là cái gì?

*'cái gì' ở đây là 'thần mã', cùng dạng hài âm như 'bôi cụ'

.baike.com/wiki/

"Tại sao học tử thấy ta lại có biểu tình như thế? Thật làm ta thương tâm." Nhìn thấy phản ứng này của Hạ Mạt, biểu tình của đối phương thể hiện ra là bộ dạng rất thương tâm. Tuy Phiền Tiểu Thử một chút cũng không cảm giác được thành phần thương tâm nào.

Người này vậy mà ra vẻ còn khoa trương hơn mình, biến sắc mặt vậy mà còn nhanh hơn mình?!

Tiền bối, tấm gương để học tập!

"Là vì người làm nàng sợ đó." Người nói chính là người con gái đứng bên cạnh nàng, một thân lễ phục lộ vai màu xanh lam, tóc quấn vấn cao, nàng cười rất đẹp, ấm áp, dịu dàng khéo léo, đứng ở nơi như tiệc rượu, thậm chí có thể khiến bầu không khí ở đây cũng trở nên thanh nhã.

"Đâu có, người ta chỉ có chút nhiệt tình thôi mà." Lâm Hiểu một lần nữa 'giả tạo' ra bộ dạng ủy khuất.

"..." Lạc Nhận không nói gì. Nhiệt tình của người... có lẽ đối phương không có phúc phần hưởng thụ.

Mỹ nhân a

cũng là hàng tốt a

~ ánh mắt của Phiền Tiểu Thử lờ lờ phát quang. Biểu tình này cùng biểu tình của Lâm Hiểu giống y nhau a giống y nhau!

Mà người con gái đứng bên cạnh Lâm Hiểu, Phiền Tiểu Thử không biết, thế nhưng đã từng gặp qua, nàng là chủ cửa hàng lưu niệm vô cùng cá tính ở Bỉ Ngạn Nhai, còn có một quán bar nữa.

Cũng là gần đây Phiền Tiểu Thử mới biết, sở dĩ biết là do, nàng nghe nói, quán bar đó, dường như chuyên chiêu đãi Les.

Có bà chủ xinh đẹp như thế, quán bar làm ăn khá phát đạt. Chỉ là không biết tại sao Mạc Ảnh Hàn lại quen các nàng.

"Từ tiểu thư cùng bạn đồng hành của nàng đến rồi." Người nhân viên ngoài cửa nói như vậy.

"Phiền Tiểu Thư, ra tiếp đãi." Nghe thế, Mạc Ảnh Hàn lập tức phân phó Phiền Tiểu Thư. Chính nàng cũng đích thân đi tiếp đãi.

"Ồ ờ, biết rồi." Phiền Tiểu Thư lập tức đuổi kịp.

Từ tiểu thư chính là Từ Sương Giáng của Từ gia, thường ngày hay tới lui với Bồn gia, thuận tiện cũng hay lui tới Mạc gia - chi thứ* của Bồn gia.

*Một nhánh khác

Phiền Tiểu Thư dọc đường đi đến, tiện thể tỉ mỉ quan sát Từ Sương Giáng.

Đối phương và Tang Linh của Bồn gia có cùng một loại khí chất quý tộc, mái tóc rất dài, giống như Tang Linh không có vấn lên. Dáng người cũng vô cùng cao ráo, gương mặt rất đẹp, loại nét đẹp kinh điển của người trưởng thành. Nhưng cảm giác rất khác với Tang Linh.

Từ Sương Giáng là người có chút tương tự Mạc Ảnh Hàn, đối với mọi người đều lạnh nhạt, không giống như Tang Linh luôn nở nụ cười khiến kẻ khác phải buông lỏng đề phòng. Trái lại nàng khiến người khác cảm thấy một cảm giác rất ngạo mạn. Cách ăn mặc của nàng cũng mang theo một chút lạnh nhạt, màu xanh lục, màu sắc này thật ra rất khó phối hợp, thế nhưng nằm trên người nàng, lại hoàn toàn không có cảm giác kỳ lạ.

Nhưng người đi cùng nàng lại mang đến cho người khác cảm giác rất thân thiết, rất ôn nhu. Lễ phục màu cam ấm áp trên cơ thể nàng, giống như một đóa hoa Hường Dương, có triêu khí.

*Triêu khí = tinh thần phấn chấn; Triêu còn có nghĩa là Hường về ánh mặt trời, giống như hoa Hường Dương

Người nữ sinh như vậy cơ bản đứng bên cạnh Tiết Sương Giáng hẳn sẽ không hợp, nhưng bất ngờ là hai người lại rất hài hòa, cảm giác thân thiết trên người đối phương góp phần giảm bớt sự lạnh nhạt trên người Tiết Sương Giáng, không khiến người khác cảm thấy nàng kiêu căng ngạo mạn nữa.

"Mạc tiểu thư, chúc mừng."

"Cám ơn. Người có thể đến ta rất vui."

Nhìn hai người luôn lạnh nhạt gặp mặt nhau, kỳ thực rất thốn, bởi vì đều lạnh nhạt, cho nên không có gì nhiều để nói.

"Vân Tường của Mạc tiểu thư trong năm này thật thuận buồm xuôi gió, trên phương diện quảng cáo tuyên truyền, càng dụng tâm dụng lực, thật khiến người khác bội phục." Người vẫn còn đứng bên cạnh Từ Sương Giáng dường như rất biết điều chỉnh bầu không khí, nhẹ nhàng nói mấy câu mà đã đem bầu không khí gượng gạo này khuấy động lên. "Ta có xem vài kỳ tuần sang, ảnh chụp rất đẹp, cũng rất sáng tạo."

"Cảm tạ Lạc tiểu thư khen ngợi." Mạc Ảnh Hàn đáp rất kiêu cách.

"Không cần cảm ơn ta, ta khen rất thật tình a." Đối phương ôn nhu cười nói.

Họ Lạc? Làm ngành gì nhỉ?

"Vị này chính là Phiền tiểu thư lần trước chiến thắng cuộc thi nhiếp ảnh gia của Vân Tường phải không?" Từ Sương Giáng nhàn nhạt liếc mắt nhìn Phiền Tiểu Thư.

Thấy người ta nhìn chằm chằm và đánh giá Lạc tỷ này giờ nên mở miệng cắt đứt đó mà.

"Vâng vâng, xin chào, ta là Phiền Tiểu Thư." Phiền Tiểu Thư sợ hãi, vội vã đưa tay ra.

"Xin chào." Từ Sương Giáng đưa tay, hơi hệt bắt.

"Ảnh người chụp rất đẹp a, ta rất thích." Người mở miệng chính là nữ sinh họ Lạc bên cạnh Từ Sương Giáng. Nàng ôn nhu cười.

"Vị này là..." Phiền Tiểu Thử nhìn Từ Sương Giáng, hỏi.

"Nàng tên là Lạc Thu Phân, là người rất quan trọng của ta." Lúc Từ Sương Giáng nói đến đây, âm thanh rất dịu dàng, đến nỗi khiến Phiền Tiểu Thử cũng dâng lên cảm giác hâm mộ đối với Lạc Thu Phân này.

Còn đây là giết chết mưu đồ từ trong trứng.

(_) người cũng được Đại Hàn đối xử ôn nhu mà!

"Xin chào, ta là Lạc Thu Phân."

Lạc Thu Phân? Tên này Phiền Tiểu Thử có nghe qua.

"A! Chính là minh họa gia sao? Chính là người vẽ tranh rất rất đẹp." Phiền Tiểu Thử kinh hỉ.

"A! Người nói vậy ta sẽ xấu hổ đó." Đối phương ôn nhu cười.

Phiền Tiểu Thử vội vã nắm lấy tay Lạc Thu Phân. "Cái kia, ta luôn rất thích tranh vẽ của người!"

"Thật sao? Thật khéo léo, ta cũng rất thích ảnh chụp của người. Có cơ hội, chúng ta có thể hợp tác."

"Thật sao? Nhất ngôn vi định."

*Một lời đã định.

"Nhất ngôn vi định."

Thật sự là một người dễ nói chuyện a.

Thời gian trò chuyện không nhiều, đối phương liền vào bên trong trước. Phiền Tiểu Thử thật cao hứng. Có thể hợp tác cùng minh họa gia nàng vô cùng thích, dù sao cũng là chuyện khiến người vui vẻ.

"Thu Phân, vừa rồi người bắt tay với nàng, lâu quá nha." Giọng của Từ Sương Giáng nghe không mấy cao hứng.

"Ế? Lâu sao? Ta không cảm thấy a."

"Quá lâu..."

"Vậy, vậy sau này nắm ngắn đi một chút."

"..." Từ tiểu thư ghen.

"Ây za, chung quy không thể không bắt tay mà đúng không? Rất không lễ phép."

"... Ta cảm thấy không bắt cũng không có vấn đề gì."

"Sương Giáng

khi về ta nấu cơm cho người ăn nha? Gần đây ta mới học được một món mới ăn rất ngon."

"..."

"Thế nào?"

"...Được." Aiz! Nếu như người này có thể để nàng giấu ở nhà thì tốt rồi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đây là các vai khách mời đáp lại yêu cầu cho xuất hiện. Kế tiếp còn mấy người nữa... phỏng chừng muốn chiếm thêm một ít nội dung. o(_)o

33. Chương 33

Nhóm người kế tiếp càng khiến Phiền Tiểu Thử hoa si* mất một lúc. Bởi vì nàng quá sáng chói, nhưng không phải là hào quang của xinh đẹp, mà là hào quang của tuần tú. Tuy biết nàng là nữ sinh, nhưng vẫn không nhịn được khiến các cô gái vì nàng mà làm một chú hươu nhỏ nhảy loạn trong chốc lát.

*Thấy gái đẹp nên ngẩn ngơ:v

Lễ phục màu trắng. Nhưng không phải nữ trang, mà là một bộ tây trang vô cùng hợp với dáng người.

Mái tóc hơi dài có chút xoăn, là loại xoăn tự nhiên.

Người này tuổi còn khá trẻ, rất được người ưa thích, kế toán - Tô Thiển.

Bất quá Phiền Tiểu Thử không biết nhiều về nàng. Nhưng người bên cạnh nàng thì lại khá rõ.

Học cùng cấp với nàng, hệ chính trị - Lạc Hà, đồng thời còn từng một lần làm hội trưởng hội học sinh của học viên Anh Đào.

Tuy Phiền Tiểu Thử chưa lần nào tiến vào hội học sinh, nhưng dựa trên những lần tham gia đại hội thể dục thể thao, có từng hợp tác cùng Lạc Hà, cho nên xem như có quen biết. Hôm nay có thể nhìn thấy nàng ở đây, Phiền Tiểu Thử rất cao hứng.

Chỉ là nàng không ngờ, Lạc Hà vậy mà lại đi cùng Tô Thiển. Các nàng quen nhau sao? Nhưng mà ngẫm lại cũng thấy đúng, trước đây Tô Thiển từng là thành viên của hội học sinh, nếu đã từng làm việc cùng nhau, có biết nhau cũng không có gì kỳ quái... nhưng mà làm bạn đồng hành thì...

Điểm đó Phiền Tiểu Thử vẫn chưa rõ.

Bản thân Tô Thiển có một loại hào quang rất mạnh. Nàng vừa xuất hiện đã hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người.

Mà cũng đúng, ở trường hợp này, con gái ăn mặc giống như Tô Thiển... dù sao cũng rất ít. Căn bản là không có nhỉ?

Tạo hình của Lạc Hà khá đáng yêu và thoải mái, đứng bên cạnh Tô Thiển, thật có một loại cảm giác trai tài gái sắc.

Chỉ là... Tô Thiển, rõ ràng là nữ sinh.

Phiền Tiểu Thử cảm thấy mình nhất định đã điên rồi, lẽ nào nàng thật sự là đồng tính nhưng hai mươi mấy năm nay lại không biết? Tại sao lúc này nàng thấy từng đôi đi vào đây, đều giống Les? Đều có quan hệ mờ ám?

Ừm... quả thật bạn của Đại Hàn toàn cong veo o()o

Phiền Tiểu Thử tự mình chán ghét bản thân. Nàng thậm chí còn cảm thấy, bản thân YY* các mỹ nữ đến đây, là một loại không tôn trọng.

*Huyền

Cho nên lúc này, Phiền Tiểu Thử chuẩn mắt. Nàng chuẩn tới góc phòng, uống nước trái cây cùng Bạch Lam.

"Không phải người đang làm việc sao? Không đi tiếp đãi khách, chạy đến chỗ ta... không sợ bị mèo chiêu tài của người trừ lương?" Bạch Lam vẫn là bộ dạng kia, tâm tình không thể nói là tốt cũng không thể nói là xấu, đang cầm ly nước trái cây vênh vênh tự đắc uống.

Phiền Tiểu Thử đang cầm ly nước trái cây, vừa uống vừa nói: "Chẳng lẽ ta không thể nghỉ ngơi một lát sao?" Khẩu khí nghe như sắp chết.

"..." Bạch Lam có chút buồn rầu nhìn Phiền Tiểu Thử. "Người làm sao vậy? Nửa chết nửa sống."

"Bởi vì ta đói bụng." Lấy một cái cơ cấu huyết đến nỗi người tự nói ra câu này cũng muốn tự tát chính mình.

"Không có ai cấm người ăn. Đã đói bụng thì kiếm gì ăn đi." Bạch Lam muốn xem thường.

"Ta đang ăn nha." Phiền Tiểu Thử tiếp tục uống nước trái cây, ánh mắt nhìn về phía Mạc Ảnh Hàn.

"..." Lẽ nào lúc người đói bụng, thì dựa vào nước trái cây để sống qua ngày?

Bạch Lam vẫn giữ việc hành động như Phiền Tiểu Thử, nên nàng cũng nghiêng đầu, hướng về nơi tầm nhìn Phiền Tiểu Thử đưa đến.

Mạc Ảnh Hàn đã nói chuyện với Tô Thiên xong, đang tiếp đãi người khách khác. Bất quá người khách này khác với những người trước, là một người con trai.

Được rồi, phải thừa nhận là vấn đề này vô cùng gốc. Tuy rằng khách đến hội trường rất nhiều, nhưng thật ra cũng có hai loại người, nam giới và nữ giới. Đương nhiên trong hội trường không có thể nào chỉ có nữ tham gia, cho nên gặp phải vị khách là nam giới cũng là chuyện bình thường giống như con người có tam cấp*.

*Con người ai cũng có ba thứ gấp gáp, nó đến thì không thể nhịn được.

Như đại tiểu tiện và đánh rắm -- xem thêm giải nghĩa ở đây: baike.baidu.com/subview/22368/5263634.htm

Cho nên tình huống này căn bản không có vấn đề gì, vấn đề duy nhất là ở chỗ... Mạc Ảnh Hàn đang nói chuyện cùng hắn.

Nhưng dù sao, trò chuyện cũng không có gì không đúng. Người đã đến, thân là chủ, đương nhiên người phải nói chuyện vài câu với đối phương mới không thất lễ đúng không?

Vì vậy, không cách nào tìm được một cái cớ để chối bỏ, sở dĩ Bạch Lam lại chú ý người con trai này thật ra là bởi vì, biểu tình hiện tại của Phiền Tiểu Thử rất không bình thường.

Cứ nhìn chăm chăm đối phương như vậy —— chính là người con trai kia, biểu tình này sẽ khiến người khác sản sinh ra rất nhiều hiểu lầm, một là, Phiền Tiểu Thử đang thăm mền người con trai này, cho nên khi thấy hắn nói chuyện cùng người con gái khác liền thấy rất mất hứng. Hoặc là, người con trai này có thể là bạn trai cũ của Phiền Tiểu Thử, đã chia tay, cho nên hiện tại Phiền Tiểu Thử nhìn thấy hắn liền vô cùng mất hứng. Thế nhưng Bạch Lam biết, Phiền Tiểu Thử không nghiêng về bất cứ lý luận nào ở trên.

"Hâm mộ, đồ kị à?" Bạch Lam lo lắng, mở miệng đổ dầu vào lửa.

"Quái, ta không có biết người đó, tại sao ta lại hâm mộ mèo chiêu tài? Ta tuyệt nhiên không thích người đó nha? Sao lại nói là đồ kị." Có người thốt lên lời nói dối, da mặt dày đúng là dày như thế.

Bạch Lam thiếu chút nữa dùng sức tát tới.

Ta nói a, chúng ta quen biết lâu như vậy rồi, còn nói dối trước mặt ta không cảm thấy thất đức hả?

"Người định cứ như vậy giả bộ gốc nữa sao?"

"?" Phiền Tiểu Thử lộ ra bộ dáng thiên niên gốc.

Bạch Lam hận không thể cứ như vậy tát một cái vào đầu Phiền Tiểu Thử.

"Mạc Ảnh Hàn và người con trai đó đứng chung với nhau thật xứng đôi. Trai tài gái sắc." Nhưng Bạch Lam không đánh, chỉ thông thả nói như vậy.

Nhưng Phiền Tiểu Thử lại vì câu này mà nổi giận, đứng bật dậy, hét lên: "Xứng chỗ nào?! Một chút cũng không xứng!" Hành động của nàng rước tới không ít sự chú ý của những người trong hội trường.

"Người nóng cái gì, chuyện của người khác, liên quan gì tới ngươi?" Bạch Lam lạnh lùng nói như vậy, bị người khác nhìn chăm chú, đem toàn bộ ánh mắt của họ biến thành ánh mắt sùng bái, hoàn toàn không bị áp lực.

"..." Phiền Tiểu Thử nghẹn lời.

"..."

"Chỉ là ta thấy một con khủng long, cho nên khó chịu." Nàng nói.

"Khủng long đâu, tới được đây, đa số không thể nào là khủng long." Bạch Lam nói, lời nàng nói đều là sự thật.

"Nhưng mà ta vẫn cảm thấy không xứng!" Phiền Tiểu Thử hậm hực.

"... Xì, không xứng thì không xứng, nhưng cũng không phải việc ngươi có thể quyết định, ngươi tức giận làm gì?" Liếc mắt.

"Là chuyện của ta." Quay đầu, tiếp tục nhìn đôi nam nữ ngoài cửa.

Nếu như, nàng là con trai, hoặc là, Mạc Ảnh Hàn không phải là con gái, thì tốt rồi.

Phiền Tiểu Thử nhìn Mạc Ảnh Hàn đứng ngoài cửa, đột nhiên buồn bã nghĩ.

"Thích Mạc Ảnh Hàn đứng không?" Đột nhiên Bạch Lam nói như vậy.

Hừ!

"Đương nhiên thích nha, người ta thích cũng khá nhiều." Ngậy ngốc đáp.

"Phiền Tiểu Thử... người cứ tiếp tục giả ngu đi, nếu như người thấy làm vậy sẽ có kết quả, thì cứ giả ngu đi."

"Có rất nhiều việc, dù người đã hiểu rõ, nhưng cũng không có ít gì đúng không?" Đột nhiên Phiền Tiểu Thử nói như vậy, nàng nhìn Mạc Ảnh Hàn, lời nói có chút thương cảm. Nàng rất ít khi thương cảm, nàng luôn tràn đầy hy vọng với mọi chuyện, chỉ khi nàng cảm thấy thật sự vô vọng, mới có thể trở nên thương cảm.

Đột nhiên Bạch Lam nổi giận. Nàng rất muốn nói gì, nhưng phát hiện bản thân lại không có lời nào có thể phản bác. Dù sao lời Phiền Tiểu Thử nói, cũng là sự thật, nhưng nàng vẫn tức giận, không hiểu tại sao, chỉ đột nhiên. "Nhưng người cứ cố gắng giả tạo như thế, có thể giải quyết được gì?" Nàng nói, dửng dưng một chút. "... Ít nhất là ta sẽ không ghét bỏ người."

Phiền Tiểu Thử vì lời này, mà cả người chấn động như bị Thiên Lô đánh trúng.

"Ngay cả người khác người cũng không lừa được, vậy mà lại vọng tưởng lừa dối được chính mình sao? Phiền Tiểu Thử." Nàng thừa nhận, vừa nghĩ đến đứa bạn của mình lại nói nàng đem lòng thích một người con gái, thật có chút khiếp sợ, nhưng dù sao đó cũng không phải là chuyện không thể chấp nhận, trái ngược với chuyện này, điều nàng không nhìn thấy hy vọng nhất, chính là Phiền Tiểu Thử của hiện tại.

Vọng tưởng giả ngốc, cái gì cũng không biết cái gì cũng không dối mặt, Phiền Tiểu Thử.

Phiền Tiểu Thử hung hăng uống cạn ly nước trong tay, đột nhiên buông mạnh xuống, chạy vọt ra cửa.

"Tiểu Thử?" Bạch Lam đột nhiên cảm thấy lạ, vừa chuyển đầu. Lại nhìn thấy Mạc Ảnh Hàn bị người con trai kia kéo tay.

Nàng đưa mắt đến bên kia, chỉ thấy Phiền Tiểu Thử gấp rút chạy đến, vội vội vàng vàng ngăn cản người con trai kia nắm lấy tay Mạc Ảnh Hàn. Dường như đang tranh cãi cái gì đó. Dường như Mạc Ảnh Hàn có chút tức giận, cau mày, sau đó nàng mở miệng, dường như muốn quát Phiền Tiểu Thử dừng lại, nàng cũng đã mở miệng, nhưng về phần nàng nói gì, Bạch Lam không nghe được, lại thấy Phiền Tiểu Thử kéo Mạc Ảnh Hàn rời đi, để lại người con trai, về mặt không muốn đứng ở đây nữa.

Bất chợt Bạch Lam cảm thấy tất cả mọi chuyện đều thông suốt, sự hậm hực ban đầu cũng vì vậy mà biến mất. Bạn của mình có thể đạt được hạnh phúc đương nhiên là chuyện nàng vẫn luôn hy vọng. Nhưng rồi đột nhiên lại cảm thấy, thứ gì đó nguyên bản là của mình, vậy mà bỗng chốc biến mất, như trở thành của người khác, loại cảm giác này, có chút cô đơn, có chút khó chịu.

Bạch Lam cảm khái: Ai nói chỉ có ái tính mới làm người khác biết ghen tuông? Chỉ cần tình cảm đủ sâu, tình thân, tình bạn cũng sẽ như vậy a.

Hội trường vẫn náo nhiệt, dù cho Mạc Ảnh Hàn có bị Phiền Tiểu Thử kéo đi, tân khách vẫn không ngừng đến, Mạc Thanh Hàn thay thế Mạc Ảnh Hàn ra tiếp đón.

Lần này không chỉ Mạc Thanh Hàn đi tiếp đón khách, ngay cả người của Bốn gia cũng giúp một tay, Tô Thiển vừa vào hội trường, thì thấy có người đến, vì vậy liền mang Lạc Hà theo, cùng nhau ra đó.

Vừa đến là một người con gái mang theo sự ớn trọng, nụ cười diễm đạm, bên cạnh nàng là một người ăn mặc chỉnh tề, nhưng biểu tình lại không được tốt.

Sơ gia, nguyên bản địa vị ngang hàng với Bốn gia, lại bởi vì trụ cột của Sơ gia là Sơ Đỉnh Văn qua đời mà trở nên suy yếu. Sau đó lại được Bốn gia giúp đỡ, hôm nay con gái của Sơ Đỉnh Văn - Sơ Đông chính thức tiếp quản gia tộc, đang ở đà không ngừng hưng thịnh.

Mục Thu, hôm nay vừa chính thức thay thế cho muội muội của mình, trở thành người quản lý mới của Sơ Đông.

”Tại sao giờ này mới đến?” Một thân tây trang trắng sáng, Tô Thiên đi đến, gương mặt tuấn tú dẫn ra nụ cười nhàn nhạt, nhìn Mục Thu vừa mới bước vào, mở miệng hỏi.

”Sơ gia có một số việc, nên phải nán lại.” Mục Thu cười nhạt, xoay người gạt nhẹ đầu với những người của Bốn gia ra tiếp đón các nàng.

Ánh mắt đảo quanh một vòng, liền phát hiện điều gì, vì vậy cười, nói với Mạc Thanh Hàn: ”Tại sao hôm nay không thấy người chủ sự đâu?”

”Tỷ của ta cũng đúng lúc có việc, chờ một chút sẽ đến.” Mạc Thanh Hàn đáp.

Mục Thu không trả lời, bày tỏ ý đã hiểu.

Tang Linh rất quan tâm Sơ Đông, hỏi một vài việc trên phương diện học hành.

”Vừa đến trường, vừa làm việc, có phải rất khổ cực không?” Nàng cười dịu dàng, hỏi cũng dịu dàng.

”Sớm đã thành thói quen, có gì khổ cực hay không khổ cực.” Sơ Đông vừa đáp, liền để lộ tuổi tác thật của mình, tuy gương mặt nhìn sơ qua vô cùng trưởng thành và chững chạc, nhưng vừa nghe thấy giọng liền biết, kỳ thực nàng còn là vị thành niên. Giọng điệu còn mang theo một ít ngây ngô là điều khó tránh khỏi.

Mục Thu chau đầu, vị tiểu thư này, lại đang ngạo kiều sao? o()o

Bởi vì đã có một thời gian không gặp, nên có rất nhiều điều muốn nói, nhưng đứng ngoài cửa mà nói chuyện thì thật đáng chú ý, vài người vì vậy mà đi vào góc, tìm chỗ để ngồi. Trò chuyện với nhau một vài chuyện nghiêm túc hoặc một vài chuyện không quan trọng.

Các nàng đều tự mình bề bộn nhiều việc, những lúc có thể cùng nhau tụ họp như vậy, rất khó có được. Mặc dù không phải là thân quen, nhưng cũng không có nhiều khoảng cách, không gì trở ngại các nàng trò chuyện với nhau.

34. Chương 34

Mạc Ảnh Hàn tức giận. Từ lúc Phiên Tiểu Thử vô duyên vô cớ mất tích rồi lại đột nhiên xuất hiện, nàng đã có chút tức giận.

Cho dù là ai, đang nói chuyện lại bất thành linh bị người khác lôi đi đều sẽ thấy tức giận. Mạc Ảnh Hàn lại là một người chú trọng lễ tiết tới cảnh giới cổ hũ, đương nhiên càng tức giận. Nhất là người này, lại là người mà Mạc Ảnh Hàn thích, ách... phải nói là Đã từng thích. Tuy giữa nàng và người đó, tối đa cũng chỉ là trò chuyện vài câu.

Cổ Thần là bạn học cùng đại học với Mạc Ảnh Hàn, hai người đều xuất thân trong giới thương mại, cho nên có biết nhau.

Lúc ở đại học. Kỳ thực Cổ Thần cũng không phải là nhân vật nổi bật gì, cũng rất ít tham dự các hoạt động trường tổ chức, thậm chí cũng không tham gia xã đoàn nào, luôn một mình, lãnh lãnh đạm đạm, không hay nói nhiều, ở cùng một lớp với Mạc Ảnh Hàn. Bởi vì Mạc Ảnh Hàn và Cổ Thần đều thuộc loại hình không thể nào nói chuyện, cho nên hai người cũng không giao tiếp với nhau nhiều. Nhưng kỳ thực, có một thời gian, Mạc Ảnh Hàn có chút động tâm với Cổ Thần, hoặc là chưa đến mức động tâm, chỉ là sẽ hữu ý vô ý chú ý đến người con trai có vài phần giống bản thân, không thích náo nhiệt, không tham gia các hoạt động, thậm chí cũng không biết làm sao để nói chuyện.

Sau đó một buổi sáng sớm ánh ban mai tươi sáng, hai người lần đầu tiên lướt qua nhau, tuy rằng chỉ lướt qua nhau trong một cái chớp mắt.

Nhưng tình cảnh người nam sinh đậm nhạt cười với nàng, lại khắc sâu vào lòng Mạc Ảnh Hàn, lúc đó, Mạc Ảnh Hàn thậm chí còn đặt quyết tâm kết hôn, hoặc là, nàng có thể sẽ không nói bất cứ lời yêu đương nào với người nam sinh này, để ít nhất hai người còn có thể trở thành bạn bè của nhau.

Chỉ tiếc ý niệm này bị bóp chết ngay từ trong nôi, bị một người tên là Khúc Tĩnh học tử bóp chết ngay từ trong nôi.

Có lẽ tình cách của hai người đều rất lạnh lùng nên đã được định trước là không có cách nào có thể ở bên nhau, cuối cùng người có thể sánh vai cùng Cổ Thần, là một người luôn sôi động, cởi mở được nhiều người hoan nghênh — học tử Khúc Tĩnh.

Mạc Ảnh Hàn không nghĩ sẽ tranh giành, tuy rằng lúc đó, nàng thật sự rất buồn.

Rồi sau đó thời gian trôi qua rất nhanh, dựa theo tính cách của Mạc Ảnh Hàn, nàng không còn quan tâm đến mối tình giữa người nam sinh lãnh đạm cùng người nữ sinh sôi động kia, thậm chí thoát thì nhiều năm đã trôi qua như vậy.

Mà lần này sở dĩ gặp lại nhau, có lẽ bởi vì duyên cớ hai nhà có lần hợp tác đầu tiên. Gặp lại trong tình huống như vậy, có chút ngoài dự liệu của Mạc Ảnh Hàn, nhưng cũng hợp lý, dù sao hai nhà đều ở trong giới thương mại, hợp tác, cạnh tranh, đơn giản cũng chỉ là những thứ này mà thôi.

Mạc Ảnh Hàn không phải là loại người lưu luyến quá khứ mà không thể bước tiếp về phía trước, cho nên 'đã từng thích' vĩnh viễn cũng chỉ là 'đã từng', nhưng dù có là quá khứ, Mạc Ảnh Hàn cũng không thích trong lúc đang nói chuyện lại bị người khác đột nhiên kéo đi.

Nhất là bị Phiền Tiểu Thử kéo đi.

Thấy phân biệt đối xử chưa (_)

Củ khoai lang này gần đây xảy ra chuyện gì? Là không muốn sống nữa sao?

Một người con gái có giáo dục, là không thể tỏ thái độ giận dữ trước mặt mọi người, cho nên... Mạc Ảnh Hàn đợi đến được chỗ không có ai, rồi mới bắt đầu tính sổ sau.

"Phiền Tiểu Thử đầu óc của người làm sao vậy?! Nổi cơn điên gì?!" Mạc tiểu thư rất tức giận. Nàng vùng khỏi tay Phiền Tiểu Thử, đứng tại chỗ hé ra gương mặt lạnh lùng lớn tiếng chất vấn.

Lúc trước cũng đã nói qua, Mạc Ảnh Hàn trời sinh gương mặt tê liệt, hầu như ngay cả tức giận cũng không có biểu tình gì, cho nên gần đây có thể thường thấy Mạc Ảnh Hàn lộ ra những biểu tình khác với thường ngày, thật đúng là hiếm có, củ khoai lang quả nhiên lợi hại.

"Ta không có điên." Bị vùng thoát khỏi tay, Phiền Tiểu Thử cúi đầu không dám nhìn Mạc Ảnh Hàn, chậm chậm đáp lại.

"Không có điên người kéo ta đến đây làm gì? Trong lúc như thế, lại làm ra chuyện này, có bao nhiêu thất lễ, đừng nói với ta người cái gì cũng không biết."

"Ta chỉ không muốn người nói chuyện với hấn."

"Hấn? Cổ Thần?" Mạc Ảnh Hàn có chút kinh ngạc. "Chuyện này liên quan gì tới Cổ Thần?!"

"..." Cổ Thần Cổ Thần, người đem tên người ta nhớ rõ ràng như vậy, có cần phải thế không. "Liên quan." Phiền Tiểu Thử tức tối trả lời.

"..." Cái này Mạc Ảnh Hàn không biết nên nói gì. "Vậy người nói xem có quan hệ gì."

"Mèo chiêu tài!" Phiền Tiểu Thử đột nhiên ngẩng đầu, trừng mắt to đến nỗi có thể nói như hai chiếc chuông đồng, lớn tiếng gọi Mạc Ảnh Hàn.

Mạc Ảnh Hàn bị cử động bất thành linh này làm cho có chút kinh sợ. Nhất thời đứng sững tại chỗ, không nói lời nào, cứ như vậy nhìn Phiền Tiểu Thử, nhìn gương mặt nghẹn đến đỏ hoe của đối phương, nhìn về mặt giống như muốn chết mất, nhìn đối phương cứ như vậy trừng mắt với mình.

Củ khoai lang này đột nhiên làm sao vậy? Khác thường như thế? Nhưng dù sao nàng vẫn còn chút bất mãn, vì vậy nàng bắt đầu từ từ, từ từ nhăn mày lại.

"Mặc kệ thế nào, chuyện này ta không hy vọng sau này sẽ lại xảy ra." Vì vậy nàng nói như thế.

"Ta có lời muốn nói với người, mèo chiêu tài!" Phiền Tiểu Thử lại đáp phi sở vấn*, hoặc là nói, nàng căn bản không đem lời vừa rồi Mạc Ảnh Hàn nói ghi tạc vào lòng mình. Nàng nói câu này, giống như đang lằm bằm.

*Hỏi một đằng trả lời một nẻo

"Bây giờ không có thời gian, chuyện gì cũng được, lát nữa rồi nói." Không biết tại sao, trực giác của Mạc Ảnh Hàn mách bảo rằng lời Phiền Tiểu Thử muốn nói vô cùng quan trọng, nhưng mà bản năng của nàng, lại rất không muốn nghe.

"Không được!" Phiền Tiểu Thử lại đưa tay kéo lấy Mạc Ảnh Hàn muốn rời đi, như rút cuộc đã hạ quyết tâm, lớn tiếng nói: "Hiện tại ta sẽ nói! Phải nói ngay bây giờ!" Người bình thường khi có chuyện gì đó muốn nói, nếu như không có dũng khí thì sẽ càng lớn tiếng nói ra, như chỉ cần đem giọng nói của mình đề cao lên một chút, thì cái gọi là dũng khí sẽ chạy đến nhiều một chút, ngược lại, càng tự tin với lời mình sắp nói, thì sẽ càng bình tĩnh tự nhiên.

Chuyện mà Phiền Tiểu Thử sắp nói ra khỏi miệng kỳ thật làm nàng rất sợ, sợ rất nhiều thứ. Cho nên hiện tại giọng nói của nàng được đề cao lên rất nhiều, mà dường như chính nàng cũng không phát hiện.

Nói lớn tiếng rất dễ khiến người khác chú ý, giống như hiện tại, Mạc Ảnh Hàn liền dừng bước, quay đầu nhìn Phiền Tiểu Thử, kinh ngạc, không hề động.

"Phiền Tiểu Thử?"

"Hiện tại ta sẽ nói, nhất định phải nói." Phiền Tiểu Thử nói.

Có chút bất đắc dĩ. Bất đắc dĩ bởi vì Mạc Ảnh Hàn không muốn nghe nàng nói tiếp, nàng cần phải cự tuyệt, lý trí cũng nói nàng nên cự tuyệt, nhưng nàng lại phát hiện mình không thể cự tuyệt.

Nàng không biết tại sao bản thân lại không cự tuyệt được yêu cầu của Phiền Tiểu Thử. Tuy nàng có thể nghĩ đến vô số lý do để cự tuyệt, vậy mà vẫn không làm được.

Cho nên nàng có chút bất đắc dĩ. Nàng gần như thở dài một hơi, tuy rằng rất nhẹ rất nhẹ.

"... Vậy người nói đi, ta nghe." Cuối cùng, nàng nói như vậy.

Rất nhiều việc, trốn tránh không phải là cách để giải quyết vấn đề, từ trước đến nay Mạc Ảnh Hàn cũng không thích trốn tránh. Cho dù việc đó không có cách nào có thể giải quyết, nàng cũng không thích trốn tránh. Cho nên cùng lúc nói ra câu kia, nàng đã quyết định mình phải đối mặt.

Phiền Tiểu Thử hít một hơi thật sâu thật sâu.

"Mạc Ảnh Hàn." Nàng rất trịnh trọng rất trịnh trọng gọi tên Mạc Ảnh Hàn. Nhẹ nhàng dừng lại, rồi mở miệng: "Ta không thích người ở cùng người nam sinh đó, ta cũng không thích người ở cùng các nam sinh khác." Nàng nói như vậy.

"..." Mạc Ảnh Hàn gần như sắp thốt ra câu hỏi tại sao. Nhưng mà nàng không có mở miệng, bởi vì nàng biết, bản thân không cần phải nói, Phiền Tiểu Thử rất nhanh sẽ cho nàng biết nguyên nhân.

"Mạc Ảnh Hàn, ta muốn nhìn thấy người, ta muốn cùng người nói chuyện, ta cũng muốn người nhìn ta, muốn người nói chuyện cùng ta. Bởi vì Mạc Ảnh Hàn... ta phát hiện... ta phát hiện, ta... ta..." Khẩu khí kia phỏng chừng còn chưa đủ sâu, dũng khí của Phiền Tiểu Thử không có tụ tập lại, nàng bị những lời này làm cho nghẹn, không thể nói tiếp được.

"..." Mạc Ảnh Hàn an tĩnh chờ, câu kế tiếp sau chữ 'ta' kia rất quan trọng, nàng có thể cảm giác được.

Bóng đèn* rất đáng ghét, nhất là ở thời khắc then chốt đột nhiên xuất hiện cho nên bóng đèn càng thêm đáng ghét.

*Nói mấy đứa cản trở a.k.a Kỳ đà

Cho nên trợ thủ Tiểu Dương vô cùng không hy vọng bản thân sẽ trở thành một bóng đèn đáng ghét, nhưng mà đôi khi, làm bóng đèn bản thân cũng rất bất đắc dĩ a, bản thân không có cách nào khác a.

"Bà chủ..." Tuy việc ở thời khắc máu chốt quấy rối người ta sẽ bị sét đánh, nhưng mà nàng đã đứng đợi một lúc rồi, thật sự không thể đợi nữa. Vì vậy nàng vạn phần, thập phần, mười vạn phần thống khổ mở miệng nói: "Bà chủ, toàn bộ tân khách đã đến đông đủ, cũng đã quá thời gian, mọi người đã đẩy bánh kem lên, khánh chúc chính thức bắt đầu rồi."

Mạc Ảnh Hàn cả kinh, lập tức như bị điện giật quay phắt đầu lại, nàng giống như có chút bối rối, tuy sự bối rối đó không hiện ra rõ ràng." Ta biết rồi, lập tức đến." Nàng quay đầu lại, nói như vậy, sau đó lại rất nhanh xoay người nhìn Phiền Tiểu Thử nói: "Người thế nào?"

... TAT

Phiền Tiểu Thử đã hoàn toàn mất hết dũng khí để tiếp tục rồi.

"Không có gì... cái kia, nếu bánh kem cũng đã đẩy lên rồi, vậy, vậy có lẽ đến khánh chúc đi." Phiền Tiểu Thử hận không thể lập tức chết đi.

~(3_3)

~"... Hai hàng chân mày Mạc Ảnh Hàn chau a chau, rất nhanh lại giãn ra. "Cũng được." Nàng chỉ nói hai chữ, liền xoay người gật đầu với Tiểu Dương, ý bảo có thể đi.

Phiền Tiểu Thử nhìn bóng lưng Mạc Ảnh Hàn, khinh bỉ bản thân vô cùng.

Vô dụng a vô dụng! Phiền Tiểu Thử người tại sao lại vô dụng như thế a vô dụng như thế! Bình thường mỗi ngày đều đem chữ "Yêu" móc ở miệng, nói những lời vô nghĩa vô ích, thế nào đến lúc máu chốt, ngay cả một chữ cũng không nói ra được?!

Chữ "Yêu" đâu? Chữ "Thích" đâu?! Chạy đâu hết rồi? Chạy đi đâu rồi?!

Phiền Tiểu Thử sao người không nhảy xuống sông Trường Giang đi?! TAT

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Bởi vì mỗi Bồn gần đây luôn làm bóng đèn, làm đến mức bực, cho nên không muốn để cho ai đó thuận lợi như vậy! Tiếp tục chịu đựng đi củ khoai lang! _-|||

35. Chương 35

"Vô dụng!" Bạch Lam khinh bỉ nói.

~(3_3)

~Phiền Tiểu Thử rơi nước mắt lã chã.

"Câu 'ta thích người' khó khăn tới thế sao? Bắt lực!" Bạch Lam tiếp tục khinh bỉ.

"Bày tỏ với người khác là việc không dễ dàng nha." Phiền Tiểu Thử vì chính mình biện bạch một câu.

"Có gì không dễ dàng? Mỗi ngày trên thế giới có biết bao nhiêu người đang tỏ tình, sao bọn họ không cảm thấy không dễ dàng, mà người lại không dễ dàng?!" Bạch Lam tiếp tục khinh bỉ.

Phiền Tiểu Thử nội ngư đầy mặt nhìn Bạch Lam, lại nội ngư đầy mặt nhìn Mạc Ảnh Hàn đứng trên sân khấu. Tiếp tục nội ngư đầy mặt nói: "Nhưng mà... các nàng không có tỏ tình với một người cơ mặt bị tê liệt, nhất là người cơ mặt tê liệt này lại cùng giới tính với mình."

~"... Bạch Lam không nói gì.

Bài toán quá khó, thất bại một lần thật ra cũng không sao.

"Không sao, bước đầu có gặp mẹ của 'thành công' cũng không sao." Nàng nói như vậy.

~(3_3)

~"Khi nào ta mới có thể cáo biệt mẹ mà gặp được 'thành công' đây?" Củ khoai lang hình bàn trà* nói như vậy.

* tạm thời không biết là dạng như thế nào o()o

Chuyện chưa thành công.

Phiền Tiểu Thử tiếp tục cố gắng.

Dựa theo biểu hiện của Mạc Ảnh Hàn, Phiền Tiểu Thử cảm thấy nàng thật sự muốn nghe tiếp nội dung phía sau. Đương nhiên Phiền Tiểu Thử cũng vô cùng hy vọng mình có thể nói nó ra, chỉ là bây giờ nàng nhất thời không tìm được cơ hội nào để có thể tiếp tục nói.

Nhưng cơ hội phải tìm kiếm và nắm chắc.

Cho nên Phiền Tiểu Thử cẩn thận tìm cơ hội.

Trong tiệc rượu nhiều người lăm, cơ hội không có.

Nhưng mà không sao, nếu trong tiệc rượu không có, vậy có thể đợi đến sau đó mà!

Nhưng mà sau buổi tiệc, tài xế xe, Mạc Ảnh Hàn, Mạc Thanh Hàn, Cố Tiểu Mãn và còn mình nữa, tổng cộng là năm người.

...

Không có... cơ hội nói a.

Vậy đợi đến tối, đợi đến tối, mình dám ở lại phòng của Mạc Ảnh Hàn, không phải là có cơ hội sao?

Ngẫm lại, dù sao cơ hội để mình và mèo chiêu tài ở cùng nhau luôn có rất nhiều, cho nên chỉ cần đợi là không có vấn đề gì, hoàn toàn không cần lo lắng.

Phiền Tiểu Thử cảm thấy hết thấy đều có hy vọng, chỉ cần nàng kiên trì đợi, vì vậy rốt cuộc nàng cũng thật vất vả chờ đến khi tất cả mọi người đều trở về phòng ngủ.

"Ế? Tiểu Thử hôm nay làm sao vậy? Vậy mà lại không có dính lấy Đại Hàn." Về mặt Cố Tiểu Mãn vô cùng kinh ngạc nhìn Phiền Tiểu Thử đang chuẩn bị về phòng của mình, khó hiểu hỏi.

"... A, ừ, ừ! Bởi vì hôm nay khá mệt, khá mệt mỗi a ha ha ha..." Đứng trước cửa phòng mình, Phiền Tiểu Thử ngượng ngùng cười đáp.

Nhưng kỳ thực lòng nàng rất muốn khóc.

Dựa theo lộ trình mình đặt ra khi nãy, dựa theo lộ trình mỗi ngày đều thực hiện, đáng lẽ bây giờ mình phải ở trong phòng Mạc Ảnh Hàn, quần lấy mèo chiêu tài và nói muốn ngủ cùng nàng đúng không?

Tại sao bây giờ lại thành thật như thế, nghiêm trang như thế quay về phòng của mình a a! Còn căn phòng này, cả tuần cũng chưa ngủ quá hai lần! Hôm nay rốt cuộc xảy ra cái chuyện kỳ dị gì a a! Chết tiệt!

Vừa không ngừng kêu rên trong lòng, vừa lộ ra nụ cười cứng ngắc đến khiến người khác cũng phát sợ, Phiền Tiểu Thử chậm chậm chậm chậm đi vào phòng mình.

"Các người rất rảnh rỗi sao? Không ngủ?" Lúc Phiền Tiểu Thử chỉ còn một bước thì đã tiến vào phòng, Mạc Ảnh Hàn nhíu hai hàng chân mày xinh đẹp của mình, hé ra gương mặt băng sơn lạnh lẽo, từ trên cầu thang đi xuống, sau đó đứng lại, lạnh lùng mở miệng.

Giọng nói kia, Phiền Tiểu Thử vừa nghe đến cả người liền chấn động, cứng ngắc đứng tại chỗ.

Mèo chiêu tài ở ngay phía sau nàng, chỉ cần nàng chuyển đầu, là có thể nhìn thấy, có thể nhìn thấy gương mặt lạnh lùng nhưng vô cùng xinh đẹp của Mạc Ảnh Hàn, nàng thậm chí không cần quay đầu lại, cũng biết biểu tình của Mạc Ảnh Hàn lúc này.

"Không có không có, sẽ đi ngủ ngay." Phía sau là âm thanh ngượng ngùng của Cố Tiểu Mãn. Sau đó là tiếng bước chân vội vã. Cùng giọng nói thúc giục. "Tiểu Hàn nhanh lên một chút, đi vào đi... thật đáng sợ..." Kèm theo một tiếng 'sập' không được lớn.

Đó là tiếng Cố Tiểu Mãn đóng cửa phòng.

Nhưng Thiền Tiểu Thử vẫn không nghe được tiếng bước chân của Mạc Ảnh Hàn, cho nên, lúc này Mạc Ảnh Hàn, đang đứng ngay phía sau nàng.

Trời ơi!

Phiền Tiểu Thử cảm thấy cả lưng mình đều nóng hực lên.

Nhất định là Mạc Ảnh Hàn đang nhìn mình. Nhất định là vậy.

Lúc này, ở đây chỉ còn lại hai người các nàng. Thiên thời địa lợi nhân hoà, là cơ hội khó có được a!

Phiền Tiểu Thử nghe thấy tiếng tim của mình, thành thịch thành thịch kịch liệt từng tiếng từng tiếng một.

"Đát... đát... đát..." Là tiếng bước chân của Mạc Ảnh Hàn, không vội vã.

*Do không biết mang giày hay dép nên...

Muốn đến gần sao? Là đi về phía mình sao?

"Phiền Tiểu Thử, ngươi không đi ngủ?" Âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng.

"A... muốn, muốn đi ngủ." Không hiểu sao, Thiền Tiểu Thử kịch liệt khẩn trương, lòng bàn tay cũng đã ướt mồ hôi.

"Vậy sao không vào?" Một âm thanh đến gần.

"Không... muốn vào..." Nàng không dám quay đầu lại, chết tiệt hôm nay ăn trứng cái thứ gì a vậy mà không dám quay đầu lại! Cơ hội a, cái này là cơ hội a! Nắm chặt lấy nó a Thiền Tiểu Thử người ngu ngốc!

"? Giọng nói sao lại kỳ lạ như thế? Sinh bệnh rồi?" Lúc nói đến đây, Mạc Ảnh Hàn đã đến gần Thiền Tiểu Thử, đồng thời vươn tay của mình, nắm lấy cánh tay Thiền Tiểu Thử.

Phiền Tiểu Thử cứ như vậy xoay người. Đột nhiên, bốn mắt nhìn nhau.

Gương mặt xinh đẹp của Mạc Ảnh Hàn được phóng đại hiện ra trước mắt nàng.

Loại cảm giác này giống như bị sét đánh trúng, cả người đều tê dại, hít thở không thông.

Mạc Ảnh Hàn quả thật đang cau mày. Hai hàng chân mày của nàng dường như luôn luôn nhíu chặt. Nhưng Thiền Tiểu Thử chỉ vồn vện nhìn hai hàng chân mày của Mạc Ảnh Hàn, vậy mà đột nhiên lại đỏ mặt lên, ngay cả đôi tai cũng bắt đầu biến đỏ.

"Gương mặt sao lại đỏ như thế? Vừa rồi có uống rượu?"

"... Phải, phải vậy... có uống hơi nhiều." Thiền Tiểu Thử quẫn bách dị thường.

"Vậy sớm đi ngủ một chút."

"... Ừ, ừa, ta biết rồi..."

"..." Hai hàng chân mày của Mạc Ảnh Hàn giãn ra, rồi rất nhanh lại nhíu, môi khê mở, như muốn nói gì, nhưng cuối cùng cũng không thốt ra âm thanh nào. Nàng buông tay Thiền Tiểu Thử. "Vào đi, ta về phòng."

"..." Vì vậy kết quả chính là Thiền Tiểu Thử vẫn đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng Mạc Ảnh Hàn đi vào phòng.

Thượng đế a

~ người đánh xuống một luồng sét đi!

"Ngươi bị ngu à!" Bên trong điện thoại là âm thanh của Bạch Lam, nàng nghe xong quả thật không thể không nổi giận!

"Ta cũng không biết tại sao trong lúc đó lại đột nhiên bị ghen." Thiền Tiểu Thử tự mình ghét bỏ bản thân, ôm di động, nằm trên giường vẽ vòng tròn.

"Nếu đầu óc bị chập thì mau đi sửa đi a! Ngươi cho là cơ hội giống vậy như mỗi mùa hè à, nơi nào cũng có thể thấy?"

"Sửa làm sao a~~"

"Cầm búa cạy não ra mà sửa!"

"..."

~(3_3)

~ nàng đang rất nghiêm túc đó a Bạch Lam

~~"Nói một câu 'ta thích người' khó như vậy sao? Không phải chỉ cần được cho một miếng thịt, người đều kêu mấy lần sao?"

Phiền Tiểu Thử rơi lệ như thác. "Nhưng mà... cái này không giống."

"Tại sao không giống?!"

Sao có thể giống chứ này này!

"Lúc bình thường ta nói, chỉ là tùy tiện vài câu a, nhưng mà thật sự nghiêm túc nói ra thì, cảm giác hoàn toàn không giống a!"

"Có thể nào mà không giống a!"

"Chính là sẽ khấn trương a, cảm giác khấn trương như sắp chết đến nơi... người có thể cảm giác được không? Có thể cảm giác được không Tiểu Lam?!"

"..." Làm sao nàng có thể cảm giác được a tiểu thư. o()o

"..."

"Vậy người đừng nghiêm túc nói a, nói như bình thường đi."

"Sao có thể! Như vậy mèo chiêu tài sẽ không tin tưởng! Hơn nữa như vậy là không tôn trọng nàng!"

"..." Bạch Lam hết chỗ nói rồi.

Thế giới này thật rối rắm.

Phiền tiểu thử cũng hết chỗ nói rồi.

Thượng đế đang nghiêm phạt nàng trước đây nói quá nhiều lần 'ta yêu người' sao? Nàng sai rồi... sau này nàng không bao giờ tùy tiện nói như vậy nữa.

Vào một đêm như vậy, Phiền Tiểu Thử liên tục xoắn quấy.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tuy rằng ta cũng không muốn cho hai người chậm nhiệt như thế a nhưng mà đẩy nhanh mẽ Bốn làm không được.

Nữ sinh thích nữ sinh sao có thể dễ dàng như vậy a! Thoáng cái thì tiến vào các giai đoạn, không phải là rất đường đột sao? Không thể làm được a, không tuân theo định luật khoa học a.

Được rồi mẽ Bốn thừa nhận viết bách hợp mà còn ở đây nói mấy cái định luật khoa học rất là buồn cười...

Nhưng như vậy, đúng là không tuân theo định luật khoa học mà a a a a!

Cho nên, chậm nhiệt vẫn sẽ chậm nhiệt như trước... các độc giả thân yêu đừng ghét bỏ ta

~(3_3)

~ ta không vượt qua được trở ngại trong lòng mình

Đương nhiên, tiến triển của hai người họ, hôm nay sẽ có tính chất đột phá.

36. Chương 36

Cơ hội thật ra có rất nhiều! Người luôn nói mình không có cơ hội, kỳ thực đều do người không tỉ mỉ đi tìm. Đương nhiên, nếu như thật sự không tìm được, người đừng tìm nữa, bởi vì có một câu như thế này: Cơ hội là phải tự tạo ra!

Nếu không tìm được, thì tự tạo ra một cơ hội.

Không muốn tiêu cực chờ đợi nữa Phiên Tiểu Thử quyết định thực hiện lời nói trên.

Hôm nay là ngày 1 tháng 5, là ngày nghỉ cuối cùng của lễ Quốc Tế Lao Động.

zh.wikipedia.org/zh/ _ ()

Hình như còn là Tuần Lễ Vàng đó

Luôn yêu ngủ lười tỉnh như Mạc Thanh Hàn hôm nay tuyệt đối sẽ không dậy sớm, mà vẫn luôn bị Mạc Thanh Hàn đem làm gối ôm - Cố Tiểu Mãn, đương nhiên cũng sẽ vậy.

Luôn làm sinh vật đứng giờ đứng giấc đến khiến người khác cũng cảm thấy thẹn thùng - Mạc Ảnh Hàn, hôm nay tuyệt đối cũng sẽ thức sớm như thường ngày.

Vì vậy hôm nay Phiên Tiểu Thử thức sớm hơn bình thường một chút, tỉ mỉ chuẩn bị, sau đó lao nhanh xuống lầu.

Thời gian là 6:00 sáng.

Còn cách 20 phút mới đến thời gian mà mỗi ngày Mạc Ảnh Hàn xuống lầu ăn sáng.

Tới kịp tới kịp.

Phiên Tiểu Thử bình tĩnh ngồi bên bàn cơm. Lần này nàng đã nghĩ xong lời thoại nàng cần nói, tin tưởng tuyệt đối bản thân sẽ không vì nhìn thấy Mạc Ảnh Hàn mà cả một câu cũng không nói ra được.

Vì vậy nàng vô cùng kiên nhẫn chờ, nàng còn chờ đến rất hơn hờ.

Đợi đến 6:20, hầu như không sai một giây phút nào, Mạc Ảnh Hàn từ trên lầu đi xuống.

Bởi vì hôm nay đang là ngày nghỉ, Mạc Ảnh Hàn không cần phải đến công ty, cho nên ăn mặc và này nọ cũng khá tùy ý. Mạc Ảnh Hàn mặc quần áo ở nhà nhìn qua không còn cảm giác lạnh như trước, tuy rằng khối băng vẫn là khối băng, chỉ là khối băng lớn này có một khác biệt nhỏ mà thôi.

Rõ ràng Mạc Ảnh Hàn rất bất ngờ khi thấy Phiên Tiểu Thử ở dưới lầu.

”?”

”Chào buổi sáng.” Ngồi bên bàn cơm Phiên Tiểu Thử treo lên nụ cười sáng lạn mà nàng đã có từ lúc chào đời đến nay.

”...” Nụ cười đó thành công khiến gương mặt tê liệt của Mạc Ảnh Hàn giật giật. ”Chào.” Vô cùng cảm thấy ngày hôm nay sẽ quý dị không giống như bình thường, Mạc tiểu thư cẩn thận trả lời.

Mạc Ảnh Hàn sau khi xuống lầu liền an vị bên bàn ăn, cùng đợi bữa sáng của mình.

Phiên Tiểu Thử cảm thấy cơ hội không thể mất, bây giờ là lúc nói rõ ràng.

”Mèo chiêu tài.” Nàng gọi.

”Sao?” Ai đó nhướn hai hàng chân mày.

”Lời đêm qua, ta còn chưa nói xong.” Phiên Tiểu Thử nghiêm túc nói.

”Ta biết.”

”...” Bị trả lời như thế, tiếp đó cũng không biết nên nói như thế nào, thật là bực mình.

Hít sâu một hơi. ”Mèo chiêu tài, ta...”

"Tiểu thư, điểm tâm của ngài, còn có thiết quan âm* thượng đẳng ngài muốn." Sự nhanh nhẹn của nữ đầu bếp này tuyệt đối rất có năng suất làm việc, mới một lúc thôi, mà đã chuẩn bị tốt xong bưng đến điểm tâm mà Mạc Ảnh Hàn muốn.

*Tên một loại trà

"Khụ khụ khụ khụ..." Phiền Tiểu Thử thiếu chút nữa thì nói ra một hơi, bị lời của mình khiến bản thân sặc muốn chết.

"Phiền tiểu thư?! Ngươi không sao chứ?" Phỏng chừng Phiền Tiểu Thử ho khan vô cùng kịch liệt, khiến nữ đầu bếp ở bên cạnh hoảng sợ.

"Khụ khụ khụ... không sao... Khụ khụ khụ, không sao."

Mạc Ảnh Hàn đem cốc trà thiết quan âm của mình đưa đến trước mặt Phiền Tiểu Thử. "Uống nước vào." Nàng nói.

"Ách... khụ khụ khụ... ừa..." Phiền Tiểu Thử thành thành thật thật uống trà.

Buồn bực chờ người đầu bếp đi nhanh một chút.

"Tiểu thư còn gì phân phó không?" Nhưng mà người đầu bếp rất biết tận tụy với công việc, khi chưa xác định Mạc Ảnh Hàn còn có yêu cầu gì nữa hay không, thì dường như không có ý định rời đi.

"Không có." Mạc Ảnh Hàn uống trà, lạnh lùng nói.

"Vậy ta xin lui." Nữ đầu bếp cung kính trả lời.

"..." Ngươi đi nhanh một chút đi

~(3_3)

~Hiện trường một lần nữa chỉ còn lại Mạc Ảnh Hàn và Phiền Tiểu Thử.

Phiền Tiểu Thử không yên lòng nâng cốc cafe của mình lên uống, còn Mạc Ảnh Hàn thì uống thiết quan âm của nàng.

Cơ hội cơ hội! Năm lấy nhanh lên!

Tất nhiên hẳn là năm lấy nhanh lên, nhưng rõ ràng một cơ hội hiếm có như vậy xảy ra trước mặt, vậy mà Phiền Tiểu Thử lại không có động tĩnh gì.

Tại sao Phiền Tiểu Thử lại không có động tĩnh gì? Bởi vì Phiền Tiểu Thử đang ngẩn người, Phiền Tiểu Thử nhìn chằm chằm Mạc Ảnh Hàn... ách, phải nói là ngẩn người nhìn chằm chằm chiếc cốc trong tay Mạc Ảnh Hàn.

Mạc Ảnh Hàn đang uống thiết quan âm, mà Mạc Ảnh Hàn uống chính là cốc thiết quan âm kia, chính là cốc vừa rồi Phiền Tiểu Thử đã uống.

Cái này... cái này là... hình như là hôn gián tiếp nha.

Phiền Tiểu Thử vẻ mặt đần độn nghĩ như vậy.

"?" Mạc Ảnh Hàn phát hiện tầm nhìn quý dị của Phiền Tiểu Thử. Quay đầu, vẻ mặt khó chịu hỏi: "Làm sao vậy?"

"... Không có gì..." Phiền Tiểu Thử xấu hổ. Chết tiệt da mặt dày Phiền Tiểu Thử gần đây lại quá dễ xấu hổ, địa cầu sắp diệt vong rồi sao?

"?" Khó hiểu. Mạc Ảnh Hàn tiếp tục uống trà.

Mạc tiểu thư không phải không phát hiện cốc trà của mình đã bị Phiền Tiểu Thử uống qua, chỉ là nàng không có để tâm thôi. Tuy Mạc tiểu thư của chúng ta thật ra có chút khiết phích, chỉ là rất kỳ quái, với chuyện này, Mạc tiểu thư của chúng ta thật sự không để ở trong lòng.

Uống qua rồi, thì sao? Thật kỳ quái.

Vì vậy ngay lúc Phiên Tiểu Thử ngậm ngốc, kim đồng hồ từ 6:20 chạy đến 7:30.

Thời gian, trôi qua thật đúng nhanh a thật sự nhanh.

Các công nhân ở Mạc gia, đều ra ngoài làm việc, sau đó Cố Tiểu Mãn, không biết hôm nay Cố Tiểu Mãn trúng thứ tà gì, vậy mà lại kéo Mạc Thanh Hàn xuống ăn sáng.

Ta nói, bình thường chỉ cần là ngày nghỉ hay cuối tuần, không phải các người đều ngủ tới chiều mới rời giường sao, hôm nay vậy mà lại chưa tới 8 giờ đã đi xuống?! Cố ý, nhất định là cố ý!

Cực kỳ bi thương Phiên Tiểu Thử.

Cơ hội, vậy mà đã mất. Vô cùng cảm thấy chính mình có lẽ không có khả năng tỏ tình thành công, Phiên Tiểu Thử vừa ăn điểm tâm mỹ vị, vừa rơi lệ.

"Sao hôm nay sớm vậy?" Đang ăn, Mạc Ảnh Hàn lạnh lùng hỏi ra vấn đề Phiên Tiểu Thử cực kỳ muốn hỏi muốn giết người.

"Ừm, hôm nay có hẹn với bạn, phải ra ngoài ăn liên hoan. Cho nên đặc biệt thức sớm một chút." Trả lời chính là Cố Tiểu Mãn. Nàng vừa ăn chiếc bánh mì trong tay, vừa bắt đầu dĩ dầy dĩ dày Mạc Thanh Hàn còn đang tựa vào vai mình ngủ.

Phiên Tiểu Thử quỳ xuống. OTL

*Chữ O là đầu T là tay và lưng L là mông và chân... thấy chưa? Chưa thấy có thể bỏ nó vào google sẽ có hình minh họa chính xác

Phiên bản khác của emo này là orz

Buổi sáng 9:00, Cố Tiểu Mãn và Mạc Thanh Hàn đã chuẩn bị xong và đi ra ngoài. Các công nhân thì làm việc, Phiên Tiểu Thử ngồi trong phòng khách buồn chán xem TV, thuận tiện quan sát Mạc Ảnh Hàn.

Mạc Ảnh Hàn đang đọc sách, lúc nàng đọc sách thường rất chăm chú, nhẹ cúi đầu, nét mặt so với bình thường an ổn hơn rất nhiều rất nhiều.

Hình dáng đó, nhìn qua thật đẹp đẽ, nhìn qua thật khiến người khác muốn trải qua cả đời cùng nàng như thế.

Phiên Tiểu Thử mặt hướng vào TV, lé mắt nhìn Mạc Ảnh Hàn, nghĩ như vậy.

Mạc Ảnh Hàn lại đột nhiên buông cuốn sách trong tay.

"Phiên Tiểu Thử." Nàng nói.

"Có!" Vẫn len lén ngấm nhìn người khác, lại đột nhiên bị người gọi tên, củ khoai lang nào đó lập tức ngồi thẳng dậy.

"... Hiếm khi được nghỉ, người có muốn ra ngoài dạo một chút?" Mạc Ảnh Hàn không xoay qua, nhìn về phía trước nói như vậy.

"..." Cái này cái này cái này! Cái này chẳng lẽ là mèo chiêu tài mời mình sao? Cái này chẳng lẽ là hẹn hò trong truyền thuyết? Là mèo chiêu tài chủ động mời hẹn hò?

Phiên Tiểu Thử không thể tin nổi a, không thể tin nổi còn hơn việc bây giờ người nói với nàng "Người xuyên không rồi".

Không có được phản ứng của đối phương, dường như Mạc Ảnh Hàn có chút bất mãn, nhíu chặt mày sau đó lạnh lùng liếc mắt nhìn Phiên Tiểu Thử, lại xoay đi, một lần nữa nâng cuốn sách của mình lên. "Ta chỉ hỏi một chút, không muốn thì thôi."

"A a a! Không phải không phải không phải! Ta muốn đi a ta muốn đi a mèo chiêu tài!" Phiên Tiểu Thử lập tức nhảy dựng, kêu to.

"... Khỏi, ta không muốn nữa." Bằng sơn đọc sách, nói một câu không có độ ấm như vậy.

”Đừng mà đừng mà~~ nói ra phải giữ lời, tại sao có thể tùy tiện đổi ý a, đi ra ngoài đi đi ra ngoài đi đi ra ngoài đi~~” Hình dáng của Phiên Tiểu Thử như chó vẫy đuôi cầu thương xót.

Mất mặt, thật mất mặt.

Bất quá mất mặt thì mất mặt, chỉ cần có thể đi ra ngoài là tốt rồi.

Kết quả cuối cùng, thật sự đi ra ngoài.

Nữ sinh và nữ sinh đi ra ngoài đơn giản chính là mua sắm quần áo mà thôi, nhưng mà dường như Mạc Ảnh Hàn không đến tiệm quần áo, mà Phiên Tiểu Thử cái loại vắt cổ chày ra nước thế này luôn không đi làm chuyện lãng phí tiền bạc cùng tinh lực đó.

Cho nên sau khi hai người bước xuống xe, đứng trên con đường cái người tới người lui tấp nập thì mới phát hiện... mình vậy mà lại không biết muốn làm gì.

Bỉ Ngạn Nhai lúc này náo nhiệt đến ngoại trừ người ra cái gì cũng không thấy. Các cửa tiệm đều mở cửa. Nơi nơi đều là tiếng rao hàng, đầu người di chuyển liên tục.

Tất cả mỹ nữ đều chọn thời điểm này để đi ra ngoài, cho nên mỹ nữ như Mạc Ảnh Hàn vào lúc này cũng không thể đặc biệt nhìn thấy được.

Nhưng mà hai nữ sinh cứ như vậy không nhúc nhích đứng trên đường cái thật sự rất ngốc.

”Đi uống cái gì trước, nghĩ ra nên làm gì rồi tính sau.” Vì thế Mạc Ảnh Hàn nói như vậy.

”Ừa, được.”

Vì vậy hai người đi đến nhà hàng.

Đương nhiên dựa theo thói quen của Phiên Tiểu Thử, kỳ thực nàng rất muốn đến quán ăn ven đường. Nhưng nàng lại không muốn ủy khuất Mạc Ảnh Hàn phải ăn mấy loại không đảm bảo đó.

Chiết trung* một chút, liền ăn buffet, 60 đồng một người, thế là có thể ăn no đến chết, nói như thế nào cũng không cảm thấy có gì không tốt.

*Trong những ý kiến khác nhau chọn ra một ý kiến có lợi cho đôi bên

Hai người chọn một chỗ khá yên tĩnh, ngồi xuống. Đợi đến khi muốn chọn đồ ăn, Phiên Tiểu Thử sầu não.

”Cứ để túi xách như vậy, không có vấn đề gì sao?” Kỳ thực nàng đang tự lẩm bẫm, căn bản không cảm thấy gương mặt tê liệt như Mạc Ảnh Hàn sẽ trả lời nàng.

”Không sao, hôm nay không có mang theo thứ gì quan trọng, trong túi ngoại trừ tiền mặt ra không có gì cả.” Mạc băng sơn trả lời như thế.

o()o

Phiên Tiểu Thử cảm thấy, mèo chiêu tài của mình thật sự dở hơi a tại sao dở hơi như thế.

Kết quả cái thứ bên trong đều là tiền mặt, ngoại trừ tiền mặt ra cũng không có gì quan trọng cứ như thế bị ném lên ghế.

Đến khi hai vị mỹ nữ chọn đồ ăn xong quay về, thấy chiếc túi xách kia còn nằm ở chỗ cũ, đồng thời không có vết tích bị động vào, Phiên Tiểu Thử thật sự cảm khái vạn phần.

Tổ chất của người dân Bỉ Ngạn Nhai, thật sự tốt a thật sự tốt. TAT

...

”Mạc Ảnh Hàn? Không ngờ người cũng đến nhà hàng loại này.” Hai người vừa ngồi xuống, chợt nghe một giọng nói thanh thúy vang lên.

”...” Mạc Ảnh Hàn ngừng chuyển động dao nĩa trong tay.

”??” Ai vậy? Vẽ mặt Phiên Tiểu Thử vô cùng kinh ngạc cấp tốc quay đầu lại.

Khúc Tĩnh cảm giác được Mạc Ảnh Hàn không chào đón nàng, vì vậy cũng không dự định nán lại lâu, rất thức thời đưa ra câu tạm biệt.

”Tiểu học muội, rảnh rồi đến nhà của ta chơi a.” Thời thượng, kêu gọi, người nữ sinh nói như vậy.

Mạc Ảnh Hàn chẳng nói có cũng chẳng nói không, thản nhiên: ”VẬY SAU NÀY QUẬY RẦY RỒI.”

Hai người nói chuyện rất khách khí, nhìn biểu hiện, hoàn toàn không có vấn đề gì, thật giống bạn bè lâu ngày không gặp, hai người trò chuyện, Phiền Tiểu Thử ngồi bên cạnh lắng nghe nhưng nàng biết chuyện đến nhà đối phương chơi hay gì gì đó, căn bản không có khả năng.

Nhưng sự bất an trong lòng Phiền Tiểu Thử cũng không bởi vì vậy mà giảm đi.

”Ta có hẹn với bạn, đi trước.”

”Hẹn gặp lại.”

”Hẹn gặp lại.” Hành xử lễ phép, Phiền Tiểu Thử mỉm cười nói với đối phương. Đối phương lại không để ý tới, xoay người đi mất.

Thật không có lễ phép a, Phiền Tiểu Thử tức tối nghĩ.

Mạc Ảnh Hàn tựa như không bị ảnh hưởng gì, tiếp tục ăn cơm trưa. Nhưng mà sau đó, toàn bộ quá trình ăn trưa, Mạc Ảnh Hàn không hề mở miệng nói câu nào. Phiền Tiểu Thử nhịn không được không ngừng ‘ân cần thăm hỏi’ người nữ sinh đột nhiên xuất hiện kia, oán hận nàng phá hoại bầu không khí tốt đẹp của nàng và Mạc Ảnh Hàn.

May là bầu không khí này không kéo dài, đến chiều, hai người cùng đi dạo ở Cổ Trấn cuối đường Bỉ Ngạn Nhai, bầu không khí liền tốt lên. Cùng ăn mỹ thực Giang Nam, xem sân khấu kịch cổ xưa, tiếng nước chảy róc rách, còn có một cây Hương Chương cực lớn. Phiền Tiểu Thử rõ ràng cảm thấy tâm tình của Mạc Ảnh Hàn tốt lên rất nhiều.

Kỳ thực Cổ Trấn này không phải chỗ nổi danh ở Bỉ Ngạn Nhai cho lắm, cho dù là ngày lễ hay ngày nghỉ, cũng không đặc biệt nhiều người. Vì dù sao đến thị trấn cổ xưa này chỉ để ngắm nhìn Giang Nam, chi bằng đi thẳng đến Giang Nam.

Nhưng Mạc Ảnh Hàn lại rất thích nơi này, thật sự ngoài dự liệu của Phiền Tiểu Thử.

Lúc hai người trở về đã là 6:00 tối, sắc trời cũng đã ngả màu. Tuy đã gọi tài xế đến đón, nhưng Cổ Trấn không tiện lái xe vào, hai người phải đi ra ngoài.

Bước đi dưới trời hoàng hôn ở Cổ Trấn thật sự là một hình ảnh rất đẹp. Lúc sắp rời khỏi đây, xung quanh đã không có ai, Phiền Tiểu Thử kéo cánh tay Mạc Ảnh Hàn, ngừng lại.

”Mèo chiêu tài, ta cảm thấy học tỷ của ngươi rất nguy hiểm.” Nàng nói như vậy.

”? Đó là chuyện của nàng, chúng ta không có việc gì để gặp nhau, nguy hiểm cũng không vấn đề gì.” Mạc Ảnh Hàn lạnh lùng đáp.

”... Ta không hy vọng ngươi ở cùng nàng... như vậy ta sẽ thấy lo lắng.” Phiền Tiểu Thử giống như hạ được quyết tâm gì rất trọng đại, nàng nói như vậy.

”?”

”Mèo chiêu tài... ta rất nghiêm túc rất nghiêm túc nói với ngươi, ta... thích ngươi.” Tình cảnh như thế này rất đẹp, Phiền Tiểu Thử nói rất cảm động, cảm động đến nỗi khiến người khác không nói nên lời.

Nhưng câu trả lời của Mạc Ảnh Hàn không có tốt đẹp như thế, nàng nhìn Phiền Tiểu Thử, rồi nói: ”Ngươi đã nói rất nhiều lần rồi.”

o()o

Báo ứng.

Báo ứng việc nói ta yêu ngươi lung tung.

"Những lúc đó không tính được!" Phiền Tiểu Thử thở gấp, "Lúc này là chắc chắn."

"..."

"Ta nói thật, Mạc Ảnh Hàn!" Thấy đối phương rõ ràng không tin, nàng cuống cuồng nói: "Sau này ta sẽ không nói câu đó với bất cứ ai như vậy nữa, từ hôm nay trở đi, tất cả lời 'ta yêu người' đều chỉ nói với một mình người!" Nàng còn nắm chặt cánh tay Mạc Ảnh Hàn, bởi vì khẩn trương, nàng nắm rất cố sức, đầu ngón tay đều trở nên trắng toát.

"Người muốn ta trả lời thế nào." Nhưng Mạc Ảnh Hàn lại chỉ nói ra một câu như thế, gương mặt của nàng không chút thay đổi, giọng điệu của nàng không gợn sóng không sợ hãi, lời của nàng, lại tàn nhẫn đâm vào lòng Phiền Tiểu Thử.

Phút chốc Phiền Tiểu Thử không thể nào nắm nổi cánh tay của Mạc Ảnh Hàn nữa. "Cái gì?" Nàng hỏi.

"Người muốn ta trả lời người như thế nào?" Mạc Ảnh Hàn vẫn lạnh lùng như thế, hỏi: "Ta không biết mình phải trả lời người ra sao. Ta biết ý của người là gì, bên cạnh ta cũng có rất nhiều Les, nhưng ta chưa từng nghĩ mình muốn trở thành một trong những người như bọn họ."

Đôi chân mày nguyên bản còn giương cao bây giờ cũng đều nhíu lại, đôi mắt rực rỡ trở nên ảm đạm, nụ cười sáng lạn cũng đã không còn, nàng nhìn Mạc Ảnh Hàn, đau lòng hỏi: "Ý người là... người không thích ta..."

"Ta thích người... nhưng mà ta chỉ muốn thích như một người bạn, không phải người yêu. Không thể làm người yêu, không có nghĩa là ta không thích người."

"Nhưng mà... nhưng mà, nhưng mà ta bây giờ không muốn làm bạn với người."

Mạc Ảnh Hàn nhìn nàng, nói rõ ràng từng chữ: "Ta chỉ muốn đi trên con đường của một người bình thường, Phiền Tiểu Thử, ta nghĩ người hiểu lắm rồi."

"... Mạc Ảnh Hàn..." Đôi mắt ảm đạm kia dần ướt nước, Mạc Ảnh Hàn vẫn nhìn nó, nhìn dịch thể trong suốt trong đó cứ như vậy tuôn trào ra, lẫn xuống gương mặt trắng nõn.

Đột nhiên nàng rất muốn đưa tay đón lấy, chỉ là không kịp. Từng khối dịch thể trong suốt, cứ như vậy lăn xuống, rơi trên đất, vỡ tan. Nàng nghe Phiền Tiểu Thử thì thào, nhỏ nhẹ nhưng thương tâm: "... chào người..."

*Thật ra câu 'chào người' này còn có ý nghĩa là 'người thật...' nó nằm trong câu 'người thật tàn nhẫn' mà Tiểu Thử gọi điện nói với Đại Hàn ở chương sau, vì chỗ đó mà mình muốn chú thích thêm, vì nếu chỉ có 2 chữ thì nó có nghĩa là 'chào người' thật o()o

Sau đó nàng cứ như vậy nhìn Phiền Tiểu Thử xoay người, bỏ chạy.

Đột nhiên Mạc Ảnh Hàn rất đau. Rõ ràng là nàng từ chối người khác, rõ ràng là cuối cùng nàng cũng đã đem những thứ ám muội cất không dứt còn rối loạn giữa nàng và Phiền Tiểu Thử nói cho rõ ràng, nàng nói với nàng rằng đừng hiểu lầm, nàng nói với nàng rằng, sự quan tâm của nàng chỉ xuất phát từ tình bạn, nàng nói với nàng, nàng thích nàng, nhưng nàng lại chỉ muốn thích nàng như một người bạn. Nàng nói với nàng, nàng không muốn cùng nàng làm người yêu.

Kỳ thật nàng đã mơ hồ biết tâm ý của Phiền Tiểu Thử, từ rất sớm, thậm chí trong lúc ngay cả Phiền Tiểu Thử cũng không rõ ràng, nàng cũng đã biết, nàng là loại người tuy rất lạnh, nhưng không phải kẻ ngốc, nàng tuy rằng chưa từng yêu, nhưng EQ không thấp, chỉ là nàng không muốn chọn tan vỡ, nàng giả bộ như nàng không biết gì.

Bởi vì nàng chỉ muốn làm một người bình bình phàm phàm, đi trên con đường tất cả mọi người đều đi.

Không phải ai cũng có can đảm để độc hành trên con đường khác biệt, nhất là một người được cho là thành công, lại càng không có can đảm đó.

Mạc Ảnh Hàn, nàng kỳ thật khát vọng sự cá tính, khát vọng tự do, khát vọng không bị bó buộc, cho nên nàng chú ý đến Phiền Tiểu Thử, bởi vì Phiền Tiểu Thử bình thường, có tự do, không bị bó buộc, có cá tính của chính mình, không quán ánh nhìn của người khác. Nhưng mà không thể trở thành một người như

Phiền Tiểu Thử, nàng trở thành chính mình, trở thành một, Mạc Ảnh Hàn. Nàng sợ dĩ trở thành Mạc Ảnh Hàn, là bởi vì nàng không có sự can đảm như Phiền Tiểu Thử.

Phá vỡ gông xiềng của thế tục, nghe một câu nói hoa mỹ như vậy. Nhưng không phải ai cũng có thể tiếp thu, vì không phải ai cũng có khả năng chống lại lời đồn đãi.

Thứ nàng muốn nàng không thể có, cho nên nàng muốn bản thân phải bình thường.

Nhưng nàng lại không vui, nàng thậm chí còn đau lòng.

Nàng đau lòng, bởi vì nàng biết, nàng làm Phiền Tiểu Thử tổn thương.

Nhưng nàng vẫn cho rằng, nàng sẽ không đau, bởi vì cho đến bây giờ nàng chưa từng tổn thương, hay bởi vì người khác mà tổn thương.

"Phiền Tiểu Thử..." Nàng nhìn Phiền Tiểu Thử dần dần xa, không nhìn thấy nữa. Nhưng nàng biết, khoảng cách của nàng và Phiền Tiểu Thử, không xa cách một chút nào. Nàng ý thức được, trong khoảnh khắc nàng cảm thấy đau, nàng đã ý thức được, Phiền Tiểu Thử, là số kiếp của nàng, là số kiếp của Mạc Ảnh Hàn.

Nàng không thể tránh được.

Dù cho hiện tại nàng đã ép buộc mình mặc kệ nó, nhưng sự kiên trì của nàng hiện tại, đã không chịu nổi một đả kích này.

Phiền Tiểu Thử!

Lúc tài xế đến đón Mạc Ảnh Hàn hắn không nhìn thấy Phiền Tiểu Thử, vì trong ấn tượng của hắn, Phiền Tiểu Thử hắn là ở cùng Mạc Ảnh Hàn, nhưng mà hắn không dám hỏi. Bởi vì hắn phát hiện, tiểu thư của hắn, đang đau lòng. Tuy rằng nàng không biểu hiện ra bất cứ phản ứng gì, nhưng hắn đã theo tiểu thư nhiều năm như vậy, hắn có thể cảm giác được.

Nhưng mãi cho đến khi về đến nhà, hắn không chờ được từ miệng tiểu thư nói ra tình hình của Phiền Tiểu Thử, vì vậy hắn nhện không được cẩn thận hỏi: "Tiểu thư, Phiền tiểu thư không ở cùng ngài sao?"

"Nàng đi rồi." Mạc Ảnh Hàn nói như vậy.

"Đi?" Tài xế vô cùng kinh ngạc.

Mạc Ảnh Hàn rủ đầu, thấp giọng nói: "Ta nghĩ, nàng đi rồi, sẽ không trở về nữa."

38. Chương 38

Buổi sáng, 6:00 rời giường.

6:20 ăn điểm tâm, đúng 7:30 bắt đầu ra khỏi nhà, 7:40 đến công ty, sau đó nghỉ ngơi, đúng 8:00 bắt đầu làm việc.

Công ty Vân Tường hôm nay vô cùng yên tĩnh, Mạc Ảnh Hàn không thấy Phiền Tiểu Thử đến làm, nhưng nàng cũng không có hỏi. Bởi vì mặc kệ người khác nói gì đi chăng nữa, theo lời của nàng mà nói, thì nàng và Phiền Tiểu Thử, cũng chỉ là quan hệ bà chủ và nhân viên mà thôi. Mà ở một công ty lớn như Vân Tường, một nhân viên không đến làm, tự nhiên sẽ có người hỏi, có người xử lý, không cần Tổng tài kiêm Chủ tịch như nàng tự mình đi hỏi.

Nàng không muốn khác biệt, nàng chỉ không muốn khác biệt mà thôi, cho nên nàng không hỏi. Tuy rằng, kỳ thực nàng rất muốn hỏi.

Buổi chiều, đúng 12:00 ăn trưa, 1:00 làm việc, tăng ca, thức đêm, tối 11:00 mới về nhà.

Phía trên, là lịch trình cơ bản mỗi ngày của Mạc Ảnh Hàn. Đương nhiên tăng ca là có nhân tố thêm vào, không đáng lo lắng, còn những việc khác không thay đổi gì so với bình thường. Chỉ là... Mạc gia hôm nay, cũng vô cùng yên tĩnh.

Ngày hôm nay, trên đường trở về Mạc gia, cũng vô cùng yên tĩnh.

Mạc Ảnh Hàn chưa từng phát hiện, thì ra cuộc sống của mình lại yên tĩnh như thế.

Sự xuất hiện của Phiền Tiểu Thư là chuyện ngoài ý muốn, sự ồn ào, tiếng huyền não của Phiền Tiểu Thư khiến toàn bộ cuộc sống của Mạc Ảnh Hàn đều om sòm cả lên. Có đôi khi Mạc Ảnh Hàn cảm thấy rất phiền, bởi vì Mạc Ảnh Hàn là yên tĩnh, cuộc sống của nàng cũng là yên tĩnh, quá khứ là yên tĩnh, hiện tại cùng tương lai cũng sẽ là yên tĩnh. Nhưng mà hôm nay trở về cuộc sống yên tĩnh đó, Mạc Ảnh Hàn lại bắt đầu bài xích nó.

Thì ra nàng đã vô tình quen với sự ồn ào rồi sao?

Lúc 11:00 về đến nhà, nữ đầu bếp đã ngủ, các công nhân của Mạc gia cũng đã đi nghỉ ngơi, dĩ nhiên người có thể bảo nữ đầu bếp thức dậy làm đồ ăn khuya cho người hay cái gì đó, có hai người đầu bếp để lúc cần là có thể gọi được ngay. Suy nghĩ chu toàn như Mạc Ảnh Hàn đương nhiên cũng biết suy xét yếu tố này, hiện tại, đầu bếp nữ trực đêm, bất cứ lúc nào cũng có thể sai bảo.

Chỉ là Mạc Ảnh Hàn không có gọi, Mạc Ảnh Hàn cũng không có phản ứng gì.

Bởi vì nàng đột nhiên cảm thấy, ăn khuya một mình, là một việc vô cùng tịch mịch, tuy rằng trước đây Mạc Ảnh Hàn chưa từng cảm thấy tịch mịch.

Nếu như là trước kia, lúc này củ khoai lang nhất định sẽ sống chết quẩn lấy muốn ăn ké đồ ăn khuya của nàng, thời gian củ khoai lang ở lại Mạc gia lâu như vậy, số lần ăn ké nhiều đến nỗi các công nhân Mạc gia đều chủ động không để ý đến hành vi đó của nàng, tự động tản ra làm những việc mình phải làm.

Con người chung quy là như vậy, khi người bị vây quanh bởi những tiếng huyền não, khi người bị vây giữa đám người, thì người thường hay cảm thấy, người không sợ cô đơn, khi đã không còn sự huyền não ấy, khi tạm thời tách khỏi đám người ồn ào ấy, cũng bảo rằng, việc này không có gì là không thể chịu được. Nhưng khi người thật sự đứng ở nơi vắng vẻ trống trải, mới có thể phát hiện ra rằng, người căn bản không thể rời khỏi tiếng huyền não ấy, người căn bản không cách nào quen được cuộc sống chỉ có một mình, bởi vì, con người vốn là động vật sống bầy đàn.

Mạc Ảnh Hàn, cũng như vậy. Có lẽ nàng đã từng có việc ngoài ý muốn, nàng đã từng có thể chịu đựng cảm giác cô đơn này, thậm chí không bận tâm đến, nhưng hiện tại, lại không thể, chính là không thể!

Nhưng dạ dày của nàng, thật sự đang đau. Buổi trưa 12:00 ăn trưa, đến bây giờ cũng đã gần 12 tiếng rồi, dạ dày đã gần 12 tiếng không có ăn cơm, đương nhiên sẽ đau.

"Tiểu thư, thật sự không cần gọi đầu bếp?" Tài xế ở bên cạnh nhẹ giọng hỏi.

"Không cần, Lưu Bá người đi nghỉ ngơi đi, đã trễ thế này còn phải rời giường đến đón ta."

"Được, vậy xin tiểu thư nhất định phải chăm sóc bản thân thật tốt." Lưu Bá rời đi, trở về giường ngủ. Đột nhiên cả phòng khách chỉ còn lại Mạc Ảnh Hàn.

Tiểu Hàn và 'gối thịt người' của nàng nhất định đang ngủ. Lúc Mạc Ảnh Hàn lên lầu nhìn vào gian phòng của Mạc Thanh Hàn một chút, trong phòng đã không còn sáng đèn.

Nàng sải bước về gian phòng của mình, sau đó lại dừng chân, tầm nhìn của nàng liếc qua gian phòng của Phiền Tiểu Thư. Nơi đó cũng đã không còn sáng đèn.

Quả nhiên đã đi rồi.

Mạc Ảnh Hàn nghĩ vậy.

Củ khoai lang ngu ngốc kia đi rồi, cuộc sống của nàng có thể trở về quỹ đạo bình thường đúng không? Nhưng tại sao lại không có cảm giác thoải mái khi được như ý muốn?

"Ta đây suốt một đời nhưng nhớ

" Điện thoại di động đột nhiên rung lên, vô cùng đột ngột trong không gian yên tĩnh.

Mạc Ảnh Hàn biểu lộ rõ sự gấp gáp lấy ra điện thoại di động của mình. Lúc nhìn thấy chữ "Khoai Lang", lại có chút do dự.

”... lai như phi hoa tán tự yên
mộng lý vân hoang đệ kỷ thiên ~~ hoàng sa cổn cổn khứ thiên biên
túy lý bất tri niên hoa hạn ~~ bất tri nguyệt hạ vũ liên phiên... Nhất dạng hoa khai nhất thiên niên
”

Bài nhạc vẫn không ngừng hát. Mạc Ảnh Hàn cứ như vậy đứng trước cửa phòng Phiền Tiểu Thử mà do dự, chờ đến khi điện thoại không còn tiếng nhạc nào, nàng mới xoay người trở về phòng của mình.

Sau đó chiếc điện thoại kia lại reo vang. Một tiếng lại một tiếng, đánh vào sự kiên trì cuối cùng của Mạc Ảnh Hàn.

Lần reo thứ năm, Mạc Ảnh Hàn rút cuộc cũng tiếp điện thoại.

”... Mạc Ảnh Hàn... người thật tàn nhẫn! Thật tàn nhẫn a!” Đầu dây bên kia, là tiếng kêu la gần như là tuyệt vọng của Phiền Tiểu Thử. Sau đó là ồn ào, nồn mưa, tiếng Bạch Lam thở hổn hển.

Mạc Ảnh Hàn rút cuộc cũng không thể nào cúp chiếc điện thoại trong tay.

Để mặc nàng nói, để mặc cho những âm thanh hỗn độn ở đầu dây bên kia không ngừng truyền đến, mãi cho đến khi chỉ còn những âm thanh ”tút tut”.

Phiền Tiểu Thử! Củ khoai lang! Người vứt bỏ ta đi! Nếu như người không vứt bỏ, ta làm thế nào có thể?

Nhưng Mạc Ảnh Hàn cũng không mở miệng nói câu nào, dù chỉ là một chữ!...

...

Ngày hôm sau Phiền Tiểu Thử vẫn không đến, chỉ nhìn thấy Tổng quản Dương Minh tức giận la lối. Mạc Ảnh Hàn lại chẳng quan tâm, loại chuyện này, đã có người quản, nàng không cần đi quan tâm.

Sáng sớm 10:00 giờ, nhận được nội tuyến* của trợ thủ Tiểu Dương, nói là có khách đến thăm.

*Đường dây nội bộ trong công ty

Lại là Khúc Tĩnh.

Việc của tương lai không cách nào nói rõ được, Mạc Ảnh Hàn không biết sau này mình có phải hợp tác cùng Khúc Tĩnh hay không, xí nghiệp Mạc thị, Vân Tường, bao gồm cả nhiều thứ, nàng không cách nào cam đoan. Cho nên nàng không muốn lần đầu tiên đối phương tìm đến nàng lại từ chối.

Quần áo của Khúc Tĩnh vẫn thời thượng quýn rũ như trước. Nụ cười trên môi vẫn như ánh nắng mặt trời.

Tiểu Dương đem trà lên.

”Người uống trà?” Khúc Tĩnh cầm lấy tách trà Long Tĩnh trên bàn, nhẹ nhàng uống một ngụm sau đó mới hỏi Mạc Ảnh Hàn.

”Uống trà tốt cho sức khỏe.” Mạc Ảnh Hàn thản nhiên nói.

”Nhưng trà quá tầm thường, hoàn toàn không có mùi vị gì.” Nàng rất nhanh buông xuống tách trà trong tay, không đả động gì đến nó nữa.

”Ta thích trà, chính là thích sự nhạt nhẽo và bình thường của nó.” Mạc Ảnh Hàn vẫn còn đang phẩm* trà.

*Vừa là thổi cũng vừa là nếm...

”Người vẫn giống như trước đây.” Khúc Tĩnh mỉm cười nói: ”Một chút cũng không thay đổi, ăn nói thận trọng, không ra ngoài chơi bời, không tìm bạn trai, cuộc sống giống như một khổ hạnh tăng vậy, thật không biết cuộc sống như vậy có gì lý thú. Thảo nào năm đó, Cổ Thần không thích người.”

”Khổ sao?” Mạc Ảnh Hàn lạnh lùng trả lời: ”Trái lại ta cảm thấy khá thích.”

Lúc Khúc Tĩnh nói tới Cổ Thần, Mạc Ảnh Hàn đã không có cảm giác gì, cả gương mặt của Cổ Thần nàng cũng đã không còn nhớ rõ, nếu như không phải mấy hôm trước gặp lại, phỏng chừng nàng đã không có bất cứ ấn tượng nào nhỉ?

"Người thất thần." Khúc Tĩnh thấy Mạc Ảnh Hàn không có phản ứng, dường như rất không vui vẻ, hai hàng chân mày thanh tú nhíu lại, lộ rõ sự châm chọc, nói: "Không ngờ người còn nhớ đến hần."

Khúc Tĩnh hiểu lầm rồi, "Người nên có một người bạn đời tốt, người xứng đáng để được tốt hơn."

Mạc Ảnh Hàn không nói gì.

Thấy nàng không nói câu nào, lời châm chọc của Khúc Tĩnh dừng ở miệng, một lát sau mới lên tiếng, hẹn nàng tối ngày mai đến nhà nàng gặp gỡ. Đối phương thịnh tình thành khẩn, lại cố ý đến mời, Mạc Ảnh Hàn không thể thoái thác, chẳng thể làm gì khác ngoài đồng ý.

Ngày hôm sau Mạc Ảnh Hàn cố ý về nhà sớm. Định chuẩn bị một chút, mang theo một ít lễ vật nữa.

"Tỷ, hôm nay sao lại về sớm vậy?" Lúc Mạc Ảnh Hàn về nhà, Mạc Thanh Hàn và Cố Tiểu Mãn đã tan học, đang nhàm chán ngồi trong phòng khách.

Trẻ con được đến trường thật sự là hạnh phúc.

"Tối nay có hẹn. Trở về chuẩn bị một chút."

"Hẹn hò?!" Cố Tiểu Mãn nhện không được kêu khê một tiếng: "Hẹn hò ở đâu?!"

Mạc Ảnh Hàn lạnh lùng liếc mắt nhìn Cố Tiểu Mãn, nhìn đến Cố Tiểu Mãn nhện không được run rẩy cả người.

"Tiểu thư Khúc gia, hôm qua Khúc Tĩnh cố ý đến hẹn, gặp ở 'Nhà trọ Lục Dương' trong trung tâm thành phố."

"Khúc Tĩnh kia... chính là người con gái gặp hôm chu niên khánh phải không?" Cố Tiểu Mãn một lần nữa không sợ chết, nhỏ giọng hỏi.

"Ừ." Mạc Ảnh Hàn đã chuẩn bị xong, không định trả lời nữa, liền rời khỏi nhà.

Để lại Cố Tiểu Mãn vẻ mặt lo lắng.

"Tiểu Hàn..."

"Ơi?"

"Có lẽ là ảo giác của ta, nhưng mà ta cảm thấy... Khúc Tĩnh kia... rất nguy hiểm a." Cố Tiểu Mãn cau mày nói.

"? Tại sao nguy hiểm?" Mạc Thanh Hàn vẻ mặt thiên nhiên ngốc.

"... Bởi vì trên người nàng... ta nghe được mùi vị đồng loại. Nếu như ta đoán không sai... nàng đối với tỷ... nói chung là không có ý tốt."

"..." Sắc mặt Mạc Thanh Hàn trở nên khó coi.

"... Nhưng mà ta không có chứng cứ, chỉ là suy đoán." Cố Tiểu Mãn bối rối.

"Chúng ta cùng đi xem." Người luôn mơ mơ màng màng hiểm thấy nghiêm túc như vậy.

"Có cần gọi điện cho Tiểu Thử không?"

"..."

39. Chương 39

Mạc Ảnh Hàn dựa theo địa chỉ của Khúc Tĩnh nói đi đến nhà nàng. Khúc Tĩnh mặc một bộ quần áo đơn giản ở nhà mở cửa nghênh tiếp, nhìn thấy nàng, muốn nhiệt tình ôm một cái, lại bị Mạc Ảnh Hàn bắt động thanh sắc tránh ra.

Nhà của Khúc Tĩnh ở tầng cao nhất, trong phòng dọn dẹp ngăn nắp sạch sẽ, nhưng chẳng biết tại sao, khi đi vào, Mạc Ảnh Hàn liền cảm thấy cả người khó chịu, trên dưới hơn cả dặm tế bào đều đang kêu gào, nhắc nhở nguy cơ vô danh sắp xảy ra.

Khúc Tĩnh đã chuẩn bị cơm xong, bày trí chỉnh tề trên bàn, ở giữa là ánh nến màu hồng nhạt, sắp xếp thuần Tây, bên cạnh còn có rượu đỏ, nhìn qua rất giống bữa cơm tình nhân.

Mạc Ảnh Hàn cảm thấy vô cùng chán ghét với những thứ này, nếu là bạn bè bình thường thì không nên ám muội như vậy. Khi nhìn thấy những thứ này, cùng một lúc nàng cũng nhíu lại hàng mi giữa trán.

"Đừng hiểu lầm, đều là kiệt tác của đầu bếp, ta hoàn toàn không có ở đây lúc bày trí." Nhìn thấy sự bất mãn của Mạc Ảnh Hàn, Khúc Tĩnh vội vã cười giải thích. Nàng kéo ghế, để Mạc Ảnh Hàn ngồi xuống, tiếp đó mở rượu đỏ thay nàng rót, cười nói: "Tuy người thích ăn món Trung, nhưng vị đầu bếp này làm cơm Tây vô cùng ngon, ta cảm thấy người có thể thử một chút, nếu cảm thấy thật sự không được, ta có thể cho người đến đổi ngay."

"Cám ơn, đổi thì không cần, thỉnh thoảng ăn cơm Tây cũng không tệ." Mạc Ảnh Hàn nói, nhìn đối phương giúp mình rót rượu, nhẹ nhàng cự tuyệt: "Nhưng ta từ nhỏ uống rượu dễ say, rượu này có lẽ nên thôi."

"Ăn cơm sao có thể không rượu? Nếu như quả thật uống say, ta gọi tài xế đưa người về là được rồi, hoặc người cũng có thể ở lại đây." Khúc Tĩnh đem ly rượu mạnh đẩy cho Mạc Ảnh Hàn, cùng nàng chạm cốc.

"Cụng ly vì hữu tình."

"..." Lý do thoái thác này của Khúc Tĩnh thật sự quá gượng ép, Mạc Ảnh Hàn chưa từng cảm thấy nàng và Khúc Tĩnh trước đây lại tồn tại một hữu tình như vậy.

Quả thật vô trung sinh hữu.

*Không có nói thành có - Bịa đặt

Nhưng Mạc Ảnh Hàn vẫn uống tượng trưng ly rượu trong tay. Bởi vì tử lượng của nàng thật sự kém, cho nên Mạc Ảnh Hàn chỉ lễ phép nhấp nhẹ một ngụm, bắt đầu dùng cơm, Khúc Tĩnh thì hăng hái bưng bưng bắt đầu nhớ lại khoảng thời gian ở học viện Anh Đào.

Bữa cơm này ăn rất vô vị, Mạc Ảnh Hàn không có hứng thú với mấy chuyện xưa, cuộc sống đại học của nàng không có muôn màu muôn vẻ như Khúc Tĩnh, duy nhất chỉ có động tâm một chút với người nam sinh, cuối cùng còn bị đối phương hoành đao đoạt ái*. Mà Khúc Tĩnh nói những lời này, lại càng nhiều xa lạ, đồng thời từ nhỏ nàng đã không có hứng thú.

*Vung đao cướp tình nhân - Một dạng cây mạnh cướp tình nhân người khác

Bữa cơm này đối với Mạc Ảnh Hàn mà nói, quả thật có thể dùng từ giày vò để hình dung. Thật vất vả kết thúc bữa cơm, Mạc Ảnh Hàn muốn tìm cơ để rời đi, Khúc Tĩnh lại đứng dậy thay nàng pha rượu.

"Vài năm trước ta học được ở nước ngoài." Nàng thành thạo rót đủ loại rượu vào cốc, thêm vài viên nước đá, nói: "Những ngày ở nước ngoài, toàn bộ đều tự lực cánh sinh, ta có từng đến quán bar làm việc, không ngờ phải không?" Nàng cười nói: "Rượu này ta rất thích, nồng độ không cao, sau khi người nếm qua nhất định cũng sẽ thích."

Nàng đem ly rượu Whisky đã pha hoàn tất đưa cho Mạc Ảnh Hàn, lại xoay người pha rượu cho chính mình, nói: "Cuối tuần này ta định nghỉ phép ra biển, chỉ đi một mình, không có bạn, chịu nể mặt cùng đi chứ?"

"Cuối tuần ta bề bộn nhiều việc." Mạc Ảnh Hàn nhấp một ngụm rượu, nhẹ nhàng cự tuyệt.

Chất lỏng màu xanh trong ly rượu nhẹ nhàng sóng sánh, Mạc Ảnh Hàn có chút ngây người nhìn nó chậm chậm. Điện thoại di động nằm trong túi xách lại vang lên. "Ta đây suốt một đời nhưng nhớ

”Mạc Ảnh Hàn buông ly rượu trong tay, xoay người tiếp điện thoại.

”...” Khúc Tĩnh không nói gì, vẫn cầm ly rượu Whisky của mình, chậm rãi nhấp nháp.

Là một số điện thoại xa lạ. Nói thật là, khoảnh khắc nhìn thấy số điện thoại đó, Mạc Ảnh Hàn có chút mất mát.

”Alo, ta là Mạc Ảnh Hàn.” Giọng điệu tiêu chuẩn hóa.

”Alo alo! Xin chào, Mạc Ảnh Hàn hả? Ta là bạn của Phiên Tiểu Thử, ta là Bạch Lam, ta muốn hỏi một chút, Tiểu Thử có ở bên người không?” Giọng nói bên kia nghe có chút nóng vội, tuy ngữ điệu bằng phẳng như thế này không hề thấy chút nào của sự sốt ruột. Nhưng Mạc Ảnh Hàn vẫn thấy được, dù sao, nghiêm túc mà nói, ở phương diện này đối phương vô cùng giống nàng.

Giống như hiện tại, biểu tình của Mạc Ảnh Hàn cũng không có thay đổi nhiều lắm. ”Phiên Tiểu Thử? Nàng không có ở đây, có chuyện gì?”

”Không thấy Tiểu Thử!”

”Cái gì?” Dù nàng hiện tại đã vô cùng lo lắng. ”Cái gì mà không thấy?”

”Sau khi nàng nhận được một cú điện thoại hồi hộp tối thì quần áo giày dép cũng không thay mà xông ra ngoài, đến giờ một chút tin tức cũng không có, điện thoại cũng không mang, tiền cũng không!”

”Ta lập tức đi tìm! Người nếu thấy lập tức liên lạc với ta!” Mạc Ảnh Hàn cái gì cũng không kịp hỏi, vội vàng nói một câu như vậy liền cúp máy.

”Sao vậy?” Khúc Tĩnh buông ly rượu trong tay xuống, hỏi.

”Không thấy Phiên Tiểu Thử, ta phải đi tìm.” Trong lòng lo sợ bất an, gương mặt lại không có biểu tình gì đáp lời Khúc Tĩnh.

”Chính là người nhân viên hôm đó ăn trưa cùng người?” Âm thanh của Khúc Tĩnh hạ thấp một chút, lúc này nghe thấy có chút nguy hiểm, nhưng tâm tư Mạc Ảnh Hàn đã đi xa, vì vậy nàng không cảm nhận được. Cầm lấy túi xách bên cạnh muốn rời đi.

Khúc Tĩnh không giữ lại.

”Ừm...” Đột nhiên cảm thấy có chút choáng, cơ thể cầm túi xách lung lay đứng không vững, nàng thấy vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu của Khúc Tĩnh, trong lòng bỗng rung mình.

Coi như có uống, cũng sẽ không đến mức này, lẽ nào...

Mạc Ảnh Hàn còn đang hoài nghi, Khúc Tĩnh đã đến gần, ôm lấy thắt lưng của nàng, đỡ lấy nàng.

”Người say rồi, chuyện này có lẽ giao cho người khác làm đi, hôm nay ở đây ‘nghỉ ngơi’ cái đã.”

Nụ cười trên mặt của đối phương không ngừng lan rộng, Mạc Ảnh Hàn lại hận đến nghiến răng, nàng đã rất lâu rất lâu rất lâu, cũng chưa từng hận một người đến như vậy.

”Đê tiện!” Nàng cau mày tức giận quát. Sau đó liền trở người tóm lấy cánh tay đang làm bậy kia, chỉ tiếc là trên người Mạc Ảnh Hàn lúc này không còn chút sức lực, không cách nào kiềm hãm đối phương.

Hoàn toàn không để ý đến sự tức giận của Mạc Ảnh Hàn, Khúc Tĩnh bế nàng, đưa vào chiếc giường lớn trong phòng ngủ, sau đó phủ bên cạnh, đưa tay nhẹ nhàng xoa gương mặt nàng.

”Tại sao người vẫn giống như trước đây...” Nàng lộ rõ nụ cười ngả ngớn, nhẹ nhàng cắn vào tai trái Mạc Ảnh Hàn. ”Thật ra, trước đây ta tranh giành Cổ Thần với người, chỉ là muốn khiến người chú ý... không ngờ người hoàn toàn không đem chuyện đó để trong lòng.” Tay nàng từ trên gương mặt chậm rãi trượt xuống phía dưới.

Hàm trên của Mạc Ảnh Hàn đón lấy đầu ngón tay nhẹ nhàng vẽ lên đầy vài vòng tròn của Khúc Tĩnh, một chút ý trêu tức.

Quả thật Mạc Ảnh Hàn không thể chịu được, từ nhỏ đến lớn chưa từng có ai đối xử với nàng như vậy, nàng cảm thấy dạ dày mình sôi sục, hận không thể bóp chết người con gái đang ghé trên người nàng, nàng chán ghét đưa đầu xoay đi nơi khác. Tuy rằng nàng không lý giải được tại sao Khúc Tĩnh lại đối xử nhiệt tình với mình, lại trăm triệu lần không ngờ, nàng vậy mà lại ôm suy nghĩ này với nàng, còn dùng thủ đoạn bỏ thuốc.

Thấy nàng như vậy, Khúc Tĩnh thở dài, hỏi: "Người đang ghét ta sao? Hay là ghét phụ nữ? Ta nghĩ chắc là không, nhiều năm như vậy người cả một người bạn trai cũng không có, hơn nữa lại không có nhiều phản ứng với việc của Cổ Thần... hoặc là, lúc đó người rất hận ta, nhưng không biểu hiện ra ngoài?" Nàng càng thêm thân thiết nằm sấp lên người Mạc Ảnh Hàn, nhẹ nhàng liếm lên vành tai tinh xảo của nàng, đầu lưỡi lướt qua, cánh tay từ cổ bắt đầu đi xuống.

"Bộ dạng của người lúc đó... thật sự đáng yêu, bất quá hiện tại tốt hơn nhiều." Nàng cảm giác được hô hấp Mạc Ảnh Hàn gấp gấp lên, trong lòng ngầm đắc ý.

Khúc Tĩnh vẫn nhớ rõ khi nàng đoạt lấy người nam sinh Mạc Ảnh Hàn ngưỡng mộ, Mạc Ảnh Hàn lúc đó trông thật khiến người muốn hung hăng bắt nạt, mà Mạc Ảnh Hàn hiện tại so với lúc trước càng thêm trầm ổn, nhưng cũng là loại nàng thích nhất, Khúc Tĩnh chỉ cảm thấy càng nhìn tâm càng ngứa ngáy chịu không nổi, chỉ muốn lập tức ăn tươi nàng.

Mà nàng cũng đã làm như vậy, tay nàng có chút gấp rút cởi nút áo Mạc Ảnh Hàn. Môi nàng tìm đến môi của Mạc Ảnh Hàn, sát vào.

Nhưng Mạc Ảnh Hàn lại đột nhiên đánh trả. Nàng bất thành linh ngẩng đầu dậy cắn vào tai Khúc Tĩnh.

"A!" Cơn đau đớn bất thành linh vọt đến khiến Khúc Tĩnh nhin không được giãy giụa ra khỏi người Mạc Ảnh Hàn. Lăn ngã xuống dưới giường, đôi tai bị kéo mạnh hơn nữa còn bị hung hăng cắn, lúc này đang không ngừng ứa máu ra ngoài. Mà tai nàng lúc này cũng đã hoàn toàn tê dại.

"Người lên cơn điên gì!" Nàng ôm tai mình, tức giận thở hổn hển!

Mạc Ảnh Hàn lạnh lùng đi xuống giường, cố gắng để bước chân của mình trông vững vàng, nét mặt của nàng vẫn còn mang theo một chút ửng hồng không bình thường, lạnh lùng nhìn Khúc Tĩnh, nói: "Ta muốn người nhớ kỹ, tiện nghi của Mạc Ảnh Hàn ta không phải dễ dàng chiếm như vậy. Lại càng không phải loại người như người có thể chiếm!"

Ban đầu Khúc Tĩnh sợ sẽ bị nhìn ra kẽ hở, nên không dám hạ nhiều thuốc, hơn nữa Mạc Ảnh Hàn lại uống ít, cho nên tuy không có sức lực, nhưng không đến mức không thể nào cự quạ, trái lại bộ dạng hiện tại của Khúc Tĩnh khá là thảm. Nhưng dù sao Mạc Ảnh Hàn vẫn rất sợ nàng sẽ làm gì mình nữa, bởi vì nàng lúc này đây cả đứng cũng không còn sức.

Nơi này không nên ở lâu!

Mạc Ảnh Hàn chống đỡ cơ thể, loạng choạng đi ra ngoài.

Do đèn đỏ và chạy nhanh nên không cần thận dụng vào đuôi của chiếc xe phía trước, lúc này mới vừa giải quyết xong, bây giờ Mạc Thanh Hàn cùng Cổ Tiểu Mãn mới vội vã xuất hiện trong nhà trọ. Đúng lúc ở ngã rẽ nhìn thấy Mạc Ảnh Hàn loạng choạng vội vội vàng vàng đi ra.

Cổ Tiểu Mãn vừa muốn tiến lên, lại đột nhiên bị Mạc Thanh Hàn kéo qua một bên. Chờ đến khi Mạc Ảnh Hàn đi vào thang máy, mới bước ra.

"Tiểu Hàn! Sao không cho ta gọi tỷ tỷ?"

"Tính cách của tỷ ta hiểu rõ, bộ dạng nàng như vậy, nhất định xảy ra chuyện gì, nàng tuyệt đối sẽ không muốn chúng ta nhìn thấy bộ dạng chật vật của nàng." Dù sao cũng đã ở chung hai mươi mấy năm, suy cho cùng Mạc Thanh Hàn cũng rất hiểu rõ Mạc Ảnh Hàn.

"..." Cổ Tiểu Mãn nghi ngờ. Người cả ngày ngủ ngủ ăn ăn, thật sự có thể hiểu rõ Mạc Ảnh Hàn sao?

"Chúng ta vào trong xem. Còn tỷ tỷ thì để vệ sĩ ngầm đi theo." Lúc nói đến đây, biểu tình của Mạc Thanh Hàn, trông có điểm khùng bố.

”... ừa...” Quả nhiên là chị em ruột a... lúc này thật sự kinh khủng như nhau. o()o

Vì vậy hai người để mặc Mạc Ảnh Hàn đi, tự mình xoay người đi đến gian phòng của Khúc Tĩnh.

40. Chương 40

Quả thật không xong rồi!

Từ khi Mạc Ảnh Hàn bắt đầu có ký ức, chưa từng nghĩ, cuộc đời của nàng vậy mà lại có một khoảng thời gian hồng bét như thế.

Hiện tại cả người nàng không còn chút sức lực nào, đầu óc cũng không mấy rõ ràng, hơn nữa dường như Khúc Tĩnh còn bỏ thứ khác vào rượu, nên bây giờ nàng cảm thấy cả người bắt đầu phát nhiệt. Càng tệ hơn nữa, càng làm nàng không thể chịu được chính là, cảm giác Khúc Tĩnh hôn nàng vẫn còn lưu lại, khiến nàng cảm thấy bản thân bị vũ nhục vô cùng.

Nàng chưa bao giờ nghĩ một người yêu một người là chuyện đáng xấu hổ, hoặc phải bị người khác xem thường, mặc kệ người kia có địa vị gì, thân phận gì, mặc kệ hấn/nàng thích ai, là dị tính hay đồng tính. Nhưng cho đến giờ nàng chưa nghĩ rằng, một người lại có thể lấy danh nghĩa tình yêu để đối xử với người khác một việc đối phương không hề muốn chấp nhận. Nhất là việc như thế này, hay là cùng loại.

Khí trời tháng năm vẫn còn lạnh, Mạc Ảnh Hàn đi ra khỏi khu nhà trọ, lúc đứng ở cửa bị gió lạnh ủa đến, cơ thể đáng ghét của nàng bắt đầu khó chịu hơn. Lúc này lựa chọn tốt nhất chính là gọi tài xế đến, sau đó về nhà, tắm rửa đi ngủ.

Mà nàng cũng định gọi điện thoại thật, nhưng nàng lại không định về nhà. Trong đầu nàng cấp tốc nghĩ đến những chỗ có khả năng củ khoai lang ngu ngốc đó sẽ tới.

Buồn cười chính là, bởi vì bị bỏ thuốc, đầu óc của nàng bắt đầu hỗn loạn ngay cả phương hướng cũng không nhận định được, nhưng nàng vẫn cố nhớ rõ ràng rằng mình muốn đi tìm củ khoai lang ngu ngốc kia. Nàng thậm chí còn nhớ được, buổi tối hôm đó, củ khoai lang ngu ngốc kia vừa gọi tên mình vừa nói ”Mạc Ảnh Hàn... người thật tàn nhẫn” bên trong điện thoại.

Mạc Ảnh Hàn biết việc nàng làm với củ khoai lang kia có bao nhiêu tàn nhẫn, nhưng mà Mạc Ảnh Hàn, chẳng lẽ người không nên tàn nhẫn sao? Người muốn cắt đứt thứ gì thì nguyên bản không thể dễ dàng một đao cắt đứt. Không muốn sau này vẫn vương đến càng thêm đau khổ, lẽ nào người không nên tàn nhẫn ngay lúc này sao?

Đầu óc lại càng khó chịu.

”Tên ngu ngốc kia! Ngoại trừ gây rắc rối ra còn có thể làm gì...” Nàng dùng sức lắc đầu, bước chân không ổn định nhấc về phía trước.

Hồng, ngay lúc này dường như chuyện gì cũng vô cùng hồng bét, bởi vì nàng nghĩ không ra nơi Phiền Tiểu Thử sẽ đi.

Củ khoai lang kia dường như không đi đến nhiều nơi cho lắm —— nhà mình, công ty, còn lại là trường học.

Bạn học của nàng không tìm được nàng, nói đúng hơn là trong trường không có. Chẳng lẽ ở nhà mình? Hay là công ty. Không đâu, có lẽ đến công ty nhìn trước.

Đối với người không phải là thân nhân, nếu sự quan tâm vượt qua mức độ bình thường, đối với Mạc Ảnh Hàn mà nói, là một việc vô cùng đáng sợ. Nhưng mà hiện tại, đầu óc Mạc Ảnh Hàn hỗn loạn đã không còn dư thừa chút tinh lực nào để tự hỏi, quan hệ của nàng và Phiền Tiểu Thử, rốt cuộc đã đến nước nào.

Nàng mơ mơ màng màng bắt đầu gọi điện thoại, phát hiện cảnh vật xung quanh đều bắt đầu trở nên mơ hồ. Nàng cảm thấy sợ, dường như đến bây giờ nàng chưa từng cảm thấy sợ như vậy.

Tuy Khúc Tĩnh bị mình cắn bị thương, nhưng mà không thể cam đoan nàng sẽ không đuổi theo đến đây, bộ dạng của mình bây giờ, nếu như bị đuổi theo...

Nàng không thể tưởng tượng nổi nếu bản thân bị đuổi theo sẽ biến thành bộ dạng gì, nàng càng không thể tưởng tượng được tình huống mình bị đối phương đặt dưới thân. Trên thực tế nàng không thể chấp nhận bất cứ ai dè mình! Tuy trước đây củ khoai lang kia lúc nào cũng ở lại phòng nàng, sau đó khi ngủ luôn thích dè nàng.

Phiền Tiểu Thử! Ngu ngốc! Nàng có chút giận cá chém thớt.

Vì vậy, ngay lúc đấy nàng nhìn thấy Phiền Tiểu Thử đứng trước mặt mình.

Nàng nhìn thấy đối phương vội vàng chạy về phía mình.

"Mạc Ảnh Hàn! Người làm sao vậy Mạc Ảnh Hàn!" Cơ thể vẫn lảo đảo được người nào đó tiếp được, ôm lấy eo. Giọng nói lo lắng của Phiền Tiểu Thử vọt vào tai Mạc Ảnh Hàn.

"..." Mạc Ảnh Hàn một câu cũng không nói nên lời.

"Mạc Ảnh Hàn mặt người thật đỏ! Quả nhiên đã xảy ra chuyện gì đúng không?! Cái con nhỏ kia làm chuyện xấu với người phải không?! Ta biết mà!" Lời của nàng, một câu một câu vọt vào tai Mạc Ảnh Hàn.

"..." Lúc Phiền Tiểu Thử chạm tới cơ thể Mạc Ảnh Hàn, nhất khắc cả người giống như hồ nước bị sôi trào, toàn bộ nóng hực lên.

Mạc Ảnh Hàn biết, một đao kia của nàng còn chưa đủ nhẫn tâm, cho nên chặt không đứt! Nhưng đao thứ nhất chém không đứt, nàng lại không đủ tàn nhẫn để chém đao thứ hai.

Lần này thật sự xong rồi. Nàng cảm giác bức tường trong lòng mình, rầm rầm đổ xuống.

"Đần! Người đỡ ta về nhà trước." Nàng tàn bạo nói.

Thứ lỗi nàng không thể không tàn bạo, bởi vì dù sao cũng là tại củ khoai lang vô liêm sỉ này, bắt đầu từ ngày đột nhiên từ phía trên dè nàng, đem cuộc sống của nàng làm cho hỗn loạn! Mà hôm nay, nàng thật sự bước lên "Con đường không thể quay lại" đó rồi, Mạc Ảnh Hàn cảm giác có trốn cũng không thoát, làm sao không thể trước lúc chính thức bước lên con đường đó, tàn bạo với kẻ đầu sỏ này một chút!

Mạc Ảnh Hàn nói như vậy, toàn bộ cơ thể đều tựa vào người Phiền Tiểu Thử. Đó là một loại tin tưởng và giao phó, bởi vì khép kín thế giới như Mạc Ảnh Hàn, sẽ tuyệt đối không ở trước mặt người khác biểu lộ ra sự yếu thế. Dù nàng có bị Khúc Tĩnh bỏ thuốc, cũng chưa từng tỏ ra như vậy trước mặt đối phương. Đương nhiên nếu như hiện tại nàng không phải cả người không có chút sức lực nào, nàng cũng sẽ không tựa vào người Phiền Tiểu Thử.

"Được, chúng ta về trước, ta công người."

"Đần!" Một ánh mắt như đao hung ác ném qua. Người không cảm thấy mất mặt ta cũng cảm thấy mất mặt a!

"..." Bị một đao chém bầy bầy tám tám phần, Phiền Tiểu Thử ngượng ngùng im miệng. Đưa tay nắm lấy Mạc Ảnh Hàn, đỡ nàng đi đến đường cái.

Đi được vài bước thì phát hiện bên ngoài đã có xe. Thì ra, vệ sĩ tư nhân của Mạc gia cũng đều ra tay rồi.

Mạc Ảnh Hàn cảm thấy rất mất mặt! Quả thật rất mất mặt! Mất mặt đến nỗi nàng không muốn ngẩng đầu.

Phiền Tiểu Thử đỡ Mạc Ảnh Hàn không nói lời nào, trong lòng âm thầm đem Khúc Tĩnh mắng một nghìn vạn lần, đồng thời không ngừng nói với bản thân, sau này nhất định phải tìm đối phương đòi lại cả vốn lẫn lời!

...

...

Dọc đường đi Mạc Ảnh Hàn đều cực lực áp chế dáng vẻ 'không khỏe' của bản thân, không kêu một tiếng. Nàng thậm chí còn rất bình thản bước xuống xe, đi vào phòng của mình. Nhưng cánh cửa phòng vừa khép lại, nàng bắt đầu lột quần áo trên người mình, động tác của nàng rất nhanh, thậm chí còn có chút thô bạo.

”Méo! Mèo chiêu tài!” Phiền Tiểu Thử bị dọa sợ hãi, nhìn Mạc Ảnh Hàn ở trước mặt mình, áo của nàng rất nhanh đã bị nàng cởi ra, chỉ còn lại nội y, mà lúc này đây đang sắp lột cả quần rồi.

Còn để cho người khác sống không a a a! Phun máu mũi. Dù nàng không phải là lang sói, đối mặt với tình huống này cũng sẽ biến thành lang sói a! Huống chi rõ ràng nàng... nàng là sói nha! Hú

~Quần của Mạc Ảnh Hàn cũng đã cởi, thế là Phiền Tiểu Thử cứ như vậy thưởng thức một bức Sắc Xuân Hương XX đồ.

*Đồ = tranh họa; Sắc Xuân Hương thì... nhìn Đại Hàn rồi tưởng tượng ra:”>

Mặc kệ là ai, mặc kệ là nam hay nữ, người mình thích ở ngay trước mặt mình, không hề cảnh giác, không chút do dự, đồng thời còn nhanh chóng cởi quần áo trên người ra, mà không có cảm giác thì tuyệt đối là bất lực, bất lực đủ điều.

Huống chi đối phương cởi chỉ còn lại chiếc quần lót, mà hình như nàng còn muốn lột nốt!

Ngực của Mạc Ảnh Hàn không lớn, dựa theo các bộ ngực Phiền Tiểu Thử đã thấy qua, ngực của nàng thuộc lớp trung bình. Rốt cuộc người thấy qua mấy người rồi? Nhưng tốt ở chỗ ngực nàng rất thẳng, không bị rủ xuống, vô cùng mượt mà, hơn nữa vị trí rất tốt, rất cân đối. Tuy bây giờ còn mặc nội y, nhưng Phiền Tiểu Thử có thể tưởng tượng ra, hình dạng lúc nàng không mặc. Đồng thời dựa theo tình huống hiện tại, cảnh tượng đó rất nhanh sẽ thành sự thật.

Ngực của Mạc Ảnh Hàn tuy rằng không phải là loại hai chén lớn, nhưng xứng với vòng eo mảnh khảnh, cùng bờ mông xinh xắn nhưng căng tròn, đường nét của mông vô cùng trơn láng. Quần lót dường như hơi nhỏ, nhưng cảm giác bó chặt này khiến người khác cảm thấy rất chắc nịch o()o rất có tính đàn hồi, đặc biệt quần lót là loại dây nhỏ eo, cho nên từ phía sau nhìn đến, còn dẫn ra được một rãnh dài hẹp, tối tăm ẩn khuất khiến ngón tay người khác cứ như vậy luồn vào, phía dưới là đôi chân duyên dáng, nhìn không xót thứ gì...

Củ khoai lang nuột nước bọt ừng ực.

Cũng không biết rốt cuộc Mạc Ảnh Hàn tin tưởng nàng đến mức nào, củ khoai lang đã tiến hóa thành tổ tông Khôi Thái Lang luôn rồi, vậy mà nàng lại không chút nào để tâm, còn đang cởi nốt tuyến phòng ngự cuối cùng của mình.

Đừng đừng đừng đừng đừng đừng đừng cởi a a a!

Nhìn động tác của mèo chiêu tài, củ khoai lang hận không thể cứ như vậy hò hét Mạc Ảnh Hàn dừng lại.

Nhưng mà nàng nhớ đến lúc mình bị từ chối vô cùng thâm, cảm thấy nếu như mình bỏ qua cơ hội lần này, có khả năng cả đời này nàng cũng không thể nhìn thấy cảnh tượng này nữa. Nàng không muốn bỏ qua!

Loại đấu tranh tư tưởng này thật sự chết người mà!

Ngay lúc nàng đang giãy giụa, Mạc Ảnh Hàn đã cởi nốt cái áo lót. Bộ ngực nhỏ rốt cuộc cũng hiện ra đầy đủ.

Hú ú ú ú ú

Bộ ngực đó quả nhiên y như trong tưởng tượng, hoàn toàn không có chút nào sẽ rủ xuống, cũng không có xu hướng nghiêng về hai phía. Bộ ngực kia, hoàn toàn trưởng thành theo sở thích của nàng mà!

Người tự kỉ!

Rõ ràng vừa rồi còn hận nghiêng răng nghiêng lợi vì Mạc Ảnh Hàn bị bỏ thuốc, rõ ràng vừa rồi còn đang sốt ruột, đang lo lắng, còn đang tức giận, đau lòng nữa. Nhưng ngay lúc này, Phiền Tiểu Thử rất đáng xấu hổ quên sạch những thứ đó! Mở to hai con mắt, vô cùng có thần lập lòe phát quang.

Nàng khinh bỉ chính mình!

~(3_3)

~ Thậm chí nàng còn cảm thấy mình và con nhỏ bỏ thuốc Mạc Ảnh Hàn không có gì khác biệt!

Nhưng mà hai viên thịt nhỏ, màu hồng phấn trước ngực kia... cơ thể vì tác dụng của thuốc mà toàn bộ ửng đỏ, làm cho hai viên thịt nhỏ kia càng có vẻ mê người, bụng dưới bằng phẳng, chiếc rốn mướt mà. Mười đầu ngón tay bắt lấy chiếc quần lót, sau đó "soạt" một tiếng lột ra.

Cằm của Phiền Tiểu Thử... rớt trên mặt đất. Nàng không khổng chế được a

~~"Mạc Mạc Mạc Mạc Ảnh Hàn! Người người người người làm gì vậy?!" Âm thanh, run rẩy.

Về mặt Mạc Ảnh Hàn vẫn không tốt, tuy mặt nàng bây giờ đã đỏ như quả táo.

"Khó chịu~ đi tắm~" Lời của nàng vẫn ngắn gọn như trước, nhưng giọng điệu lại trở nên khan khác, có chút... . Đương nhiên cái này tuyệt đối nghe ra từ tai của Phiền Tiểu Thử, tuyệt đối không phải tai người bình thường o()o

*editor (đoán): là kích tình ()

Nàng chỉ nói ngắn gọn bốn chữ này, thân thể lắc lư tiến vào phòng tắm. Đáng vẻ như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

"Mèo chiêu tài!" Phiền Tiểu Thử lo lắng gọi, tiến ba bước sai hai bước tiến đến, ôm lấy vai Mạc Ảnh Hàn.

Tay cứ như vậy, lần đầu tiên tiếp xúc trực tiếp vào da của Mạc Ảnh Hàn. Xúc cảm đó a! Quá đáng xấu hổ!

~(3_3)

~

41. Chương 41

Mạc Ảnh Hàn cau mày, nhưng không tức giận. Sợ là đầu óc còn chưa ổn định, rồi cuộc Phiền Tiểu Thử cảm thấy Mạc Ảnh Hàn mơ mơ màng màng như vậy cũng không tệ. Nếu như là bình thường, biết bản thân đang bị chiếm tiện nghi, lúc này, sợ là Mạc Ảnh Hàn đã bóp chết nàng mấy lần rồi.

Nghĩ vậy, Phiền Tiểu Thử không khỏi rùng mình! Bởi vì nàng có thể đoán được, đến lúc Mạc Ảnh Hàn lấy lại tỉnh táo, nếu như nhớ tới chuyện này... kết cục của mình khẳng định sẽ rất thảm.

Nàng cảm thấy số mệnh của mình thật khổ, việc này đáng lẽ không liên quan gì đến nàng, nhưng cuối cùng vì sao lại xúi quẩy rơi vào người nàng?

Tổ tình bị người ta từ chối, nàng đã đáng thương như vậy rồi, đã buồn muốn chết rồi. Nhưng mà ông Trời vẫn không thương nàng một chút nào, còn muốn nàng phải gánh chịu hậu quả.

Một lần nữa Phiền Tiểu Thử nhịn không được rửa xả tên vô liêm sỉ bỏ thuốc Mạc Ảnh Hàn!

Nguyên rửa thì nguyên rửa, hiện thực vẫn phải đối mặt.

Bây giờ hiện thực chính là, Mạc tiểu thư trần truồng của chúng ta khó chịu, nàng muốn tắm, mà đầu óc của nàng không được minh mẫn cho lắm, nếu cứ như vậy để nàng đi tắm, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi. Phiền Tiểu Thử cảm thấy, Mạc Ảnh Hàn như vậy có khả năng sẽ chết trong phòng tắm.

Cho nên, suy ra...

Mạc Ảnh Hàn khó chịu → khó chịu muốn đi tắm → Mạc Ảnh Hàn bị bỏ thuốc → bị bỏ thuốc nên đầu óc không minh mẫn → đầu óc không minh mẫn vẫn muốn tắm → đầu óc không minh mẫn đi tắm nguy hiểm → nguy hiểm cũng muốn tắm → Phiền Tiểu Thử sợ Mạc Ảnh Hàn gặp nguy hiểm → Phiền Tiểu Thử phải đi tắm với nàng.

Thế giới này quả nhiên không muốn cho người khác sống. Phiền Tiểu Thử bị kịch rồi.

Nàng đã không cưỡng được cảm dỗ khi Mạc Ảnh Hàn trần truồng đứng trước mặt rồi, vậy mà còn phải giúp Mạc Ảnh Hàn tắm! Làm sao nàng có thể nhịn được?! Nàng thật sự không phải người tốt a nàng thật sự nhịn không được a a a!

Vì vậy, kết luận lại chúng ta có:

Phiền Tiểu Thử nhịn không được → nhịn không được thì không thể tắm chung với Mạc Ảnh Hàn → đầu óc Mạc Ảnh Hàn không minh mẫn → không minh mẫn không thể đi tắm được → không tắm bị khó chịu → khó chịu thì nhất định phải tắm → nhưng mà đầu óc không minh mẫn vẫn nhất định muốn tắm → tắm cùng thì phải nhịn → nhưng mà nhịn không được!

Tất cả trở về vạch xuất phát. Phiền Tiểu Thử bùng nổ.

Phiền Tiểu Thử bùng nổ gục đầu thì nhìn thấy cơ thể trần trụi của Mạc Ảnh Hàn. Xương quai xanh xinh đẹp, cơ thể ửng đỏ, khuôn ngực rất đẹp.

... — — — |||||

Những kết luận ở trên một lần nữa lại trình diễn N+1 lần. o()o

...

...

Mở nước vào bồn tắm lớn, sau khi thử độ ấm xong, Phiền Tiểu Thử đỡ Mạc Ảnh Hàn cả người không còn chút sức lực, lác lư đi vào bồn tắm.

"Mèo chiêu tài, nước nóng không?!" Phiền Tiểu Thử nhịn cảm xúc muốn phun máu mũi, cất tiếng hỏi.

"..." Mạc Ảnh Hàn lắc đầu.

"Vậy có lạnh không?" Hỏi lại.

"..." Mạc Ảnh Hàn tiếp tục lắc đầu.

"Vậy là được rồi, người nằm xuống đi."

"..." Mạc Ảnh Hàn mơ mơ màng màng nằm xuống.

Làn nước trong suốt bao lấy cơ thể phiếm đỏ của Mạc Ảnh Hàn, làn da liền có vẻ ướt át nhẵn bóng như nước. Làn nước như vậy không thể nào che đậy được cơ thể của Mạc Ảnh Hàn, trái lại còn dẫn ra một cảm giác mỏng lung xinh đẹp, càng khiến lòng người cảm thấy ngứa ngáy khó chịu.

"Ừc!" Phiền Tiểu Thử nuốt một ngụm lớn nước bọt, đứng ở một bên, quay đầu đi không nhìn Mạc Ảnh Hàn.

Nhắm mắt làm ngơ, nhắm mắt làm ngơ!

Sắc tức thị không, không tức thị sắc! Sắc tức thị không, không tức thị sắc! Sắc tức thị không, không tức thị sắc! Sắc tức thị không, không tức thị sắc!

Củ khoai lang thành tâm đọc XX kinh.

"Phiền Tiểu Thử." Nằm trong bồn tắm, Mạc Ảnh Hàn đột nhiên kêu tên Phiền Tiểu Thử!

Hú

cả người Phiền Tiểu Thử cứng ngắc.

"Không có sức, giúp ta tắm."

Đất bằng dây sổng!

Nghe như tên chiêu thức nào đó =))

Sắc tức thị không, không tức thị sắc! Sắc tức thị không, không tức thị sắc! Sắc tức thị không, không tức thị sắc! Sắc tức thị không, không tức thị sắc! Sắc tức thị không, không tức thị sắc!

Có niệm nữa cũng không có gì a a a!

"Giúp ta tắm, ta không có sức." Người nào đó lại nói một lần nữa.

"..." Phiền Tiểu Thử một lần nữa suy luận:

Quay đầu → quay đầu thì thịt mèo chiêu tài → thịt rồi ngày mai chết → ngày mai không muốn chết → không muốn chết thì không được thịt → không được thịt thì không thể quay đầu → mèo chiêu tài gọi không thể không quay đầu → quay đầu thì muốn thịt → thế nhưng không muốn chết → không muốn chết thì không thể quay đầu!

X X Phiền Tiểu Thử sợ hãi a

~Ngay tình huống như vậy, Phiền Tiểu Thử vừa cứng ngắc vừa quay đầu, vừa nghĩ đến cái tên đầu sỏ đã tạo ra bi kịch này!

Tuy nàng đã quên tên của người đó, nhưng...

@# % ta hận người người người người người!

~(3_3)

~Cứng ngắc cầm lấy khăn, từng chút chà xát lên cơ thể Mạc Ảnh Hàn. Chiếc khăn ẩm ướt lau qua cơ thể ẩm ướt, cảm nhận đường nét trên cơ thể Mạc Ảnh Hàn. Đôi mắt của Phiền Tiểu Thử đã sắp trào máu rồi. Nàng trừng mắt nhìn cơ thể Mạc Ảnh Hàn, nhìn da thịt nàng vì động tác của mình mà lại đỏ ửng lên.

Nàng nhìn gương mặt Mạc Ảnh Hàn lấm tẩm mồ hôi, vì vậy cẩn thận dùng khăn giúp nàng lau đi.

Phòng tắm chậm rãi bốc hơi nước, rất đẹp. Tóc của Mạc Ảnh Hàn đã ướt nước, xoắn xoắn, mái tóc đen óng ánh bám trên vai, triền triền miên miên. Phiền Tiểu Thử đưa tay kéo những sợi tóc này ra sau, nhưng vừa mới chạm đến, đã bị những sợi tóc kia quấn lấy, xúc cảm mềm mại giống như vuốt qua tơ lụa. Bám lên mùi ngón tay. Tính tình của nó thật khác người chủ nhân.

"Được rồi, ta giúp giúp giúp giúp người lau lau lau khô..." Lấp bắp nói như vậy, muốn Mạc Ảnh Hàn đứng dậy khỏi bồn tắm.

"..." Băng sơn hiềm thấy nghe lời như vậy. Ngoan ngoãn đứng lên.

Đã tắm xong, cộng thêm uống rượu không nhiều lắm, cho nên bây giờ nàng không còn khó chịu như trước nữa. Chỉ là trên người cùng đầu óc vẫn còn phát nhiệt.

"Hoa —— "

*Tiếng bước ra khỏi bồn nước (- -')

Mỹ nhân xuất dục đồ.

*Mỹ nhân bước ra khỏi bồn tắm; Đồ = tranh họa

Nước trong bồn tắm cấp tốc thoát khỏi cơ thể Mạc Ảnh Hàn. Để lại những giọt nước trên tóc từ từ rơi xuống, chậm rãi lăn qua ngực, bụng dưới, bắp đùi... dọc qua những đường nét quanh co, vượt đèo lội suối, rồi rơi vào bồn tắm, gập lại phiến nước lớn kia.

Cổ họng củ khoai lang khô khốc, nhịn không được một lần nữa nuốt nước bọt, sau đó cười nhạo mình 'uống thuốc độc giải khát' thật sự càng ngày càng vô vọng... hơi nóng bốc lên... sương mù che óc...

Lúc lau người ngón tay thỉnh thoảng chạm vào cơ thể Mạc Ảnh Hàn, cảm nhận được nhiệt độ, xúc cảm như chạm vào tơ lụa kia, cảm giác mịn màng mềm mại đến tê dại... hơi nóng từ ngón tay hóa thành từng luồng nhiệt chạy tán loạn đến từng lỗ chân lông...

Phiền Tiểu Thử vội vã kéo Mạc Ảnh Hàn ra khỏi bồn tắm, dùng chiếc khăn tắm rộng lớn bao lấy đối phương. Đưa tay giúp đối phương cài khăn tắm, sau đó một lần nữa đỡ lấy thắt lưng đối phương, giúp nàng đi về giường.

Có lẽ vì mới tắm xong, toàn thân Mạc Ảnh Hàn tụ tập những hơi nước bán minh bán mị*, làn da ửng đỏ cùng khăn tắm trắng nõn, lúc này đẹp đến chấn động nhân tâm.

*Nửa rõ nửa không

Mạc Ảnh Hàn yếu ớt tựa vào người Phiên Tiểu Thử. Nhiệt khí ảm thấp truyền đến. Đôi mắt mơ màng cùng đôi gò má đỏ bừng, khiến Phiên Tiểu Thử mém tí quyết định làm liều, ăn trước tính sau.

Thật vất vả mới nhìn xuống được. Đưa người thả lên giường, giúp nàng cởi khăn tắm... lồng ngực trắng nõn bại lộ dưới ánh đèn nhu hòa... khiến người mềm lòng.

Chỉ định một chút xíu lập tức rút tay về!

Trong lòng nghĩ như vậy, rốt cuộc Phiên Tiểu Thử vẫn nhìn không được vươn tay ra, vờ về gương mặt Mạc Ảnh Hàn, sau đó là chiếc cổ mảnh khảnh, tiếp theo là xương quai xanh, tinh tế như tranh vẽ, giống như được một nét bút tỉ mỉ họa ra.

Ngón tay trượt xuống, rốt cuộc cũng chạm đến bộ ngực trắng nõn kia, nhưng vừa mới định một cái, liền như bị điện giật vội vàng thu về. Chột dạ nhìn Mạc Ảnh Hàn. Mới phát hiện, đối phương vậy mà đã mở to đôi mắt trong veo, lạnh lùng, nhìn nàng.

"..." Phiên Tiểu Thử hoảng sợ suýt chút nữa nhảy dựng lên. Suýt chút nữa kêu thành tiếng.

Nàng tỉnh rồi? Có tỉnh không? Nàng sẽ làm gì? Sẽ nói gì? Nháy mắt, một đồng vấn đề vọt lên đầu Phiên Tiểu Thử, lung tung lộn xộn.

Đôi mắt trong veo của Mạc Ảnh Hàn chớp rồi chớp.

"Ngốc..." Chẳng biết rốt cuộc là tỉnh hay không tỉnh, nàng nhẹ nỉ non thành tiếng.

"..." Phiên Tiểu Thử vẫn mở to mắt nhìn. Đột nhiên nàng bật khóc, từng giọt nước mắt lăn dài.

"Ta cũng không có muốn mình ngốc..." Nàng nói. "Nhưng mà ta thích người... mèo chiêu tài, ta thích người, thì tự nhiên thành ngốc." Nếu như người có thể thích ta, ta nguyện biến thành kẻ ngốc.

"..." Mạc Ảnh Hàn không nói gì.

"Trước đó ta thật sự rất hận người! Mèo chiêu tài, tại sao người có thể tàn nhẫn như vậy? Cho nên có biến thành kẻ ngốc cũng không có gì không tốt..." Nàng nói, nước mắt từng giọt rơi lên mặt Mạc Ảnh Hàn. "Chỉ ít..." Nàng nói: "Chỉ ít nếu biến thành kẻ ngốc, người có đối xử với ta tàn nhẫn thế nào đi nữa, ta cũng không hận người, không biết hận người, chỉ biết mình muốn đối xử tốt với người..."

"Mạc Ảnh Hàn... ta yêu người... ta biết người không muốn nghe... nhưng mà ta thật sự rất muốn nói, chính là muốn nói đến không thể nhìn được..." Dù người đối xử với ta như vậy, dù người từ chối ta, dù người khiến ta cảm thấy tuyệt vọng.

Nhưng ta vẫn muốn nói...

"..." Đột nhiên Mạc Ảnh Hàn vươn tay, ôm lấy cổ Phiên Tiểu Thử.

Môi kề môi! Mạnh mẽ chạm vào nhau.

Đó là một nụ hôn bá đạo!

Đó là nụ hôn của Mạc Ảnh Hàn.

Là Mạc Ảnh Hàn cho đến bây giờ cũng chưa từng dụi dàng!

Nụ hôn của nàng cũng cứng nhắc như thế, nhưng đây mới chính là Mạc Ảnh Hàn!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Được rồi! Mấu chốt đã xuất hiện, nên cho tiến tới? Hay là cắt đứt... để chúng ta làm những đứa trẻ CJ*?

*Đặc biệt nói lại một lần nữa, CJ = trong sáng, thuần khiết

o()o

42. Chương 42: 18+

Đây là câu trả lời của Mạc Ảnh Hàn, đây là câu trả lời của Mạc Ảnh Hàn.

Nụ hôn này bá đạo nhưng ngắn ngủi, Mạc Ảnh Hàn rất nhanh liền buông tay. Mở to đôi mắt trong trẻo đến làm người ta chột dạ, nhìn Phiền Tiểu Thử. Phiền Tiểu Thử còn đang ngỡ vực không biết xoay xử làm sao, ngỡ vực vì nàng không thể tin được, không thể tin được nàng thật sự có thể hạnh phúc như vậy, không thể tin được một người giống như Mạc Ảnh Hàn, lại thật sự chấp nhận mình.

Ban đầu nghĩ đến một nghìn lần, một vạn lần, phải làm sao mới có thể cho người đó hiểu rõ được tình cảm của mình, làm sao mới có thể cho người đó cũng thích lại mình, hôm nay thật sự đạt được, nàng lại bắt đầu hoài nghi.

Là đáp án của nàng sao? Là nàng cũng thích mình sao? Sẽ vậy sao? Tại sao nàng lại thích mình?

Nàng không tự tin, củ khoai lang luôn tự kỉ đến khiến người khác muốn tát chết nàng, ngay lúc này sự tự tin của nàng lại không trở dậy. Dường như từ lúc gặp Mạc Ảnh Hàn, nàng liền bắt đầu không tự tin.

Nhưng nàng lại nhìn thấy gương mặt người kia đột nhiên một chút rồi một chút giương lên, nhẹ nâng khóe môi. Cứ như vậy, ở trước mặt nàng, chậm rãi, từ từ, nhẹ nhàng, thản nhiên, một chút rồi một chút, như không để lại bất cứ dấu vết gì, nhưng lại sâu không gì sánh được, nhưn mi, nhoẽn miệng.

Mi mắt cong cong, khóe môi nhếch nhẹ, một nụ cười bất ngờ, nhạt nhạt, lạnh lạnh, rõ ràng nhưng lại nhợt nhạt, thậm chí còn mang theo một chút tính trẻ con, một chút tà mị, nụ cười của Mạc Ảnh Hàn.

Phiền Tiểu Thử chưa từng nhìn thấy Mạc Ảnh Hàn cười như vậy. Phải nói, nàng chưa bao giờ nhìn thấy Mạc Ảnh Hàn cười, cho đến bây giờ Mạc Ảnh Hàn cũng chưa từng cười, nhưng nụ cười đậm đậm, thanh thanh lạnh lạnh này, cả thế giới liền say, say thế giới của Phiền Tiểu Thử.

Phiền Tiểu Thử cứ như vậy nhìn, kinh ngạc, ngây ngốc, sau đó lòng nàng như có một luồng nước mát chảy qua, từng chút từng chút trở nên rõ ràng. Sau đó nàng nghĩ, thật may mắn mèo chiêu tài của nàng chưa bao giờ cười, nếu như nàng luôn cười như vậy, sẽ có bao nhiêu gã, say sưa trong nụ cười này đây? Nàng sẽ lại ghen tỵ như thế nào.

Vì tác dụng của thuốc nên gương mặt của Mạc Ảnh Hàn ứng màu đỏ nhạt, ngực trần, nhẹ nhàng chậm chậm kích động lòng người. Phiền Tiểu Thử chỉ cảm thấy đầu "bùm" một cái, nháy mắt như vậy nào nàng không cách nào hoạt động nữa. Nàng nghĩ, mèo chiêu tài của nàng có lẽ không biết, nụ cười của nàng như vậy, ở trong mắt của nàng là một loại quyến rũ thế nào!

Quyến rũ đến tàn khốc, quyến rũ đến tuyệt vọng! Sự thật là người ta cái gì cũng không có làm

Mái tóc của Mạc Ảnh Hàn vẫn còn ảm ướt vài sợi vươn trên vai và chiếc gối sau đầu, đen óng, xoắn xoắn, làm nền cho chiếc cổ đặc biệt trắng của nàng.

Phiền Tiểu Thử cúi người buông đầu xuống, mái tóc được cột bằng dây trượt xuống từ vai trái của nàng, sợi tóc nhẹ nhàng quấn quít cùng mái tóc đen của Mạc Ảnh Hàn, dưới ánh đèn mờ ảo này, giống như được tiền kiếp tiện tay vắn kết lại.

Phiền Tiểu Thử giương mắt nhìn, đột nhiên cúi đầu, há miệng cắn vào chiếc xương quai xanh tinh xảo của Mạc Ảnh Hàn.

Trừng phạt, phát tiết, tức giận cùng đau khổ, thậm chí mang theo chút ủy khuất, cho nên mạnh mẽ, cố sức, không chút lưu tình cắn xuống.

Mạc Ảnh Hàn không hề phòng kế sách này của nàng, bỗng dưng ăn đau, thở hắt vì kinh ngạc, nhưng lại không kêu thành tiếng. Chỉ như vậy thôi, cũng đã đủ khiến Phiền Tiểu Thử đau lòng, lập tức nhả ra, không dám cố sức.

"Mèo chiêu tài... xin lỗi..." Lòng nàng tràn đầy xấu hổ, nhìn dấu răng của nàng lưu lại trên chiếc xương quai xanh của Mạc Ảnh Hàn. Lại muốn rơi lệ.

Nhưng lời nàng còn chưa dứt, Mạc Ảnh Hàn duỗi một tay đưa ra sau đầu nàng, kéo nàng lại, một lần nữa hôn lên.

Nàng là Mạc Ảnh Hàn, nàng cũng sẽ do dự, nàng cũng sẽ chùn bước, nàng cũng có việc muốn trốn tránh, nhưng đó là lúc nàng chưa đặt quyết tâm. Nếu đã hạ quyết tâm, nàng sẽ không lùi bước. Trong đời Mạc Ảnh Hàn, ngắn gọn chỉ có câu như vậy: Không làm thì thôi, đã làm, thì không lùi bước!

Mà hiện nay nàng đã quyết định chấp nhận củ khoai lang ngu ngốc kia, thì nàng vĩnh viễn cũng sẽ không hối hận việc nàng đã chọn lựa ngay lúc này.

Răng môi liên tục va chạm, không để lại một khe hở nào, chiếc lưỡi linh hoạt cũng cố sức luồn vào, sâu, càng sâu, bất kể sâu như thế nào cũng đều cảm thấy thiếu.

Môi của nàng chạm vào răng nàng, răng của nàng chạm vào môi nàng, uyển chuyển, lại mang theo một chút mãnh liệt.

Cực lực cướp đoạt, không chừa đường thoát.

Ngay trong khoảnh khắc ngắn ngủi này, Phiên Tiểu Thử đã trải qua đại hỉ đại bi*, thể xác và tinh thần như đều điên cuồng, một tay nàng đặt vào trong mái tóc xoắn dày mang theo mùi thơm, vững vàng nâng đầu nàng, đem nàng dán chặt vào người mình, bức nàng vươn cổ, tay kia đỡ lấy vai, ổn định cơ thể nàng.

*Việc vui nhất, việc buồn nhất

Mạc Ảnh Hàn bị ép nâng nửa người dậy, không nơi nào để tựa, lại bị Phiên Tiểu Thử đè chặt, thật sự vất vả vô cùng, đành phải trở tay bám vào lưng Phiên Tiểu Thử để mượn lực, cổ nàng càng vươn cao hơn.

Cũng không biết rốt cuộc là làm sao, đầu óc của nàng nguyên bản còn hỗn loạn lại bắt đầu trở nên rõ ràng, nhưng lại rất nhanh liền mê ly một lần nữa. Có thể là do nụ hôn, cũng có thể là do sự điên cuồng của Phiên Tiểu Thử.

Phiên Tiểu Thử cảm thấy cả đời nàng cũng chưa từng phát cuồng như vậy, cả thân thể và tinh thần dường như không còn là của nàng nữa, hoàn toàn không bị nàng khống chế. Rõ ràng là nàng muốn ôn nhu, rõ ràng là lo sợ Mạc Ảnh Hàn sẽ khó chịu, hay sẽ chán ghét hành động điên cuồng vô cùng này của nàng, nàng rõ ràng muốn dừng tay, nhưng nàng lại không dừng lại được. Trong cơ thể của nàng như có một tên ma vương đang ở trong khu vườn địa đàng, đang không ngừng thúc giục, không ngừng mê hoặc nàng, chiếm đoạt đi! Chiếm đoạt đi! Hái quả cấm kia.

Và nàng đã bị mê hoặc rồi, không còn nơi nào có thể trốn!

Lưỡi của nàng hoành hành bá đạo trong miệng Mạc Ảnh Hàn, không ngừng rượt đuổi tìm kiếm, cướp đoạt từng nơi có thể đến, hàm trên, vách hàm, nướu răng, thậm chí từng chiếc từng chiếc răng cũng liếm qua, lại sâu như thế nào cũng cảm thấy thiếu, nhưng nàng lại không tìm được thêm nơi nào nàng chưa từng đến nữa, vì vậy chỉ phải gât gao cuốn lấy lưỡi của Mạc Ảnh Hàn, liều mình triển miên.

Mà Mạc Ảnh Hàn cũng không cam lòng tỏ ra yếu thế, liều hết sức lực để đáp lại, nhiệt liệt, mang theo khiêu khích, không hề dừng lại. Dường như trong lúc này hai người đang tiến đến một trận chiến người tranh ta đoạt, người chết ta sống.

Từ từ, hai chiếc lưỡi giao quần trong miệng bắt đầu có chút tê, nước bọt không kịp nuốt vào cũng theo khước môi chậm rãi chảy xuống, hai người vẫn không rời lỏng nhau ra.

Sau cuộc chiến tranh, đôi môi cũng từ từ trở nên mềm mại và sưng lên, một vướn một dờng, từng đợt chấn động nảy lên tim, càng cảm thấy thân trí phóng đảng, không thể kiềm chế.

Bầu không khí bốn phía đã quá mỹ loạn*, ngọn lửa trong lòng không ngừng thiêu đốt, như phải nung chảy cả gian phòng này nó mới chịu bỏ qua.

*Hoa lệ + loạn/lộn xộn

Tâm trí của Phiên Tiểu Thử đã say, linh hồn của Phiên Tiểu Thử đã mê, đất trời ngả nghiêng, không còn biết đâu là trời đâu là nhân gian, là quá khứ hay hiện tại, là sáng hay tối.

Mà Mạc Ảnh Hàn cũng không kém hơn, Phiền Tiểu Thử vừa rời khỏi đôi môi nàng, nàng liền bắt đầu thở dốc. Hôn môi thật sự là một việc cực khổ, quả thật không phải là ai cũng có thể làm được.

Đôi môi của Phiền Tiểu Thử từ từ lướt xuống, dọc theo gò má nàng, đi qua chiếc cổ trắng ngần của nàng, xuôi theo bờ vai mượt mà. Sau đó tay nàng rời khỏi đầu Mạc Ảnh Hàn, lướt qua mặt nàng, qua cổ nàng, vượt qua chiếc xương quai xanh còn lưu lại dấu răng của nàng, nhẹ nhàng, chậm rãi, rút đi trở ngại cuối cùng trên người Mạc Ảnh Hàn, chiếc khăn tắm đã bị mở rộng.

Sau đó liền chăm chú nhìn chằm chằm cơ thể Mạc Ảnh Hàn, rốt cuộc nàng có thể đường đường chính chính, không cần e dè, không cần lén lút nhìn nữa.

Tầm nhìn của nàng di chuyển qua, lướt qua bộ ngực mềm mại của Mạc Ảnh Hàn, liên tục nhìn xuống. Tiếng thở dốc cũng từ từ nặng nề, ánh mắt nóng rực kia quả thật như muốn thiêu cháy người khác.

Mạc Ảnh Hàn từ từ cảm thấy cả người sôi sục, thở gấp không ngừng.

Nàng cảm thấy bản thân đang tỏ ra yếu thế, mà nàng chưa bao giờ tỏ ra yếu đuối trước mặt ai, dù là ở tình huống như vậy, nàng cũng không cho phép. Nàng đột nhiên nghiêng người dậy, một tay đặt lên sườn mặt của người kia, há miệng cắn vào vành tai nàng, mái tóc xoăn đen lập tức rủ xuống, một vài sợi vẫn còn bám vào gò má, một trận nhiễu loạn khó chịu.

Nụ hôn này chằm chằm toàn bộ kíp nổ, bắt chắp trên người còn mặc quần áo hay là không, bắt chắp quần áo có ma sát vào da thịt non mềm trắng nõn của Mạc Ảnh Hàn hay không, chỉ ôm chặt lấy nàng, bắt chắp tất cả hôn lên. Dem nơi vừa mới thăm hỏi kia, một lần nữa hung hăng, ân cần, tỉ mỉ hôn qua một lần nữa.

Da thịt trước ngực Mạc Ảnh Hàn không ngừng ma sát vào quần áo của Phiền Tiểu Thử, bởi vì Phiền Tiểu Thử ôm rất chặt, nàng thậm chí cảm giác được sự mịn màng trên áo nàng, những đường nét nhỏ mảnh thường ngày khó có thể nhìn thấy của đường vân trên vải tinh tế xoẹt qua da thịt nàng, khiến cơ thể nguyên bản nhạy cảm của nàng được kích thích dậy một loại cảm giác, khiến nàng suýt nữa hô thành tiếng. Cắn chặt lấy môi mới có thể nhìn xuống.

Vì nếu thốt ra, nàng chắc chắn sẽ cảm thấy xấu hổ chịu không nổi, hận không thể chết ngay lúc này.

Cánh tay của Phiền Tiểu Thử chưa từng ngừng lại, không ngừng dao động trên những mảnh da phiếm đỏ bóng loáng của Mạc Ảnh Hàn, lướt qua từng phân từng tấc.

Mà môi của nàng, đã hướng lên trên, lúc này đang lưu luyến vành tai mềm mại của Mạc Ảnh Hàn, nhẹ nhàng ngậm liếm chơi đùa.

Mạc Ảnh Hàn khẽ run lên, vành tai lập tức cảm thấy rát bỏng, bản năng của nàng muốn tách khỏi. Nhưng đối phương không cho nàng có cơ hội đó, vững chắc chế trụ, nàng khẽ động, nàng liền động theo, không có bất cứ khe hở nào để thoát.

Cánh tay Phiền Tiểu Thử tuần tra về phía trước, xoa bộ ngực ưỡn thẳng của Mạc Ảnh Hàn, nhẹ nhàng vuốt ve, sau đó dùng đầu móng tay mỏng của nàng, nhẹ nhàng quét qua hạt đậu đỏ ở trung tâm. Nàng kiên nhẫn như vậy, nhưng vẫn không nghe được bất cứ tiếng kêu rên của Mạc Ảnh Hàn, khí thế vẫn không muốn ngừng, rốt cuộc cũng có thể cho bờ môi thủy chung không phát ra bất cứ một âm thanh nào của mỹ nhân không chịu tỏ ra yếu kém nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng.

Ngắn, rất nhỏ. Nếu như không cẩn thận nghe, sẽ không thể chú ý đến.

Nhưng Phiền Tiểu Thử chú ý, nàng không chỉ chú ý đến, còn bởi tiếng rên rỉ như phù dung sớm nở tối tàn này, mà cả người rực lửa. Nàng không tiếp tục giầy vò vành tai Mạc Ảnh Hàn đã bị nàng cắn có chút sưng đỏ nữa. Cúi đầu, ngậm lấy viên thịt màu hồng kia, đầu tiên dùng răng cắn lên, nhẹ nhàng lôi kéo, rồi dùng đầu lưỡi liếm vòng quanh, rất nhanh liền cảm thấy nó nóng lên rồi cương thẳng, nhẹ nhàng mút vào.

Ngực bên kia cũng làm y như vậy. Hai tay tận lực tìm kiếm nơi mẫn cảm của nàng.

Mạc Ảnh Hàn dường như rất ảo não với âm thanh nhỏ mà bản thân vừa để thoát ra khi này, sau một tiếng nhỏ đó, nàng liền cắn chặt răng, không để bản thân thốt ra thêm một âm thanh nào.

Làm sao Phiên Tiểu Thử không biết suy nghĩ này của nàng? Vì vậy nàng càng cố gắng hơn, hai tay càng thêm di chuyển, không ngừng tuần tra tới lui trên người Mạc Ảnh Hàn, vài lần vãn về vừa trọng vừa chuẩn, cánh tay đi đến hông càng bóp vào đúng nơi quan trọng.

Cơ thể Mạc Ảnh Hàn mạnh run lên, giống như có một luồng điện xoẹt qua, gần như nhịn không được kêu lên thành tiếng. Nhưng nàng sao lại chịu thua? Cường chế tâm trạng của mình, sau đó mạnh xoay người, muốn cứ như vậy đặt Phiên Tiểu Thử xuống dưới thân. Nhưng tình trạng cơ thể nàng hiện tại không ổn, mà Phiên Tiểu Thử dù sao cũng không phải là loại chỉ nhìn cho đẹp mắt, người đã từng luyện võ, sao có thể thoảng cái bị người khác điên loạn đảo phượng* chứ?

*Đẩy ngã con chêm loan đổi thành con chêm phượng

*Chêm loan cũng là một loài chêm phượng

Lần một không thành công, Mạc Ảnh Hàn liền bắt đầu lần hai.

Nhưng công kích của nàng còn chưa bắt đầu, lại cảm thấy hai tay của Phiên Tiểu Thử đã tìm đến giữa hai chân nàng, đột ngột tách hai chân nàng ra, còn chưa kịp phản kháng Phiên Tiểu Thử đã không cho nàng cơ hội nào, nhanh chóng lách cơ thể vào giữa hai chân nàng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Được rồi, tin tưởng tất cả mọi người đều đã nhìn ra, lần đầu tiên, nữ vương thụ. Nhưng mà yên tâm... Mạc nữ vương sau này sẽ lấy lại cả vốn lẫn lời.

Ách... dù sao Mạc Ảnh Hàn cũng không phải là loại người ăn không ngồi rồi a. Haiz... nguyên bản còn muốn nữ vương thụ kia mà... bây giờ không biết nói sao, lại biến thành hổ công rồi. Nhưng mà hoa bách hợp, thỉnh thoảng cũng rất dễ xảy ra chuyện không phân rõ công - thụ... được rồi, mỗi Bốn thừa nhận, hổ công... lần đầu tiên viết.

43. Chương 43: 18+

Không xong!

Đây thật sự là một tư thế không xong. Mạc Ảnh Hàn suýt chút nữa không nhịn được kinh hô một tiếng. Bị vây như vậy, Mạc Ảnh Hàn biết, đợt tấn công thứ hai của nàng chỉ sợ là khó khăn. Nhưng nàng vẫn không từ bỏ ý định, nàng xoay đầu đi, giãy tay mình, nâng hai chân đã bị tách ra lên, cố gắng đẩy cơ thể mình cao một chút, chỉ cần một chút, nàng tin tưởng bản thân có thể bắt được cơ hội phản kích, nàng tin tưởng mình có thể xoay chuyển thế cục vô cùng không ổn này.

Nhưng Phiên Tiểu Thử làm sao cho nàng cơ hội đó?

Ngay khoảnh khắc cơ thể nàng chen vào giữa hai chân Mạc Ảnh Hàn, sau khi cắt đứt cơ hội của Mạc Ảnh Hàn, liền cấp tốc kéo hai tay nàng buộc chặt lại, gắt gao đặt nàng dưới thân, chế trụ toàn bộ sự vùng vẫy của nàng. Đôi môi càng thêm vững vàng khóa miệng nàng lại, chiếc lưỡi dài dò vào cửa miệng khéo léo bắt lấy chiếc lưỡi đang khe run của nàng, liều mình đẩy đưa, thề sống thề chết muốn làm ý chí cuối cùng của nàng tiêu tan.

Nàng gần như làm tất cả những gì có thể để ngăn chặn Mạc Ảnh Hàn phát tiết, muốn tìm đường thoát. Điều này khiến Mạc Ảnh Hàn khó chịu như người bị giày xéo, nàng nhứ chặt đôi chân mềm, rốt cuộc nhịn không được thốt ra tiếng nước nỡ.

Chết tiết! Thứ chết tiết! Sau này nàng nhất định đòi lại gấp đôi.

Mạc tiểu thư khó chịu không khỏi thầm nguyện rửa, đầu óc hỗn độn không ngừng nghĩ đến mấy câu này. Đòi lại! Nhất định phải đòi lại, củ khoai lang chết tiết!

Phiên Tiểu Thử cầm lấy hai tay Mạc Ảnh Hàn, trong lúc cơ thể chen giữa hai chân nàng, Phiên Tiểu Thử bắt đầu di động hai chân của mình, ma sát vào phần thịt đùi non mềm trơn láng của Mạc Ảnh Hàn, ma sát đến Mạc Ảnh Hàn muốn gào to, hai chân bị tách ra muốn hùa theo cũng không được mà ngăn cản cũng không thể.

Loại cảm giác này thật sự khó chịu. Hai chân bị tách xa càng khiến nàng cảm thấy sức lực của mình mất đi từng chút, hai chân cong lên vậy mà đã bắt đầu run rẩy.

Đừng như vậy chứ!

Mạc Ảnh Hàn hận không thể lên tiếng mắng chửi, đối phương dường như còn chưa vừa lòng, Phiền Tiểu Thử nâng hai chân mình lên, dùng đầu gối bắt đầu đưa đẩy theo quy luật vào trong bắp đùi nàng, sau đó bắt đầu vẽ vòng tròn. Động tác càng ngày càng cố sức, như hận không thể cứ như vậy nhét cả người vào cơ thể Mạc Ảnh Hàn!

Càng khiến Mạc Ảnh Hàn cảm thấy xấu hổ hơn chính là, nàng vậy mà lại phát hiện mình bắt đầu 'ướt'.

Tuy nàng chưa từng làm những chuyện như vậy, nhưng không có nghĩa là nàng không biết điều này có ý nghĩa gì! Phản ứng này khiến nàng hận không thể bật người dậy chửi ầm lên! Nếu như không phải miệng của nàng đang bị chặn, nàng sợ mình thật sự sẽ bật dậy chửi ầm lên!

Thật muốn chết mà!

Đang bị cuồng hôn Mạc Ảnh Hàn rốt cuộc cũng chịu không nổi bắt đầu nổi nóng, nàng cố sức kẹp hai chân lại, gắt gao giữ chặt lấy hai chân của Phiền Tiểu Thử.

Phiền Tiểu Thử bị động tác này của Mạc Ảnh Hàn làm cho nàng bất ngờ, khiến cả người như muốn bùng nổ.

Bỗng dưng, nàng không chút báo trước đem hai tay Mạc Ảnh Hàn ấn lên đỉnh đầu, dùng một tay đè lại, tay kia luôn nhanh xuống bụng dưới, giữa hai chân.

Nơi đấy đã ẩm ướt, hầu như không có bất cứ trở ngại nào để nàng thuận lợi đưa tay vào. "A..." Mạc Ảnh Hàn ngẩng mạnh đầu, cơn đau đớn kịch liệt lan ra toàn thân, khiến nàng không thể không bật người dậy, muốn tránh đi.

Tên chết tiệt này không thể dịu dàng một chút sao?! Ý thức được đối phương đang làm gì với mình, Mạc tiểu thư lớn tiếng oán giận trong lòng!

Chết tiệt! Đòi lại phải đòi lại! Tuyệt đối phải đòi lại!

Băng sơn mỹ nhân lớn tiếng chửi thề. Nhưng củ khoai lang đè trên người nàng hiển nhiên không thể nào nghe được tiếng lòng của nàng, nụ hôn của Phiền Tiểu Thử trở nên dịu dàng, triền miên mà cẩn thận từng chút, nhẹ chạm nhẹ liếm, cố gắng lấy lòng, hy vọng có thể khiến mèo chiêu tài của nàng cảm thấy dễ chịu, động tác phía dưới dần dần tăng tốc, ngón tay linh hoạt không ngừng ra vào, từ từ cố sức, tốc độ nhanh hơn nữa, thậm chí còn thay đổi phương pháp, từ đơn điệu biến thành ra vào có quy luật, còn vẽ vài vòng tròn nhỏ bên trong.

Động tác như vậy khiến người dưới thân cũng trở nên run rẩy. Nguyên bản đã ướt át nay vì động tác của nàng mà càng thêm trơn trượt. Thậm chí Phiền Tiểu Thử còn cảm giác được nhiệt độ trong đó cũng từ từ tăng cao.

Phản ứng này khiến nàng sung sướng quên hết tất cả, vì vậy nàng lại dò vào thêm một ngón tay, tiến vào nơi sâu nhất nhưng mềm mại yếu ớt nhất của người nằm dưới thân, ra ra vào vào kỹ xảo nhẹ xoáy chậm chuyển, từ từ va vào từng nơi mẫn cảm bên trong, chậm rãi chuyển động về phía trên, cảm nhận được viên đậu nhỏ cương cứng vì động tình mà hiện ra.

Cảm nhận được vì mình mà từng động tác đối phương làm ra đều từng tia rung động. Tuy con người quật cường kia vẫn không vì việc này mà kêu thành tiếng. Nhưng có được phản ứng như vậy, cũng khiến nàng cảm thấy thỏa mãn trước đây chưa từng có.

Mạc Ảnh Hàn thấy đau! Rất đau! Lúc vừa mới tiến vào liền vô cùng đau! Tuy nàng biết lần đầu tiên luôn đau, nhưng nàng không ngờ nó sẽ đau đến như vậy!

Căn bản là do không có ai nói cho nàng biết nó sẽ đau như vậy! Việc này làm sao người ta có thể tùy tiện nói ra! Nhưng mà nàng cảm thấy, vấn đề là ở kỹ thuật của đối phương, làm lung tung bừa bãi như vậy, ngay lần đầu tiên đã dùng hết sức lực, làm sao không đau?

Tuy sau đó động tác của đối phương biến hóa không ngừng, khiến nàng cảm thấy vui vẻ, dần dần cũng xem nhẹ cơn đau, ngay khi nàng cảm thấy rất cuộc có thể tha thứ cho củ khoai lang khi lần đầu đã dùng kỹ thuật dã man thì tay của Phiền Tiểu Thử lại tăng thành ba ngón, vì vậy cơn đau nguyên bản bị xem nhẹ vì sự vui vẻ lại bắt đầu tăng lên.

Nàng muốn nhét hết cả tay vào sao! Chết tiệt! Lần đầu sao có thể đưa vào nhiều như vậy?! Rốt cuộc nàng có biết không vậy?!

Băng sơn lại bắt đầu chửi bới trong lòng! Quả nhiên không nên giao cho củ khoai lang ngu ngốc này!

Mạc Ảnh Hàn cảm thấy đây sẽ là việc ngu ngốc cuối cùng trong đời nàng làm. Quả nhiên nàng phải là chủ đạo! Chí ít cũng phải cho củ khoai lang ngu ngốc kia biết cái gì gọi là kỹ thuật, rồi mới để nàng ném một ít lợi lộc!

Đột nhiên ngay lúc đó, ngón tay trong cơ thể dường như chạm đến được một chỗ, Mạc Ảnh Hàn chấn động cả người, nguyên bản còn đang chửi bới cũng bởi vì vậy mà ngừng lại, nàng bị ngón tay của Phiền Tiểu Thử gắt gao nắm lấy hạt đậu nhỏ, nàng nhẹ run bật ra một tiếng thở gấp, do miệng đã bị đối phương khóa chặt, chỉ có thể hừ nhẹ một tiếng từ trong mũi.

Dĩ nhiên ngay cả cơn đau trước đó cảm giác được cũng bởi vì vậy mà biến mất, chỉ cảm thấy cả người đều run rẩy.

Phiền Tiểu Thử lúc này quả thật giống như sắp thăng lên thiên đàng, nàng nhìn Mạc Ảnh Hàn, nhìn nàng bởi vì động tác của mình mà lộ ra thần sắc mê ly, sau đó chìm đắm bên trong, lại vì mình bắt được điểm mẫn cảm mà lên đỉnh, vui sướng hận không thể chết ngất đi ngay lúc này.

Trong lúc hai người đều kiệt sức mà nằm thở yếu ớt ở trên giường, nàng mới không đành lòng lui ra từ trong cơ thể Mạc Ảnh Hàn.

Sau đó ôm lấy 'chiếc gối mỹ nhân' dường như đã không còn ý thức kêu lên mấy tiếng: "Ảnh Hàn... Ảnh Hàn... Ảnh Hàn..."

Nháy mắt căn phòng trở nên yên tĩnh, chỉ còn nghe được âm thanh hai người kiềm chế tiếng thở dốc cùng tiếng tim đập như trống dồn.

Mà ngoài phòng...

"Tiểu Hàn

~~" Về mặt Cố Tiểu Mãn thống khổ lôi kéo Mạc Thanh Hàn còn đang nghe trộm. Về mặt thống khổ đè thấp âm thanh cầu xin bên tai đối phương: "Chúng ta quay về nhanh đi... nếu như bị tỷ tỷ phát hiện chúng ta nghe trộm... sẽ chết người đó!" Nàng hận không thể cứ như vậy khóc thành tiếng.

Luôn sĩ diện như Mạc Ảnh Hàn, nếu như bị phát hiện lần đầu tiên nàng H đã bị muội muội của mình vây xem, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi a không thể tưởng tượng nổi.

Sẽ thế nào? Sẽ thế nào? Dựa theo tính tình hẹp hòi có cừu tất báo của Mạc Ảnh Hàn, có thể sẽ lắp trộm camera hay máy thiết bị theo dõi trong phòng các nàng không? Sau đó đem toàn bộ ảnh quá trình H của Tiểu Hàn cùng nàng ra uy hiếp?! %3_3%

Chỉ cần nghĩ như vậy, Cố Tiểu Mãn đã nổi da gà toàn thân.

Thật là khủng khiếp~~ tuy vậy xem người khác H rất kích thích. Nhưng mà chuyện nguy hiểm cao như thế tốt nhất vẫn không nên làm a Tiểu Hàn!

~(3_3)

~Nhưng rất hiển nhiên, đối phương nghe đến vô cùng khoái trá, ngay cả một chút xíu ý nghĩ muốn chạy cũng không có. Mặc cho Cố Tiểu Mãn kéo thế nào, cũng đều ghé người vào cửa không nhúc nhích.

Cố Tiểu Mãn mắc bực!

Sao từ trước đến giờ nàng không có biết, Mạc Thanh Hàn vậy mà lại có thói quen này?! Ta van người, nghe trộm người khác H rất vô sỉ a, sẽ bị nguyên rửa gả không ai lấy a!

Kéo vị thủy mỹ nhân cả ngày mơ mơ màng màng, trong lúc nghe trộm loại chuyện như H này lại tinh lực tràn trề khiến người khác cảm thấy khủng bố này, Cố Tiểu Mãn thật muốn cứ như vậy ngửa mặt lên trời hú một tiếng dài.

Mà thực tế, nàng cũng đã ngửa mặt trên trời rồi. Chỉ là nàng không có lá gan để hú thành tiếng mà thôi.

Sau đó vị nữ sinh hoàn tất việc ngửa mặt lên trời, cúi mặt xuống thì lại phát hiện, mỹ nhân nào đó nguyên bản còn ghé vào cửa nghe lén đã rời cánh cửa đi, về mặt phần chấn nhìn nàng.

Trực giác!

Giác quan thứ sáu mạnh mẽ và cực kỳ chuẩn xác của Cố Tiểu Mãn bộc phát.

Nàng cảm thấy thật không tốt! Vô cùng không ổn!

Vì vậy nàng hoảng sợ lui lui lui ra sau!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cá nhân ta cảm thấy lần này viết H thật nhiều, quy mô cũng rất lớn, nguyên bản còn muốn lớn hơn một chút nữa, đột phá cái gì đó, không thể trách ta viết ít nha, bởi vì viết càng nhiều khi chỉnh sửa lại càng thống khổ!

Viết H thống khổ nhất chính là sửa đổi sau khi bị báo cáo... ta thật muốn chết. Quả nhiên vẫn thanh thủy đơn giản! Vừa đợi quản trị viên gửi thông báo sửa chữa, vừa âm thầm thề, sau này nếu có thể thanh thủy thì tuyệt đối thanh thủy đến cùng!

~(3_3)

~Đừng báo cáo ta... người ta cũng là vì lợi ích của các vị a, nào có người một bên âm ỉ muốn thịt thịt, một bên lại nhanh chóng báo cáo người ta a... coi chừng giả không ai rước!

44. Chương 44

Ngày hôm sau lúc Mạc Ảnh Hàn tỉnh lại quả thật tâm tình đã tệ đến mức muốn giết người.

Nàng không có quên hôm nay mình phải đi làm. Nàng cũng biết hiện tại đã không còn sớm, dựa theo bình thường, lúc này nàng hẳn đã rời giường, đang tẩy rửa chuẩn bị, sau đó hẳn là về mặt sạch sẽ ngăn nắp xuống lầu ăn sáng, mặc kệ tối hôm trước thức khuya đến thế nào, nàng cũng sẽ cố gắng giữ trạng thái tốt nhất cho mình, nhưng mà...

Dưới tình trạng xương sống và thất lưng chết tiệt đang đau, cả người vô lực, đầu óc khó chịu muốn chết, nàng thật sự không có khả năng giữ trạng thái tốt nhất cho mình!

Nhất là khi nhìn thấy vết tích đỏ sẫm trên giường, tâm tình của nàng quả thật có thể so sánh với núi lửa bộc phát!

Tên ngu ngốc kia vậy mà lại không có dọn dẹp sạch sẽ liền ngủ! Vậy mà lại để nàng ngủ trên vết tích này cả buổi tối!

Kỳ thực Mạc Ảnh Hàn có bệnh khiết phích cho nên nàng quả thật không thể chịu được! Nàng thật muốn ngay lập tức một cước đạp tỉnh củ khoai lang còn đang nằm bên cạnh mình! Nhưng mà nàng thật sự không còn sức lực!

Mạc Ảnh Hàn ôm trán, đầu óc vô cùng đau nhức nhớ lại chuyện ngày hôm qua.

Nàng phải đi dự tiệc, là Khúc Tĩnh mời nàng dự tiệc, sau đó Khúc Tĩnh bỏ thuốc vào rượu của nàng, nàng biết được củ khoai lang kia mất tích, kết quả lúc ra khỏi cửa phát hiện 'bị cáo' khoai lang mất tích kia không biết tại sao lại đứng ngay ở đó, sau đó hai người cứ như vậy về nhà. Sau khi về đến nhà... trẻ em không nên, trẻ em không nên!

Sau đó, Mạc Ảnh Hàn liền ý thức được, mình vậy mà lại đem lần đầu tiên, cứ như vậy giao vào tay một củ khoai lang cái gì cũng không biết! Còn bị dẫn vật thành bộ dạng này, sau đó cái tên ngu ngốc kia vậy mà

lại không biết giúp nàng rửa sạch một chút. Dù trước đó đã có tắm rồi. Nhưng dù sao cũng phải rửa một lần nữa a, tại sao có thể cứ như vậy ngủ?!

Kỳ thực bệnh khiết phích của Mạc tiểu thư đôi khi rất khiến người khác khó có thể chịu nổi.

Vì vậy ngay khi Mạc Ảnh Hàn đang đau đầu nhớ lại thì, củ khoai lang của chúng ta rốt cuộc cũng tỉnh dậy, lúc tỉnh dậy lại nhìn thấy bên cạnh mình, vẻ mặt thổng khổ... trần, trần trụi trụi mèo chiêu tài!

Vẻ mặt thổng khổ?!

Phiền Tiểu Thư hoảng sợ! Lẽ nào nàng hối hận? Lẽ nào nàng lại không muốn ở cùng mình? Lẽ nào nàng muốn ăn quyết?! ...

Miên man nghĩ như vậy, thành công khiến Phiền Tiểu Thư nhảy dựng lên. Chỉ vào băng sơn mỹ nhân vẻ mặt thổng khổ, ủy khuất kêu lên: "Mèo chiêu tài người không thể ăn quyết! Không thể không chịu trách nhiệm!"

Giận! Rõ ràng là nàng làm người ta thế này thế nọ, vậy mà vừa mới tỉnh dậy thì...

Gương mặt Mạc Ảnh Hàn lạnh băng, hai luồng tử quang* cứ như vậy bắn đến.

*Ánh sáng chết chóc

"Câm miệng!" Mỹ nhân còn đang suy yếu, cho nên tuy giọng điệu suy yếu nàng vẫn có thể bắn ra vài mẩu vụn. Nhưng uy lực rõ ràng không đủ.

Nhưng bộ dạng này đối với Phiền Tiểu Thư mà nói, cũng đã vô cùng vô cùng đủ rồi. Nàng nắm lấy cánh tay Mạc Ảnh Hàn, lại bày ra gương mặt sợ hãi, tội nghiệp nói: "... Mạc... Mạc Ảnh Hàn... có, có phải người đang thật sự hối hận?" Đáng vẻ đó, dường như sẽ lập tức bật khóc.

Gân xanh trên trán Mạc Ảnh Hàn vô cùng sinh động nhảy lên. Trong lòng tràn đầy lửa giận, lúc nhìn đến vẻ mặt tội nghiệp như vậy của củ khoai lang, liền bị đánh tan hết phân nửa.

Nhớ đến một tiếng thét to hầu như là tuyệt vọng bên trong điện thoại, một câu Mạc Ảnh Hàn, Mạc Ảnh Hàn!

Nhớ đến ánh mắt không còn hy vọng nhìn mình, nói một câu "Ta thích người".

Nhớ đến bộ dạng nàng rơi nước mắt, nhớ đến nàng nói: "Chỉ ít nếu biến thành kẻ ngốc, người có đối xử với ta tàn nhẫn như thế nào, ta cũng sẽ không hận người, không biết hận người, chỉ biết mình muốn đối xử tốt với người..."

Aiz... không ngờ, nàng Mạc Ảnh Hàn vậy mà lại rơi vào tay củ khoai ngốc này.

Chị hết cứu rồi.

Nhất thời nàng cảm thấy rất bức bối! Nhưng nàng lại cảm thấy có chút vui vẻ. Dù sao ở một nơi đầy vật chất, lợi ích, phần bội, quyền lợi, thói đời, có thể tìm được một người thuần túy, chỉ đơn giản vì người là người và thích người. Đáng quý đến thế nào. Không chỉ thế, lúc nàng thích người, và trùng hợp là người cũng thích nàng.

Cho dù bị gán cho, nhưng ai có thể nói, đó là thiệt thòi.

"Ngốc! Đứng lên giặt drap giường!" Mỹ nhân vẻ mặt thổng khổ, vẻ mặt hắc tuyến, vẻ mặt muốn giết người, nói như vậy.

"É?!" Đối với việc nàng hoàn toàn phớt lờ câu trả lời, Phiền Tiểu Thư đàn ra.

"Giặt drap giường! Bắn muốn chết!" Mỹ nhân vô cùng tức giận nói. Thậm chí Phiền Tiểu Thư còn cảm nhận được hào quang hắc ám quanh thân Mạc Ảnh Hàn.

"Hả! Ồ ờ! A! Vậy, vậy người không có hối hận?" Phản ứng của Phiền Tiểu Thư quay trở lại, lập tức nhảy dựng lên.

"Phản ứng của người nếu chậm hơn một chút nữa, ta liền hối hận." Bằng sơn rút cuộc cũng thấy được phản ứng mình mong muốn, nàng nói như vậy. Nàng nhìn củ khoai lang trần truồng lăn xuống giường, động tác vội vàng kéo drap, trong lòng cũng có chút vui vẻ.

Nhưng mà...

"Chẳng lẽ người, không thể kiếm gì che đây bản thân một chút rồi mới đi giặt sao?" Ai đó vẻ mặt hắc tuyến, lúc nói những lời này, sắc mặt một lần nữa kỳ tích đen lên.

Thì ra sắc mặt không có rất đen, chỉ có càng đen!

Củ khoai lang lòi drap giường rốt cuộc cũng phát hiện bản thân vậy mà lại không có mặc cái gì, sau đó quay đầu, nhìn con mèo nhà mình cũng trần truồng ngồi trên giường.

Phiền Tiểu Thử xấu hổ.

Gương mặt đỏ bừng.

"A... vậy, vậy mà không có mặc cái gì hết..." Nàng xấu hổ đưa tay ôm mặt mình. Sau đó tách hai ngón tay lộ ra đôi mắt lấp lờ ánh sáng, từ giữa khe hở nhìn lên Mạc Ảnh Hàn.

"..." Ngay lúc này còn giả bộ đáng yêu chính là tử tội! Một ai đó đau xương sống và thất lưng thật muốn cứ như vậy cắn chết tên ngu ngốc kia.

Cảm thấy nhìn lên đủ rồi, một củ khoai lang bắt đầu ba chân bốn cẳng mặc quần áo.

"Chờ một chút..." Trong lúc yêu cầu người khác mặc quần áo, Mạc Ảnh Hàn lại đột nhiên mở miệng. Động tác của Phiền Tiểu Thử dừng lại. "Hả?" Nàng quay đầu, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Mạc Ảnh Hàn.

"Mở nước tắm."

"Hả?"

"Ta muốn tắm, đi mở nước tắm cho ta trước." Quả nhiên là có khiết phích, Mạc tiểu thư nói như vậy.

"A! Ủa ừ ừ ừ..." Bị người khác sai khiến củ khoai lang vui vẻ đi mở nước tắm, một chút cũng không phát hiện hành động ngay lúc này của mình đã đến mức gần như là tên sai vặt.

Chỉ cảm thấy rất sung sướng, nghĩ: Các tướng công thời cổ đại hầu hạ nương tử của mình, cảm giác chắc cũng giống như mình a...

Ai nói bị vợ quản nghiêm rất đau khổ, kỳ thực, không phải cá làm sao biết cá có vui? Đến khi nước tắm đã đủ, Phiền Tiểu Thử đỡ Mạc Ảnh Hàn đi vào phòng tắm. Nhìn mỹ nhân cứ như vậy nằm trong bồn tắm lớn, Phiền Tiểu Thử một lần nữa nhớ đến đêm qua, cảnh tượng Mạc Ảnh Hàn tắm rửa, gương mặt lại ửng đỏ.

"..." Liếc mắt nhìn thấu được chuyện củ khoai lang đang nghĩ, Mạc Ảnh Hàn lạnh lùng cười. Mặc kệ nàng, tự mình tắm rửa.

Chờ đi, đắc ý đi.

Nàng muốn xem xem, củ khoai lang này có thể đắc ý đến bao lâu.

Mạc Ảnh Hàn tắm, Phiền Tiểu Thử ôm drap giường đi giặt.

Nguyên bản Phiền Tiểu Thử rất muốn hầu hạ Mạc Ảnh Hàn tắm rửa, nhưng mà bị đối phương một mực cự tuyệt. Không được hưởng đậu hũ, trong lòng Phiền Tiểu Thử khó tránh khỏi có chút mất mát.

Nhưng mà ngẫm lại, các nàng cũng đã làm cái kia cái kia rồi, sau này mình có thể bị đối sao? Vừa nghĩ vậy, củ khoai lang đáng yêu của chúng ta lập tức lại trở nên vui vẻ. Vô cùng cố gắng giặt chiếc drap giường tối qua bị nàng chà đạp cả buổi tối.

Chính là vẻ mặt của nàng có điểm bỉ ổi, làm người khác cảm thấy sợ. o()o

...

Sau khi Mạc Ảnh Hàn tắm rửa xong, cảm thấy mình đã dễ chịu hơn, tuy xương sống và thắt lưng vẫn còn đau, nhưng tâm tình không tệ như trước.

Tắm rửa xong nàng nhìn đồng hồ. Đã 8:40 rồi, lúc này mặc kệ thế nào, cũng là đã đến muộn. Nếu đã đến muộn, ngược lại Mạc Ảnh Hàn cảm thấy yên tâm hơn.

Nàng nhìn nhả thay quần áo, sau đó chống thắt lưng còn có chút mệt mỏi đi xuống lầu ăn sáng.

Lúc xuống lầu nàng không nhìn thấy Phiền Tiểu Thử, nhưng lại nhìn thấy Mạc Thanh Hàn, vô cùng bất ngờ chính là, không thấy Cố Tiểu Mãn.

”?” Tình huống này rất đặc biệt. ”Gối ôm nhà người đâu?” Mặt cô liệt hỏi như vậy.

”Đêm qua nàng quá vất vả, nên sáng sớm hôm nay còn nghỉ ngơi.” Mạc Thanh Hàn đang cầm đồ ăn đáp lời, giống như đang dọn dẹp lên lầu.

”Vất vả?” Mạc Ảnh Hàn cau mày. Rất xin lỗi vì nàng còn chưa ngờ đến việc trên.

Vì vậy Mạc Thanh Hàn vẽ mặt vô cùng kinh ngạc quay đầu nhìn nàng, sau đó vẽ mặt thành khẩn nói: ”Tỷ, thể lực của người thật tốt... Tiểu Mãn không có tốt như người.” Hết sức đáng yêu, đơn thuần thùy mỹ nhân.

Bùm!

Trời sập, đất động, Mạc Ảnh Hàn đỏ mặt.

”Nói bậy bạ gì đó! Đi lên lầu cho ta!” Mạc đại mỹ nhân lúc thẹn quá hóa giận liền vô lý như thế.

”...” Mạc Thanh Hàn khó hiểu đi lên lầu. Rõ ràng là nàng nói thật, rõ ràng là nàng đang khen ngợi, tại sao tỷ tỷ một chút cũng không vui? Lẽ nào muốn mình nói thể lực tỷ tỷ không tốt? Nhưng rõ ràng là tốt, đêm qua cũng như vậy, mà hôm nay lại có thể không có việc gì xuống lầu ăn sáng. Tiểu Mãn mà được như vậy, nàng có thể ”*beep* ——” âm thanh không được hiển thị.

Xin đừng nhìn Mạc nhị tiểu thư nói ra toàn từ ngữ con cua. Có đôi khi thiên nhiên ngốc rất khiến người hoàn toàn sụp đổ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: *lược bớt những từ không liên quan* Sau đó... xin chờ chương khoai lang bị đè

45. Chương 45

Phiền Tiểu Thử rất xoắn quẩy.

Dựa theo tiến triển thường ngày đi mà nói, Phiền Tiểu Thử hiện tại phải vô cùng vui vẻ mới đúng. Cùng mèo chiêu tài mà nàng luôn luôn nhớ đến hôm nay có được một bước đột phá, chẳng phải là một việc rất vui vẻ sao?

Nhưng Phiền Tiểu Thử cũng rất xoắn, vô cùng xoắn, xoắn đến nàng muốn chửi thề.

Đương nhiên, có thể khiến cho củ khoai lang xoắn quẩy đến như vậy, nguyên nhân đơn giản là từ con mèo chiêu tài nhà nàng.

Vấn đề chính là, từ sau lần không hài hòa kia, mèo chiêu tài của nàng không cho nàng động chạm, thậm chí cả phòng cũng không cho nàng vào!

Phiền Tiểu Thử oán niệm a.

Tuy lúc trước Mạc Ảnh Hàn cũng chưa từng tỏ ra hoan nghênh Phiền Tiểu Thử vào phòng của nàng, nhưng chỉ ít Phiền Tiểu Thử còn có cơ hội thực hiện, chỉ ít mỗi tối đều có thể kiên quyết nhõng nhẽo một trận với Mạc Ảnh Hàn, nếu như may mắn -_-||| , Phiền Tiểu Thử còn có thể thành công tiến vào phòng, ngủ trên chiếc giường lớn của Mạc Ảnh Hàn, tuy cái gì cũng không thể làm, nhưng ít ra còn có không gian để huyễn a...

Nhưng mà, nhưng mà, nhưng mà hiện tại thì sao? Ngay cả cơ hội thực hiện của Phiên Tiểu Thử cũng bị tước đoạt, mỗi tối Mạc Ảnh Hàn không nói lời nào, một cước đá nàng ra khỏi phòng.

Mà những lúc bình thường, ôm một cái, nắm tay hay vân vân, cũng trở thành hy vọng xa vời. Mèo chiêu tài của nàng đã hạn chế nàng đến gần trong vòng một mét.

Phiên Tiểu Thử cực kỳ bị thương.

Bước đột phá là vô cùng quan trọng, nhưng quan trọng không có nghĩa là nàng phải mất đi phúc lợi lúc trước a! Không có thịt, cá đã rất đáng thương rồi, hiện tại ngay cả đậu hũ cũng không cho ăn sao? Như vậy sẽ chết đói đó nha?!

Phiên Tiểu Thử thử kháng nghị, thế nhưng liền bị trấn áp một cách tàn khốc.

Có cần phải vậy không a!

Lúc Phiên Tiểu Thử vô cùng xoắn quẩy, sẽ nhớ tới Bạch Lam. Tuy đối phương rất không hy vọng nàng ở trong tình huống như vậy mới nhớ tới mình.

Vì vậy Bạch Lam về mặt thống khổ xuất hiện ở quán hồng trà "Ngộ Kiến". Về mặt thống khổ không cách nào nghe được Phiên Tiểu Thử nói đủ loại từ ngữ con cua. Sau đó còn 'hưởng thụ' vô số ánh mắt ám muội trong quán trà không ngừng đưa tới.

Này này, nàng không muốn bị người khác nhìn chằm chằm a chết tiệt! Thật muốn giết người diệt khẩu!

"Chẳng lẽ người không thể nói chuyện trực tiếp với con mèo nhà người sao? Nói nguyên nhân phát sinh chuyện này a, sau đó nhận sai a, chịu đòn nhận tội a, mấy chuyện này không phải là sở trường của người sao?" Một đồng hắc tuyến ở trên đầu Bạch Lam, hắc khí nồng đậm, gờ tay không nhìn thấy được năm ngón.

Nàng oán niệm thông dong nói: "Quan trọng nhất khi hai người ở cùng nhau chính là sự thấu hiểu, sau đó quan trọng hơn là, không nên vì thống khổ của các người mà khiến bạn bè của các người càng thêm thống khổ." Được rồi, nàng thừa nhận, câu cuối cùng mới là lời nàng muốn nói.

= =!!!

"Nhưng mà nàng không muốn nói chuyện với ta." Phiên Tiểu Thử về mặt thê thảm mở miệng nói.

Grừm grừm grừm Một xe máy hắc tuyến đề lên đầu Bạch Lam.

"..." Cái gì nàng cũng không muốn nói.

"Tiểu Lam... người nói bây giờ ta nên làm sao a?"

"..." Thực sự cái gì nàng cũng không muốn nói. Nàng cũng không biết nên nói như thế nào. Việc này căn bản không có cách nào để nói mà!

"Tiểu Lam

~" Phiên Tiểu Thử lệ rơi như thác.

"... Rốt cuộc người làm việc vạn ác gì, khiến con mèo nhà người giận thành như vậy?"

~(3_3)

~Được rồi, thật sự hỏi chẳng khác nào không hỏi. Một xe tải hắc tuyến một lần nữa đề lên đầu Bạch Lam.

"Những lúc có thể nói chuyện rõ ràng, chúng ta phải nói, không thể nói, thì tạo ra cơ hội, chúng ta đều phải nói chuyện rõ ràng." Bạch Lam nghiêm túc nói.

"..." Mấu chốt chính là... cơ hội này, nàng không thể nào tạo ra được.

Củ khoai lang bị kích rồi.

Vì vậy củ khoai lang kiên trì tạo cơ hội - Lần một:

"Mèo chiêu tài... chúng ta cùng đi ăn trưa đi

()/~” Khoai lang vui vẻ.

”Khỏi, ta bảo Tiểu Dương mua giúp ta rồi, hôm nay công việc trong công ty rất nhiều.” Mèo chiêu tài mặt tê liệt.

”Đừng mà, công việc quan trọng, thế nhưng ăn cũng rất quan trọng a, qua loa như vậy, không tốt cho cơ thể.” Phiền Tiểu Thử không ngừng cố gắng, nàng phải tạo ra cơ hội, tạo cơ hội nói chuyện rõ ràng!

Nắm tay.

Mạc Ảnh Hàn lạnh lùng liếc mắt. ”Người rất rảnh đúng không?” Sau đó cầm một chồng giấy đưa cho Phiền Tiểu Thử. ”Vây, đem mấy thứ này đi làm đi.”

”...” Phiền Tiểu Thử khóc chạy. Nàng một chút cũng không có rảnh rỗi a, thật sự một chút cũng không có rảnh rỗi a! Mèo chiêu tài, đừng bóc lột nhân viên như vậy!

~(3_3)

~Vì vậy củ khoai lang thống khổ vạn phần nhưng vẫn kiên trì tạo cơ hội - Lần hai:

”Mèo chiêu tài, hiếm có một ngày không phải làm việc, bây giờ còn sớm, chúng ta ra ngoài dạo một chút đi

” Tạo cơ hội, tạo cơ hội, củ khoai lang vạn phần kích động ~()/

~”Nếu đã hiếm có, thì về nhà sớm nghỉ ngơi một chút.” Mặt tê liệt vừa dọn dẹp đồ đạc của mình vừa nói.

”Ế

nhưng mà thật vất vả mới có cơ hội như vậy a~~ hơn nữa bây giờ ban ngày ra ngoài rất nóng, buổi tối tốt hơn nha.” Củ khoai lang vạn phần mất mát.

Mạc Ảnh Hàn hất mi, vô cùng quyến rũ nhìn về phía Phiền Tiểu Thử Cái này đương nhiên là ở trong mắt Phiền Tiểu Thử nhìn ra, kỳ thực quyến rũ của mặt tê liệt, không khác gì những lúc bình thường ”Người không muốn cùng ta về nhà?”

Lẽ nào... chẳng lẽ bởi vì hôm nay tan tầm sớm... cho nên có thể...

Hít hơi ——

Phiền Tiểu Thử mê đắm, vội vàng gật đầu. ”Ngẫm lại, rất muốn về nhà cùng người!” Trời ơi thì ra mèo chiêu tài của nàng là vì như vậy, gần đây mới chăm chú làm việc sao? Kích động, kích động.

Mạc Ảnh Hàn nhướn mày, bất động thanh sắc.

Sau đó là về nhà...

”Mèo chiêu tài đừng như vậy mà!

~(3_3)

~ hôm nay còn sớm như vậy đã đá ta ra!” Cái này là tiếng kêu rên của củ khoai lang.

”Chính là bởi vì hiếm có, cho nên ta cảm thấy chúng ta nên ngủ sớm một chút, nghỉ ngơi dưỡng sức.”

Kết quả chính là Phiền Tiểu Thử ngồi xồm trước cửa phòng của Mạc Ảnh Hàn mà ức hức hức.

”Mèo chiêu tài người hết thương ta rồi... người ghét bỏ ta rồi... rốt cuộc người ta làm sai cái gì a người ta thật đáng thương.”

”Im miệng! Người lải nhải nữa cắn thận da của người!”

TAT...

Vì vậy củ khoai lang vừa nguyên rửa thói đời vạn ác vừa lệ rơi như thác nước Hoàng Quả Thụ* đi tạo cơ hội - Lần ba:

* – Chỗ nào đó giống suối tiên mình.v

"Mèo chiêu tài... hôm nay không đi làm, khí trời cũng không nóng, chúng ta đi ra ngoài một chút đi, giải sầu a. Bây giờ còn rất sớm để đi ngủ nha

"

Được rồi được rồi, lần này không có vấn đề gì rồi! ()/

"Không được, hôm nay ta phải đi xem Mạc thị, đã lâu không vào đó nhìn, tuy không có nhiều vấn đề, nhưng cần phải thẩm tra." Mặt tê liệt một mực từ chối.

"..." Phiền Tiểu Thử bực bội. Tại sao nàng lại quên. Kỳ thực Mạc Ảnh Hàn không chỉ có một công ty Vân Tường a.

"Còn nữa, còn nữa, ngày mai ta sẽ không về, ở lại công ty."

"Mèo chiêu tài người làm như vậy để làm gì a để làm gì a để làm gì a

~ "

~(3_3)

~Phiền Tiểu Thử lũ bại lũ chiến*, lũ chiến lũ bại!

*Đánh nhiều trận đều thua liên tiếp, còn câu kia chỉ lật ngược lại thôi

Nàng tạo không ra cơ hội a, không có cơ hội làm sao có thể nói chuyện cho rõ ràng a!

"Cho nên Tiểu Thử một mình ngồi xỏm ở đây phơi nắng sao?" Diệp Nại cúi người, nhìn Phiền Tiểu Thử vẻ mặt bị kịch ngồi chồm hổm trên đất, sau khi nói câu đó, nàng còn ngẩng đầu nhìn trời, vạt dậm không mây, khí trời thật tốt a... nhưng thật ra đã sắp đến tháng sáu rồi, cái này... rất nóng a.

"..." Phiền Tiểu Thử vẻ mặt bị kịch nhìn Diệp Nại đang đứng trước mặt mình.

"Ách..." Khóe miệng Diệp Nại giật giật, lông mày lộ ra hình chữ bát. "Thật ra... nếu như muốn tạo cơ hội, ta có thể giúp người thử xem."

Ánh mắt của Phiền Tiểu Thử, cứ như vậy tái xanh.

Diệp Nại ớn lạnh...

Bởi vì nguyên nhân đó, lần này công chúa Tang Linh của Bồn gia mở tiệc, phát thư mời.

Lý do... chúc mừng ngày quốc tế thiếu nhi.

Phiền Tiểu Thử cảm thấy hôm nay đầy trời đầy đất đều là một đồng hắc tuyến, nàng đã không nhìn thấy bất cứ thứ gì rồi.

Thì ra sau khi sống hai mươi mấy năm, nàng mới phát hiện, nàng vẫn là thiếu nhi a. --||||||

Nhưng mà mặc kệ thế nào, đây là cơ hội tốt, Mạc Ảnh Hàn tuyệt đối sẽ không mượn bất cứ cớ gì nữa!

Phiền Tiểu Thử nắm tay! Nhất định phải nắm thật chặt! Cố gắng ăn được đậu hũ của mèo chiêu tài, nếu như có thể, phải cố gắng ăn được thịt.

Mà sự việc tiến triển đúng như dự liệu, Mạc Ảnh Hàn tưởng là thật nên không có cự tuyệt, mang theo Phiền Tiểu Thử cùng Mạc Thanh Hàn còn có Cố Tiểu Mãn đi dự tiệc tối của công chúa.

Vì vậy Phiền Tiểu Thử đang tràn đầy vui vẻ, thì lại cảm thấy chua chát.

Mình năm lần bảy lượt mời nàng, nàng luôn có muôn vàn lý do để từ chối, nhưng mà Bồn gia mời, nàng không có nghĩ gì liền đồng ý.

Trong lòng của nàng nhất định không có ta

~(3_3)

~Cho nên mới nói, sở dĩ nữ nhân luôn làm người khác đoán không ra, khen ngợi lòng dạ nữ nhân như mò kim đáy biển. Chính là bởi vì, nữ nhân thường luôn hay tự ngược. Và lại còn tùy thời tùy chỗ đều có thể tìm được đủ loại việc bé việc nhỏ để tự ngược chính mình.

Phiền Tiểu Thử đang tự ngược, cho nên lúc này Phiền Tiểu Thử rất xoắn quẩy. Nhưng mà khá tốt chính là, khuynh hướng tự ngược của Phiền Tiểu Thử rất dễ bị những thứ bên ngoài làm cho xao nhãng.

Giống như hiện tại, Phiền Tiểu Thử đã hăng hái bừng bừng nhìn cảnh sắc xung quanh.

Tuy Mạc gia cũng là một thành viên của Bồn gia, sau khi Phiền Tiểu Thử ở lại Mạc gia, thì luôn lui tới phạm vi của Bồn gia, thế nhưng dù sao cũng là chi thứ của Bồn gia, không tính là trực hệ*. Tang gia, cho đến bây giờ Phiền Tiểu Thử cũng chưa từng tới, tuy lúc trước Tang Linh có nói hoan nghênh nàng bất cứ lúc nào cũng có thể đến chơi.

*Dạng chính tông

Cho nên đối với mọi thứ của Tang gia, Phiền Tiểu Thử đều vô cùng hiếu kỳ.

Tuy mùa này đã không còn nhìn thấy hoa anh đào ở Tang gia nở rộ nữa, nhưng mùa này, hoa hướng dương ở Tang gia đã đua nhau nở rồi. Dưới ánh mặt trời, trông rất đẹp mắt. Ở rất xa cũng có thể nhìn thấy.

Lần này đến nghênh tiếp mọi người không phải là Diệp Nại, mà là quản gia của Tang gia.

Lúc đến bên trong, mới phát hiện khu vườn hoa hướng dương kia vô cùng lớn, nghe nói không biết tại sao Tang Linh vô cùng thích hoa hướng dương. Vừa vào nhìn, còn có thể phát hiện, xung quanh hoa hướng dương, trải đầy những đóa hoa nhỏ màu hồng phấn. Tuy rằng rất nhỏ, nhưng cũng rất có sức sống, thật sự làm người khác yêu mến.

"Kia là hoa gì?" Phiền Tiểu Thử hiếu kỳ.

"Những bông hoa này từ rất lâu trước đây đã mọc ở đây, không biết tên là gì. Nhưng Tiểu Nại và công chúa đều vô cùng yêu quý." Quản gia rất kiên nhẫn giải thích.

Phiền Tiểu Thử nhin không được lại nhìn thoáng qua nó. Không biết tại sao cảm thấy sức sống của loài hoa nhỏ vô danh này làm cho nàng rất cảm động.

46. Chương 46

Lại tiếp tục đi vào trong, thì liền nhìn thấy Diệp Nại. Nàng đang bận rộn, nói chuyện cùng một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi. Thấy các nàng đến, liền phát tay tạm biệt với đối phương, đi về phía này.

"Các vị tiểu thư đã đến? Trước xin mời các vị tiến vào tùy ý ngồi." Diệp Nại quay về dáng vẻ thường ngày, đứng ở cửa, lộ ra nụ cười ngọt ngào vẻ mặt rất thân thiết rất nghiêm túc bắt chuyện với các nàng.

Ma xui quỷ khiến, Phiền Tiểu Thử nghĩ đến hai chữ "chuyên nghiệp".

Mượn cơ chúc mừng ngày quốc tế thiếu nhi này không biết rốt cuộc là ai nghĩ ra. Ngẫm lại hôm nay thật sự là ngày 1 tháng 6, Phiền Tiểu Thử đổ mồ hôi đầy đầu.

Mượn cơ này để bày tiệc, đương nhiên không thể nào mời các nhân sĩ nổi tiếng được. Cho nên lần này đến đây, hầu như đều là học sinh của học viện Anh Đào. Hoặc là bạn bè quan hệ tốt.

Người đến cũng không phải rất nhiều. Điều này khiến Phiền Tiểu Thử không có cảm giác câu nệ. Có thể buông thả tâm tư đi bắm lấy Mạc Ảnh Hàn. Bởi vì nếu như quá nhiều người, nàng phải lo lắng cho hình tượng của Mạc Ảnh Hàn một chút, tuy sau khi hình tượng của các nàng trải qua ánh đèn flash của truyền thông, phỏng chừng cũng không còn lại bao nhiêu, nhưng cũng không thể quá lộ liễu. Nhưng nếu hôm nay toàn là người quen, những thứ cần biết cũng đều biết, những thứ không cần biết, có lẽ những người ở đây đều biết đến bảy bảy tám tám phần rồi, giả bộ ngây thơ thôi.

Đợi đến 3:00 chiều, những người cần có mặt đều đông đủ. Đêm sơ cũng khoảng mười mấy người.

Phiền Tiểu Thử hoàn toàn không đem những người đó để vào mắt, nhưng Mạc Ảnh Hàn thì khác, tuy chỉ có mười mấy mống, nhưng dù sao vẫn là người ngoài, làm nàng không tiện nổi giận với củ khoai lang. Cho nên tuy bị quần quýt đến muốn đánh người, nhưng Mạc Ảnh Hàn vẫn nhìn, hơn nữa còn có thể cho ra kết luận, Mạc tiểu thư không chỉ khiết phích, còn là rất sĩ diện.

Bởi vì chúc mừng ngày quốc tế thiếu nhi *Đỏ mề hôi*, cho nên buổi tiệc tối nay không giống như thường ngày. Tang Linh vô cùng thích thú bày ra một bàn tiệc vô cùng lớn, mang lên những món ăn, điểm tâm được tạo hình như phim hoạt họa. Sau đó mọi người đều vây đến chiếc bàn siêu cấp lớn này. Chuẩn bị ăn trái cây.

Nhìn vào những món ăn có thể thấy được đầu bếp đã tốn bao nhiêu sức lực để làm ra, bởi vì chúng rất sống động, đủ mọi kiểu dáng.

Động vật, bông hoa, dáng vẻ thật vô cùng đáng yêu, khiến người khác không đành lòng ăn.

Quả nhiên là chúc mừng ngày quốc tế thiếu nhi a.

Các vị có mặt đỏ mề hôi ót, ngưng ngưng nghĩ.

Thì ra sống đến hai mươi mấy tuổi rồi, mới phát hiện mình còn cùng đẳng cấp với thiếu nhi.

Phiền Tiểu Thử nhìn một bàn đồ ăn đáng yêu xinh đẹp, chảy dãi.

Món nào cũng thật đẹp! Tuy bị biến thành 'con nít quỷ' có hơi kỳ, nhưng có thể ăn những món ăn xinh đẹp lại ngon lành này, nàng cũng không ngại 'cải lão hoàn đồng' một lần.

Nàng nhìn bàn đồ ăn này, trong lòng không nhịn được nghĩ, làm con nít quả nhiên hạnh phúc a.

Nhưng sau khi đầu bếp đem đồ uống lên, những vị đang có mặt lại sững sốt.

R-Rượu trắng?!

Được rồi được rồi, coi như là chúc mừng ngày quốc tế thiếu nhi đi, nhưng mà... cần dùng rượu trắng sao? Thiếu nhi hay uống rượu trắng lắm sao?!

Hơn nữa, không chỉ có rượu trắng, mà còn là rượu trắng đựng trong một chiếc ly thủy tinh vô cùng tinh xảo.

"Hôm nay, chúng ta sẽ chơi một trò chơi nhỏ." Tang Linh cười tủm tỉm nói. Nhìn các vị đang có mặt, ôi ôi, cái này, hắc tuyến trên trán từng cái đều hiện rõ a.

"Trò chơi gì?" Hạ Mạt lộ ra gương mặt "Ta vô cùng tò mò" quay đầu nhìn Tang Linh. Bộ dáng này thật sự khiến người khác muốn hung hăng chà đạp nàng một chút.

Tang Linh vẫn cười tủm tỉm, nhẹ nhàng nói ra bốn chữ: "Rượu trắng xoay bàn."

Ế?

Rượu trắng xoay bàn?!

Mọi người ở hiện trường, biểu tình nháy mắt thiên biến vạn hóa.

Có vẻ mặt hiểu rõ, có vẻ mặt vô cùng kích động, đương nhiên cũng có vẻ mặt phiền muộn muốn bỏ chạy, còn có vẻ mặt thiên nhiên ngốc còn chưa hiểu lắm tình hình hiện tại, hoặc là vẻ mặt chưa từng nghe qua nhưng có vẻ rất vui.

"Cái đó là gì?" Cố Tiểu Mãn chính là điển hình của loại tuy không rõ, nhưng vô cùng hiếu kỳ lập tức mở miệng hỏi rõ ràng. Mà Mạc Thanh Hàn lại là điển hình của loại thiên nhiên ngốc nhưng không thích hỏi nhiều.

"Để ta giải thích luật chơi." Người nói chính là Diệp Nại, nàng ngồi bên cạnh Tang Linh, cười tủm tỉm giải thích: "Luật chơi rất đơn giản, chính là đặt ly rượu trắng vào bàn cùng những thức ăn này, sau đó xoay bàn, chờ đến lúc ngừng, mọi người đều phải ăn thứ ở trước mặt mình. Đương nhiên, ly rượu trắng ở trước mặt ai, người đó sẽ phải uống nó." Nói chung, đây là một trò chơi may rủi.

"Oa! Cái này vui, ta muốn chơi!" Người vô cùng kích động này là Lâm Hiểu, Phiên Tiểu Thử vẫn chưa thể tiếp thu thì Lâm Hiểu đã phát ra âm thanh kích động như vậy.

Nhưng Lâm Hiểu chỉ vừa mới kích động xong, đã bị Lạc Nhận đè xuống. Sắc mặt không thay đổi, ngồi bên cạnh tạt nước lạnh. "Thân thể của người không tốt, không được uống rượu."

"Ế

~" Lâm Hiểu nhảy dựng lên, vẻ mặt không thể chấp nhận. Chỉ thấy Lạc Nhận ngẩng đầu ôn nhu cười nói với Diệp Nại: "Có thể uống thay chứ?" Hoàn toàn không nhìn đến ánh mắt kháng nghị của người nữ sinh nào đó ở bên cạnh.

Diệp Nại hí hửng. "Nếu như là tự nguyện, cũng không phải là không thể được."

Lâm Hiểu bực bội! Nàng rất muốn chơi nha nàng rất muốn chơi!

"Hừ!" Một tiếng hừ lạnh nặng nề. Hạ Mạt vẻ mặt màu gan heo* nhảy dựng lên. "Loại trò chơi ấu trĩ như thế này còn lâu ta mới tham gia!" Sau đó cấp tốc xoay người, dường như muốn chạy trốn.

*Chắc màu tím

Nhưng mà thật sự chỉ là 'dường như'. Bởi vì rất rõ ràng Cốc Vũ thấy hứng thú với trò chơi này, mà chuyện Cốc Vũ đã hứng thú thì đa số đều sẽ lôi kéo Hạ Mạt tham gia cùng, mà Cốc Vũ đã muốn lôi kéo thì đa số Hạ Mạt không có khả năng trốn chạy.

Giống như lúc này, chân Hạ Mạt vừa mới bước được nửa bước, cánh tay của Cốc Vũ đã bắt được móng vuốt của nàng. Hé ra gương mặt tinh xảo, lộ ra nụ cười không có ý tốt, trêu tức Hạ Mạt: "Tiểu Mạt sợ tửu lượng của mình sẽ khiến bản thân mất mặt sao? Hay là sợ uống rượu xong sẽ lộ ra nguyên hình?"

*Thành một con mèo kitty chẳng hạn~ w

Hạ Mạt liền xù lông. "Nói nhảm! Ta ngàn chén không say! Sao lại mất mặt!"

Phiên Tiểu Thử vẻ mặt kinh ngạc.

Ngàn chén không say?! Nhìn không ra nha.

"Nếu đã vậy, thì ngồi xuống chơi." Khóe môi Cốc Vũ nhếch thành một độ cong tinh xảo đẹp mắt, khiến lòng Hạ Mạt không ngừng nảy lên sợ hãi.

Không xong! Lần này không xong rồi! Tuyệt đối không xong rồi!

"Mọi người ở đây sẽ không mất hứng đâu, nhưng mà có phải người sợ rồi không?" Nàng cười nói như vậy.

Hạ Mạt thật muốn dùng đầu đập người con gái vẻ mặt tinh xảo này bất tỉnh!

Vô liêm sỉ a vô liêm sỉ! Rõ ràng là muốn mình bị mất mặt! Ta và người có thù oán hả! Hay là người có thù oán với ta hả hay là ta có thù oán với người a!

"Hừ! Ai mà chạy a chính là kẻ nhất gan đáng bị khinh bỉ cả đời!" Hạ Mạt liêu mạng, Hạ Mạt mất bình tĩnh, mất bình tĩnh rồi. Nàng hung hăng ngồi xuống ghế, vẻ mặt tàn bạo ngồi chờ những người đang có mặt.

Nếu đổi lại là người khác, nhìn thấy dáng vẻ nguy hiểm này của nàng sẽ bị hù chết khiếp, may là đám người ở đây không phải bình thường, mỗi ngày đều nhìn thấy dáng vẻ này của Hạ Mạt rồi, cho nên phản ứng rất bình tĩnh.

Chỉ là... biểu tình của Mạc Ảnh Hàn, ra vẻ không có gì cả.

"..." Gương mặt nàng tê liệt. Nguyên bản đã nhắc PP khỏi chỗ ngồi lại vô cùng bất đắc dĩ quay trở lại. Tuy biểu tình trên mặt từ trước đến nay đều là cứng nhắc như vậy.

Hành động này của nàng đương nhiên không thể nào tránh được ánh mắt luôn dính lên người nàng của Phiên Tiểu Thử. Biết tửu lượng của cô mèo nhà mình ra sao, cho nên đương nhiên Phiên Tiểu Thử hiểu rất rõ tâm tình của Mạc Ảnh Hàn hiện tại như thế nào.

Tuy làm một người tử lượng tối đa cũng chỉ một hai ly, phải ngồi trước chiếc bàn lớn, chơi trò chơi may rủi này, có khả năng sẽ phải uống đến ngất đi rất khiến người khác cảm thông. Nhưng mà...

~()/

~Phiền Tiểu Thử vô cùng đáng xấu hổ trộm hân hoan.

Nếu có thể khiến mèo chiêu tài của nàng quá chén... nói không chừng nói không chừng... tối nay có thịt ăn nha ~()/

~Đại thể, tính toán mưu kế như Phiền Tiểu Thử rất đáng xấu hổ, kết quả sau đó cũng không tốt, cho nên ta kiến nghị không nên bắt chước.

Tử lượng của Lạc Thu Phân thật sự tốt, cho nên nàng hoàn toàn không có áp lực.

Tử lượng của Cố Tiểu Mãn cũng vô cùng không tệ, cho nên cũng không có áp lực, mấy người kia, tuy cũng không phải loại uống được nhiều, nhưng bởi vì khá lạc quan, tin chắc bản thân tuyệt đối sẽ không xui xẻo đến nỗi lần nào cũng phải uống, cho nên cũng không có nhiều áp lực.

Mà Phiền Tiểu Thử, tư tưởng hiện tại đã không còn thuần khiết, kích động đến quên bản thân rồi, đương nhiên cũng sẽ không cảm thấy áp lực hay gì gì đó.

Vì vậy mọi người vào chỗ ngồi, chỉ còn chờ Diệp Nại tuyên bố trò chơi bắt đầu.

Quản gia đã chuẩn bị xong rất nhiều rất nhiều rượu, đặt trên xe đẩy.

"Nếu đã vậy, thì bắt đầu thôi." Diệp Nại híp mắt cười.

Điều đáng nói ở đây là, lần này, không phải rượu nho, cũng không phải rượu đỏ, mà là rượu trắng, cũng chính là Nhị Oa Đầu mà tục ngữ Trung Hoa nhắc đến, chưa từng uống qua có lẽ không biết, thế nhưng mùi vị của loại rượu này, đối với người không biết uống rượu mà nói... quả thật không tốt lắm.

Diệp Nại ngồi bên cạnh Tang Linh, bắt đầu xoay nhẹ chiếc mâm tròn.

Đĩa quay chậm rãi chuyển động, không quá lâu, đã từ từ dừng lại...

47. Chương 47

Khéo léo, ly rượu dừng lại trước mặt Cố Tiểu Mãn.

Là người đầu tiên cảm giác rất kỳ diệu, điều này khiến Cố Tiểu Mãn sản sinh ra một loại ảo giác "Chắc không đến nỗi mỗi lần đều đến lượt mình đâu nhỉ?"

Tử lượng của Cố Tiểu Mãn thuộc loại khá, không đến mức vì một ly rượu trắng nhỏ như thế này mà say, chỉ là... mùi vị của Nhị Oa Đầu thật sự không tốt lắm.

Nhìn những người khác vô cùng thỏa mãn ăn một chút đồ ăn trước mặt mình, nữ sinh cảm ly thủy tinh xinh xắn lên một hơi uống cạn, nghĩ như vậy.

"Tiểu Mãn, ngươi say?" Nhìn Cố Tiểu Mãn đem ly thủy tinh thả lại bàn, sau đó được quản gia lấy đi, Mạc Thanh Hàn vô cùng thuần khiết hỏi.

"Yên tâm, một ly thôi mà, ta không có vô dụng như thế." Cố Tiểu Mãn cười rất tự tin. Bất quá lời này khiến hai vị đang ngồi một bên kia nghe, không khỏi nhột lòng một trận.

Cốc Vũ mỉm cười liếc mắt nhìn Hạ Mạt, thiếu chút nữa khiến đối phương xù lông một lần nữa.

Phiền Tiểu Thử rất chờ mong, nhanh lên đi, nhanh lên đi, nhanh đến phiên Đại Hàn đi muahahahaha

Đã hoàn toàn biến thành ác ma rồi a.

Cố Tiểu Mãn cười tự tin, nhưng đối phương lại không vì lời của nàng mà lộ ra nét mặt vui vẻ, trái lại còn mát mát. "Vậy à... thật đáng tiếc a..."

"..." Câu trả lời khiến Cố Tiểu Mãn hết chỗ nói. Tiểu Hàn người đang tiếc cái gì?

”Tiểu Mãn, nhanh một chút uống say đi, uống say rồi ta có thể @# %...” Từ ngữ không hài hòa bị lược bớt.

Mạc tiểu thư thuần khiết nói ra tiếng lòng của nhiều vị mỹ nhân đang có mặt.

Nhanh một chút uống say đi... nhanh khiến tiểu thụ nhà các nàng quá chén đi...

Tất cả đều không còn thuần khiết a... bảo noãn tư *, chẳng lẽ là ám chỉ cái này sao? o()o

* - Ý chỉ được ăn no mặc ấm thì sinh tâm dâm dục:v

baike.baidu.com/view/44566.htm

Cổ Tiểu Mãn vô cùng có thần nhìn quản gia lại đặt lên bàn một ly rượu. Sau đó bắt đầu xoay mâm.

Đĩa quay mang theo những tư tưởng chắc chắn không thuần khiết bắt đầu thông thả chuyển động, cuối cùng dừng lại ở trước mặt Tang Linh.

Hả?!

Không thể ngờ được.

Dĩ nhiên cho tới bây giờ không có ai nghĩ đến, cái thứ này sẽ dừng lại trước mặt Tang Linh.

Không biết bởi vì đối phương ở trong mắt các nàng quá thần thánh, cho nên chưa từng nghĩ như vậy, hay bởi vì các nàng hoàn toàn không để người này vào mắt.

Nhưng mà mặc kệ thế nào, ly rượu trắng thật sự dừng lại trước mặt Tang Linh.

Kết quả này rất đáng hài lòng. Mọi người đều vui vẻ ăn món ở trước mặt mình, sau đó nhìn mỹ nhân tay cầm ly rượu trắng một hơi uống cạn.

Đáng tiếc không nhìn ra được điều gì kỳ quái trên gương mặt của Tang Linh. Vì vậy mọi người lại sầu não, lẽ nào Tang Linh rất thích uống Nhị Oa Đầu sao? Thật sự không ngờ được.

Đây quả là một suy đoán quỷ dị.

Cánh tay nhỏ nhắn của Tang Linh lướt nhẹ lên mâm, nó lại bắt đầu chuyển động. Đĩa quay xoay một vòng, dừng lại ngay trước mặt Diệp Nại.

Sau đó tất cả mọi người đều thấy được, sắc mặt Diệp Nại trở nên có chút không xong. Xem ra là không thích uống, hoặc là không thể uống loại rượu này. Sau đó mọi người lại thấy được, đôi mắt của Tang Linh lập lòe phát sáng.

Ặc ặc, loại ánh mắt này thật sự quen thuộc a.

Như là ánh mắt của dã thú nhìn con mồi.

Cũng rất giống đôi mắt của các người đó a!

Nhìn Diệp Nại từ từ nhắm hai mắt một hơi uống cạn ly rượu trắng trước mắt, bởi vì vậy mà sau đó sắc mặt có chút đỏ. Mọi người nhìn không được lại bắt đầu suy đoán, có lẽ Tang Linh cố ý khiến ly rượu trắng này dừng lại trước mặt Diệp Nại, thật tốt a có thể khiến đối phương say khướt sau đó @# %...

Quả nhiên, những người đang có mặt, không mấy ai thuần khiết đúng không? -_-|||

Diệp Nại đỏ mặt bắt đầu xoay mâm.

Lộng lẫy, đĩa quay dừng lại trước mặt Hạ Mạt.

Mọi người tựa hồ thấy được toàn thân đối phương đều xù lông lên. Nếu như nàng có.

Cốc Vũ mỉm cười nhìn Hạ Mạt.

Sắc mặt Hạ Mạt rất khó coi!

Tất cả mọi người đều nhìn Hạ Mạt.

Mạc Ảnh Hàn có chút đồng cảm với nàng, tuy biểu tình của nàng không có gì thay đổi.

"Hừ!" Người nữ sinh vẻ mặt 'chết thì chết' hừ lạnh một tiếng, một tay cầm lấy ly rượu ở trước mặt, khí phách vút trời một hơi uống cạn, sau đó đặt mạnh trở về bàn!

"Rầm!" Một tiếng, vô cùng thanh thúy.

"Hừ!" Bá Vương Long một lần nữa hừ lạnh.

Cái này, là dục cái di chương* sao? Hắc tuyến.

*Ý là muốn che đậy sự yếu thế/nhược điểm

Bá Vương Long gương mặt phần hân chuyển động bàn xoay. Đĩa quay xoay vù vù! Một vòng lại một vòng, sau đó cuối cùng... cuối cùng... cuối cùng dừng lại trước mặt Hạ Mạt!

Xảy ra việc quý dị, biểu tình mọi người cũng quý dị. =_ =|||

"Phụt!" Cốc Vũ rất đáng xấu hổ bật cười thành tiếng.

"Cười cái gì! Không được cười!" Bá Vương Long xù lông rồi, xù lông rồi.

"Xin lỗi, nhưng ta không nhịn được." Cốc Vũ cười đáp.

"Vô sỉ! Ta muốn uống, cần cũng không được!" Bá Vương Long phần nộ rống một tiếng to. Sau đó nhắc ly rượu lên, càng thêm khí phách một hơi uống cạn! "Tiếp!" Lớn tiếng, sắc mặt đã đỏ.

Người không thắng được sức rượu càng quát to, tửu lượng cũng không vì vậy mà khá hơn chút nào.

Gương lên gương mặt Bá Vương Long giận dữ, hung hăng xoay bàn.

Đĩa quay chuyển động khiến người khác nghi ngờ lát nữa nó có thể bay lên hay không.

Cũng không biết đã xoay bao nhiêu vòng, chiếc bàn chậm chậm... lần thứ ba dừng lại trước mặt Hạ Mạt.

Thượng đế a... chắc chắn ngài rất muốn xem Bá Vương Long say rượu có phải không?

Gương mặt của Hạ Mạt đã đen đến nỗi lẫn vào than đá cũng tìm không ra.

"A ha ha ha..." Rốt cuộc Cốc Vũ vẫn nhịn không được, càng cười lớn tiếng hơn.

"..." Những người khác cũng muốn cười, nhưng mà không dám!

"Vô liêm sỉ Cốc Vũ! Người cười nữa ta cấm người một tháng cũng không được quan hệ tình dục!" Bá Vương Long nổi giận, giọng điệu Bá Vương Long kinh người!

(o)!

Mọi người kinh sợ.

Vô cùng rõ ràng, một con Bá Vương Long nào đó không thắng được sức rượu, sau khi uống hai ly ý thức đã không còn rõ ràng. Ngay cả lời bình thường chắc chắn không nói ra cũng đã nói ra.

Càng đáng yêu hơn chính là, con Bá Vương Long nào đó còn không biết lời mình nói rốt cuộc có vấn đề gì, một lòng quan tâm ly rượu trước mặt mình.

Tàn bạo, tàn bạo trừng mắt... kiếp trước của nàng nhất định là chết trong rượu, ánh mắt thù hận như thế mà!

"Tiểu Mạt..." Rốt cuộc Cốc Vũ cũng có chút không đành, mở miệng định uống thay đổi phương một ly.

"Hừ! Im miệng! Mặc kệ người nói thế nào, tháng sau không được quan hệ tình dục!" Tiếp tục nói lời khiến người khác phun máu mũi, con Bá Vương Long nào đó một lần nữa uống cạn ly rượu!

Người nữ sinh sau khi uống ba ly đã có chút mê man, không còn khí phách xoay bàn đầy mạnh mẽ như trước nữa, chiếc bàn xoay rất nhẹ, sau đó dừng lại trước mặt Tô Thiển.

A

~ Phiên Tiểu Thử cực kỳ thất vọng.

Tại sao không dừng lại trước mặt Mạc Ảnh Hàn... chẳng lẽ đến tận cuộc cũng không chịu dừng lại trước mặt mèo chiêu tài nhà nàng sao? Như vậy thịt của nàng thì sao? Làm sao nàng có thịt ăn? Phiền Tiểu Thử bị quan không gì sánh được.

Nhìn gương mặt Hạ Mạt đỏ hoe, nàng cỡ nào hy vọng người có tình trạng đó là Mạc Ảnh Hàn, tuy nghĩ như vậy có hơi vô nhân tính một chút.

Tô Thiển soái khí cầm ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

Ánh mắt Lạc Hà lóe sáng.

Tô Thiển xoay bàn.

Vì vậy bị kịch xảy ra, đĩa quay một lần nữa dừng lại trước mặt Hạ Mạt.

...

Hiện trường yên tĩnh. Hoài nghi có chuyện thần bí đang xảy ra.

"A a a!" Hạ Mạt ngửa mặt lên trời hét dài. "Ta đi @# ... người, ta không tin cái thứ tà môn này!" Một hơi uống cạn, xoay bàn.

Việc quỷ dị vẫn liên tục xảy ra.

Đĩa quay lần lượt dừng lại trước mặt một người.

Hạ Mạt, Hạ Mạt, Hạ Mạt...

Mọi người đổ mồ hôi điên cuồng!

Mồ hôi của mọi người đã chảy như bay xuống ba nghìn xích* rồi.

*Xích bằng 1/3 mét

Quả nhiên... quỷ dị a... quả nhiên... chuyện thần bí a...

Lúc Hạ Mạt uống đến ly thứ bảy, mọi người đã không thốt được lời nào, ánh mắt Hạ Mạt mông lung như bị một màn nước che mờ, lắc lư nói sảng. Hai tay đã bám lên vai Cốc Vũ, cả người cũng ngồi lên đùi Cốc Vũ. Hùng hùng hổ hổ kêu, sau đó lại cúi đầu rên rỉ... tư thế này... muốn bao nhiêu ám muội có bấy nhiêu ám muội... muốn bao nhiêu không trong sáng có bấy nhiêu không trong sáng.

"Ôi

~~ liên tục, liên tục, liên tục dừng trước mặt ta... Cốc Vũ

có phải tại người không

~" Âm thanh đó nghe thật sự mất hồn mà

~Không được quan hệ? Gặp quỷ chứ không được quan hệ! Nếu như không được quan hệ là bộ dạng này... ta thật sự muốn mỗi ngày đều không được làm chuyện đó!

Đáy lòng chất chứa ý nghĩ không trong sáng của các vị ngồi đây đều kêu rên như vậy.

Cốc Vũ nhìn Tang Linh, vẻ mặt áy náy nói: "Xin lỗi Linh, Tiểu Mạt không ổn rồi, ta phải đỡ nàng về nhà."

Tang Linh vẻ mặt hắc tuyến, gật đầu đồng ý. Hiển nhiên nàng cũng thật không ngờ vận khí của đối phương lại máu chó như thế.

Vậy là mỹ nhân cổ điển của chúng ta nâng Bá Vương Long không yên phận đi ra ngoài. Nàng thành khẩn bày tỏ áy náy với mọi người đang có mặt, tuy biểu tình của nàng hoàn toàn không phải thế. Biểu tình 'thực hiện được gian kế' kia mà là áy náy thì... không phải là mất của các nàng có vấn đề, mà là đâu có vấn đề.

Bởi vì xảy ra việc ngoài ý muốn, trò xoay mâm rượu trắng này, có hai người buộc phải rời khỏi. Quán gia bỏ đi hai chiếc ghế trống, tiếp tục đặt vào một ly rượu.

"Gạt bỏ việc ngoài ý muốn, chúng ta tiếp tục." Tang Linh vô cùng hào hứng.

”Được.” Mọi người không có ý kiến gì.

Đĩa quay được Diệp Nại xoay.

Sau một vòng ly rượu dừng lại trước mặt Phiên Tiểu Thử.

A a a! Phiên Tiểu Thử nhìn ly rượu trước mặt vô cùng tiếc hận trong lòng. Thiếu chút nữa là có thể dừng lại trước mặt mèo chiêu tài rồi a. Thật đáng tiếc, thật mất mát.

Nàng vẻ mặt thâm trầm cầm ly rượu lên uống. Sau đó thành khẩn cầu nguyện trong lòng, dừng lại trước mặt mèo chiêu tài đi, dừng lại trước mặt mèo chiêu tài đi!

o()o

Có lẽ sự thành tâm của Phiên Tiểu Thử làm cảm động thượng đế, ly rượu trắng lần này, quả nhiên dừng lại trước mặt Mạc Ảnh Hàn.

Nhìn gương mặt Mạc Ảnh Hàn đen lại, bộ dạng thống khổ, Phiên Tiểu Thử thật sự muốn nhảy lên bàn múa điệu Hawaii.

Cuối cùng! Cuối cùng cũng thành công a! Mèo chiêu tài xin uống một ly rồi say liền đi! ~()/

~Nhìn Mạc Ảnh Hàn chậm rãi cầm ly rượu trắng, đột nhiên Phiên Tiểu Thử cảm thấy cả người mình đều phát nhiệt. A a a! Thật sợ lát nữa mình nhịn không được sẽ chảy máu mũi. Phiên Tiểu Thử không thể bình tĩnh!

Lúc Mạc Ảnh Hàn xoay bàn, Phiên Tiểu Thử rất nghiêm túc cầu nguyện, chuyện như Hạ Mạt nếu có thể xảy ra trên người Mạc Ảnh Hàn, nàng thề, dựa theo tử lượng mèo chiêu tài nhà nàng, tuyệt đối không quá ba ly!

Đáng tiếc thượng đế cảm thấy suy nghĩ của Phiên Tiểu Thử thật không trong sáng, cho nên chuyện như Hạ Mạt không xảy ra trên người Mạc Ảnh Hàn. Rượu trắng dừng lại trước mặt Lạc Hà.

Đối phương bình tĩnh, cũng một hơi uống sạch ly rượu. Chỉ sợ nàng sẽ là người chủ của ly rượu này.

Sau đó xoay bàn.

Mạc Ảnh Hàn! Mạc Ảnh Hàn! Dừng lại trước mặt Mạc Ảnh Hàn đi! Củ khoai lang cầu nguyện như vậy.

Chiếc bàn một lần nữa dừng lại trước mặt Lạc Hà.

Ế?! Ế ế? Ế ế ế?!

Lẽ nào, việc nàng cầu nguyện sẽ xảy ra trên người Lạc Hà sao?

Không đúng không đúng không đúng! Thượng đế a, ngài lầm rồi, không phải người này, là người khác a a a! TAT Xin dừng lại trước mặt mèo chiêu tài đi, trước mặt mèo chiêu tài a

48. Chương 48

Phỏng chừng thượng đế cũng uống rượu, cho nên nhớ lầm đối tượng.

Ly rượu kế tiếp cũng không ngoại lệ, đều dừng lại trước mặt Lạc Hà.

Nhìn người nữ sinh ban đầu còn thản nhiên, sau đó sắc mặt càng ngày càng tệ, Phiên Tiểu Thử thật sự muốn khóc.

A a a, sai rồi, thật sự sai rồi, không phải người này a! Rõ ràng nàng cầu nguyện chuyện này xảy ra trên người mèo chiêu tài nhà nàng nha nha nha, tại sao lại đột nhiên đổi người?

Như vậy một lần lại một lần, tuy tử lượng Lạc Hà không tệ, nhưng cũng không thể chống đỡ được, hướng chỉ đây là rượu trắng, không giống như rượu đỏ, không hề thích hợp cho nữ sinh, bởi vì nồng độ rượu trắng cao, khiến người cứng nhất cũng phải say.

Lúc Lạc Hà uống xong ly thứ sáu, đương nhiên cũng chính là lúc Phiền Tiểu Thử sắp chịu không nổi muốn bùng nổ rồi, Tô Thiển một tay nắm lấy ly rượu của Lạc Hà.

”Được rồi.” Rốt cuộc Tô Thiển cũng không đành lòng, rốt cuộc cũng đau lòng, đưa tay cầm ly rượu một hơi uống cạn, sau đó nhìn gương mặt đỏ hoe của Lạc Hà, nói: ”Không được uống nữa, qua kia nghỉ ngơi với ta.”

”Ế?” Chỉ là Tô Thiển của chúng ta khó có được một lần ôn nhu săn sóc, khó có được một lần đau lòng, then chốt chính là phản ứng của đối phương còn chưa trở về, về mặt vô cùng kinh ngạc. ”Thật ra không có gì đâu, ta còn có thể uống, làm mọi người hụt hững thật không... ế?! Oa! Học tỷ!” Phản ứng trì độn của Lạc Hà khiến Tô Thiển rốt cuộc cũng không chịu được, một tay nhắc Lạc Hà lên vai, đi thẳng ra khỏi phòng.

”Xin lỗi, người này không thể uống nữa, ta cũng ăn no rồi. Xin phép đi nghỉ ngơi trước.” Nói chuyện cùng các vị đang có mặt, người nữ sinh xoay người đi.

”Ây za, học tỷ, người bỏ ta xuống trước a! Ây za ta thực sự có thể uống nữa, rượu trắng đó ngọt ngọt uống rất ngon... ây za za đừng như vậy mà...” Quả nhiên là say rồi, chỉ có người say mới cảm thấy Nhị Oa Đầu ngọt ngọt uống ngon.

o()o

Nhìn đối phương cứ như vậy rời khỏi phòng khách, người đang có mặt vừa lộ một đồng hắc tuyến vừa nghĩ, vậy người xui xẻo kế tiếp sẽ là ai.

Hai chiếc ghế bên cạnh một lần nữa bị quản gia bỏ đi.

Lần này xoay mâm rượu trắng giống như bị vật gì quán quạnh, quý dị khiến người khác phải rùng mình.

Lạc Hà đi rồi, Phiền Tiểu Thử một lần nữa cảm thấy, thượng đế nhất định là nhằm Mạc Ảnh Hàn với Lạc Hà, bởi vì đối phương vừa đi, đến phiên người phải tiếp ly rượu trắng quý dị kia, chính là Mạc Ảnh Hàn.

”!!!” Ánh mắt Phiền Tiểu Thử lập lòe phát sáng! Sáng đến nỗi khiến các bóng đèn xung quanh đều mất hết hào quang. Sáng đến nỗi khiến Mạc Ảnh Hàn không khỏi hốt hoảng.

Lúc nhìn thấy ly rượu trắng kia, dạ dày của Mạc Ảnh Hàn lại bắt đầu biểu tình.

Nàng thậm chí còn cảm thấy mình không ổn. Nhưng mà nàng lại không thể không uống. Kỳ thực Mạc tiểu thư rất sĩ diện.

Người nữ sinh vừa uống rượu vừa nghĩ tới kết cục của hai người bị ép buộc phải rời khỏi chỗ này, nàng tự đem đó làm thành kết cục kế tiếp của mình.

Một ly xuống bụng, gương mặt Mạc Ảnh Hàn đã đỏ. Lúc Phiền Tiểu Thử đang không ngừng nghĩ bậy nghĩ bạ thì người nữ sinh gương mặt tê liệt đã bắt đầu lo lắng, xem bản thân có nên giả bộ say, sau đó rời khỏi đây.

Nàng không muốn mình giống như hai người trước đó, vừa say ăn nói hàm hồ, vừa bị người khiêng đi vô cùng mất mặt. Nếu như biến thành như vậy, nàng thật sự muốn chết.

Thế nhưng hai ly đã gục, cũng quá mất mặt, chi bằng chờ một lát nữa, tốt xấu gì cũng ráng đến ly thứ ba.

Đĩa quay một lần nữa chuyển động, lần này chuyển tới trước mặt Cố Tiểu Mãn. Tốt ở chỗ không có lần thứ ba dừng lại trước mặt Mạc Ảnh Hàn, để nàng có thêm chút thời gian suy nghĩ xem rốt cuộc muốn rời khỏi đây bằng cách nào.

Lúc Cố Tiểu Mãn uống rượu nhịn không được rùng mình một cái, sau đó quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy Mạc Thanh Hàn từ ly đầu tiên vẫn còn buồn ngủ, lúc này vậy mà lại kỳ tích mở to đôi mắt xanh biếc*, nhìn nàng.

* - Không rõ lắm...

=_=|||||

Ta nói a Tiểu Hàn, người cứ ngủ thẳng đến hừng đông đi a, không cần tỉnh lại ở thời khắc quan trọng này đâu, bộ dạng này của người... sợ chết ta a a

~(3_3)

~Cũng may tửu lượng Cố Tiểu Mãn tốt, sau khi uống ly thứ hai, một chút phản ứng cũng không có. Điều này khiến Mạc Thanh Hàn vô cùng thất vọng, liền từ từ nhắm mắt lại một lần nữa mê mê man man.

=_=_||||| Cố Tiểu Mãn đã cái gì cũng không muốn nói nữa. Có cần phải biểu hiện rõ như vậy không a! Chết tiệt!

Cố Tiểu Mãn vừa vừa xoay bàn, bất ngờ trượt tay một cái, đĩa quay chỉ chuyển động một chút thì ngừng, khéo léo, ngừng trước mặt Mạc Thanh Hàn.

"..." Mạc Thanh Hàn giả chết.

"..." Mạc Thanh Hàn tiếp tục giả chết.

Hắc tuyến trên trán mọi người nhiều hết sức.

"..." Nhưng Mạc Thanh Hàn vẫn tiếp tục giả chết, nàng đang ngủ, cái gì nàng cũng không thấy, không thấy các người xoắn quấy cỡ nào, không thấy các người bao nhiêu, mặc kệ hắc tuyến trên trán nhiều hay ít, đều không liên quan gì tới một người đang ngủ!

Cố Tiểu Mãn thật muốn đánh nàng một cái.

Không được giả chết a, người không có tiền đồ!

Thế nhưng nhìn gương mặt của Mạc Thanh Hàn một lát... lớn lên xinh đẹp như vậy nàng không đành lòng a a! Nàng khinh bỉ bản thân!

"..." Trong lúc Mạc Thanh Hàn vẫn khăng khăng giả chết, ánh mắt của mọi người đều nhất trí nhìn về phía Cố Tiểu Mãn.

"..." Cố Tiểu Mãn cam chịu số phận, cầm lấy ly rượu kia lên, một lần nữa uống cạn.

Mạc Thanh Hàn len lén mở một con mắt, len lén liếc nhìn Cố Tiểu Mãn, sau đó rất nhanh khép lại, tiếp tục giả chết.

"!" Ta thấy nha! Ta thấy rồi nha đừng có tưởng là ta không thấy! Người hiện ra hết rồi!

~(3_3)

~Phiền Tiểu Thử không khỏi gạt lệ vì Cố Tiểu Mãn, gặp phải một Mạc Thanh Hàn như thế, thật sự không dễ dàng gì a Tiểu Mãn.

Đĩa quay một lần nữa chuyển động, dừng lại trước mặt Lạc Thu Phân.

"Ta chưa từng uống qua rượu trắng." Nữ sinh nhu thuận rất thành thật nói.

"Chưa từng uống thì đừng uống, ta uống thay người." Ở một bên Từ Sương Giáng lập tức mở miệng nói.

"A, thật ra không sao đâu." Diệp Nại cười tủm tỉm nhìn Lạc Thu Phân, nói: "Nhắm mắt lại uống một hơi xuống là được rồi, chỉ có hơi khó uống một chút thôi."

"Thật vậy à?" Lạc Thu Phân nhìn Diệp Nại, vẻ mặt thành khẩn hỏi.

"Thật! o(_)o" Diệp Nại hí mắt cười nói, sáng lạn giống như một mặt trời nhỏ.

"..." Từ Sương Giáng mắt hững.

"..." Tang Linh cũng mắt hững.

"A... Ách... vậy, vậy ta sẽ uống." Cảm giác người nữ sinh bên cạnh mình không vui, Lạc Thu Phân ngưng cười, sau đó cầm lấy ly rượu từ từ nhắm hai mắt, một hơi uống cạn.

"Có ổn không." Vừa uống hết, Từ Sương Giáng lập tức lên tiếng hỏi.

"Không... cay, khó uống."

"Vậy lần sau đừng uống nữa."

"Không sao, ta còn có thể uống, tập quen là được."

"..." Này này, có cần thân thiết đến không coi ai ra gì như vậy không a, khiến người khác thấy mình là một bóng đèn thật lớn đó nha!

Sắc mặt Phiên Tiểu Thử khó coi, nếu như mèo chiêu tài nhà nàng có thể hỏi nàng một chút như vậy... thật là tốt biết bao a a a!

"Tiểu Nại sau này không được nói chuyện với nàng." Tang Linh một tay kéo Diệp Nại, nhẹ giọng nói bên tai nàng một câu.

"Ế..." Người nữ sinh đỏ bừng gương mặt, có chút không biết nên làm sao.

"..." Hai cô công chúa đang ghen tị. o(_)o

Sau đó ly rượu tiếp tục di chuyển. Một lần nữa ngừng lại trước mặt Phiên Tiểu Thử. Sau khi nàng uống xuống, trước lúc xoay bàn, tính toán sức lực, chuẩn xác xoay bàn. Sau đó rót cuộc cũng như ý nguyện, ly rượu dừng lại trước mặt Mạc Ảnh Hàn.

Lúc này đây, lúc này đây chắc cũng xấp xỉ rồi đúng không, dựa theo tử lượng của mèo chiêu tài nhà nàng, ly này hẳn là đến cực hạn rồi.

Tiểu thử cười bí ối, bí ối đến nỗi làm người khác cảm thấy chỉ một khắc sau thôi máu sẽ phun ra từ trong mũi của nàng.

Sau đó Mạc Ảnh Hàn cũng thực hiện chuyện nàng suy xét nãy giờ, sau khi uống hết một ly này, thành công không chịu nổi sức rượu, đầu choáng váng hoa mắt đi ra khỏi phòng.

Quản gia lại bỏ đi một chiếc ghế trống.

Mèo chiêu tài đi rồi, mèo chiêu tài uống say rồi, Phiên Tiểu Thử đương nhiên rất vui vẻ, nhưng mà hiện tại Phiên Tiểu Thử lại không vui vẻ nổi. Bởi vì... bởi vì... mèo chiêu tài của nàng lúc đi vậy mà lại không có mang theo nàng!

Sai rồi nha, sai rồi nha! Không phải lúc rời đi, phải mang theo một người nữa sao, mèo chiêu tài sao người có thể vứt bỏ ta mà đi như thế

~(3_3)

~Phiên tiểu thử cực kỳ bi thương.

Bị bỏ rơi, quả nhiên là nàng đã làm việc gì không thể tha thứ sao? Cho nên mới mặc kệ mình như vậy... nhưng mà nếu như mèo chiêu tài đi ra khỏi đây một mình... mình làm sao sống sót? Làm sao ăn được thịt a

~ nàng đừng như vậy chứ.

Phiên Tiểu Thử vẻ mặt cực kỳ bi thương cứ như vậy ngồi tại chỗ, nhìn đĩa quay một lần nữa chuyển tới trước mặt Lạc Thu Phân, sau đó một lần rồi một lần nữa rồi lại một lần nữa... sau đó nhìn thấy Lạc Thu Phân có điểm khó chịu, được Từ Sương Giáng mang đi.

Thật hâm mộ a... các người có thể cùng nhau đi ra, hai người cùng nhau đi ra... mà nàng lại không thể đi ra cùng Mạc Ảnh Hàn

Oán niệm của Phiên Tiểu Thử càng phát ra mạnh mẽ. Phiên Tiểu Thử cũng càng cố gắng suy nghĩ, rốt cuộc mình đã làm gì khiến Mạc Ảnh Hàn mất hứng, đáng để bị đối xử như vậy

~(3_3)

~Nàng tự hỏi rất nghiêm túc, nghiêm túc đến nỗi ngay cả âm thanh kích động của Lâm Hiểu cũng không nghe được.

"Á á! Rốt cuộc cũng đến phiên ta rồi." ~()/

~”Hiểu Hiểu, đã nói không được uống.” Lạc Nhận có chút bất đắc dĩ giành lấy ly rượu trong tay Lâm Hiểu, thay nàng uống.

Sau đó là âm thanh Lâm Hiểu vô cùng vô cùng mất mát.

Phiền Tiểu Thử tiếp tục oán niệm.

Sau đó ly rượu lần lượt ngừng lại trước mặt từng người.

Trong đó Mạc Thanh Hàn tiếp tục giả chết, Cố Tiểu Mãn bị ép tiếp tục thay nàng uống. Lâm Hiểu một lần nữa bị Lạc Nhận ngăn cản, Sơ Đông chưa đủ mười tám tuổi, bị Mục Thu uống thay, có chút mất hứng.

Những người còn lại đều tiếp tục uống.

Sau đó, điểm tâm trên bàn cũng không còn nhiều lắm, nên không muốn lui ra cũng phải lui ra, rốt cuộc mọi người đều rời đi, bởi vì mọi người ai cũng uống hơi nhiều, cho nên đa số đều ở lại Tang gia, may là Tang gia đủ lớn, mười mấy người cũng không lo lắng không có chỗ ngủ.

Phiền Tiểu Thử rất buồn rầu đi theo quản gia lên lầu, lúc nàng đang nghĩ xem mình sẽ bị sắp xếp đến phòng nào, thì thấy Diệp Nại cười tủm tủm xuất hiện trước mặt mình, trong tay cầm một chiếc chìa khóa đáng yêu.

”Tiểu Thử.” Nữ sinh khả ái cười, càng thêm đáng yêu.

”Ừ

” Phiền Tiểu Thử đang oán niệm, tâm tình thật không tốt.

”Đại Hàn ở phòng số 9 nha.” Diệp Nại híp mắt cười, rất nhanh đem chiếc chìa khóa trong tay giao cho Phiền Tiểu Thử. ”Nè, đây là chìa khóa a

cố gắng lên!”

Nháy mắt, Phiền Tiểu Thử cảm thấy, nụ cười của Diệp Nại thật đáng yêu, đáng yêu đến nỗi quả thật khiến người khác muốn hung hăng hun nàng một cái!

Tát

Hy vọng a, Phiền Tiểu Thử cảm thấy tương lai tươi sáng đang chờ đợi nàng!

Mèo chiêu tài của nàng cũng đang đợi nàng!

49. Chương 49

Mạc Ảnh Hàn say, nhưng không đến mức nghiêm trọng, dù sao nàng ”Bị ép rời đi” là nàng tự động đi, cho nên nàng vẫn còn ý thức tắm rửa bản thân sạch sẽ, sau đó khoan khoái để chịu nằm lên giường ngủ.

Nhưng mà ngủ a ngủ, thì cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Thật nặng! Cái gì đè lên người vậy.

Sau đó ’cái gì’ chui vào chăn nàng, nóng hôi hổi bám vào người nàng.

Tuy nàng say, nhưng không đến mức bị như vậy cũng không cảm giác được, nhưng mà nàng lại thật sự say, cho nên có tri giác cũng không rõ ràng lắm.

Vì vậy mèo chiêu tài mơ mơ màng màng ngủ suy nghĩ a suy nghĩ, một tay nắm được cái thứ đó, rồi dùng lực quăng nàng đi.

”Oa a!” Chỉ nghe được một tiếng hét thảm. Sau đó là âm thanh của một củ khoai lang nào đó hùng hùng hổ hổ oán giận: ”Mèo chiêu tài thói quen bạo lực gia đình sau khi uống say của người quá tệ!”

Ồn quá đi! Thật sự ồn muốn chết! Âm thanh hùng hùng hổ hổ này thật sự làm cho nàng không thể nhìn được nữa!

Nghĩ như vậy, Mạc Ảnh Hàn không thể nhịn được nữa nhảy dựng lên, chỉ vào nơi giọng the thé khi này phát ra, trầm bổng du dương mắng to: "Kẻ trộm không biết sống chết! Dám cả gan làm loạn, xem ta hôm nay trừng trị ngươi thế nào!" Mắng xong, sau đó nhảy xuống giường, dáng vẻ như thật sự định trừng trị Phiền Tiểu Thử.

"Mèo chiêu tài

~~" Phiền Tiểu Thử kêu thảm một tiếng, nhìn tình thế Mạc Ảnh Hàn đã bày ra dáng vẻ muốn đánh nhau, lập tức nén cơn đau, vội vàng nhảy dựng lên từ mặt đất.

Nàng thật sự hối hận a nàng thật sự hối hận rồi! Sơ suất, vô cùng sơ suất, tại sao nàng lại quên, mèo chiêu tài của nàng mỗi khi uống say sẽ hát tuồng, đóng toàn vai võ phu a!

Vì vậy thịt của Phiền Tiểu Thử a, đậu hũ của Phiền Tiểu Thử a, ngay tại vai võ phu này, ngay tại lúc liều mạng ta sống người chết này, mất hết chơn.

Khắp cả phòng toàn là tiếng đổ vỡ. Mấy thứ này đều là đồ tốt a! Sáng ngày mai nếu như chủ nhân của nó tìm nàng đòi tiền bồi thường, nàng bán thân cũng trả không nổi a! Dù cho có tìm nàng đòi tiền bồi thường... lấy mấy thứ này đem bán cũng là thu thập được một khoản kha khá a! Mèo chiêu tài người phung phí của trời như vậy sẽ bị sét đánh đó!

Phiền Tiểu Thử bị truy sát, trình diễn một màn bạo lực gia đình, nhịn không được tính toán giá cả những thứ kia! Đau lòng a! Thực sự là đau lòng a! Ôi zời! Lại đập bể một cái rồi! Để nàng chết đi! Để nàng chết đi, quên hết đi! Cũng không phải đồ trong nhà người

Đợi đến khi Mạc Ảnh Hàn hết sức lực không động đậy nổi nữa, thật vất vả mới chịu buông tha Phiền Tiểu Thử, lúc nàng ngoan ngoãn nằm lên giường, sức lực của Phiền Tiểu Thử cũng bị giày vò không khác gì nàng. Lòng của nàng vì mấy thứ trên mặt đất chết đi mấy lần.

Dù hiện tại có thể thịt, cũng ăn không nổi.

Người nữ sinh vừa 'hồng học hồng học'* vừa vỗ về thất lưng của mình, vừa lác lư đi đến bên giường, sau đó cẩn cẩn thận thận bò lên.

*Ồm... chữ này là , nó còn có nghĩa là sex

Tuy không thể ăn thịt, nhưng ít ra cũng phải ném một chút đậu hũ.

Rất sợ bản thân không cẩn thận sẽ làm Mạc Ảnh Hàn giật mình thức giấc, lại một lần nữa hát ca kịch, lại một lần nữa truy sát, động tác của Phiền Tiểu Thử có thể nhẹ nhàng liền nhẹ nhàng, có thể cẩn thận liền cẩn thận, nàng cũng không muốn giở trò, tiếp tục như thế nữa, tối nay không chỉ khỏi ngủ, còn có thể chết người!

Tay chân nhẹ nhàng kéo chăn ra, sau đó nhẹ nhàng tay chân tiến vào. Cảm giác được độ ấm từ cơ thể Mạc Ảnh Hàn truyền đến, ấm áp, thật sự rất thoải mái, rất ấm áp

Nhắm mắt lại, người nữ sinh thất lưng còn đang đau vô cùng thỏa mãn thở phào nhẹ nhõm. Nằm một hồi, cảm giác được mèo chiêu tài lần này thật sự đã ngủ, không có bất cứ phản ứng gì nữa, Phiền Tiểu Thử mới có thể cẩn cẩn thận thận vượt rào của mình ra, từ phía sau cẩn cẩn thận thận ôm lấy Mạc Ảnh Hàn.

Một khi đã ôm vào lòng, liền cảm thấy an tâm.

Kỳ thực ước muốn của nàng chỉ như vậy, có thể mỗi ngày đều được ôm người mình yêu nhất tiến vào giấc ngủ, có thể mỗi ngày khi mở mắt ra liền có thể nhìn thấy người mình yêu nhất, chỉ thế, mà thôi.

...

Một đêm bình an vô sự. Phiền Tiểu Thử ngủ vô cùng bình yên. Vì vậy, cứ như thế đến sáng ngày hôm sau.

Mạc Ảnh Hàn mơ mơ màng màng tỉnh lại, vừa tỉnh lại thì nhìn thấy Phiền Tiểu Thử như bạch tuộc ôm lấy mình.

"!" Mạc tiểu thư kinh hãi!

Tại sao lúc ngủ chỉ có một mình, khi tỉnh dậy thì bên cạnh lại có thêm một người?!

"..." Bỗng sột vể mặt cứng ngắc nhìn người nữ sinh ngủ bên cạnh mình, trong đầu những thứ lung tung lộn xộn không ngừng tiến đến như sóng lớn.

... Xin thay mặt che những hình ảnh con của không thuần khiết này.

"!" Trong đầu lóe lên các loại hình ảnh không trong sáng, Mạc Tiểu Thư mất bình tĩnh, nàng đột nhiên trừng lớn hai mắt mình. Vươn cước lên. "Vô sỉ!"

"Rầm!" Tiếng vật thể to bự rớt xuống đất!

"Ôi trời ơi! Người đầu cứu mạng a a a!" Liên tiếp tiếng kêu rên.

Phiền Tiểu Thư còn đang trong giấc mộng, lời của mèo chiêu tài trong mơ thật là êm tai a, bảo nàng làm gì là nàng làm ngay cái đó. Phiền Tiểu Thư vui về a, nhưng nàng vui về chưa đủ lâu, lại đột nhiên bị xui xẻo, tiểu PP đột nhiên bị thứ gì đó hung hăng chạm vào, sau đó cả người bay đi. Tận lực rơi xuống đất vô cùng đau a! Người nữ sinh bị bất ngờ, hoảng sợ tỉnh dậy thì đúng lúc cứ như vậy đập mặt xuống sàn nhà

--Quả thật muốn lấy mạng người khác mà a a a!

Ai! Là ai ai ai! Là ai mới sáng sớm đã làm chuyện điên rồ như vậy?!

Củ khoai lang còn đang té trên mặt đất, duy trì tư thế đập mặt xuống, ngay cả đứng dậy cũng không thể, liền bị một ánh mắt hung hăng bắn thẳng tới!

Mạc Ảnh Hàn đang ngồi trên giường, cúi đầu kiểm tra quần áo trên người mình. Thấy quần áo của nàng tuy hơi lộn xộn một chút, nhưng không có gì thay đổi, nhẹ thở phào một hơi, sau đó rất nhanh ngẩng đầu, trừng mắt nhìn Phiền Tiểu Thư.

"Ôi ôi ôi..." Đột nhiên ý thức được gì đó Phiền Tiểu Thư bị ai kêu lên.

"Phiền Tiểu Thư, tại sao ngươi lại ở trong phòng ta? Tại sao quần áo của ta lại lộn xộn như vậy? Tại sao phòng lại bừa bộn? Ngươi đã làm gì?!" Giọng điệu tàn bạo, quả thật chính là đang hỏi tội!

Phiền Tiểu Thư oan uổng a a a! Nàng chịu đựng đau đớn, đứng dậy từ trên mặt đất, vể mặt vô cùng đau đớn nhìn Mạc Ảnh Hàn, vươn ngón tay run rẩy, chỉ vào đối phương ai oán nói: "Mèo chiêu tài ngươi có thể đừng tùy hứng được không a

đêm qua ngươi uống say quây cả buổi tối, hát ca kịch còn chưa tính, còn diễn toàn là vai vũ phu, thậm chí còn ồn ào đòi ra ngoài múa thoát y, người ta có lòng đứng ra ngăn cản ngươi, tránh cho ngươi làm ra chuyện hối hận cả đời, còn bị ngươi đánh một cái đầu điên, thật vất vả mới để ngươi an ổn ngủ, người ta cũng kiệt sức, chẳng lẽ không thể để ngươi ta ngủ bên cạnh ngươi sao? Vậy mà mới sáng sớm đã bạo lực gia đình! Còn để cho người khác sống không a~~" Củ khoai lang nói như vậy quả thật rất động lòng người, tiếp sau đó nước mắt còn chảy ra, cũng làm cho người khác động lòng, lúc này Mạc Ảnh Hàn còn không biết phân biệt tốt xấu nữa thì đúng là một tên khốn kiếp!

Mặc dù thật ra bên trong đoạn thoại này, có 80% là Phiền Tiểu Thư bịa đặt, còn 10% cũng bao gồm cả mấy phần khoa trương, nhưng ít ra vẫn có 10% là sự thật.

Đương nhiên là Mạc Ảnh Hàn không biết, nàng sau khi uống say vậy mà lại chạy ra ngoài múa thoát y, nhưng cũng biết tửu lượng của mình không được tốt, nhìn biểu tình lúc này của Phiền Tiểu Thư cũng không giống như đang giả bộ. Tuyệt đối là giả bộ, cảm thấy có chút chột dạ, không khỏi dè dàng nói: "Vậy ngươi có thể nhốt ta trong phòng, tội gì phải chơi tửu phong* với ta." Nhìn dáng vẻ của người nữ sinh nói câu này thật sự rất vui vẻ, nhưng nếu như ngươi dám ném nàng trong phòng thật, ngày hôm sau không chừng Phiền Tiểu Thư lại phải bị lột da! Lòng dạ phụ nữ, ngươi chớ đoán, chớ đoán, chớ đoán

*Sau khi say ăn nói hồ đồ, bậy bạ hoặc xảy ra hành vi khác thường đều thuộc về 'Chơi tửu phong'

Trích từ đây: baike.baidu.com/view/10085647.htm

"Người ta không nữ..."

"..." Tuyệt kỹ nói lời đường mật của Phiền Tiểu Thử dày công tôi luyện, bất cứ lúc nào cũng có thể thuận miệng nói ra một câu như vậy, nhưng thật ra Mạc Ảnh Hàn vẫn chưa thích ứng, bị nàng nói như thế, nhất thời cũng không biết nên phản ứng làm sao. Lấp bắp không thành lời, bày ra gương mặt lạnh lùng, đứng dậy từ trên giường, quay qua Phiền Tiểu Thử nói rằng: "Vậy người ổn rồi." Câu khẳng định! Tuyệt đối là câu khẳng định! Mặc kệ thế nào đây hoàn toàn không phải là câu nghi vấn.

*Chậc, đã cố gắng hết sức T^T

"Mèo chiêu tài, phương thức quan tâm người khác của người thật đúng là không ôn nhu." Củ khoai lang được một tác lại muốn tiến một thước oán giận nói.

"Còn oán giận được thì không có việc gì rồi, không có việc gì thì nhanh đứng lên." Thật ra không biết các vị có nghe được không, nhưng giọng điệu của những lời này, thật sự có mang theo một chút xíu cái gọi là dịu dàng đó. Được rồi, coi như ta cái gì cũng chưa nói đi.

"..." Quả nhiên kết quả của việc được một tác lại muốn tiến một thước không có tốt, nhất là khi áp dụng với Mạc tiểu thư tính khí thất thường, nói vui thì vui, nói mất hứng thì mất hứng này. Phiền Tiểu Thử liền bày ra gương mặt bi ai, kêu lên: "Không có

người ta rất đau~~ đêm qua rất cực khổ a, sáng sớm lại bị người như vậy như vậy..."

"..." Mạc Ảnh Hàn cau mày. Quay đầu nhìn Phiền Tiểu Thử. "Vậy người muốn thế nào?"

"Mèo chiêu tài

thất lưng người ta đau quá~~ người đỡ người ta xuống lầu có được không? Hôm qua người thật sự rất mạnh mẽ... thất lưng của ta sắp hỏng rồi!" Kỳ thực Phiền Tiểu Thử nói ra câu này không có ý gì khác, chỉ là phản ứng khách quan từ tình huống đêm qua, nhưng trong tình huống này, mặc kệ nghe thế nào, cũng khiến người khác cảm thấy quý dị.

Mạc Ảnh Hàn chịu không nổi rồi. Liền ngăn lời Phiền Tiểu Thử. Đầu đầu nói: "Im miệng! Ta đỡ người xuống lầu!"

~()/

~Củ khoai lang thật sự nở hoa trong lòng a!

50. Chương 50

Đợi đến khi chải đầu rửa mặt xong, Mạc Ảnh Hàn quả nhiên đỡ Phiền Tiểu Thử xuống lầu. Dưới lầu, Tang Linh và các nàng đã dậy, đang dùng điểm tâm. Hôm nay là thứ hai, mỗi người ai không phải đi học thì cũng là đi làm, nên đại đa số đều đã rời giường.

Trên bàn cơm tổng cộng có sáu người, đều bình thường, khi thấy Mạc Ảnh Hàn đỡ Phiền Tiểu Thử xuống lầu, biểu tình trên mặt thật sự muôn màu muôn vẻ, thiên biến vạn hóa, thiên hình vạn trạng!

"Oa a!" Lâm Hiểu kinh hô.

"Đại Hàn, Tiểu Thử làm sao vậy? Đêm qua có ngủ được không?" Người nói câu kế tiếp là Tang Linh, nàng ngồi ở giữa, nhìn hai người từ trên thang lầu đi xuống, vẻ mặt thuần khiết hỏi.

"Vâng a, không có ngủ được, dẫn vật cả một đêm a." Mạc Ảnh Hàn còn chưa mở miệng, Phiền Tiểu Thử đã bắt đầu oán giận. "Thất lưng của ta đến giờ còn đau, đi đứng không được."

"..."

"..."

Vẽ mặt mọi người quý dị.

"..." Vẽ mặt Mạc Ảnh Hàn muốn giết người.

"Dần vặt cả một đêm? Thật sự không ngờ, Đại Hàn và Tiểu Thử uống say vậy mà cũng có tinh thần như thế a." Tang Linh ám muội.

"..." Mạc Ảnh Hàn đột nhiên không biết nên nói như thế nào, bởi vì nàng cảm thấy lúc này mặc kệ là nàng nói gì, chỉ biết càng tỏ càng đen, cho nên tốt nhất cái gì cũng không nói.

Nhưng mà Phiền Tiểu Thử lại không cảm thấy như vậy, cũng không biết là nàng thật sự ngốc bằm sinh nên hoàn toàn không hiểu lời Tang Linh ám chỉ, hay là thật ra nàng hiểu nhưng làm bộ cái gì cũng không hiểu, ý đồ muốn càng tỏ càng đen.

"Phải a, mèo chiêu tài chỉ cần uống say, thì đặc biệt có tinh thần, đặc biệt dã man, cũng không xem người khác có nguyện ý không, thật sự là mạnh mẽ áp tới, ta cho rằng mình đã đủ mạnh rồi, nhưng đối với mèo say, quả nhiên không phải là đối thủ, không thể làm gì khác hơn là để mặc cho nàng. Aiz, kết quả bị dẫn vặt thành như vậy." Dứt lời, còn đỡ thất lạng, rên khê một tiếng.

Vì vậy thành công chiếm được lời đồng thanh nhất trí của mọi người "A

". Trên gương mặt đều là biểu tình, "Ta hiểu, cái gì ta cũng hiểu!" Thậm chí, Diệp Nại, Mục Thu còn có cả Cổ Tiểu Mãn vẽ mặt đồng tình nhìn Phiền Tiểu Thử.

Cùng là tiểu thụ, chúng ta hiểu, chúng ta đều hiểu a

"..." Mạc Ảnh Hàn thật sự hối hận a, một cước vừa rồi của mình tại sao không dùng thêm sức, trực tiếp giải quyết củ khoai lang này luôn, nàng càng hối hận a, sau này có chết nàng cũng không uống rượu, một chút cũng không uống!

Lòng nàng nghĩ như vậy, nhưng tay vẫn đỡ lấy thất lạng Phiền Tiểu Thử, không có thấy bất cứ ý tứ muốn buông nào.

Tuy nàng rất muốn tàn nhẫn, tuy nàng biết hơn phân nửa là củ khoai lang đáng chết này cố ý, nhưng nàng vẫn không xuống tay được, đối với Phiền Tiểu Thử, Mạc Ảnh Hàn biết, nàng luôn không thể xuống tay.

Nếu đã giải thích thế nào cũng không rõ ràng thì dứt khoát cái gì cũng không cần giải thích đi!

...

...

"Ta nghi ngờ mèo chiêu tài nhà ta căn bản cho tới bây giờ cũng không có yêu ta, nàng nhất định hối hận rồi."

"Lúc đó có lẽ vì bị bỏ thuốc, cho nên nàng mới chấp nhận ta, nhưng mà sau đó thuốc hết công hiệu, nhất định nàng liền hối hận rồi."

"Hu hu... quả nhiên ta không nên làm như vậy lúc thần trí nàng không rõ ràng."

"Bây giờ tất cả đều không thể vấn hồi rồi, đều là ta sai, ta ngu ngốc... ta hận mình hu hu hu hu..." Phiền Tiểu Thử đau lòng gằn chết thổ lộ tiếng lòng của mình trong tiệm hồng trà.

"..." Bạch Lam đã thành thói quen rồi, thói quen thật sự là chuyện rất kinh khủng, nàng thậm chí cũng đã quen bị người khác dùng ánh mắt khác thường nhìn chằm chằm.

Thượng đế a... nàng cảm thấy bản thân từ tám trăm năm trước cũng đã bị người khác xem như "ngoại tộc" rồi. Dù cho có giấy giụa, đều vô ích, đã như vậy, có lẽ nàng nên ngừng giấy giụa.

"Hu hu hu... Tiểu Lam, bây giờ ta nên làm gì?" Trước mặt là Phiền Tiểu Thử còn đang thương tâm.

"Tại sao ngươi lại có ý nghĩ sai lầm như vậy." Bạch Lam vẽ mặt hắc tuyến, hỏi.

"Bây giờ mèo chiêu tài hoàn toàn không để ý tới ta, ngay cả nhìn cũng không muốn liếc mắt nhìn ta. Ta vốn còn cho rằng, sau ngày 1 tháng 6 đó, quan hệ của chúng ta sẽ được cải thiện, nhưng mà hoàn toàn không có

"

"Chắc là nàng có nguyên nhân a, sao ngươi không đi hỏi nàng trước?"

"Nàng hoàn toàn không cho ta cơ hội để hỏi a

"

"..."

"Tiểu Lam... người có nhiều chủ kiến tồi như vậy, thì giúp ta nghĩ một biện pháp đi a."

"..." Cái gì là chủ kiến tồi?! Có người đang van xin người khác mà nói đối phương chuyên môn đưa ra chủ kiến tồi sao? Người có não không a! Thật muốn hất cái bàn!

"Vậy người thử đi, thử nàng rất cuộc có quan tâm người hay không a."

"Thử thế nào?"

"Thì vậy, người thử tìm một tên bạn trai a, xem nàng có tức giận hay không, nếu như nàng tức giận, thì chứng minh nàng thật sự thích người a, nếu như nàng không tức giận, thì chứng minh nàng hoàn toàn không thích người, người nhanh hết hy vọng đi, đau ngắn còn hơn đau dài a

"

"Nhưng mà... ta đi đâu tìm bạn trai a?" Phiền Tiểu Thử có chút dao động, tuy chủ kiến này tồi đến nỗi không thể tồi hơn nữa. Nhưng nàng cũng có chút muốn thử xem, thử xem mèo chiêu tài của nàng sẽ có phản ứng gì, có quan tâm nàng hay không.

"Người tùy tiện tìm một chỗ, tùy tiện tóm một tên là được."

"..." Quả nhiên là chủ kiến tồi. = =|||

Tuy rằng tâm nàng động, nhưng căn bản cũng chỉ là suy nghĩ, chỉ dừng lại ở mức suy nghĩ thôi.

Nhưng mà trưa hôm nay, lúc Tô Hiểu Mai vội vã chạy tới, kéo Phiền Tiểu Thử trên tức nói: "Tiểu Thử thật đáng thương, bà chủ bỏ người rồi, đi leo tường rồi

" Kỳ thực đa phần là nói giỡn, dù sao quan hệ của Phiền Tiểu Thử và Mạc Ảnh Hàn người trong công ty còn chưa biết, tuy hai người đã bị đem ra YY hơn nửa năm.

Cho nên những lời này của Tô Hiểu Mai thật ra chỉ đùa giỡn mà thôi. Thường ngày đùa giỡn thành thói quen rồi. Nhưng mà những lời này của nàng lại khiến Phiền Tiểu Thử xù lông, lập tức nhảy dựng lên. "Cái gì? Mèo chiêu tài vậy mà lại leo tường sau lưng ta?"

Phản ứng hiện tại của Phiền Tiểu Thử khiến Tô Hiểu Mai hoảng sợ. "Gì thế~~ phản ứng có cần lớn như vậy không?"

"Phản ứng là tốt~~ phản ứng lớn chứng minh miêu nị* càng lớn." Thành Phương cười, vẻ mặt ám muội đi đến gần tiếp tục trên gheo.

*Tập quán của mèo hay che đậy những thứ nó thải ra, không cho người khác biết. Còn câu này ý chỉ những chuyện che giấu và ám muội

Nhưng Phiền Tiểu Thử bây giờ đã gấp đến độ hận không thể nhảy mất đi động đến bên cạnh Mạc Ảnh Hàn, sức lực đâu mà lo bọn họ đùa giỡn? Còn thêm lo lắng, khó chịu, đau lòng khủng khiếp.

"Nàng leo tường ở đâu? Với ai?"

"Ừm? Hồi sáng ta thấy tiểu thư Khúc gia đi vào phòng làm việc của bà chủ nha

sau đó hai người còn cùng nhau xuống lầu uống trà, không chừng bây giờ còn đang dùng cơm trưa với nhau nha

"

"Tiểu thư Khúc gia? Chẳng lẽ là Khúc Tĩnh?!"

"Ồ! Tiểu Thử biết tiểu thư Khúc gia?"

"Con nhỏ đó vậy mà lại chưa hết hy vọng với mèo chiêu tài! Hai người bọn họ uống trà ở đâu?" Sốt ruột, sốt ruột, đến nỗi muốn nhảy lên nhảy xuống rồi.

"Chắc ở 'Ngộ Kiến' đó, cách đây không xa, lại khá yên tĩnh, bầu không khí cũng tốt nữa."

"..." Phiên Tiểu Thử tức giận a! "Xảy ra chuyện như vậy mà mèo chiêu tài vẫn không học hỏi được gì! Còn muốn tiếp xúc với Khúc Tĩnh! Hôm nay ta xin nghỉ!!!" Vô cùng lo lắng kêu lên, còn chưa nói hết cả người đã xông ra ngoài.

Để lại Thành Phương và Tô Hiểu Mai liếc mắt nhìn nhau.

Tuyệt đối có miêu nị!

Lúc Phiên Tiểu Thử vọt tới 'Ngộ Kiến' đã là 11:00 trưa, lúc này mọi người đa số đều đang ăn cơm, nhưng rõ ràng, Mạc Ảnh Hàn và Khúc Tĩnh đã ăn uống xong. Phiên Tiểu Thử đứng lúc nhìn thấy hai người đi ra từ bên trong, sau đó Khúc Tĩnh mỉm cười leo lên xe của mình.

Sau đó lái đầu ra, cười nói với Mạc Ảnh Hàn: "Người không có lái xe theo, ta đưa người về nha."

"Không cần, ta tự mình đi." Mạc Ảnh Hàn dịu dàng cự tuyệt.

"Dù sao cũng là tiện đường, lên đi." Người nào đó vẫn chưa hết hy vọng, tiếp tục mời.

"Khỏi! Đại Hàn muốn đi dạo với ta a." Không đợi Mạc Ảnh Hàn mở miệng cự tuyệt một lần nữa, Phiên Tiểu Thử đã nhện không được nhảy ra. Cau mày, vẻ mặt tức giận trừng mắt với Khúc Tĩnh, oán giận nói.

Khúc Tĩnh ngồi trong xe nhìn về phía Phiên Tiểu Thử, cũng nhăn mi, sau đó nhìn Mạc Ảnh Hàn nói: "Thì ra người đã có hẹn."

"..." Mạc Ảnh Hàn không nói gì, xem như là ngầm thừa nhận.

Khúc Tĩnh ngượng ngùng cười cười, không nói thêm nữa, nói lời tạm biệt. "Nếu đã vậy, ta đi trước, bye bye."

"Bye bye." Mạc Ảnh Hàn vẫn bày ra gương mặt cá chết, lạnh lùng, không có bao nhiêu gợn sóng. Bộ dạng này của nàng, khiến người khác nhìn không ra, rốt cuộc là nàng đã bỏ qua việc Khúc Tĩnh bỏ thuốc nàng, hay là vẫn còn đang tức giận chuyện đó.

Nhưng mà Phiên Tiểu Thử thật sự tức giận. Vô cùng vô cùng tức giận. Thái độ này của Mạc Ảnh Hàn càng khiến nàng tức giận hơn. Nàng bước nhanh đến trước mặt Mạc Ảnh Hàn, nói: "Con nhỏ đó có làm gì người không? Tại sao xảy ra chuyện như vậy rồi, mèo chiêu tài người còn muốn gặp nàng hả!"

Mạc Ảnh Hàn thật muốn nói. "Ta gặp ai là tự do của ta! Ai cũng không có quyền can thiệp." Nhưng hé môi rồi lại hé môi, lại không nói ra, trái lại còn là lần đầu tiên ôn tồn giải thích: "Gần đây Mạc thị cùng Khúc gia có hợp tác làm ăn. Tuy việc lần đó rất tức giận, nhưng dù sao cũng là việc tư, ta chưa bao giờ đem việc công và tư nhập làm một."

"..." Bị nàng nói như vậy, Phiên Tiểu Thử đột nhiên không biết nên chất vấn như thế nào. "Vậy chỉ ít người cũng phải đưa theo một người nữa a! Con nhỏ đó đã từng có tiền án rồi a, là một người nguy hiểm! Sao có thể đơn độc ở cùng nó?"

"Cùng một trò lại dùng đến hai lần vô dụng với ta, công ty lại bận rộn như thế, gọi không ra người."

"Ta nè, ta rảnh nè!" Oa oa oa! Mèo chiêu tài của nàng tại sao từ trước đến nay luôn không nghĩ tới nàng a a!

"Mạc thị và Vân Tường không cùng một công ty, sao có thể đem người dùng hai nơi? Nếu như rảnh rỗi như thế, trở về làm nhiều việc một chút đi."

".. " Nhưng mà biết rõ đối phương không có ý tốt với người, sao ta có thể bình tĩnh mà yên tâm làm việc a a a!

51. Chương 51

Phiền Tiểu Thử cảm thấy mình thật sự chịu không nổi rồi, nàng thật sự muốn bùng nổ, thật sự muốn giết người!

Nhìn Khúc Tĩnh đi vào phòng làm việc của Mạc Ảnh Hàn, lúc thoáng đi ngang qua, nàng giống như đang khiêu khích nhìn nàng cười cười, Phiền Tiểu Thử hận không thể trực tiếp xách dao chém tới!

Người lợi dụng chức vụ tiếp cận Mạc Ảnh Hàn a khôn kiếp! Đừng tưởng mèo chiêu tài của ta sẽ mắc lừa a a! Ta giết người!

Nhìn Khúc Tĩnh viện đủ cớ để từng bước tiếp cận Mạc Ảnh Hàn, nhìn Mạc Ảnh Hàn vẫn là bộ dạng hoàn toàn không phản kháng, cơn tức của Phiền Tiểu Thử không ngừng chất chứa càng ngày càng nhiều.

Sau đó từ một ngày nguyên rửa Khúc Tĩnh một lần, đến một ngày nguyên rửa ba lần, rốt cuộc cũng trở thành như hiện tại, một giờ nguyên rửa vài lần.

Phiền Tiểu Thử lần lượt nói với Mạc Ảnh Hàn, mà đối phương cũng lần lượt bày tỏ sẽ đề phòng, hơn nữa còn bày tỏ đợi đến khi lần hợp tác này kết thúc, sẽ giữ khoảng cách thích hợp.

Nhưng mà, nhưng mà nàng hoàn toàn nhìn không ra Mạc Ảnh Hàn rốt cuộc đề phòng chỗ nào a a!

Vì vậy oán niệm chất chứa càng ngày càng nhiều, rốt cuộc đến một đêm, sau khi Mạc Ảnh Hàn được Khúc Tĩnh đưa về, Phiền Tiểu Thử bùng nổ, Phiền Tiểu Thử không thể nhịn được nữa. Nàng tức giận đùng đùng đứng ở cửa Mạc gia, nhìn Mạc Ảnh Hàn đứng trong sân, duỗi tay chỉ vào nàng, mắng to: "Mạc Ảnh Hàn! Người con mèo ngu ngốc! Ta ghét người chết luôn! Ngốc! Ngốc!"

Mắng xong thì xoay người chạy về phòng của mình, hung hăng đóng cửa phòng lại.

Hừ! Leo tường chứ gì? Ai sẽ không leo? Chẳng lẽ chỉ có mình người mới được leo? Nàng - Phiền Tiểu Thử cũng muốn leo tường! Vô cùng muốn!

Vì vậy tức giận công tâm, Phiền Tiểu Thử thật sự đi đến quán bar, định tùy tiện tóm lấy một tên nào đó.

Nhưng mà, với hội trưởng hiệp hội 'Về ngoài sắc đẹp là điều tất yếu' như Phiền Tiểu Thử, muốn tùy tiện tìm một người, cũng không phải dễ dàng như vậy.

Xấu quá nàng sẽ không tâm tình để nhìn, đừng nói là thích thật, có là giả bộ... nàng cũng không giả bộ được a. Nhưng mà... nhưng mà đẹp thì... dù cho nàng để ý đến người ta, cũng không chắc người ta có chường mắt nàng không a. Nhưng mà kỳ thực, nếu như đối phương vừa ý nàng thật, sợ rằng đây mới chính là điều phiền phức nhất. o()o

Sau đó, lần 'tùy tiện tóm' này mất ba ngày. Trong ba ngày này, bởi vì Mạc Ảnh Hàn thờ ơ với việc ngày hôm đó của nàng, khiến Phiền Tiểu Thử càng thêm chắc chắn nhất định nhất định nhất định phải tóm được một người!

Nhất định phải leo tường!

Rốt cuộc thời gian không phụ lòng người, Phiền Tiểu Thử thành công tóm được một người.

Chỉ là quá trình nàng tóm... có chút quỷ dị.

"Một tháng, không chiếm tiện nghi, toàn bộ hành động và giọng điệu đều thích hợp, 3000!"

"3000?! Sao người không trực tiếp chém một dao đi?! 1000 tối đa!"

"1000? Ta còn phải ăn cơm a! Nhan sắc như ta mà 1000? Người sỉ nhục vừa thôi! 2500, một phân cũng không bớt!"

"Ta khinh! Nguyên rửa nhan sắc người suy tàn nha! Có tin cầm nhiều hơn một phân tiền sẽ nhiều tăng một phần nguyên rửa không a! 1500! Tăng giá nữa ta hắt người một chậu máu chó nhá!" Phiền Tiểu Thử hộc máu! Có cần phải vậy không a? Thật vất vả mới chọn được một người, vậy mà lại là nô lệ của đồng tiền y như mình! Vất vả chảy ra nước!

Là báo ửng à?! À?! À?!

"Ta mới khinh a, 2000, bớt một phân tiền, ta nguyên rửa người bớt đi một lần quan hệ tình dục!"

== rửa ác thật.... với ai thì tốt chứ đối với Tiểu Thử thì đúng ác! TAT

"Ác độc!"

"Người cũng thế!"

"..."

"..." Nhìn chăm chăm.

"Tóm lại là bao nhiêu?!"

"2000!"

"... Nguyễn rửa người!"

"Nguyễn rửa ta cũng 2000!"

"... Ta khinh!"

"Khinh cái gì?!"

"Khinh người, thành giao! Không hiệu quả một phân tiền cũng không có!"

"Thành giao rồi còn khinh?! Chừng nào bắt đầu?"

"Bây giờ!"

Cho nên a, từ phía trên ta có thể suy ra, người bạn trai này, kỳ thực là thuê đến.

...

Nhưng thật ra tên bạn trai này rất biết làm tròn bổn phận, sau khi thành giao, ngày kế tiếp liền đi đến công ty Vân Tường, chờ Phiên Tiểu Thử tan tằm.

Ngày hôm đó Phiên Tiểu Thử không vào phòng làm việc của Mạc Ảnh Hàn, đương nhiên lúc tan tằm cũng không chờ nàng. Thậm chí còn làm như không thấy Khúc Tĩnh xuất hiện trong công ty Vân Tường.

Điều này khiến các nhân viên trong phòng làm việc vốn đã quen với phản ứng của Phiên Tiểu Thử khi nhìn thấy sự xuất hiện của Khúc Tĩnh đều cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn, vô cùng giật mình!

Trùng to hai mắt nhìn Phiên Tiểu Thử, như muốn đem củ khoai lang này nhìn thành một đóa hoa.

Không ngờ! Quá bất ngờ! Thậm chí còn có người muốn tiến đến trước mặt Phiên Tiểu Thử, đưa tay sờ trán nàng.

"Tiểu Thử, người hôm nay yên tĩnh đến bất ngờ a, có phải bị bệnh rồi không?" Thành Phương vẻ mặt quan tâm hỏi nàng. Nhưng xin mọi người đừng nghi ngờ, nàng tuyệt đối là vì không có gì hóng hớt nên buồn chán thôi.

"Không có a." Phiên Tiểu Thử đang làm việc, ngẩng đầu lên lộ ra vẻ mặt khó hiểu. "Sao Tiểu Phương lại nói vậy?"

"Không không, bởi vì hôm nay trông người như không có sức sống. Cho nên bày tỏ một chút quan tâm." Thành Phương cười mỉa.

"Bởi vì công việc hôm nay rất nhiều, ta muốn hoàn thành sớm một chút, tối nay còn phải hẹn hò a." Không thể không nói củ khoai lang thật đúng là một diễn viên tài năng, không tiến vào giới showbiz thật vô cùng đáng tiếc. Lúc nàng nói những lời này, gương mặt còn lộ ra nụ cười ngượng ngùng, cúi nửa đầu, gương mặt vậy mà lại còn ửng đỏ. Thật sự là một bộ dáng thiếu nữ mới biết yêu.

"..." Thành Phương tử trận. Phóng viên nhiều chuyện không phải ai cũng có thể làm.

"Hẹn hò? Tiểu Thử có hẹn với bà chủ sao?" Tô Hiểu Mai cười tủm tỉm.

"Mèo chiêu tài? Đương nhiên không phải a, mèo chiêu tài hôm nay cũng có hẹn." Phiền Tiểu Thử 'hạnh phúc' cười nói.

"Không phải bà chủ? Vậy là ai?"

"... không là ai hết..." Phiền Tiểu Thử xấu hổ, cúi đầu không nói.

o()o

Tô Hiểu Mai cũng tử trận, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra? Củ khoai lang này leo tường? Hai người cùng nhau leo tường? Chẳng lẽ là hẹn nhau leo tường? Lẽ nào leo tường đang là một của thời đại này a?

Tô Hiểu Mai cảm thấy mình bị đùa giỡn. Tuy nàng không biết cảm giác này rốt cuộc từ đâu tới.

Sau đó, tuy đối tượng hẹn hò của Phiền Tiểu Thử không phải Mạc Ảnh Hàn, thế nhưng bởi vì đối tượng không phải là Mạc Ảnh Hàn, cho nên đám nhân viên nhiều chuyện này càng quan tâm thân phận của đối phương. Nếu như không phải Mạc Ảnh Hàn, vậy có thể là ai? Là ai mà có thể khiến Phiền Tiểu Thử lộ ra biểu tình như vậy a?

Trong lúc mọi người đang nghi hoặc, đồng hồ rốt cuộc cũng trôi tới 5 giờ, thời gian tan tầm.

Lần đầu tiên Phiền Tiểu Thử không tăng ca.

Càng quý dị hơn nữa Phiền Tiểu Thử không có nhảy nhót đến trước cửa phòng làm việc của Mạc Ảnh Hàn.

Phiền Tiểu Thử rất bình tĩnh đi ra cửa lớn công ty Vân Tường, bình tĩnh đến nỗi khiến mọi người trong phòng làm việc không thể bình tĩnh nổi.

Vì vậy, một đám người đi xuống rình coi Phiền Tiểu Thử cùng Vũ Tư Vũ gặp nhau.

Người nam sinh đứng trước cửa công ty Vân Tường, bóng hình bị ánh tà dương tạo ra một chiếc bóng thật dài. Mái tóc mềm mại buông trên trán, thân hình cao ráo, dáng vẻ thư sinh dịu dàng, nụ cười ôn nhu, mặc kệ từ đâu nhìn đến, điều giống như bạch mã hoàng tử của các cô gái mơ ước a.

Thật khiến người khác ước ao đổ kị a.

Thấy Phiền Tiểu Thử đi xuống, nét mặt người nam sinh hóa ra một nụ cười có thể ngọt ngào đến chết người. Nói: "Tôi hôm nay muốn đi đâu ăn?"

"Ta muốn ăn buffet. Sau đó muốn đi ngắm sao." Phiền Tiểu Thử cười tủm tỉm quay qua nói với người nam sinh.

"Được. Chúng ta đến 'Chuyển giác' ăn trước, sau đó đi ngắm sao." Lúc người nam sinh nói những lời này, đã vươn cánh tay lên. Tay hắn cũng rất đẹp, các đốt ngón tay rõ ràng, cũng rất cân xứng, cũng rất sạch sẽ.

"Ừa." Phiền Tiểu Thử cười, vẻ mặt hạnh phúc đem tay mình đặt vào bàn tay nam sinh.

Bộ dạng này của bọn họ, mặc kệ từ góc độ nào nhìn đến, đều là một đôi đang đắm chìm trong tình yêu, hạnh phúc đến nỗi khiến người khác nghiêng răng nghiêng lợi. Nhưng hai người đang nắm tay kia lại đang nói nhỏ với nhau.

"Tiền ăn buffet người trả."

"Ta khinh! Để nữ sinh trả tiền, người có phải là đàn ông không a?"

"Ta khinh! Muốn nhân viên trả tiền, người có phải là chủ thuê không a?"

"Chia đôi, ai ăn người đẩy trả! Thật chịu không nổi mà."

"Chia đôi? Vậy còn đi ăn làm gì? Về nhà ăn mì."

"Mì? Người nấu?"

"Người không nấu? Người có phải con gái không a!?"

"Ta có phải con gái hay không với việc có thể nấu mì hay không liên quan gì! Ta muốn ăn buffet!"

"Ta khinh! Người trả thì ta ăn!"

"Chia đôi! Ta khinh! Coi chừng ta trừ lương!"

"Đê tiện!"

"Quá khen!"

"Quả nhiên người không phải là con gái!"

"Quả nhiên người là thứ ẻo lả!"

Sau đó tổng kết lại, hai người vắt cổ chày ra nước ở cùng nhau, nhất định sẽ không hạnh phúc.

Cãi nhau cứ cãi nhau, khó chịu cứ khó chịu, bóng lưng của hai người lại bày ra bộ dạng hạnh phúc. Mạc Ảnh Hàn đứng trong phòng làm việc, xuyên qua chiếc cửa sổ, đúng lúc có thể nhìn thấy bóng lưng của hai người. Nàng diện vô biểu tình, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm bóng lưng của Phiền Tiểu Thử. Bầu không khí xung quanh không biết tại sao đột nhiên rơi xuống mấy độ.

"Bà chủ~~" Tiểu Dương đứng một bên, run rẩy cơ thể, vẻ mặt hoảng sợ hô.

"Khúc tiểu thư đã về rồi?"

"Đã về. Khúc tiểu thư mời ngài ngày mai đến nhà nàng gặp gỡ."

"..." Mạc Ảnh Hàn cau mày, không nói gì.

"Bà chủ?"

"... Người nói với nàng, ta không rảnh. Nhớ tìm một lý do không thể bị chọc thủng." Mạc Ảnh Hàn xoay người, dường như nàng rất uể oải, ôm trán nói, sau đó xoay người rời đi.

"... Ta biết rồi bà chủ." Tiểu Dương nhìn bóng lưng Mạc Ảnh Hàn rời đi, trong lòng nhịn không được kêu khổ một trận.

Cái gì mà nói dối rồi không dễ dàng bị chọc thủng? Bà chủ ngài cũng quá đề cao ta rồi!

~(3_3)

~...

...

Lúc Phiền Tiểu Thử về nhà, đột nhiên nhìn thấy Mạc Ảnh Hàn đứng trong phòng khách, vậy mà còn mặc áo ngủ.

Nàng vừa vào cửa Mạc Ảnh Hàn liền phát hiện, chuyển đầu, nhìn nàng.

"Mèo chiều tài sao người chưa ngủ?" Trong lòng quả nhiên quan tâm mình, quả thật nở hoa trong lòng, nhưng biểu hiện của nàng vẫn giả bộ rất bình tĩnh.

"Khát nước, uống nước." Sắc mặt Mạc Ảnh Hàn bất động, lạnh lùng phun ra hai chữ. Xoay người đi đến ấm trà trên bàn. Sau đó cũng không liếc mắt nhìn tới Phiền Tiểu Thử, cầm lấy ấm trà, tự rót một ly.

"..." Phiền Tiểu Thử thật muốn kêu gào.

"..." Mạc Ảnh Hàn uống trà xong, sau đó quay đầu liếc mắt nhìn Phiền Tiểu Thử, nói: "Đi ngủ sớm một chút đi! Đừng có giống như chích máu gà* không ngủ được." Sau đó cũng không quay đầu lại, đi lên lầu, vào phòng của bản thân. Quả nhiên phát tay áo một phát, không để lại một áng mây nào.

*Từ này là ám chỉ 'Si mê' 'Điên cuồng' hoặc một người đang hưng phấn vô cùng, có ý tứ trêu chọc.

Có hứng thú tìm hiểu thì vào đây. baike.baidu.com/view/332734.htm

52. Chương 52

Mấy ngày kế tiếp, quan hệ của Phiên Tiểu Thử và Mạc Ảnh Hàn, khiến tất cả nhân viên công ty Vân Tường đều xoắn quẩy tới muốn phún ra đống máu ghen hơn mười mấy năm ra. Sau đó, hành động của Phiên Tiểu Thử và Mạc Ảnh Hàn, thành công khiến tất cả nhân viên trong công ty Vân Tường phún đống máu ấy ra.

Buổi sáng, Phiên Tiểu Thử và Vũ Tư Vũ cùng nhau đến công ty Vân Tường, đến cửa thì hai người ly biệt, ánh mắt của Vũ Tư Vũ đầy nồng tình mật ý*, Phiên Tiểu Thử chậm rãi đi vào công ty Vân Tường, sau đó ba bước quay đầu lại một lần, mỗi lần quay đầu đều dừng lại liếc mắt nhìn Vũ Tư Vũ, vài phần ngưng ngừng vài phần không nở, sau đó là câu: "Đi đi, ta vào." Mà Vũ Tư Vũ đáp lại đều là câu: "Ừ, người vào đi rồi ta đi."

*Tình cảm nồng đậm, tình ý ngọt ngào như mật

Đây là tình cảnh đang diễn ra ngay lúc này, các nhân viên trong công ty Vân Tường nhin không được hò hét trong lòng: "Ta khinh! Thời đại nào rồi?! Còn mười tám lần đưa tiễn*?! Có muốn ta thay mặt mười tám đời tổ tông nhà người nha, hất người một thau máu chó?!"

*Tên một vở kịch -

Càng nhìn nội tâm của các tiểu hoa bách hợp càng đổ máu. "Trời xanh a! Khoai lang và mèο chiêu tài mới là vương đạo a! Không phải là một cặp sao?! Sống không nổi nữa sống không nổi nữa, bên cạnh các nàng vậy mà lại có tình yêu dị tính?!" Được rồi, cái này rõ ràng là tức giận công tâm, mất đi lý trí, đầu óc không rõ, xin mời 54!*

*Chịu luôn... 54 - quá ngắn search không ra

Ngay khoảnh khắc đó, Mạc Ảnh Hàn vô cùng đúng lúc xuất hiện trước cửa công ty, đúng lúc nhìn thấy Vũ Tư Vũ, sau đó lễ phép gật đầu với đối phương. "Lại đến đưa khoai lang đi làm?"

"Phải." Vũ Tư Vũ mỉm cười.

"..." Mạc Ảnh Hàn vẻ mặt lạnh lùng, gật đầu liền đi. Lúc lướt ngang qua Phiên Tiểu Thử thì lạnh lùng nói tiếp một câu. "Cửa ở bên trái, bên này là tường, đụng bể đầu, Vân Tường sẽ không thừa nhận đó là bị thương trong lúc làm việc, không bồi thường." Sau đó lạnh lùng đi vào cửa.

Để lại Phiên Tiểu Thử ở phía sau, tức giận kêu to: "Mèο chiêu tài người còn bủn xỉn hơn cả ta!"

Đi làm chưa tới một tiếng, Khúc Tĩnh liền đúng giờ xuất hiện trong công ty Vân Tường, đơn giản là tìm Mạc Ảnh Hàn bàn công việc. Đối phương cũng sẽ cố ý đi qua phòng làm việc của Phiên Tiểu Thử, vô cùng thành thạo nhìn Phiên Tiểu Thử rồi dịu dàng mỉm cười.

Giờ cơm trưa, nàng còn cố ý đi ngang qua đây một lần nữa cùng Mạc Ảnh Hàn.

Vào lúc đó, Phiên Tiểu Thử luôn cầm điện thoại không ngừng nói chuyện cùng Vũ Tư Vũ. Nâng âm thanh lên cực đại. Nói, sau khi tan tầm muốn đi đâu hẹn hò, cuối tuần muốn đi đâu xem phim, hoặc là đến đâu ngắm sao và vân vân. Nói chung là ngọt ngào.

Bất quá kết quả luôn là, công việc của Phiên Tiểu Thử không biết tại sao lại đột nhiên tăng lên rất nhiều rất nhiều, nhiều đến nỗi mặc kệ nàng vội vàng như thế nào, cũng không kịp hoàn thành trước 12 giờ đêm. Nhiều đến nỗi sau khi nàng làm xong liền ngã vào giường nằm cứng đờ. Ngay cả cơm cũng không muốn ăn, khỏi nói đến việc ngắm sao hay gì gì đó.

Mà cuối tuần, Phiên Tiểu Thử cũng phải đến công ty làm thêm giờ. Xem phim? Hẹn hò? Đều là phù vân~~ phù vân

~~Đã như vậy, mà mỗi lần Phiên Tiểu Thử nhìn thấy Mạc Ảnh Hàn và Khúc Tĩnh đi cùng nhau là tiếp tục lặp lại hành vi phía trên.

Sau đó tình huống, ai cũng có thể đoán trước được, kết quả chính là, điệp khúc phía trên, xin không ngừng lặp lại N lần.

Chế độ chung sống như vậy thật sự khiến người khác đau đớn cào tường, nhất là khi chế độ này vậy mà lại giăng co hơn một tháng.

Từ ngày hè tháng bảy chói chang duy trì liên tục cho đến tháng tám. Đã sắp tháng chín rồi.

Ngần ấy nhân viên trong công ty Vân Tường không nằm trong thói quen quý dị này nữa, vì đã diệt vong trong sự quý dị này rồi.

Bọn họ không muốn diệt vong, cho nên chỉ có thể quả quyết chọn lựa làm thói quen.

Bọn họ đã quen rồi, nhưng có người lại lựa chọn bùng nổ.

Phiền Tiểu Thử thật sự chịu không nổi, những ngày như vậy thật sự khiến người khác sống không nổi a sống không nổi.

Cho nên nàng quyết định bùng nổ. Về phần nguyên nhân, rốt cuộc là vì nàng cũng chịu không nổi bầu không khí như thế này giữa nàng và Mạc Ảnh Hàn, hay chịu không nổi việc Mạc Ảnh Hàn tới lui cùng Khúc Tĩnh, hay chịu không nổi việc trả tiền lương cho tên vắt cổ chày ra nước Vũ Tư Vũ 2000 một tháng? Không ai biết.

Vào một buổi sáng cuối tuần, công ty Vân Tường nghỉ ngơi, không ai đi làm, Phiền Tiểu Thử không đi làm, đương nhiên Mạc Ảnh Hàn cũng vậy.

Nhưng hôm nay, Mạc Ảnh Hàn lại dậy thật sớm, Mạc Ảnh Hàn dậy sớm không phải là chuyện kỳ quái gì, bởi vì nàng là một sinh vật đúng giờ như chiếc đồng hồ trong trung tâm tin tức, không có nguyên nhân gì đặc biệt thì hầu như sẽ không dậy muộn. Nhưng Mạc Ảnh Hàn rời giường chưa tới năm phút, Phiền Tiểu Thử đã lập tức rời giường theo. Phiền Tiểu Thử là loại người tuy rằng sẽ không đi muộn giờ làm, nhưng nếu như không có chuyện gì tuyệt đối sẽ không dậy sớm.

Nhưng mà sáng sớm hôm nay, chuyện đầu tiên sau khi nàng rời giường chính là vọt xuống lầu, thậm chí còn chưa rửa mặt, mặc áo ngủ trực tiếp vọt xuống lầu.

Dưới lầu, Mạc Ảnh Hàn đang dùng điểm tâm.

"Hôm nay người dậy sớm như vậy, là muốn làm gì?!" Củ khoai lang nổi giận đùng đùng chỉ vào mỹ nhân bên cạnh bàn ăn, hỏi.

Mạc Ảnh Hàn vẫn đang ăn điểm tâm, sắc mặt không bởi vì sự xuất hiện của Phiền Tiểu Thử mà mảy may thay đổi. Nàng ngẩng đầu, nhìn Phiền Tiểu Thử đứng trước mặt mình, buông ly trà trong tay xuống, lạnh lùng nói: "Người muốn hỏi gì, trước mặc quần áo rồi tiếp tục. Đây không chỉ là tôn trọng ta, còn là tôn trọng người."

"Ta muốn hỏi ngay bây giờ! Người trả lời vấn đề của ta, ta lập tức đi thay đồ!" Phiền Tiểu Thử vẫn phẫn nộ như trước, vẫn tức giận như trước, giọng nàng cất cao, âm thanh cũng rất lớn.

"Ta sẽ không trả lời bất cứ vấn đề gì của một người còn mặc áo ngủ, đầu tóc rối bù!" Mạc Ảnh Hàn vẫn lãnh đạm như trước, giọng nàng không gợn sóng, âm thanh cũng không có nhiệt độ.

"Có phải người đi gặp Khúc Tĩnh hay không?" Lúc nói những lời này, âm thanh của Phiền Tiểu Thử đã không còn cao nữa, cũng không lớn tiếng, chỉ mang theo một ít lạnh lùng bình thường không hề có.

"Ta nói rồi, ta sẽ không trả lời câu hỏi của người."

"Dù người không trả lời, ta cũng biết." Phiền Tiểu Thử nói như vậy.

"Người đã biết, thì cần gì hỏi ta!" Mạc Ảnh Hàn tiếp tục uống trà.

"Ta chỉ không rõ, tại sao người còn muốn nhìn thấy nàng, việc nàng làm với người, mèo chiêu tài chẳng lẽ người đã quên hết?" Lúc nói những lời này, Phiền Tiểu Thử thật sự rất đau đớn.

Mạc Ảnh Hàn liếc mắt nhìn Phiền Tiểu Thử, trầm mặc một lát rồi mở miệng nói: "Không có."

"Nếu không có! Nếu không có tại sao người còn muốn qua lại với nàng?! Đâu phải lần nào cũng may mắn như vậy! Đâu phải lần nào cũng có thể an toàn trở ra!"

Mạc Ảnh Hàn rủ mắt. "Là vấn đề công việc, không liên quan gì đến chuyện đó. Phiền Tiểu Thư, ta hy vọng người có thể rõ ràng, sinh tồn trên thế giới này, người phải có thành tựu, không thể cứ ngây thơ như vậy, còn rất nhiều chuyện không thể cứ xử trí theo cảm tính."

"Ta không rõ!" Đột nhiên Phiền Tiểu Thư càng hét to hơn. "Nếu như ta nói, ta không muốn người đến gần nàng, nếu như ta nói, lúc ta thấy người ở cùng nàng ta vô cùng không vui! Người... sẽ thế nào?"

Mạc Ảnh Hàn một lần nữa liếc mắt nhìn Phiền Tiểu Thư. "Ta từ chối trả lời."

"... Người nhất định muốn để ta khổ sở, phải không?" Phiền Tiểu Thư vẻ mặt thống khổ. "Tại sao? Mèo chiêu tài... ta thích người... nhưng mà người chưa từng thích ta, có phải như vậy không?"

Mạc Ảnh Hàn không đáp.

"Được... được rồi... người đã vô tâm ta liền thôi*." Từng chữ, Phiền Tiểu Thư nói ra, giống như đang khấp huyết**. "Người đã vô tâm ta liền thôi!" Cùng lúc nàng nói những lời này, đột nhiên vung tay đến, khuỷu tay trà trên bàn rơi xuống đất.

*Chú thích thêm: - Hutu: đuổi vợ (chồng đuổi vợ về nhà cha mẹ ruột thời xưa)

**Khóc ra máu, nghĩa tượng trưng thôi

"Choang!" Chén đĩa rơi lên mặt đất, vỡ tan.

Đến cuối cùng thứ vỡ tan là chén đĩa, hay là lòng người?

Phiền Tiểu Thư xoay người chạy vào phòng của mình.

Mạc Ảnh Hàn nhìn những thứ rơi vỡ trên sàn nhà, ngẩn người không phản ứng.

Nàng đột nhiên cảm thấy dường như mình sắp mất đi một thứ gì đó. Cảm giác này khiến nàng sợ hãi. Thậm chí nàng bắt đầu hối hận, hối hận việc mình đã làm. Từ trước đến giờ nàng chưa từng vì những việc mình đã làm mà hối hận, nhưng từ khi gặp Phiền Tiểu Thư, nàng liền cảm thấy, nàng rất thường hay hối hận.

Hối hận, không phải là chuyện tốt đẹp gì, hối hận là bởi vì, tâm mình thiếu kiên định.

Bởi vì xuất hiện một sự ràng buộc, cho nên không thể kiên định giống như trước kia.

Mạc Ảnh Hàn còn đang ngẩn người, nàng nhìn mảnh vỡ của ly trà, vẫn không nhúc nhích. Phiền Tiểu Thư đã đi xuống lầu. Trong tay còn cầm một chiếc vali nhỏ.

Tức giận đi xuống, lúc đi ngang qua người Mạc Ảnh Hàn, cũng chưa từng quay đầu lại.

Mạc Ảnh Hàn vẫn còn nhìn chằm chằm mảnh vỡ, chỉ nghe được tiếng quản gia ngoài cửa truyền vào: "Phiền tiểu thư muốn ra ngoài?"

"Phải, ra ngoài."

"Tại sao còn mang theo hành lý?"

"Tối nay ta sẽ không về."

"Không về? Phiền tiểu thư, ngài..."

"Người đã vô tâm ta liền thôi... ta đến ngủ ở nhà Vũ Tư Vũ. Sau này ta sẽ không trở lại, đỡ phải thấy người khiến ta phiền lòng." Nàng nói những lời này là nói cho Mạc Ảnh Hàn nghe, nhưng ánh mắt lại nhìn xa xăm. Quản gia nghe xong tim rét buốt một trận.

Nàng nói những lời này, cũng chưa từng ngừng lại, lần này, là nàng kiên quyết, khiến người quản gia cảm thấy, nàng thật sự sẽ không trở về.

Mạc Ảnh Hàn nhìn mảnh vỡ, đột nhiên bật cười.

Nàng vậy mà lại cười.

Nụ cười rất đẹp.

Vỡ, quả nhiên không phải mỗi ly trà.

Nhưng khác biệt chính là, con tim vỡ nát kia, rốt cuộc là một, hay là hai?

Nàng cứ như vậy cười, rồi ngừng lại, nàng cẩn thận nhặt mảnh vỡ của ly trà. Cứ như vậy ngồi chồm hổm trên sàn, vươn tay từng chút từng chút muốn gom chúng nó về.

Nhưng mảnh vỡ rất sắc, tay bị cứa chảy máu, nhuộm lên mảnh sứ kia, lại trông thật xinh đẹp.

"Tiểu thư? Ấy za za! Đã vỡ rồi thì ngài đừng nên động, để chúng ta dọn dẹp là được rồi. Ngài xem đã chảy máu rồi, nhanh gọi bác sĩ đến." Người đầu bếp đúng lúc thấy được, kêu to chạy vọt đến.

"Vết thương nhỏ như thế cần gì bác sĩ?" Mạc Ảnh Hàn cười nói: "Nhưng ly trà này thật sự rất đắt tiền, bị vỡ thật sự rất đau lòng, chờ củ khoai lang kia trở về, sợ là phải ở bên cạnh ta cả đời, mới có thể trả hết nợ." Nàng nói như vậy, khóe miệng vẫn mang theo ý cười, nụ cười của nàng rất đẹp, làm cho người đầu bếp hoảng sợ một trận, sợ đến nàng túa ra mồ hôi lạnh.

"Tiểu thư.."

"Không sao... vết thương nhỏ đó ta có thể tự mình đi lấy băng dán." Lúc nàng đứng dậy không có một âm thanh nào, miệng vẫn còn ý cười.

Ngón tay còn nhỏ máu, nàng vẫn không phát hiện.

Vết thương trên ngón tay nhỏ bé như vậy, làm sao so được nỗi đau trong lòng?

Nhưng nỗi đau này, rốt cuộc là của người, hay của ta?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ~()/~ la la la

Chương kế tiếp là mèo chiêu tài tử tình nha

~ *che mặt, xấu hổ*

53. Chương 53

Bên trong quán bar, Phiền Tiểu Thử đã uống rất nhiều rất nhiều rượu, uống đến say. Nàng tóm lấy cổ áo Vũ Tư Vũ, lớn tiếng mắng: "Người gạt ta! Người lừa ta! Người dối ta!" Nàng quát đến tê tâm liệt phế, khiến tất cả người trong quán bar đều ghé mắt nhìn. Cho rằng đây lại là một tuồng đàn ông phụ tình và phụ nữ mê muội.

"Phiền Tiểu Thử..." Vũ Tư Vũ bất đắc dĩ, theo lý thuyết mà nói, hấn chỉ làm việc vì tiền, đồng thời việc hấn làm cũng không tệ, chỉ là kết quả không như hấn hy vọng mà thôi. Nhưng dù là vậy, hấn cũng không có lý do gì để bị Phiền Tiểu Thử tóm cổ rồi mắng chửi như vậy đúng không?

"Người lừa ta! Nàng không thích ta! Thì ra nàng không thích ta... tên khốn kiếp người!" Phiền Tiểu Thử đau lòng gần chết, nàng giận chó đánh mèo. Vung tay bắt đầu đánh rồi.

"Oa!" Vũ Tư Vũ tránh được trong đường tơ kẽ tóc.

"Vô liêm sỉ!" Phiền Tiểu Thử mắng, lại vung tới một quyền.

Nắm tay bị Vũ Tư Vũ né được, sau đó tóm lấy. "Rồi rồi rồi, ta vô liêm sỉ, thế nào cũng được, chúng ta có thể đi ra sau rồi tiếp tục diễn phim hành động không?" Nơi đông người, hấn lại là nhân viên của quán, hấn còn phải làm việc nha! Sau này biết trốn chỗ nào a!

Nam sinh vẻ mặt thống khổ đấu tranh, đem người kia kéo ra sau quán, hành vi này trong mắt mọi người, thật sự là cầm thú a thật sự là cầm thú.

"Người đã vô tâm ta liền thôi... thôi không được thì làm sao bây giờ?" Phiền Tiểu Thử bị Vũ Tư Vũ kéo đi, từng bước ra sau quán, nguyên bản còn đang nổi giận, tâm tình đã bình tĩnh trở lại, bắt đầu yếu ớt đọc thơ: "Đệ nhất tối hảo bất tương kiến, như thử tiện khả bất tương luyện. Đệ nhị tối hảo bất tương tri, như thử tiện khả bất tương tư. Đệ tam tối hảo bất tương bạn, như thử tiện khả bất tương khiêm."

*Đã từng edit ở chương nào đó r ớ

Vũ Tư Vũ nghe, cũng thấy buồn phiền, động tác trở nên dịu dàng hơn, hẳn chậm rãi bước đi. Nhưng bước chân của hắn đột nhiên dừng lại, bởi vì có một cánh tay nắm lấy hắn.

Một cánh tay, là một cánh tay rất đẹp. Mười ngón thon dài, tuy làn da không đến mức trắng ngần nhưng lại đẹp như ngọc, nhẵn nhụi, sáng bóng.

Vũ Tư Vũ xoay đầu lại, liền nhìn thấy Mạc Ảnh Hàn đứng dưới ngọn đèn. Tay nàng nắm lấy bờ vai hắn. Sau đó nàng nói với hắn: "Buông tay người ra."

Vũ Tư Vũ dừng lại, xoay người nhìn Mạc Ảnh Hàn, nhướn mi. Cười.

Mạc Ảnh Hàn lấy ra một tấm chi phiếu. "Những phí tổn nhiều đây chắc là đủ rồi, quan hệ thuê mướn giữa người và nàng kết thúc, cho nên mời người buông tay nàng ra."

Vũ Tư Vũ vội vã buông tay. Cười nói: "Thì ra người đã sớm biết."

"Không phải sớm biết, vài ngày trước vừa biết được." Nàng đỡ lấy Phiền Tiểu Thử từ trong tay Vũ Tư Vũ, nghe nàng còn đang đọc từng tiếng: "Đệ nhất tối hảo bất tương kiến, như thử tiện khả bất tương luyện. Đệ nhị tối hảo bất tương tri, như thử tiện khả bất tương tư. Đệ tam tối hảo bất tương bạn, như thử tiện khả bất tương khiếm." Âm thanh bi thương như vậy. Đột nhiên nàng nhìn Phiền Tiểu Thử, vô cùng vô cùng nghiêm túc hỏi: "Vậy, người hối hận rồi sao?"

Phiền Tiểu Thử mở to đôi mắt mông lung như bị sương mù che khuất, nhìn gương mặt của Mạc Ảnh Hàn. Trên gương mặt thắm men say đột nhiên lộ ra một nụ cười buồn bã, sau đó hai hàng nước mắt cũng bắt đầu lăn tăn rơi. Nàng mở miệng đọc một bài thơ.

"Đãng chu hồng liệu phổ, thả liên thu thủy sầm. Nhân ngôn liên tử khổ, liên tử tự cam tâm."

Chèo thuyền ra cửa biển Thu Phổ hái sen, nơi nở đầy hoa Chu Liễu. Người nói sen ăn đắng, nhưng ta thấy ngọt lòng.

*Đây là bài của tác giả . Không có bản dịch thơ, mình tìm không ra, câu giải thích ở trên là lấy từ đây: book.sto.cc/42259-1/

Phải công nhận là đa nghĩa lắm, không chỉ như lời giải thích trong bài đó đâu:D

Nếu như yêu là đau khổ, vậy chi bằng không thương mến, nhưng dù biết yêu là đau khổ, ta vẫn sẽ không hối hận vì đã yêu người.

"..." Mạc Ảnh Hàn đột nhiên kéo tay Phiền Tiểu Thử, xoay người lại công nàng lên lưng, rời khỏi quán bar.

Với vẻ ngoài hơn người của các nàng, lúc này lại làm việc ám muội như vậy, sớm đã hấp dẫn ánh mắt của mọi người trong quán bar, nhưng luôn sĩ diện như Mạc Ảnh Hàn, lúc này đây lại cảm thấy cái gì cũng không quan trọng nữa.

Phiền Tiểu Thử ngoan ngoãn như một đứa trẻ đang ngủ say, nằm sấp trên lưng Mạc Ảnh Hàn, không kêu một tiếng. Chôn đầu, từng chút từng chút làm bờ vai Mạc Ảnh Hàn ướt nước.

Đi ra quán bar, là con phố yên tĩnh. Trời đã về khuya. Bất tri bất giác thời gian từng chút trôi đi, sắc trời đã tối, phố đã lên đèn, yên tĩnh đến xinh đẹp, gió đêm thổi đến, mang theo cảm giác mát lạnh, thổi đến người, rất nhẹ nhàng và khoan khoái, trong không khí còn mang theo mùi sông, một mùi vị đặc biệt như ở Giang Nam.

Mạc Ảnh Hàn cứ như vậy công Phiền Tiểu Thử, im lặng bước đi, từng bước từng bước, đầy kiên định. Để mặc cho vai mình càng ngày càng ẩm ướt.

"Người đến làm gì?" Có lẽ khóc xong rồi, Phiền Tiểu Thử buồn bã hỏi.

"Đến tìm người về nhà." Mạc Ảnh Hàn công Phiền Tiểu Thử, vẻ mặt đương nhiên đáp lời nàng.

"... Đã không thích ta... tại sao lại muốn tìm ta về nhà?"

Mạc Ảnh Hàn vẫn công Phiên Tiểu Thử, im lặng, nơi đây cách Mạc gia còn một đoạn đường rất dài, tài xế đang đợi ở cách đó không xa. Mạc Ảnh Hàn lại không nôn nóng, nằng bực rất thông thả. Nghe Phiên Tiểu Thử không ngừng lẩm bẩm trên lưng, nếu như không trả lời nằng, phỏng chừng là sẽ không dừng lại.

"... Ta không muốn về, không về! Ta nói rồi, sau này ta sẽ không trở lại nữa!" Có lẽ thấy Mạc Ảnh Hàn không trả lời nằng, Phiên Tiểu Thử bắt đầu không an phận, chắc là tức giận, nằng không ngừng giãy giụa, muốn đi rời khỏi người Mạc Ảnh Hàn.

Mạc Ảnh Hàn công Phiên Tiểu Thử đã có chút khó nhọc, nằng không giống như Mạc Thanh Hàn, có sức lực kỳ quái, lúc này Phiên Tiểu Thử còn không ngừng giãy giụa, thật sự khiến nằng có chút chịu không nổi. Vì vậy tay nằng vỗ vào mông Phiên Tiểu Thử, có chút bất đắc dĩ mở miệng nói: "Ngốc, yên! Ta chưa từng nói, ta không thích người!"

"Người nói dối!" Miệng người nữ sinh vẫn bảo không tin, nhưng thân thể đã yên lặng trở lại. Chỉ là còn không ngừng oán giận. "Người thờ ơ với tất cả chuyện của ta, người luôn đi gặp Khúc Tĩnh, ta đau lòng như vậy, người lại chưa bao giờ hỏi thăm... cho đến bây giờ người cũng chưa từng nói người thích ta..." Oán giận, oán giận, sau đó lại bật khóc nức nở.

"Ta thích người..." Mạc Ảnh Hàn công Phiên Tiểu Thử, đột nhiên nói như vậy.

"..." Lời của nằng thành công khiến Phiên Tiểu Thử ngây ngốc.

"... Không phải là thờ ơ, cũng không phải không thích người, ngược lại... Tiểu Phiên Thử, ta thích người." Câu nói này từ miệng Mạc Ảnh Hàn truyền ra, thật sự một chút cảm giác cũng không có, bình bình đạm đạm, không lên không xuống. Nhưng Phiên Tiểu Thử nghe, lại chỉ muốn khóc.

"Người nói dối... bây giờ nói ra đã trễ rồi, ta không tin người nữa!"

"Thật sự không muốn tin ta sao?"

"... Thật sự không tin."

"... Tiếc thật."

"..."

"..."

"... Lúc trước, người cũng không để ý tới ta." Nói không tin, nhưng vẫn không nhịn được lên tiếng hỏi.

"Ta không để ý tới người, không phải vì không thích người, ta không để ý người, là bởi vì ta thích người..." Mạc Ảnh Hàn nhàn nhạt nói: "Tiểu Phiên Thử, ta tin người thật sự thích ta, nhưng trên thế giới này, chỉ thích thôi là chưa đủ. Mỗi một loại tình yêu, đều phải trải qua rất nhiều đau khổ, không chịu nổi khó khăn, mà lại muốn được hạnh phúc, làm sao dễ dàng như vậy? Ta chỉ muốn dùng đoạn thời gian này, cho người hiểu rõ ràng. Hiểu rõ ràng có phải người thật sự yêu ta hay không..."

Lúc nói chuyện về những khó khăn với nhau, mọi người thường hay tỏ ra mạnh mẽ khiến người khác khó mà tưởng tượng được, có can đảm nói ra câu 'Ta không sợ' đó là bởi vì, diễn tả khó khăn bằng lời nói, mặc kệ nó là khó khăn nào, cũng chỉ trong chốc lát mà thôi, người không cách nào cảm nhận được sự khó khăn thật sự, nhưng mà lúc người phải đối mặt với nó, thì đó không chỉ là một cảm xúc nhất thời nữa, mà phải không ngừng kiên trì.

Con gái yêu con gái không phải là việc đáng xấu hổ, nhưng trên thế giới này, khó khăn chúng ta phải đối mặt nhiều hơn hẳn người khác. Chúng ta không thể có được một lễ cưới chính thức, lúc người sinh bệnh, ta cũng không thể dùng thân phận người thân để giúp người ký vào giấy nhập viện, chúng ta vĩnh viễn cũng không thể có được một đứa con của chính mình. Có lẽ lúc chúng ta già đi, sẽ cô đơn một mình, có khả năng chúng ta cũng không nhận được lời chúc phúc chân thành từ người thân. Những thứ này chúng ta đều phải đối mặt.

Cho nên ta muốn cho người suy nghĩ rõ ràng, trước lúc không có niềm tin đối mặt với những trở ngại này, xin đừng dễ dàng nói lời yêu.

Tiểu Phiền Thự, ta sẽ không ủy khúc cầu toàn*, cũng không cho phép người ủy khúc cầu toàn, nếu như một tình yêu không có cách nào kiên trì giữ vững, thì đã định trước là sẽ đau khổ, ta không muốn người sau này sẽ đau khổ.”

*Tạm thời nhân nhượng để xin được an toàn, vì lo cho đại cục. Cầu thả?:-?

”Cho nên người mặc kệ ta?”

”Nếu như trong khoảng thời gian này, người yêu người khác, ta liền để mặc người. Chỉ ít người cũng có được hạnh phúc.”

”Vậy còn người?”

”...” Mạc Ảnh Hàn không nói gì, một lát sau mới mở miệng nói: ”Không biết nữa.”

Không biết nữa, chỉ ba chữ.

Nàng nói không nên lời khác, câu khác, vì nàng thật sự không biết.

Phiền Tiểu Thử ôm lấy cổ Mạc Ảnh Hàn, không ngừng khóc.

”... Mèo chiêu tài ngu ngốc... người không muốn ta đau khổ, thì ta cam lòng để người chịu đau sao?”

”Cho nên ta hối hận rồi.” Nàng hối hận, rốt cuộc là hối hận từ khi nào? Là lúc thấy Phiền Tiểu Thử trong quán bar? Hay là lúc ly trà rơi xuống đất? Hay là ngay từ lúc quyết định, nàng đã hối hận rồi?

”Bởi vì hối hận rồi, cho nên ta đến đưa người về nhà. Nếu như ta đau khổ, mà người hạnh phúc, ta nhất định sẽ khó chịu. Cho nên nếu bất hạnh, thì cùng nhau bất hạnh đi.”

”... Mèo chiêu tài...”

”Ừm.”

”Người có thể lặp lại một lần nữa không?”

”Hả?”

”Nói người thích ta một lần nữa.”

”... Tiểu Phiền Thự, ta thích người.”

”... Ta cũng thích người, lúc người không quan tâm ta, ta giống như sẽ chết ngay lập tức. Mèo chiêu tài, ta thích người.”

”... Ta biết.”

”... Vậy sau này không được phớt lờ ta.”

”Ừm.”

”...”

”... Tiểu Phiền Thự.”

”Ơi.”

”Giảm béo đi, người nặng quá.”

”Tình cảnh thế này đừng nói ra mấy câu mất hứng như vậy chứ. TAT”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: *đã lướt bỏ quảng cáo của Bồn Điều* Chương kế tiếp H rồi

~()/~ la la la

Nữ vương công, không thích xin lẫn chỗ khác... bộ truyện này đã hoàn toàn biến thành hồ công rồi sao?
o()o

Che mặt che mặt... Xấu hổ xấu hổ xấu hổ...

54. Chương 54

Lúc về đến nhà, kỳ thật có hơi trễ, hơn nữa Phiên Tiểu Thử đã có chút say. Ách... có lẽ phải nói, đã say.

Cho nên vừa về đến nhà, liền muốn lên giường nằm. Nhưng Mạc Ảnh Hàn của chúng ta luôn yêu sạch sẽ tuyệt đối sẽ không để chuyện như vậy xảy ra. Vì vậy kéo sống kéo chết, kiên quyết lôi Phiên Tiểu Thử vào phòng tắm.

"Cởi quần áo ra, đi tắm." Bằng sơn mỹ nhân khiết phích nói như vậy.

"Đừng~~ ta muốn ngủ~~" Khoai lang say trả lời như vậy.

"Không tắm không cho ngủ."

"Ức hức hức hức..." Củ khoai lang khóc nước mắt. Chết sống không chịu cởi quần áo.

"..." Mạc Ảnh Hàn lửa giận công tâm, đưa tay, tóm tới!

Xoẹt một cái váy của củ khoai lang bị kéo xuống.

"Oa! Mèo chiêu tài sắc lang!" Bị kéo váy củ khoai lang kêu to lên. Hai tay che ngực.

"Im miệng! Cởi váy người, người che ngực làm cái gì?! Ngu ngốc!"

"Người đâu

mèo chiêu tài thú tính quá rồi

" Củ khoai lang vẫn hai tay che ngực như trước, há họng kêu to.

"Người im miệng lại! Ổn ào nữa giết người." Nói như vậy, hai tay nhanh nhẹn cởi bỏ chiếc quần nhỏ của củ khoai lang.

"A

" Đối phương kêu một tiếng mê hoặc, khiến Mạc Ảnh Hàn cả người tê dại. "Mèo chiêu tài~~ người cướp sắc~~"

"..." Mạc Ảnh Hàn thật muốn bóp chết đối phương.

Kiểm chế, tính toán cùng một tên ngốc sẽ tổn hại giáo dục của bản thân.

Mạc Ảnh Hàn đen mặt ngẩng đầu, hung hăng trừng Phiên Tiểu Thử, sau đó...

Đưa tay, xé áo sơ mi của Phiên Tiểu Thử.

Hành vi này nhìn qua thật cảm thú. Được rồi ta chưa nói gì hết.

"Á~~" Lúc này Phiên Tiểu Thử lại cấp tốc che phía dưới.

Lại sai rồi, người ngu ngốc!

Mạc Ảnh Hàn thật muốn quát như thế.

"Ức hức hức hức... Mèo chiêu tài người thật đáng sợ!"

"Im miệng! Đi vào cho ta!" Lửa giận công tâm, Mạc Ảnh Hàn không chút lưu tình, một tay đẩy đối phương vào trong bồn tắm.

"Oa

" Thoáng cái rơi vào trong nước, Phiên Tiểu Thử kinh hãi, hai tay không ngừng vùng vẫy. Khiến Mạc Ảnh Hàn cả người đều dính nước.

Nàng vừa mới tắm xong! (_)#

Mạc tiểu thư có tính khiết phích làm gì chịu được những thứ này? Vừa nghĩ đến việc lại phải tắm thêm lần nữa, lửa giận công tâm đánh mất lý trí, nên đưa tay tát vào đầu Phiên Tiểu Thử.

”Bốp!” Một tiếng, quả nhiên giòn giã lại vang vọng, khiến người khác không nhìn được phải khen ngợi ”Hạ thủ thật hung hãn”.

”Oa!”

”Không yên phận nữa ta cầm gạch tới tát ngươi!” Biểu tình đe dọa của Mạc Tiểu Thư có chút khùng bố. Phiền Tiểu Thư sợ đến không dám nhìn thẳng, vì vậy nàng trực tiếp động thủ.

Nàng đưa tay một lôi một kéo, cứ như vậy kéo Mạc Ảnh Hàn vào trong bồn tắm. Sau đó xoay người, liền đặt Mạc Ảnh Hàn dưới thân.

Đôi mắt to cứ như vậy nhìn chăm chăm Mạc Ảnh Hàn.

”Ngu ngốc! Ngươi làm gì?! Muốn chết?!” Âm thanh lúc này của Mạc Ảnh Hàn phải nói là rống giận. Cảm giác còn mặc quần áo đi vào bồn tắm thật sự không tốt, dính dính khiến nàng muốn giết người. Nhất là, lúc nàng rơi vào bồn tắm dường như đập trúng lưng rồi. Thật sự đáng chết!

Phiền Tiểu Thư lại còn mở to đôi mắt ”ngây ngốc động lòng người” nhìn Mạc Ảnh Hàn, bốn mắt nhìn nhau. Sau đó, nàng cúi đầu, hôn lên môi Mạc Ảnh Hàn.

Say rượu loạn tính?!

Ngươi tưởng khi say thì con người thật sự mất đi ý thức sao?

Người từng say rượu hẳn biết, lúc uống say kỳ thực ý thức rất rõ ràng, cũng biết bản thân đang làm gì, và vô cùng hiểu được sau khi mình làm như vậy, sẽ nhận được hậu quả gì. Chỉ là khi say lá gan của con người sẽ đặc biệt lớn, vô đại não sẽ đặc biệt sục sôi, cho nên lúc đó, bọn họ không sợ bất cứ thứ gì, xem tất cả mọi hậu quả cứ như đang đọc tiểu thuyết, đều không hề hấn gì với bản thân. Lúc hành động sức lực cũng đặc biệt lớn, quả thật là không sợ chết!

Cho nên cổ nhân thường nói: Uống rượu đánh bạo. Cũng không phải không có đạo lý.

Ngay lúc này Phiền Tiểu Thư chính là như vậy.

Nàng đã bất chấp việc bản thân làm có thể khiến Mạc Ảnh Hàn tức giận đến cỡ nào. Chỉ thăm nghĩ hoặc là không làm còn đã làm thì làm cho tới cùng, mặc kệ sẽ thế nào, giặc đến tướng đỡ, nước đến đất chặn. Toàn bộ hậu quả, nói sau.

Vì vậy nàng bá đạo hôn lên môi Mạc Ảnh Hàn. Đưa tay cởi áo choàng tắm rộng thùng thình lúc này đã thấm nước nặng trĩu.

Từ lúc bắt đầu đến giờ Mạc Ảnh Hàn vậy mà lại không có phản kháng.

Thật ra không phải vấn đề phản kháng hay không phản kháng, mà là nàng thật sự không ngờ củ khoai lang sẽ đột nhiên làm thế.

Chưa kịp phản ứng, đối phương đã đè xuống, đầu lưỡi thoáng cái đã trượt vào miệng nàng. Quấy nhiễu khắp nơi, cơ bản là đầu đá lung tung không có bài bản.

Tên ngu ngốc!

Trong lòng mắng như thế, còn chưa kịp đẩy người trên thân ra, đã phát hiện, áo choàng tắm của mình vậy mà đã bị tên ngu ngốc lớn mật này cởi mất.

Rõ ràng Lão Phật Gia không phát uy, người khác liền khinh ta là cụ bà?

Lần trước bị đè là bởi vì mình mềm lòng, đâu có nghĩa là lần nào cũng phải bị đè? Lẽ nào trên mặt Mạc Ảnh Hàn nàng viết ’ta là thụ’ như thế sao?

Buồn cười!

Cho nên mới nói, ngay từ đầu Mạc Ảnh Hàn không phản kháng là bởi vì hành động của Phiền Tiểu Thư quá đột ngột, cho nên phản ứng của nàng chưa có về, sau đó nàng vẫn chưa phản kháng, không phải vì nàng không thể phản kháng, mà là nàng muốn cho củ khoai lang ngu ngốc kia ném thử cảm giác bị đè.

Vì vậy nàng đưa tay ôm lấy cổ Phiền Tiểu Thử, giành lấy thế chủ động.

Đầu lưỡi nhẹ chạm vào đầu lưỡi của đối phương, sau đó từ từ mê hoặc, dẫn dắt đối phương đi theo nhịp điệu của mình.

Hai đầu lưỡi ra ra vào vào trong khoang miệng, không ngừng quấn lấy nhau, đôi môi dần phiếm đỏ, thậm chí còn hơi sưng, trong lúc hé ra khép lại, nước bọt từ trong miệng tràn ra, nếu hai người trong lúc này còn tỉnh táo, thật không biết nên cảm thấy xấu hổ như thế nào. Nhưng các nàng lúc này đều đang động tình, nào còn biết xấu hổ nữa? Đôi môi chỉ bạc giống như chất xúc tác, chỉ khiến các nàng cảm thấy bị mê hoặc. Mạc Ảnh Hàn mút lấy đôi môi Phiền Tiểu Thử, nàng chủ động như vậy khiến Phiền Tiểu Thử xao động không biết nên làm gì cho phải, thần trí cũng không còn rõ ràng. Chỉ cảm thấy đại não dường như thiếu oxi, mơ mơ màng màng chẳng biết bản thân đang ở nơi nào.

Sau đó, tay của Mạc Ảnh Hàn từ trên cổ nàng trượt xuống, bắt lấy đôi vai nàng, rồi xoay người.

Thiên toàn địa chuyển hồi long ngự.

*Trời đất xoay chuyển rồng giành lại quyền không chế.

Hết thấy đảo lộn, nhẹ nhàng như một tấm lụa mỏng từ trên cao rơi xuống. Cẩn cẩn thận thận cọ vào cánh môi của Phiền Tiểu Thử.

Tiếp đến nàng nắm lấy hàm dưới của Phiền Tiểu Thử, đôi môi cũng đã rời khỏi đôi môi của nàng, cẩn cẩn thận thận, di chuyển xuống. Chiếc cổ tinh xảo của Phiền Tiểu Thử, sau đó là xương quai xanh, nhẹ nhàng mút vào, trên làn da láng bóng xuất hiện một vết đỏ hồng.

"A

~" Phiền Tiểu Thử rất nhạy cảm, bị Mạc Ảnh Hàn chơi đùa như vậy, đã động tình không thôi, lúc này đã phải bật ra tiếng rên rỉ.

Tiếng rên này của nàng hấp dẫn Mạc Ảnh Hàn. Nàng giương mắt, nhìn gương mặt của Phiền Tiểu Thử. Đột nhiên chú ý đến đôi tai ửng đỏ của nàng.

Đôi tai mỏng để lộ ra màu đỏ nhạt, gần như là trong suốt.

Vì vậy nàng đến gần bên tai nàng, đầu lưỡi bắt đầu trêu ghẹo. Hàm răng còn nhẹ nhàng cắn. Cảm giác được sự mềm mại của xương non. Đôi tai ấy cũng vì vậy mà càng ngày càng đỏ.

Nàng thuận theo tai nàng mà đi xuống. Lại nhìn thấy sau tai Phiền Tiểu Thử nổi da gà.

"Xì..." Nàng nhịn không được bật tiếng cười khế. Phản ứng này rất cuộc là vui sướng hay hoảng sợ?

Nàng vươn đầu lưỡi, nhẹ nhàng lướt lên.

"Á

ưm

mèo... mèo chiều tài a

~" Người dưới thân run rẩy một trận, thốt ra tiếng rên rỉ đứt quãng.

Dáng vẻ đó thật sự câu hồn.

Cánh tay Mạc Ảnh Hàn không tự chủ sờ lên cơ thể Phiền Tiểu Thử. Đầu tiên là thắt lưng của nàng, thắt lưng của Phiền Tiểu Thử rất dẻo dai, hơi mảnh khảnh, nhưng không phải loại mảnh khảnh không đỡ nổi gió, da thịt nàng nhẵn nhụi, vân da chặt chẽ rất có tính đàn hồi, chắc nịch khiến người khác lưu luyến không muốn rời. Đôi cánh tay như chứa ma thuật của Mạc Ảnh Hàn lưu luyến ở đó, tùy ý động chạm, hoặc vân vê hoặc xoa bóp, hoặc vuốt hoặc véo, nghìn loại kỹ xảo, vạn loại trêu đùa.

Sau đó lại đến gò núi nhỏ, cũng là vuốt ve, xoa bóp, đầu ngón tay đặt trên quả thù du nhỏ đảo quanh theo quy luật, sau đó lại dùng móng tay nhẹ quét qua.

Chỉ chốc lát đã khiến Phiền Tiểu Thử thở hồng hộc, không thể nào chống đỡ được, trước ngực, thất lưng không ngừng truyền lên não những cảm giác thư thái tê dại, lại từ trong não truyền ra khắp nơi, ngay cả những chỗ không bị động chạm cũng đã bắt đầu nóng kinh người.

Từ những trận trêu đùa của Mạc Ảnh Hàn, Phiền Tiểu Thử lại thốt ra tiếng rên rỉ.

Hai tay cũng không kìm nổi bắt đầu bám lên người Mạc Ảnh Hàn.

Thật sự là cầu người tùy ý chiếm lấy.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Nguyên bản định viết một chương H thôi, ai dè không đủ... còn phải viết thêm một chương nữa... thật là phiền phức. o()o

55. Chương 55: 18+

Tiếng rên rỉ đứt quãng của Phiền Tiểu Thử từng chữ từng chữ tuôn ra khỏi miệng. Rốt cuộc Mạc Ảnh Hàn cũng buông bàn tay liên tục xoa hai quả thùy du kia. Một tay nhanh nhẹn chạy dọc xuống phía dưới, vuốt qua thất lưng mảnh khảnh, thất lưng của Phiền Tiểu Thử thật sự rất hấp dẫn Mạc Ảnh Hàn, nhưng lần này nàng không dừng lại đó quá lâu, chỉ nhẹ nhàng lướt qua, từ từ trượt đến giữa hai chân nàng. Bóp nhẹ vào mảnh thịt non bên bắp đùi. Tay kia bắt đầu vuốt ve lưng Phiền Tiểu Thử, đặc biệt dịu dàng. Bởi vì bên trong bồn tắm có nước, làn nước mượt mà, khiến cho da thịt của Phiền Tiểu Thử càng thêm láng bóng, càng thêm nhạy cảm, chỉ nhẹ nhàng xoa chạm đã khiến nàng không nhịn được mà rung động.

Đôi môi và chiếc lưỡi đặc biệt giầy vò người khác kia cũng đã trượt xuống, đảo qua từng chỗ mẫn cảm trên người Phiền Tiểu Thử, nàng nhẹ nhàng mút vào đỉnh núi bị nàng vuốt ve mà vươn cao sừng sững, hàm răng tinh tế cắn, mỗi một lần hạ xuống đều như muốn hút hồn người khác.

Hơi thở ấm áp ấm muội phủ lên người Phiền Tiểu Thử. Tiếng nén rên rỉ ngọt ngào mị hoặc kia khiến Mạc Ảnh Hàn thật sự khó có thể kiềm chế bản thân, cánh tay còn đang vuốt ve đột nhiên tóm lấy một chân Phiền Tiểu Thử gác lên vai mình, ngón tay trượt xuống nước, thoáng chốc liền tiến vào trong.

Phiền Tiểu Thử thở hắt một tiếng, há to miệng, đây là lần đầu tiên của nàng, vì chưa kịp chuẩn bị nên nàng không thể áp được tiếng hét to.

"A a a

~"

Thân thể run rẩy, chân bị gác trên vai Mạc Ảnh Hàn, chịu sự tấn công này bản năng muốn khép chân lại, nhưng không thể.

Môi của Mạc Ảnh Hàn đã di chuyển đến chiếc bụng bằng phẳng của nàng, mút lên chiếc rốn sâu thẳm, khiến Phiền Tiểu Thử đang không ngừng rên rỉ càng thêm run rẩy cả người.

"A a... ưm... ha... Mèo... a... chiêu tài... Mạc... Ảnh Hàn...a a... ưm..." Cánh tay trước đó còn vuốt ve sống lưng Phiền Tiểu Thử đột nhiên rút ra, luồn vào mái tóc nâng đầu nàng lên, sau đó một lần nữa hôn lên môi nàng, lấp những tiếng rên rỉ đứt quãng kia ở trong miệng.

Trong khoảnh khắc ngón tay tiến vào, sự mềm mại ấm áp bên trong khiến nàng không muốn rời khỏi, khiến nàng muốn hung hăng quấy nhiễu.

Mạc Ảnh Hàn cũng thật sự làm vậy, ngón tay không ngừng đánh vòng, gập lên, duỗi thẳng khai thác bên trong.

Phiền Tiểu Thử cảm thấy có chút khó chịu, thân thể bắt đầu giãy giụa kháng cự, nhưng môi đã bị ngăn chặn, tiếng 'ưm ưm' vẫn không ngừng truyền ra, hai chân một lần nữa cố gắng thoát khỏi người Mạc Ảnh Hàn.

Điều này khiến Mạc Ảnh Hàn có chút mềm lòng, động tác của tay cũng dịu dàng hơn. Ra vào có quy luật, cẩn thận tìm kiếm điểm nhạy cảm của Phiền Tiểu Thử. Thấy đối phương rốt cuộc cũng ngừng giãy giụa, nàng mới cẩn thận dò thêm một ngón tay vào.

Lúc này đây, Phiên Tiểu Thử không giãy giụa, đương nhiên cũng không cảm thấy khó chịu, thậm chí còn có chút thoải mái, bởi vì môi và lưỡi vẫn bị Mạc Ảnh Hàn quán lấy, chỉ có thể dùng giọng mũi trầm thấp hừ hừ.

Vài tiếng hừ này khiến lòng Mạc Ảnh Hàn dâng lên một trận vui sướng, không còn bối rối nữa, rời khỏi đôi môi đầy mê hoặc khiến nàng vô cùng lưu luyến kia, nâng người dậy, ngưng mắt nhìn xuống dung nhan mỹ lệ tuần tú khó ai sánh của nàng.

Đôi mắt linh động nhắm lại, sắc mặt ửng hồng, đôi môi sưng đỏ, không ngừng phát ra tiếng rên rỉ, cảnh quang này quả nhiên khiến người xem tiêu hồn.

Mạc Ảnh Hàn nâng cơ thể dậy, tay Phiên Tiểu Thử không có chỗ bám vào, nhưng tay của Mạc Ảnh Hàn thì không có khắc nào nhàn rỗi, sớm đã dò vào trong ba ngón, như vậy kết quả chính là Phiên Tiểu Thử không thể không động, hai tay bắt đầu duỗi ra, muốn bắt được thứ gì đó để tựa vào. Mạc Ảnh Hàn thoáng hạ thân, hai tay của nàng cấp tốc bám vào vai Mạc Ảnh Hàn, chiếc eo cũng theo động tác của Mạc Ảnh Hàn mà không ngừng nâng lên hạ xuống, đưa trái đưa phải, không ngừng kéo đầu Mạc Ảnh Hàn lại gần mình. Sau đó đem gò má dán lên cổ nàng, hai chiếc cổ giao nhau, tiếng rên rỉ càng thêm khàn đặc, tiếng thở dốc càng ngắt quãng và gấp gáp, dường như trong không khí không đủ oxy. Tóc của hai người đều đã sớm tản ra, lúc này nhờ vào tư thế hai chiếc cổ kề sát mà từng sợi nhẹ dây đưa vướng vào nhau, lại vì mồ hôi mà mái tóc ẩm ướt càng bám lấy nhau gắt gao, khó tách khó rời.

Không biết trải qua như thế bao lâu, Phiên Tiểu Thử từ từ có chút không thể chèo chống tiếp nữa, nhưng thấy Mạc Ảnh Hàn vẫn chưa có ý muốn kết thúc, cơ thể nàng đã sắp đến cực hạn rồi, lại không thể lên 'đỉnh' thật sự làm người khác khó mà chịu nổi.

"Mèo chiêu tài... a... nhanh chút..." Còn cứ tiếp tục như vậy phỏng chừng sẽ đến lúc một là người chết hai là ta sống, Phiên Tiểu Thử không muốn chịu đựng, nàng muốn lên 'đỉnh', rốt cuộc không thể nhịn được nữa, thúc giục Mạc Ảnh Hàn.

Lời này nghe giống như là cổ vũ, hoặc giống như thuốc kích thích, thúc giục động tác của Mạc Ảnh Hàn càng thêm mãnh liệt. Từ vào cạn ra cạn biến thành vào sâu ra cạn, mãi cho đến lúc này mới mạnh mẽ ra, mạnh mẽ vào, rồi điên cuồng mạnh mẽ tiến vào lần cuối cùng, thân thể Phiên Tiểu Thử đột nhiên thắt chặt, trong cổ họng ép ra một tiếng kêu thấp, đầu ra sức ngửa về sau, toàn bộ cơ thể đều gấp chặt lại với nhau.

"Mạc Ảnh Hàn!! Hu hu hu..." Tiếng rên rỉ đứt quãng hóa thành một tiếng thét chói tai, rồi chuyển thành cú đầu nức nở.

Mà Mạc Ảnh Hàn vẫn chưa buông tay, thừa dịp tình thế nơi đó vẫn chưa ngừng chảy nước. Sau bao lâu chẳng biết, rất nhanh liền khiến Phiên Tiểu Thử lại tiến lên thêm một tầng mây.

"Hu hu hu... A a a

~~ hức hức..." Lúc này Phiên Tiểu Thử đã hoàn toàn mất đi cảm giác vui sướng, ngay cả tiếng rên rỉ cũng thay đổi, vừa ngậm dài vừa thốn thụt từng tiếng tiếp nối nhau trào ra khỏi miệng, cảnh xuân trong phòng tắm toàn bộ thối nát.

Phiên Tiểu Thử cảm thấy mình muốn chết, nhưng lại cảm thấy mình vui vẻ vô cùng, đau đớn khiến nàng chịu không nổi nhưng cơn khoái cảm không ngừng tiến đến, khiến nàng chẳng biết rốt cuộc mình muốn chết hay là muốn sống. Chỉ có thể gắt gao tóm lấy Mạc Ảnh Hàn, gắt gao ghì chặt đối phương. Hai tay kéo tóc Mạc Ảnh Hàn, càng kéo càng căng.

Tóc bị kéo, Mạc Ảnh Hàn đau muốn chết, mà càng đau nàng xuống tay càng thêm lực, hai người cứ như vậy rơi vào một vòng luẩn quẩn.

Tiếng rên rỉ của Phiên Tiểu Thử kêu lên từng tiếng, nức nở cũng nặng nề từng tiếng, thở dốc cũng gấp rút từng tiếng.

Cảm giác như những cơn sóng biển không ngừng ập đến.

Nàng bắt đầu nhịn không được lên tiếng xin tha: "Mèo chiêu tài... mèo chiêu tài... mèo chiêu tài... mèo chiêu tài..." Sau đó kêu một tiếng, âm thanh dần yếu ớt, nước mắt từng giọt trào ra khóe mắt, rốt cuộc cũng

mắt đi tri giác.

...

...

Lúc Phiên Tiểu Thử tỉnh lại, nàng đã ở trên giường. Cơ thể cũng đã được lau sạch sẽ, quay đầu qua nhìn, phát hiện Mạc Ảnh Hàn đang ngon giấc bên cạnh nàng.

Gương mặt khi ngủ của Mạc Ảnh Hàn rất an tĩnh, an tĩnh khiến người nhìn cũng cảm thấy hạnh phúc.

Nhưng đầu Phiên Tiểu Thử rất đau. Cảm giác say rượu thật không tốt. Nàng lắc đầu, cơ thể truyền đến từng cơn đau khiến nàng cảm thấy sau khi nàng say rượu nhất định đã xảy ra chuyện gì rất nghiêm trọng.

Nàng vẫy đầu, cố gắng nhớ lại, rốt cuộc cũng nhớ được một chút chuyện tối qua.

Tiếng rên rĩ, tiếng nức nở. Cầu xin. Đủ loại âm thanh tràn ngập trong đầu nàng, tuy nàng không nhớ được toàn bộ, nhưng cũng đã đủ để nàng biết đêm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chuyện gì xảy ra? Chuyện gì đã xảy ra? Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra a?!

Nàng hoảng sợ.

Nàng hoảng sợ không phải vì mình và Mạc Ảnh Hàn đã xảy ra cái đó. Nói thật là, nàng mong bản thân và Mạc Ảnh Hàn xảy ra cái đó, không phải nàng vẫn luôn cầu sao? Huống chi hai người nên sớm xảy ra cái đó, xảy ra nhiều lần nữa, có biến động thì cũng là số lần ít hay nhiều mà thôi.

Nàng hoảng sợ chính là... nàng, nàng nàng nàng vậy mà lại bị đè a!

Không đúng nha không đúng nha!

Rõ ràng là nàng đè mèo chiêu tài nha, tại sao bây giờ mèo chiêu tài lại đè nàng nha nha nha! Cái này không đúng không đúng! Đảo chính rồi!

Cứ như vậy, một buổi sáng trời trong xanh đầy nắng, Phiên Tiểu Thử nhìn gương mặt đang ngủ của Mạc Ảnh Hàn, cảm thấy sống không bằng chết.

Không không không! Không không không!

Nàng không thể bỏ qua như vậy. Chuyện đã xảy ra không thể thay đổi. Vậy bây giờ chỉ còn có thể... đòi lại gấp đôi!

Nghĩ như vậy, tay nàng sờ mó lên người Mạc Ảnh Hàn. Sau đó nàng sờ vào bên trong áo ngủ, trực tiếp tấn công giành quyền chủ động!

Nhưng nàng còn chưa tấn công giành quyền chủ động được.

Mạc Ảnh Hàn đã tỉnh lại.

Bên trong chăn, tay Mạc Ảnh Hàn thoáng cái bắt được tay của Phiên Tiểu Thử.

Mà bên ngoài chăn, đôi mắt của Mạc Ảnh Hàn cũng đã đối mặt với Phiên Tiểu Thử.

"Thế nào?" Bằng sơn mỹ nhân cười thật quý dị! "Đêm qua còn chưa đủ?"

Phiên Tiểu Thử mắt đối mắt với Mạc Ảnh Hàn, rất nghiêm túc gật đầu. "Chưa đủ!" Nàng còn chưa đè nàng a, sao có thể đủ chứ!

"Tốt, chúng ta tiếp tục!"

Việc tiếp theo thật sự khiến người ta xấu hổ.

Trong chăn lộn xộn một trận.

Quần áo trên người đã hoàn toàn bị lột hết, nhìn một con mèo còn mặc quần áo ngủ ngồi trên người mình. Củ khoai lang rốt cuộc cũng kêu to không đúng!

"Sai rồi sai rồi! Là ta đè người chứ không phải người đè ta!!"

Kêu to, kêu to!

"Sai sao? Ta không cảm thấy thế." Hung hăng dè xuống!

"Sai rồi... sai rồi... hu hu hu... a a a... ưm... sai..."

Sai rồi sai rồi sai rồi!

Nàng muốn đòi lại nha, không phải dăng dê vào miệng cọp nha!

~(3_3)

~Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Nói thật ta không biết chân bị gác lên vai rồi cuộc có thể gãy giữa không, a~~ thật hy vọng ai xem rồi trở về thử chút, ngày mai nói cho ta biết... ~()/~ la la la

Ban đầu định viết thêm một H nữa, nhưng tha thứ cho ta thật sự không được, viết H so với một ngày hai chương cái nào cũng khổ cực. Chim* chịu không nổi

(3_3)

~ *còn lại lược bớt những câu không cần thiết*

*Ý chỉ Bồn Điều đó

56. Chương 56

Củ khoai lang mệt mỏi rũ rời rồi cuộc cũng chào đón 'mùa xuân' của chính mình

Khoai lang nảy mầm rồi, đã có thể gieo trồng rồi.

Tất cả đều hiện ra vẻ vô cùng có sức sống. Tuy cơ thể của nàng vẫn còn mệt.

Mèo con ăn nạng no rồi, đương nhiên tâm tình của mèo con không tệ. Cho nên, dù khoai lang luôn ở trước mặt nàng nhảy nhót lộn xộn, mèo con cũng không có tức giận.

Nhưng mà mèo con không tức giận không có nghĩa là lòng của củ khoai lang cũng thấy thoải mái. Trên thực tế, trong lòng của củ khoai lang bây giờ vô cùng không thoải mái.

Nhưng mà thật vất vả mới có thể đón chào 'mùa xuân' đến, củ khoai lang cũng không muốn xù lông tức giận nhanh như vậy, dù sao tức giận cũng là một việc vô cùng cực khổ.

Nhưng mà Mạc Ảnh Hàn vẫn nhìn thấy sự bất mãn trong lòng Phiền Tiểu Thử, sự bất mãn này, thật ra không cần đoán cũng biết, tất nhiên là bởi vì Khúc Tĩnh.

Vì vậy, vào một buổi sáng cùng nhau ăn điểm tâm, Mạc Ảnh Hàn giống như không có việc gì, mở miệng nói: "Hôm nay là ngày hợp tác cuối cùng của Mạc thị và Khúc gia." Nói một câu như vậy, không đầu không đuôi.

"A, ừa. Hợp tác thuận lợi chứ?"

"Ừ, đương nhiên."

"Vậy là tốt rồi."

Bình bình thần thần nói chuyện với nhau, bình thần giống như đang thảo luận về vấn đề 'tối nay ăn món gì'. Bình thần nói chuyện như thế này, nhưng rồi cuộc trong lòng hai người đang nghĩ gì? Tuy quái thai như Mạc Ảnh Hàn người bình thường không thể nào đoán được, nhưng nói chung Phiền Tiểu Thử vẫn vô cùng vui vẻ, vui vẻ đến nở hoa trong lòng.

Nhưng câu kế tiếp của Mạc Ảnh Hàn khiến Phiền Tiểu Thử vô cùng sàu não. Nàng nói: "Cho nên, không được đi theo, không được rình coi. Bằng không, giết không tha!"

Cột sống của Phiền Tiểu Thử, lạnh a

~~"Hà? Tại sao ta muốn đi theo chứ?" Giả ngu, giả moe! Tuy cột sống, có hơi lạnh.

*Moe = đáng yêu, sợ lâu rồi mọi người quên!

Liếc mắt: "Người nói xem?"

"... A, ha ha, ha ha a..." Người nói không được đi là ta sẽ không đi sao? Pháp chế của xã hội là Xã Hội Chủ Nghĩa! Giơ cao cánh tay hô to!

...

Hội nghị lần này là hội nghị cuối cùng của lần hợp tác giữa Mạc Ảnh Hàn và Khúc Tĩnh. Sau khi hội nghị kết thúc, Khúc Tĩnh mời Mạc Ảnh Hàn cùng đi uống một chén trà chiều. Mạc Ảnh Hàn đồng ý.

Trong quán trà, hai người con gái dung mạo xuất chúng ngồi bên cạnh cửa sổ, đôi khi còn nhìn ra bên ngoài. Người qua đường vội vã bước đi, thỉnh thoảng có vài người bị hai người con gái bên trong quán hấp dẫn, quay đầu lại nhìn. Thậm chí còn có người cầm lấy camera lên chụp ảnh.

Khúc Tĩnh đã quen với việc này lâu rồi. Nàng buông chén trà trong tay xuống, quay đầu nhìn Mạc Ảnh Hàn ở phía đối diện. Mạc Ảnh Hàn chuyên tâm uống trà, như hoàn toàn không phát hiện có người đang nhìn nàng.

"Trà là một loại đồ uống thường dùng của người Trung Quốc." Khúc Tĩnh mở miệng nói.

"Uống trà là một loại tâm tính*." Mạc Ảnh Hàn vẫn nhìn chén trà trong tay, cũng không ngẩng đầu lên, chỉ nói một câu như vậy giống như ông nói gà bà nói vịt vậy.

*Cũng có nghĩa là 'tâm lý' mình chưa hiểu.

baike.baidu.com/view/53786.htm

"Nhưng mà ta lại không thích trà." Khúc Tĩnh tiếp lời.

"Mỗi người đều có sở thích riêng, có người thích trà đương nhiên cũng sẽ có người không thích, việc này cũng không có gì kỳ quái." Mạc Ảnh Hàn vẫn lãnh đạm như trước.

"Nhưng mà hiện tại ta lại rất hay uống trà."

"A?"

"Bởi vì thường uống, dần lâu, bản thân cũng trở nên thích."

"Thay đổi thói quen một chút, cũng không có gì không tốt."

"Nhưng nguyên nhân ta thay đổi là gì? Người biết không?"

"Đương nhiên là không biết."

"Vì người." Khúc Tĩnh nói như vậy, hai mắt nàng chăm chú nhìn Mạc Ảnh Hàn.

Rốt cuộc Mạc Ảnh Hàn cũng buông chén trà trong tay mình xuống. "Nếu học tử tìm ta để phẩm trà, ta sẽ rất vui lòng, nhưng nếu ngoài việc phẩm trà, liền quên đi. Chúng ta hợp tác rất vui vẻ, ta không hy vọng vì việc tư mà hủy hoại sự vui vẻ này."

Ánh mắt Khúc Tĩnh trở nên ảm đạm.

"Người không thích phụ nữ?"

"Dù thích, cũng không phải ai cũng có thể thích." Mạc Ảnh Hàn nói như vậy, một lần nữa đưa tay cầm lấy chén trà, nhìn Khúc Tĩnh, nói: "Ta dùng trà thay rượu, học tử, việc lúc trước xóa bỏ, xem như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra."

Khúc Tĩnh cười khổ. "Chuyện gì cũng chưa từng xảy ra?"

"Xem như việc gì cũng chưa từng xảy ra là tốt nhất, nếu không chỉ có thể đem tất cả chuyện xưa ra đây tính toán."

"A... được!" Khúc Tĩnh cầm lấy chén trà. Uống một hơi cạn sạch.

Mạc Ảnh Hàn cũng uống hết chén trà của mình.

"Thời gian không còn sớm, ta phải đi về, cần ta đưa người về không?" Không lâu lắm, Khúc Tĩnh liền nói lời tạm biệt.

"Không cần, ta gọi tài xế." Mạc Ảnh Hàn dụi dằm từ chối.

"VẬY, TẠM BIỆT."

"TẠM BIỆT."

Khúc Tĩnh đi, trong quán trà chỉ còn một mình Mạc Ảnh Hàn, nàng yên tĩnh ngồi ở đó, yên tĩnh uống trà, nàng ngồi thật lâu, thật lâu thật lâu thật lâu, lâu đến nỗi khiến Phiền Tiểu Thử đang núp ở đằng kia cũng chịu không nổi nữa.

"MÈO CHIÊU TÀI A MÈO CHIÊU TÀI

rốt cuộc người muốn ngồi ở đây bao lâu nữa a? Người rảnh rỗi quá hả?" Phiền Tiểu Thử nhin không được thấp giọng oán giận.

"Cũng không phải là rảnh rỗi, chỉ muốn nhìn xem người có thể trốn đến khi nào."

"Má ơi!" Mạc Ảnh Hàn đột nhiên mở miệng, thiếu chút nữa khiến Phiền Tiểu Thử sợ đến nhảy dựng lên. "Người đã sớm biết, tại sao còn không nói?" Nàng đứng dậy, đi đến trước mặt Mạc Ảnh Hàn, bắt mẫn nói.

"Ta chờ người mở miệng a."

"Ế?"

Liếc mắt!

"..." Cười gượng. "Đúng lúc đi ngang thôi."

"VẬY A

"

"Ha ha ha

"

Phiền Tiểu Thử cười gượng, nhưng trong lòng rất vui, dù sao tình địch lớn nhất của nàng đã bị nốc-ao rồi. Sao nàng lại không vui chứ?

Mà thái độ của Mạc Ảnh Hàn đối với nàng, tuy cũng không cải thiện nhiều lắm, nhưng xác thật là dịu dàng hơn trước rất nhiều, săn sóc hơn rất nhiều. Việc này càng khiến Phiền Tiểu Thử vui vẻ đến hoa bất hoa bấc*.

* - Tạm thời tìm không ra nghĩa...

Mà một người vui vẻ, sẽ cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh. Cứ như vậy bất tri bất giác, đã qua một tháng rồi, nhìn dáng vẻ hiện tại, rất nhanh lại phải đón năm mới.

Bầu không khí mừng năm mới cũng đã lan ra khắp nơi. Khiến Phiền Tiểu Thử không khỏi nhớ đến lần đầu tiên nàng đến nhà mèo chiêu tài cùng nhau ăn tết, nghĩ như vậy, thì ra nàng và Mạc Ảnh Hàn đã quen nhau hai năm rồi a, thời gian thật sự quá nhanh.

Hoài niệm a.

"Tết năm nay, cha mẹ của người vẫn ở nước ngoài sao?"

"Ế?" Đang miên man suy nghĩ lại đột nhiên bị hỏi như vậy, Phiền Tiểu Thử có chút chưa kịp tiếp thu.

"Năm ngoái, cha mẹ của người không ở trong nước, năm rồi dường như cũng vắng mặt, năm nay vẫn vậy sao?"

"Ế?! A! Phải! Chắc là như vậy. Ta chưa hỏi."

"Vậy hỏi thăm một chút đi."

"Quạc quạc?"

Mạc Ảnh Hàn nói: "Nếu như tết năm nay bọn họ cũng không về, thì chúng ta trước lúc năm mới tranh thủ thời gian, đi gặp bọn họ."

"Quạc quạc quạc?" Không thể trách Phiền Tiểu Thử liên tục kêu như vịt, đối với hành động kỳ lạ bất thành linh này của Mạc Ảnh Hàn, nàng thật sự không cách nào thích ứng được.

"Cho dù họ có về hay không, người là con gái của họ, chúng ta lúc nào cũng nên tranh thủ thời gian ở bên họ chứ."

"Quạc quạc quạc quạc?!" Này này nọ nọ... nàng thật sự nghe được một từ then chốt "Chúng ta"? Ý chỉ... nàng và Mạc Ảnh Hàn?!

"Im miệng. Bây giờ ta gọi điện thoại."

"..." Phiền Tiểu Thử ngay cả "ế" cũng không phát ra. "Người chờ ta chuẩn bị tâm lý, rồi mới hành động được không?" Comeout* a! Comeout là việc rất bực nha! Đùng tùy tiện như ra chợ mua một bó rau như vậy có được hay không?

~(3_3)

~*Xin lỗi... mình không có từ nào khác T_T

"Tùy người, nghĩ nhanh một chút. Thời gian không còn sớm, ta đi làm việc."

Các nàng đang ăn trưa, sau đó ăn a ăn, Mạc Ảnh Hàn cứ như vậy thốt ra một câu kinh người. Vì vậy Phiền Tiểu Thử vĩnh viễn cũng nhớ đến bữa trưa không bình thường này.

Bởi vì một tuần sau bữa trưa đó, công ty Vân Trường lại nghỉ tết. Và ông bà già của Phiền Tiểu Thử... cuối cùng cũng trở về?! Người những năm trước luôn không trở về giờ lại đột nhiên trở về! Đây là dự cảm có gì đó không ổn sao?

Phiền Tiểu Thử rầu muốn chết.

Trời ơi

nghĩ đến việc bà già của mình một mực ồn ào trong điện thoại bảo nàng phải kiếm về nhà một kẻ có tiền. Nàng thật sự đã tìm được một kẻ có tiền, ngầm lại điều kiện của Mạc Ảnh Hàn cơ bản tất cả đều phù hợp, chỉ là không phải bạn trai, mà là bạn gái của con gái hai người... bà già cởi mở như thế, tìm vợ về chắc cũng không có vấn đề gì đúng không? C-Chắc vậy...

~(3_3)

~Trên đường đi đón cha mẹ của mình, Phiền Tiểu Thử luôn cầu khẩn, mẹ của nàng nghìn vạn lần đừng đem mèo chiêu tài của nàng thế này thế nọ.

Cầu nguyện bản thân và mèo chiêu tài có thể trường thọ trăm tuổi.

"Dọc đường đi người luôn lẩm bẩm cái gì vậy?" Ngồi trong xe, Mạc Ảnh Hàn quay đầu lại hỏi Phiền Tiểu Thử, kể từ sáng sớm hôm nay đã luôn bắt đầu lẩm bẩm niệm cái gì đó.

"Không có gì không có gì... chúng ta đón mẹ về đâu?" Phiền Tiểu Thử nói cũng run rẩy.

"Ta đã cho người đến nhà người dọn dẹp, trước để cho đi và chú ở lại chỗ của người đi, vì bọn họ quanh năm không về nước, có lẽ sẽ không quen. Đầu năm sẽ đến nhà của chúng ta, hôm đó đúng lúc cha mẹ ta cũng về."

"Cha mẹ người?!" Trước mắt Phiền Tiểu Thử tối sầm. Đúng a! Mạc Ảnh Hàn không phải từ tảng đá sinh ra nha! Nàng có cha mẹ a a a! Tại sao từ trước đến giờ nàng không có chú ý đến?!

"Phải, năm nay không biết họ uống lộn thuốc gì, vậy mà về nhà ăn Tết, không đi hưởng tuần trăng mật. Mọi người cùng nhau tụ họp cũng tốt, não nhiệt thêm một chút." Nhìn Mạc Ảnh Hàn nói với vẻ mặt đương nhiên, Phiền Tiểu Thử thật sự muốn chết.

Cùng nhau tụ họp? Não nhiệt?!

Như vậy có quá não nhiệt không a mèò chiêu tài?!

Chẳng lẽ đây là năm mới cuối cùng sao? TAT Rõ ràng nàng vô cùng yêu thương sinh mạng của mình a...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Viết a viết, mới phát hiện, thì ra bộ truyện này đã sắp đến hồi kết rồi... Tiểu Thử đồng học nói thật hay, thật chu đáo...

Mỗ Bồn viết H thật sự không thuận tay, vì vậy, đã cân nhắc để bộ này thanh thủy đến cùng...

Các độc giả yêu quý thông cảm cho ta... dù sao vẫn cảm thấy mình viết H thật tệ... cũng phá hủy trong sáng của các độc giả yêu quý

~(3_3)

~

57. Chương 57

Sau khi gặp mặt, cảm của Phiền Tiểu Thử hoàn toàn rơi xuống đất.

Này này này... này này này... tình cảnh hận sao gặp trễ, gặp lại thật vui, mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng thích này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra a a a a!

Không phải như vậy mới đúng chứ? Không nên như vậy mới đúng chứ? Mẹ già à, giọt nước lấp lánh trong mắt mẹ là gì vậy? Cha già à, có cần nhiệt tình nắm tay nắm chân Mạc Ảnh Hàn ở nơi công cộng như vậy không?! Dù tuổi tác kém nhau rất nhiều, nhưng nam nữ khác biệt có biết hay không?

Phiền mama trong đám người thoáng cái liền nhận ra Mạc Ảnh Hàn, sau đó vẻ mặt kích động đá văng Phiền Tiểu Thử ra, vội chạy tới trước mặt Mạc Ảnh Hàn.

"Tiểu Ảnh à, thật sự càng ngày càng đẹp, ấy ấy, trời lạnh thế này, sao ăn mặc ít vậy? Bị lạnh thì làm sao bây giờ đây?" Vừa nói, vừa nhìn từ trên xuống dưới, vẻ mặt đó, là đau lòng a.

"Đúng đó, không phải đã bảo đừng đến đón sao, trời lạnh như thế mà." Phiền baba còn đang kích động nắm tay Mạc Ảnh Hàn.

"Dì và chú không ở trong nước lâu như vậy, đường xá thay đổi rất nhiều, có người đến đón, lúc nào cũng tốt hơn." Biểu tình của Mạc Ảnh Hàn không có gì bất thường, cũng không có bất cứ cảm giác xấu hổ nào, nói điều đó như là việc đương nhiên.

"Nhưng cũng không cần phải tự thân đến đón mà." Tuy là nói như vậy, nụ cười trên mặt cũng không mấy may giấu đi.

Sân bay không phải nơi để trò chuyện, bởi vì nơi đây rất rộng, không tính đến việc có quá nhiều người, âm thanh hỗn tạp, nên lúc nói khá là mệt, chưa kể lúc kích động sẽ vô tình làm động tác này này nọ nọ, cũng không tiện.

Cho nên hàn huyền cơ bản xong, Mạc Ảnh Hàn liền đưa Phiền baba và Phiền mama rời đi.

Mạc Ảnh Hàn nói năng cứng nhắc trang nghiêm, nhưng cũng không ảnh hưởng đến giao tiếp của bọn họ, Phiền baba từ trước đến nay luôn trưởng thành chín chắn hoàn toàn không để ý đến gương mặt tê liệt của Mạc Ảnh Hàn, mà Phiền mama giờ đây còn chín chắn hơn trước cho nên bà hoàn toàn không có áp lực. Đối phương trầm mặc không nói còn khiến Phiền mama luôn sống vô tư này cảm thấy đối phương đang kính trọng bà, chăm chú lắng nghe từng chữ bà nói. Bà thật sự vui vẻ.

Tuy Mạc Ảnh Hàn nói năng cứng nhắc không có nghĩa là nàng không biết nên nói gì. Đúng hơn là nàng không có nói cái gì hết, liền đem cặp đôi Phiền gia làm cho vui vẻ.

"Này này..."

Trong sân bay, Phiền Tiểu Thử nội ngư đầy mặt đứng tại chỗ.

Này này này... hình như hai người quên cái gì rồi đó! Có phải quên rồi không! Một người trưởng thành đang đứng trước mặt hai người này, đừng có không nhìn con cái như thế!

Con ruột của hai người ở đây này, cha già~~ mẹ già

~~Trước lúc đến đây, Phiền Tiểu Thử lo lắng trong lòng nha, sợ hãi nha, sợ mèo chiêu tài nhà nàng cùng gia đình nàng bắt hòa a. Nhưng mà hiện thực, bọn họ rất hòa hợp, vô cùng hòa hợp, nhưng lòng của nàng nha, nhỏ từng giọt máu a! Lòng tự trọng bị đả kích rồi đó!

Phiền gia được quét tước sạch sẽ, những thứ hỏng hóc toàn bộ đều bị Mạc Ảnh Hàn thay mới. Để cặp đôi Phiền gia càng thêm thích thú đến lóa mắt ra ngôi sao.

"Bộ ẩm trà này... không rẻ đúng không?" Phiền mama lóa mắt ra ngôi sao, hỏi.

"Không sao, bởi vì những thứ có trên thị trường đều không vừa ý cháu, cho nên cố ý mời người chế tác, về phần giá cả xin lỗi cháu nhớ không rõ." Mạc Ảnh Hàn nhấp ly trà trong tay, tự nhiên trả lời.

"Ồ, chế tác riêng nha. Thảo nào tốt như vậy." Chế tác riêng nha, nói đúng hơn là rất quý phải không? Nói đúng hơn là rất đáng giá phải không? Nói không chừng sau này mình không có cơm ăn, còn có thể dựa vào nó mà dưỡng già.

"Đại Hàn ơi, Tiểu Thử ở trong công ty của con làm việc như thế nào? Có lười biếng hay không? Nếu như lười biếng thì không cần khách khí, trực tiếp quất nó!" Phiền baba hùng hồn nói.

"Tiểu Thử làm việc rất tốt. Chú và dì lần này ở trong nước lâu một chút nhé?"

"Phải, ở nước ngoài nhiều rồi, định ở lâu một chút, đi đây đó." Phiền mama vẫn đang đánh giá bộ ẩm trà.

"Vậy a? Bồn gia có một công ty du lịch rất tốt, nếu như muốn du lịch, ngày mai cháu sẽ gọi cho công ty du lịch sắp xếp, nguyên một năm chú và dì có thể đến nhìn ngắm thắng cảnh nổi tiếng trong nước."

"Cái này thật ngại quá." Phiền baba cũng lóa mắt ra ngôi sao. = =|||

"Không sao, là điều nên làm. Vì công ty du lịch của Bồn gia thật sự rất tốt."

"Vậy a, vậy không khách khí ha ha ha ha a..."

Phiền Tiểu Thử ngay từ đầu đã bị lơ đẹp, đáy lòng hung hăng xem thường hai người nhà của mình. Nó lệ đồng tiền! Hám của! Có cần phải như vậy không?!

Khinh bỉ người khác, đồng thời hoàn toàn quên mất, nàng là bản sao của hai người này.

Lúc cơm tối, Phiền mama nhiệt huyết dâng trào bảo bản thân muốn tự mình xuống bếp, sau đó mở tủ lạnh ra.

Phiền Tiểu Thử muốn nói, bên trong tủ lạnh không có cái gì đâu! Lại thật không ngờ, Phiền mama vừa mở ra, bên trong đã đầy thực phẩm, tất cả đều là những thứ cặp đôi Phiền gia này thích ăn. Khiến Phiền mama vui vẻ. Vừa ngâm nga điệu dân ca, vừa làm cơm.

Phiền Tiểu Thử nhin không được nhìn thoáng qua Mạc Ảnh Hàn đang nghe Phiền baba lải nhải. Đáy lòng âm thầm bội phục.

Cái gì cũng đều lo lắng hết, căn nhà này đâu giống hình dạng hơn một năm không có ai ở a! Tinh tế như thế, thực sự bội phục

thần tượng a.

Sau khi sùng bái, liền vô cùng chán ghét bản thân.

Phiền Tiểu Thử nha Phiền Tiểu Thử, nhìn người đi, người đâu có xứng với người ta, cái tên ngu ngốc người vậy mà lại không có nghĩ tới cái gì hết a! Người thật có lỗi với vợ người đúng không? Chờ bị vứt bỏ đi!

~(3_3)

~"Khoai lang, ngây người ở đó làm gì? Vào giúp nhanh lên!" Tự kiểm điểm bị cắt đứt, Phiên mama lôi kéo Phiên Tiểu Thử vào bếp. Còn chưa tự kiểm điểm xong cho nên Phiên Tiểu Thử hẹn lại, sau khi giúp xong, nhất định phải tiếp tục.

Tay nghề của Phiên mama thật sự rất tốt, một bàn mọi người ăn vô cùng thỏa mãn. Trong lúc đó, Phiên mama và Phiên baba một lần nữa không nhìn đến Phiên Tiểu Thử. Phiên Tiểu Thử vẫn tiếp tục chán ghét chính mình.

Buổi tối, Mạc Ảnh Hàn xin tạm biệt.

"Ây za, Tiểu Ảnh sao lại trở về? Nếu đã đến, thì ở đây qua đêm a, đều là người trong nhà mà." Vạn phần chín chắn hơn trước Phiên mama nói như vậy.

Nói đến đây Phiên Tiểu Thử thiếu chút nữa muốn phun máu.

Người, người trong nhà?! Tiến triển có cần nhanh như vậy không? Tàu Thần Châu VII cũng không đuổi kịp nữa?

"Không được, Mạc gia còn có chuyện phải về xử lý. Lúc rảnh rồi cháu sẽ trở lại." Mạc Ảnh Hàn khéo léo lễ phép từ chối.

"Vậy trở về cẩn thận. Lúc rảnh rồi nhất định phải đến chơi." Phiên mama vô cùng lưu luyến tiễn Mạc Ảnh Hàn, vô cùng lưu luyến nói.

"Vâng, cháu sẽ." Mạc Ảnh Hàn vô cùng lễ phép trả lời, sau đó lên xe của mình. Phiên Tiểu Thử thật muốn cứ như vậy đi theo Mạc Ảnh Hàn... nhưng mà không được.

~(3_3)

~Mèo chiêu tài nha mèo chiêu tài... không có người, đêm sẽ rất dài a

~...

...

Sau đó nếu như Mạc Ảnh Hàn có thời gian, sẽ đến đây ngồi a ngồi. Ở chung với cặp đôi Phiên gia hoàn toàn không có trở ngại gì. Khiến tâm tình Phiên Tiểu Thử thật sự xoắn quấy vô cùng, mâu thuẫn vạn vạn phần!

Cuối cùng cũng có một ngày, thật sự nhịn không được nữa, ngồi chồm hổm trước mặt ông bà già mình hỏi cung.

"Thành thật mà nói, quan hệ của hai người và mèo chiêu tài rất cuộc là gì?"

"Mèo chiêu tài?" Đối mặt với vẻ mặt bất mãn của con gái, rõ ràng Phiên mama rất bất ngờ khi nghe con gái mình lại đặt biệt danh như vậy cho Mạc Ảnh Hàn, nhưng mà bất ngờ đại khái không tới năm giây, thì lập tức tỉnh ngộ, sau đó vô cùng vui vẻ tán dương: "Con gái! Tên này thật hay."

"Ế?!" Đến phiên Phiên Tiểu Thử bất ngờ. Tên gì? Gì?!

"Ây za... Tiểu Ảnh còn mua cho chúng ta một ngôi nhà ở nước ngoài, thật sự rất dễ chịu. Hơn nữa a, sau khi chúng ta tiếp xúc với Tiểu Ảnh, tài nguyên trong nhà cuộn cuộn chạy tới nha! Con gái! Cố gắng lên! Ra sức bắt con mèo chiêu tài này về!" Phiên Tiểu Thử cũng không đành lòng nhìn ánh mắt hình \$ của bà già nhà mình.

Mất mặt a! Thật sự quá mất mặt a!

Nói đến đây, ra là bị hối lộ! Cặp đôi tham tiền của Phiên gia đã hoàn toàn bị hối lộ!

"Mẹ, nhưng mà mèo chiêu tài là giống cái." Phiên Tiểu Thử cảm thấy mình nên nhắc nhở bà già nhà mình một chút, tuy rằng cảm thấy cả nhà nàng không có ai bị bệnh tăng nhãn áp hay đục thủy tinh thể, rõ ràng như thế mà còn không phân biệt được là trống hay mái.

"Ây za! Có tiền còn sai khiến được cả quý! Giới tính không quan trọng, con gái, bà già này tin tưởng con không phải là loại người xem trọng tiểu tiết."

"..." Chuyện này rõ ràng rất nghiêm trọng có được hay không a?! Giờ khắc này, tuy rằng rất vui vẻ vì Phiền baba và Phiền mama không có phản đối. Nhưng mà Phiền Tiểu Thử cảm thấy rất là thê lương a

~Cảm giác giống như bản thân bị mẹ đem đi bán.

~(3_3)

~Sau đó không bao lâu, đêm giao thừa náo nhiệt cũng đến. Bởi vì trước hôm giao thừa trời vẫn có tuyết rơi, cho nên khiến Phiền Tiểu Thử rất lo lắng, nàng không muốn giao thừa tuyết cũng rơi nhiều như vậy.

Cho nên, khi Phiền Tiểu Thử mở mắt ra, cảm nhận được ánh mặt trời từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào, tâm tình của nàng vô cùng tung tăng.

Hôm nay là một ngày nắng đẹp, khí trời thật tốt nha.

Hôm nay phải đến nhà mèo chiêu tài ăn tết a.

"..."

Hôm nay còn phải gặp phụ huynh của mèo chiêu tài a...

"..." o()o

Phiền Tiểu Thử tung tăng không nổi nữa. Nàng còn chưa chuẩn bị tâm lý xong... không nên gặp phụ huynh nhanh như vậy

~(3_3)

~

58. Chương 58

Nếu như nói, tình cảnh Mạc Ảnh Hàn gặp Phiền gia là quý dị, thì tình cảnh Phiền Tiểu Thử mang theo cha mẹ mình đi gặp cha mẹ Mạc Ảnh Hàn thì trăm vạn phần quý dị!

Phiền Tiểu Thử và cha mẹ nàng vừa mới tiến vào sân, chợt nghe bên trong truyền ra từng tiếng rống giận. Âm thanh kia lớn đến nỗi như ngày mai thế giới sẽ diệt vong. Ba người đứng trước cửa nghe thấy liền phát run.

Giọng nói này Phiền Tiểu Thử chưa từng nghe qua... chẳng lẽ là? Đùng nha, lẽ nào phụ huynh của mèo chiêu tài tính tình hung hãn? Phiền Tiểu Thử trong lòng không ngừng run rẩy a run rẩy, sợ sệt hỏi người quản gia đứng bên cạnh.

"Cái kia... là ai đang giận dữ vậy?"

"À! Là phu nhân, phu nhân và tiên sinh vừa mới trở về, hiện đang tức giận a."

Đất bằng nổi sóng! Tiếng gầm này quả nhiên là của cha mẹ mèo chiêu tài, quả nhiên cha mẹ mèo chiêu tài tính tình hung hãn

~(3_3)

~Nàng không muốn gặp phụ huynh a a a!

Trong phòng khách. Mạc mama gầm lên một tiếng vẫn chấn động kinh người, đồng thời còn nghe ra được, bà đang vô cùng tức giận.

Ba người đứng bên ngoài rụt rè tiến vào, liền nhìn thấy, trong phòng khách quả thật có một đại mỹ nhân đang tức giận, hơn nữa còn là vô cùng tức giận.

"!?"

”?”

”...”

Bộ dạng như vậy, bọn họ làm sao dám nói gì a, có cần đợi đại mỹ nhân tỉnh táo lại rồi tính sau không?

Ba người do dự đứng ở cửa, kỳ thực bọn họ không cần phải do dự, bởi vì mama Mạc gia về mặt tinh quang, về mặt kích động, nhìn ba người đứng ở cửa.

”Ai đây? Đại Hàn, ba người này là ai?” Nói đến đây, tư thế của Mạc mama giống như sẽ lập tức bỏ nhà về phía trước.

Có cần chào hỏi không ta? Nghĩ như vậy Phiền Tiểu Thử định thực hiện hành động đó. Thế nhưng do còn hơi sợ, cho nên nàng còn chần chừ. Nhưng nàng còn chưa chần chừ xong, Mạc Ảnh Hàn đã thay nàng mở miệng.

”Phiền Tiểu Thử, cùng chú và dì. Mẹ, con đã nói với mẹ rồi.” Sắc mặt Mạc Ảnh Hàn có chút đen, xem ra tâm tình cũng không tốt. Đây là chuyện gì nha? Tại sao nàng mới vừa đến thôi, cả nhà đều khó chịu?!

Phiền Tiểu Thử thật muốn khóc chạy.

”Im miệng!” Câu kế tiếp của Mạc mama càng khiến Phiền Tiểu Thử cùng ông bà già nhà nàng ngẩn người. Mạc mama, quả nhiên tính tình hung hãn.

”Ngay cả mặt chược cũng không biết chơi vô dụng như vậy không được mở miệng!” Mạc mama rất là tức giận!

O_O

Mặt chược? Sự tình phát triển đến mức nào vậy? Cái từ ‘mặt chược’ quỷ dị này, tại sao lại xuất hiện?

”Chúng con không có rãnh giống như hai người, không có thời gian học chơi mấy thứ giống như mặt chược.” Mạc Ảnh Hàn vẫn đen mặt như trước.

”Tự mình học đốt thì đừng có viện cái cố vô dụng như thế!” Mạc mama tức giận nha! ”Sinh được hai đứa con gái, vậy mà lại không biết chơi mặt chược! Thiên phú của chúng ta một chút cũng không truyền tới người tụi nó.”

”Mặt chược?! Ba thiếu một hả?” Bên đây, phụ huynh Mạc gia cùng tiểu thư Mạc gia còn đang cãi nhau, bên kia, mama Phiền gia đã về mặt kích động hô lên.

”Đâu mà ba thiếu một, là hai thiếu hai! Vậy mà lại vô dụng như thế! Sau này làm sao sống a.”

”Mẹ đừng có nói như không biết chơi mặt chược là cái gì ghê gớm lắm!” Mạc Ảnh Hàn chịu không nổi rồi!

”Thiếu hai? Đúng lúc nha đúng lúc, tới đây tới đây, vô bàn vô bàn.”

”...” Ánh mắt Mạc mama, đột nhiên sáng lên. ”Ấy za! Vậy thật tốt quá, tới tới, vô bàn! Tới qua tới giờ ta sâu muốn chết, đánh bao nhiêu?”

”Bao nhiêu thì ông bà định!”

”Được được, mở bàn!” Sau đó mama hai nhà cùng baba hai nhà vô cùng thuận thực đổ bài ra, tụ lại một chỗ.

Để lại Mạc Ảnh Hàn đen mặt, cùng Phiền Tiểu Thử OTL.

Có màn gặp phụ huynh như thế này sao? Đây rốt cuộc là ra mắt phụ huynh sao? Thế giới này có cần phải vậy không a!

Phiền Tiểu Thử hò hét không ai nghe được. Bên này nên ngủ thì ngủ, nên ngẩn người thì ngẩn người, nên chơi mặt chược thì chơi mặt chược, nên làm việc thì làm việc.

Phiền Tiểu Thử bày ra gương mặt phiền muộn, gương mặt , cứ thế nhưng không ai phát hiện.

Chẳng biết mặt chược có ma lực gì, sau khi phụ huynh hai nhà ngồi xuống, liền không quản bất cứ chuyện gì, "Giang!" "Bính!" "Ừ rồi!" âm thanh như vậy không ngừng truyền ra. Bất tri bất giác, một ngày như vậy trôi qua.

Ở trong phòng lâu quá liền cảm thấy buồn chán, nơi đây không phải phương Bắc, mùa đông cũng không có tình huống không thể ra khỏi cửa. Lúc trưa, khí trời rất tốt. Tuyết ngừng rơi, nhưng cũng không tan chảy, cho nên vào lúc này bên ngoài còn rất ấm áp.

Phiền Tiểu Thử đi ra ngoài phòng, nhìn mảnh sân đầy hoa Mai kia.

Lúc này đang là mùa Mai nở rộ. Phiền Tiểu Thử đứng trong sân, nàng nhớ rất rõ, năm ngoái nàng kéo Mạc Ảnh Hàn ra đây chụp hình, lúc đó Mạc Ảnh Hàn đứng dưới tàng Mai đằng kia.

Nghĩ như vậy, nhìn như vậy, liền cảm thấy toàn bộ Mai viên đều ấm áp lên, liền cảm thấy toàn bộ hoa Mai trên thế giới đều trở nên xinh đẹp hơn rất nhiều.

Mình rung động với Mạc Ảnh Hàn, có phải bắt đầu từ lúc đó không nhỉ? Hay là trước đây nữa?

Bên cạnh đột nhiên xuất hiện một người.

"Hóng mát vui vẻ không?" Giọng điệu vẫn không khiến người khác vui vẻ như vậy.

"Là phơi nắng, không có hóng mát nha."

"Lúc đi ra nhớ mặc thêm áo."

Phiền Tiểu Thử quay đầu lại nhìn Mạc Ảnh Hàn đang ở bên cạnh mình, nàng chỉ thấy được một nửa gương mặt của Mạc Ảnh Hàn, nhưng nửa gương mặt của Mạc Ảnh Hàn vẫn là xinh đẹp như thế, ấm áp như thế. "Vậy mà người cũng không mang ra giúp ta."

"Tự vào lấy."

"Vô lương tâm."

"..."

"Mèo chiêu tài."

"Sao."

"Theo ta ra sân một chút được không?"

"Hóng mát à?"

"Là ngắm mai!"

Trong lúc chút chút chút chút, tay bị Mạc Ảnh Hàn cầm lấy. Lạnh lạnh, tay của Mạc Ảnh Hàn không ấm, giống như tên của nàng vậy, giống như tính cách của nàng vậy.

Nhưng mà được nắm lấy, cảm thấy rất an tâm.

"Không muốn đi?"

"Nghĩ lại, đương nhiên muốn ~()/~"

Thật ra sân không phải rất lớn, hoa Mai cũng là bạch Mai. Nhưng nhìn thế nào cũng cảm thấy không đủ. Đóa Mai thanh nhã nằm trên cây, dưới mặt đất là tuyết trắng. Từng mùi hương dịu nhẹ không ngừng đưa tới.

Trắng nõn như nhau, ai cũng không muốn nhượng bộ phần nào.

"Mai tuyết tranh xuân vị khảng hàng, tao nhân các bút phí bình chương. Mai tu tổn tuyết tam phân bạch, tuyết khước thâu mai nhất đoạn hương." Phiền Tiểu Thử nhẹ giọng đọc thơ. Nói: "Nếu như lúc ngủ, mở cửa sổ ra, thì vẫn có thể ngửi được mùi hương của nó, nhất định sẽ rất vui. Nhưng mà sẽ bị lạnh... thật mâu thuẫn a."

*Bản dịch thơ nằm ở chương nào đó đó

"Chuyện như vậy có gì mà vui."

"Nhưng mà ta cảm thấy vui nha."

Mạc Ảnh Hàn vươn tay, đột nhiên bẻ một cành Mai, đưa đến trước mặt Phiền Tiểu Thử. "Đem đặt trong phòng, không phải vẫn có thể ngửi được hương của nó sao."

Phiền Tiểu Thử nhìn nhánh Mai kia, đóa hoa đang nở rộ xinh đẹp, nàng có chút thương cảm: "Nhưng mà làm như vậy hoa sẽ héo rất nhanh."

"Dù người không bẻ xuống, hoa vẫn sẽ héo. Hữu hoa kham chiết trực tu chiết, mạc đãi vô hoa không chiết chi*. Quan trọng là phải quý trọng thời gian nó còn nở hoa."

*Hoa nở phải hái ngay, nếu không hoa héo thì hái cái gì

:)) thấy vui nên không tìm bản dịch thơ

"Quý trọng à..." Phiền Tiểu Thử cầm lấy nhánh Mai, cúi đầu, nhẹ cười.

Nàng muốn quý trọng, chẳng lẽ chỉ là một nhánh Mai?

Trong phòng, âm thanh của phụ huynh hai nhà không ngừng truyền đến, lúc đi vào, vẫn nhiệt huyết sôi trào chơi mặt chực, lúc ngủ dậy vẫn là trời sập cũng không sợ.

"Tối hôm nay chúng ta đón giao thừa được không? Mèo chiêu tài?"

"Trẻ con!"

"Nhưng mà ta muốn đón a, nắm lấy cảm giác hạnh phúc này cùng nhau đón giao thừa nha."

"... Vậy thì đón."

"o(_)o~ "

...

...

Lúc ăn tất niên, Phiền Tiểu Thử thật sự vẫn có chút lo lắng, lo lắng cho cha mẹ mình và cha mẹ Mạc Ảnh Hàn không hòa hợp, thế nhưng... lẽ nào giao tiếp trên bàn mặt chực tốt hơn sao? Khi Phiền Tiểu Thử được cha mẹ nàng báo cho biết, vấn đề của nàng và Mạc Ảnh Hàn, bọn họ đã sớm giải quyết lúc chơi mặt chực rồi. Đầu óc của Phiền Tiểu Thử, nếu có, cũng chỉ là một ý nghĩ này: Sạc... cái kia... nếu đã giải quyết xong rồi, vậy...

Thời gian trôi qua. Ăn xong bữa cơm tất niên náo nhiệt vui vẻ, nhìn đồng hồ, nghe tiếng kim giây. Sau đó đếm ngược.

Mười, chín, tám, bảy, sáu, năm, bốn, ba, hai, một!

Pháo hoa được phóng lên.

"Chúc mừng năm mới!"

"Mèo chiêu tài, ta hy vọng có thể ở bên người cả đời."

"Vấn đề này có chút khó khăn. Ta phải thử một chút, chờ ta và người cùng trải qua một đời rồi, ta sẽ trả lời người."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Lời cuối truyện ——

Tưởng rằng còn có mấy chương nữa, lúc viết mới phát hiện, thì ra chính văn đã xong xuôi rồi. Thật là

~Cho nên, đầu tiên, rất cảm ơn các độc giả đã xem hết bộ truyện này, bởi vì có thể thấy nó kết thúc thật sự là một chuyện không dễ dàng. Ta cũng ghét bỏ bản thân mình lắm.

Nguyên bản còn muốn viết về cuộc sống hạnh phúc của các nàng về sau. Nhưng mà sau đó lại quyết định có lẽ không viết.

Viết quá rõ ràng không hẳn là chuyện tốt, đôi khi vẫn nên để người khác tự tưởng tượng một chút.

*Còn lại là Bản Điều quảng cáo cuốn thứ 7 của hệ liệt Bỉ ngạn nhai này ^^ *

.. . Chính văn hoàn. .

Kết thúc rồi a... thật sự vô cùng thập phần vạn phần không muốn... giống như phải chia tay vậy... T^T

Năm mới vui vẻ, ở bên cục nước đá như Đại Hàn mà vẫn ấm áp thì chỉ có thể là do yêu nhau thôi o()o
Nói chung là chúc mọi người ấm áp =)))

59. Chương 59: - Phiên Ngoại - Phiền Muộn Của Cố Tiểu Mãn (1)

Trước đây Cố Tiểu Mãn có rất ít khổ não. Đương nhiên, việc này phỏng chừng là Gen di truyền của gia tộc Cố Tiểu Mãn. Cả nhà Cố Tiểu Mãn đều không có gì khổ não.

Ngay cả ông cha phương trượng kia mà nói, cả ngày ngoại trừ niệm kinh chính là lái nhải không ngừng, trong một tuần có thể ăn vụng được một cái đùi gà thì đã vô cùng thỏa mãn, khổ não gì đó... quả thật rất ít.

Cố Tiểu Mãn từ nhỏ đã đi theo một người như vậy mà lớn lên cho nên cũng có rất ít khổ não gì gì đó.

Thế nhưng gần đây Cố Tiểu Mãn lại phát hiện, khổ não của mình càng ngày càng nhiều. Mà những khổ não này, không ngoại lệ, tất cả đều do thụy mỹ nhân đang ngủ bên cạnh nàng gây nên. Mạc nhị tiểu thư đơn thuần nhưng khó chịu nổi của chúng ta.

Khổ não của Cố Tiểu Mãn - 1: Chứng nghe trộm của Mạc nhị tiểu thư.

Việc này gần đây Cố Tiểu Mãn mới phát hiện được, lần đầu tiên xuất hiện là lúc củ khoai lang đáng yêu của chúng ta và Mạc tiểu thư đáng... được rồi, thật sự không thể dùng từ đáng yêu để hình dung Mạc tiểu thư của chúng ta. Nói chung chuyện này xảy ra lúc hai người họ đang XX.

Hôm đó ở bên ngoài, quả thật Cố Tiểu Mãn cũng nghe được động tĩnh bên trong, dù động tĩnh không lớn, có lẽ là do tính cách trời sinh của Mạc Ảnh Hàn gây ra, cho nên dù ở phương diện này, nàng cũng rất ần nhẫn. Buổi tối ngày hôm đó, các nàng ở ngoài cửa nghe trộm nhưng thật ra cũng không nghe rõ được gì.

Nhưng mà Cố Tiểu Mãn vẫn nổi mây đờ đầy đầu. Động tĩnh bên trong tuy nhỏ, nhưng dù sao Cố Tiểu Mãn cũng từng trải... khụ khụ khụ, từng trải qua. Được rồi, đề tài này thật nguy hiểm, bỏ qua. Cho nên hôm đó Cố Tiểu Mãn ở ngoài rất nhanh liền biết bên trong xảy ra chuyện gì. Sau đó không rõ là do chột dạ hay là bởi vì nguyên nhân gì khác. Nói chung tim Cố Tiểu Mãn đập cực nhanh, đồng thời không khác chế được toàn thân khô nóng, đổ mồ hôi. Trực giác của nàng cho biết nàng thật sự không thể tiếp tục nữa, nếu như cứ tiếp tục, trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì a, hơn nữa lỡ như không cẩn thận bị người bên trong phát hiện...

Tuy rằng lúc này, người bên trong chắc không có tâm trạng nào đi phát hiện các nàng đang nghe trộm ngoài cửa.

"T-Tiểu Hàn... có lẽ chúng ta nên trở về nhanh một chút đi." Nghĩ như vậy, Cố Tiểu Mãn vội vã cẩn thận lôi kéo Mạc Thanh Hàn, muốn nhanh quay về phòng mình.

Vì vậy cẩn cẩn thận thận kéo kéo... tai nàng vẫn dán trên cửa, vẻ mặt chăm chú, nhìn cũng chưa từng nhìn người ở bên cạnh mình. Có lẽ nàng vẫn rất muốn nghe a = =

"..." Mạc Thanh Hàn không có phản ứng.

Vì vậy một lần nữa cẩn thận kéo kéo...

"..." Mạc Thanh Hàn vẫn không có phản ứng.

"?" Cố Tiểu Mãn nghi hoặc chuyển đầu mình qua.

Sao không có phản ứng? Chẳng lẽ ngủ rồi?

Mang theo sự nghi hoặc này Cố Tiểu Mãn chuyển đầu, sau khi nhìn thấy thùy mỹ nhân bên cạnh nàng vẫy mà lại lóe sáng đôi mắt màu lục, kinh hoàng toàn thân.

”T-Tiểu Hàn?! Người làm sao vậy?!” Tuy kiềm chế dự vọng muốn hét lớn, đê thấp âm thanh của bản thân. Thế nhưng giọng điệu vẫn không được tốt lắm.

Hai mắt Mạc Thanh Hàn vẫn đang lóe sáng. Tập trung tinh thần nghe lén. Sau đó, đột nhiên đứng thẳng lên, hai mắt lấp lánh nhìn Cố Tiểu Mãn.

”Tiểu... Tiểu Hàn...”

”Tiểu Mãn... đã thật lâu rồi chúng ta chưa có quan hệ xác thật. Thật lâu rồi cũng chưa có @# %%... Cũng thật lâu cũng không có @# %... ta cũng đã # %%...tối nay ta muốn &%...” Vị mỹ nhân này nói chuyện không uyển chuyển một chút nào!

Thẳng thắn nói muốn đem Cố Tiểu Mãn thế này thế này, thế nọ thế nọ! Nói đến trán Cố Tiểu Mãn đổ từng giọt từng giọt mồ hôi lạnh xuống.

May là nàng còn biết phải nói chuyện nhỏ tiếng, bằng không với trực giác của Phiền Tiểu Thủ nàng sẽ lập tức nhảy từ trên lầu xuống.

Mỹ nhân vẽ mặt thành khẩn nhìn nàng, hỏi ý kiến của nàng.

Người nữ sinh nào đó đầu đã đầy mồ hôi lạnh và hắc tuyến rớt cuộc cũng nhin không được thấp giọng kêu lên.

”Ta sẽ chết! Người như vậy ta sẽ chết mất! Không chết mất cũng sẽ hư mất!” Sau khi hô như thế xong thì co chân chạy đi! Sau đó rất bất đắc dĩ mà bị một mỹ nhân đại lực sĩ ôm lại, sau đó nhấc lên.

”T-Tiểu Hàn người muốn làm gì a...” Người nữ sinh nào đó bị mỹ nhân nhấc lên vai, vẽ mặt bi kịch kêu lên.

”Nếu như Tiểu Mãn không đồng ý @# %... ta liền đem người ném vào phòng tử tử. Để cho nàng biết này giờ Tiểu Mãn ở ngoài này nghe trộm.”

”@# %...” Phút chốc, Cố Tiểu Mãn thật muốn mắng đê tiện vô sỉ bỉ ổi hèn hạ! Nhưng mà lời ra khỏi miệng của nàng lại là: ”Tiểu Hàn thủ đoạn này của người rất cuộc học từ đâu ra? Rất cuộc là ai dạy cho người! Trước đây rõ ràng người không có như thế!”

~(3_3)

~”Gần đây đọc tiểu thuyết Cường Chế Tình Yêu, trên đó viết thế.” Mỹ nhân thẳng thắn nói.

”...” Nháy mắt Athena rơi lệ, tiểu quái thú lật ngược tình thế đánh bại Siêu nhân điện quang. Đức mẹ Maria.

Cố Tiểu Mãn lệ rơi như thác, gật đầu. Nàng khuất phục, nghĩ đến tối ngày hôm nay không biết sẽ bị người ta này nọ như thế nào, đáy lòng Cố Tiểu Mãn không ngừng chửi bới.

Sau này tuyệt đối tuyệt đối tuyệt đối không thể để cho Mạc Thanh Hàn đọc mấy tiểu thuyết như vậy, sau này mặc kệ Mạc Thanh Hàn xem tiểu thuyết gì, nàng phải nghiêm ngặt kiểm duyệt, xem qua từng quyển!

Sau này nếu chưa thông qua sự đồng ý của nàng mà cho Mạc Thanh Hàn xem tiểu thuyết bậy bạ, toàn bộ giết không tha a giết không tha tha tha tha tha...

Nhưng mà sự việc lần đó cũng không phải nguyên nhân tạo thành nỗi khổ tâm của Cố Tiểu Mãn ngày hôm nay, nguyên nhân tạo thành khổ tâm của Cố Tiểu Mãn là, từ sau lần ấy. Thùy mỹ nhân nhà nàng có thói quen thích nghe trộm hoặc là rình trộm cực kỳ không tốt này!— Hội học sinh... ngoài cửa.

”Đừng, đừng... đừng như vậy... đừng mà a a a...” Tiếng cự tuyệt ở bên trong cơ nào hút hồn a, tiếng rên rỉ cơ nào hút hồn trong hút hồn a. Tiếng xin tha bên trong càng khiến người khác muốn chà đạp a chà đạp một trăm lần a một trăm lần.

”Ngoài miệng nói đừng... thật ra rất muốn phải không...”

”Không... không không... a a a

~”

Nhưng mà nghe âm thanh hút hồn này, Cố Tiểu Mãn lại phiền muộn rơi lệ.

Tại sao nàng lại đứng ngoài cửa nghe trộm chuyện quý dị này a. Nếu như bị người bên trong phát hiện, nếu như bị người qua lại phát hiện... nàng không muốn sống không muốn sống thật sự không muốn sống a!

”T-Tiểu Hàn... có lẽ chúng ta nên trở về nhanh một chút.” Kéo góc áo.

”Tiểu Mãn... ta cũng muốn cho người nói như vậy... ta cũng muốn cho người @# %...”

Cố Tiểu Mãn phun máu!

”Đừng có huyền tưởng lung tung. Không tốt cho đầu óc và giấc ngủ. Chúng ta nhanh đi thôi.” Mau kéo nàng đi!

”Tiểu Mãn, tối nay quay về làm vậy đi, người cũng kêu như vậy có được không?”

”Tiểu Hàn, huyền tưởng nhiều sau này sẽ biến thành X lãnh cảm. Đừng có suy nghĩ lung tung. Còn nữa, là học tử, chúng ta phải làm tấm gương tốt, đừng có cúp tiết!”

—— Bồn gia.

”Linh

Linh người đừng như vậy... đừng hôn a

~”

”Vậy người muốn ta hôn ở đâu? Tiểu Nại nói cho ta biết

ở đây? Hay là ở đây...”

”Đừng... Đừng

Linh đừng như vậy

a...”

”Đừng thế nào? Vậy thế này nha?”

”Không không không... ưm... c-có người nghe được mất...”

”Không có ai nghe được đâu...”

Có ai nghe được đó!

Ta nghe được!

Cái người bên cạnh ta càng nghe rõ ràng!

Cố Tiểu Mãn quả thật muốn hất bàn rồi.

Đã có tiền như thế, sao còn không làm cho thiết bị cách âm trong thư phòng tốt một chút a? Đây là ăn xén nguyên vật liệu a! Hành vi này thật không được!

”Tiểu Mãn, sau này chúng ta ở thư phòng @# %...”

”Đã nói đừng có huyền tưởng nhiều, không có tốt... nếu các nàng đang bận rộn, chúng ta chờ một chút rồi quay trở lại!”

”Với người ta cảm thấy tốt lắm, chúng ta không cần huyền tưởng, chúng ta @ %%...”

”Đừng có ở trước mặt công chúng ăn nói như vậy

~”

~(3_3)

—— Hạ gia.

"Vô liêm sỉ Cốc Vũ! Người muốn làm gì?!"

"Làm gì? Người xem tình hình của chúng ta bây giờ, ta muốn làm gì nào?"

"Người! Người người! Người trèo lên trên ta làm gì? Buông ta ra! Hạ lưu! Vô sỉ! A a a a..."

"Ai bảo người quyến rũ ta!"

"Ngậm máu phun người! Ai quyến rũ người!"

"Người không quyến rũ ta... tại sao bọc khăn tắm đi tới đi lui trong phòng?"

"Vô liêm sỉ! Ta mới vừa tắm xong thì thích trần chuồng chạy thì làm sao? Người tự đứng xuất hiện mới là kỳ quái!"

"Còn nói không phải quyến rũ ta..."

"Vô sỉ người sờ đầu đó! Ta chặt tay người!"

"Người nữ?"

"Ừm ừm ừm ừm..."

"..." Cố Tiểu Mãn cái gì cũng không muốn nói, nàng cũng không biết tại sao gần đây mặc kệ là đi đến đâu, đều xảy ra chuyện như vậy. Thì ra nàng vẫn không phát hiện, người bên cạnh nàng vậy mà lại có nhiều chuyện không trong sáng như vậy.

Ban ngày ban mặt mọi người làm gì mà đều không biết kiềm chế bản thân như thế a a a! Bình tĩnh... dù có muốn làm thì lúc nào cũng phải buổi tối chứ đúng không?! Chuyện mạo hiểm như thế sao có thể tùy tiện liền...

Còn để cho người khác sống không nha! Dạy hư tiểu thuần khiết nhà nàng rồi!

"Tiểu Thu..."

"Về nhà, chúng ta về nhà coi Pokémon, cái này trong sáng."

"Ta không muốn trong sáng..."

~(3_3)

~Các chuyện ở trên, là một trong những phiến muộn của Cố Tiểu Mãn.

60. Chương 60: - Phiến Ngoại - Phiến Muộn Của Cố Tiểu Mãn (hết)

Chúng ta tiếp tục nói đến nỗi phiến muộn của Cố Tiểu Mãn.

Thói quen rình trộm của Mạc Thanh Hàn chỉ mới xuất hiện gần đây, cho nên, phiến muộn của Cố Tiểu Mãn, lâu dài nhất hẳn là cách ăn nói quá thẳng thắn của Thụy Mỹ Nhân.

Ví dụ 1: Điềm tâm.

Phiến Tiểu Thử vẻ mặt buồn bực ngồi trên bàn cơm, vẻ mặt buồn bực nhìn Mạc Ảnh Hàn ngồi đối diện.

"Người nhìn ta như vậy làm gì?" Lãnh mỹ nhân đang ăn cơm, liếc mắt nhìn củ khoai lang.

"Ta nhìn người như vậy, đương nhiên có dụng ý."

"Dụng ý?"

"Người đừng nói người không biết!" Củ khoai lang muốn hất bàn a muốn hất bàn!

"Vậy người nói đi." Nhưng mà thật đáng tiếc, chiêu này dường như dùng quá nhiều lần, đã không còn hiệu quả với Mạc Ảnh Hàn.

"Người còn bảo ta nói! Ta rõ ràng là tiểu công... tại sao gần đây người luôn dè ta?!"

Mạc Ảnh Hàn cau mày. "Loại chuyện này không được nói ở bên ngoài!"

"Rõ ràng là người kêu ta nói!"

"Ở đây còn có người." Ý chỉ Mạc Thanh Hàn và Cố Tiểu Mãn.

"..." Cố Tiểu Mãn rất xấu hổ. Cố Tiểu Mãn vô cùng xấu hổ.

"Các người có thể coi chúng ta không tồn tại." Nhưng dường như Mạc Thanh Hàn hoàn toàn không cảm thấy có gì xấu hổ.

"Người bình thường sẽ thảo luận chuyện như vậy lúc đang ăn sáng?" Mạc Ảnh Hàn bắt mồm.

"Không sao, ta cảm thấy rất thú vị. Các người cứ nói đi." Người mở miệng nói là người lúc nào cũng mơ màng nhưng những chuyện như thế này thì luôn có tinh thần - Mạc Thanh Hàn. "Tiểu Mãn... chúng ta có thể rút kinh nghiệm chút, sau này buổi tối người có thể @# %..." Từ ngữ con cua, từ ngữ con cua *beep* ——

Gương mặt Cố Tiểu Mãn nha

~"Tiểu Hàn, đừng thảo luận mấy chuyện như vậy lúc đang ăn cơm!"

"Không sao @# * ..."

Cố Tiểu Mãn hất bần!

Phiền Tiểu Thử phiền muộn. "Thì ra buổi tối các người luôn nhiệt tình như thế?"

"Tiểu Mãn rất dai sức, buổi tối có thể ## ... *beep* —— "

"Đi, đi! Hôm nay còn có chuyện phải làm. Chúng ta đi nhanh một chút

~" Cố Tiểu Mãn vội vàng nhảy lên, nhanh chóng kéo Mạc Thanh Hàn chạy!

"Nhưng mà ta còn chưa ăn xong điểm tâm."

"Trên đường ăn! Nhanh lên!" Cứ tiếp tục như thế nữa... nàng sẽ mất dũng khí tiếp tục sống!

Ví dụ 2: Hội học sinh

"Tiểu Mãn, cơ thể người dùng góc độ này cũng có thể @# %... hả?" Thụy mỹ nhân nào đó chỉ tay vào một quyển truyện tranh, hỏi như vậy.

Hội học sinh nháy mắt an tĩnh vô cùng. Các học đệ học muội khả ái dùng một đôi mắt tràn đầy tò mò nhìn các nàng.

"Tiểu Hàn

~" Cố Tiểu Mãn khẽ gọi. Vội vã che miệng Mạc Thanh Hàn. Sau đó thấy được quyển truyện trong tay Mạc Thanh Hàn là: Thiên đường XXX ?!

"Quyển truyện này là ai cho người xem?! Không phải đã nói ta không xem qua thì người chưa được xem sao?!" Cố Tiểu Mãn chịu không nổi, Cố Tiểu Mãn xù lông!

Mạc Thanh Hàn vẻ mặt ngây ngốc. "Trong giá sách của hội học sinh. Tiểu Mãn, tư thế này thật sự có thể @# %..."

Cố Tiểu Mãn vẻ mặt hắc tuyến. "Không phải ta đã nói rồi sao? Không nên để một quyển sách không trong sáng như vậy ở một nơi trong sáng như hội học sinh!"

Tứ bề im lặng. Siêu nhân điện quang lén lau một giọt mồ hôi.

"Ách

ta cái gì cũng không biết a học tỷ!" Có người giả ngu!

"A a! Quyển sách này sao lại xuất hiện a, có người ngoài hành tinh rồi! Tuyệt đối có người ngoài hành tinh a học tỷ!" Có người còn tiến vào thế giới khác!

”...”

”Tiểu Mãn, hội học sinh không trong sáng a, lần trước chúng ta còn nghe được có người đang @# %...”
Không nhìn đến vẻ mặt đầy hắc tuyến của Cố Tiểu Mãn, cộng thêm vẻ mặt muốn học máu. Mạc Thanh Hàn vẫn như trước không ngừng tuôn ra các từ ngữ con cua

”Im lặng

Tiểu Hàn, hôm nay về nhà chúng ta nhất định phải đem vấn đề này thảo luận cho rõ rõ ràng ràng!”

”Vấn đề gì?”

”Về rồi biết!”

Vì vậy tôi đó ——

”Không được nói!” Xù lông!

”Tại sao?”

”Không được nói chính là không được nói! Mấy thứ này là ai dạy cho người?!” Tiếp tục xù lông!

”Các nhân vật trên tiểu thuyết đều nói!”

”Tiểu thuyết là tiểu thuyết a! Lúc bình thường không thể nói!”

”...”

”... Được rồi được rồi... nếu người nhất định muốn nói, thì ở trong phòng, chỉ có thể nói cho một mình ta nghe!” Đã có chút thỏa hiệp rồi.

”VẬY Ạ

ta nói Tiểu Mãn sẽ nghe hả?”

”Nghe nghe nghe! Chỉ cần người không nói ở bên ngoài, ta nhất định nghe!”

”VẬY TIỂU MÃN NGHE RỒI CÓ LÀM THEO KHÔNG?”

”...”

”...”

”... Ta sẽ cố hết sức.”

”ĐƯỢC. TIỂU MÃN HÔM NAY CÓ THỂ @# %...”

”Không được không được không được! Tuyệt đối không được!”

”Nhưng Tiểu Mãn đã nói sẽ cố gắng hết sức.”

”Nhưng cũng không thể như vậy!”

”@# %%...”

”Thay đổi một chút, ta sẽ cân nhắc.”

Sau khi nhìn thấy đối phương nở nụ cười, Cố Tiểu Mãn cảm thấy, dường như nàng vừa bị Mạc Thanh Hàn đùa giỡn, nàng thật sự cảm thấy mình bị Mạc Thanh Hàn đùa giỡn. Tâm hồn non nớt của nàng... đã bị thương nghiêm trọng a nghiêm trọng!

Đây là nỗi phiền muộn thứ hai của Cố Tiểu Mãn.

Sau đó chúng ta nói tới nỗi phiền muộn thứ ba của Cố Tiểu Mãn.

Ách... mời quý vị tiếp tục xem ví dụ!

”Tiểu Hàn

~ người bỏ ta xuống

”Cảm giác bị người ta khiêng như khiêng bao gạo thật sự vô cùng mất mặt a! Tại sao mình lại bị Mạc Thanh Hàn khiêng về phòng như vậy a a a! Rốt cuộc nàng làm sai cái gì a a a!”

”Không muốn.” Người nữ sinh đang khiêng hoàn toàn không thay đổi sắc mặt, vẫn khiêng vô cùng kiên định.

”Mèo chiêu tài, thì ra muội muội của người sức lực lớn như vậy a.” Dưới lầu, Phiền Tiểu Thử vẻ mặt kinh ngạc nhìn Cố Tiểu Mãn nhu nhược bị Mạc Thanh Hàn khiêng đi như bay lên lầu.

”Nàng luôn như vậy. Tập quen là được.” Mạc Ảnh Hàn nói, diện vô biểu tình.

Vì thế Cố Tiểu Mãn cứ như vậy được Mạc Ảnh Hàn và Phiền Tiểu Thử nhìn chăm chăm, khiêng vào phòng.

Mất mặt a

hình tượng của nàng a a a

~Đây là khổ tâm thứ ba của Cố Tiểu Mãn: Quái lực bẩm sinh của Mạc Thanh Hàn!

Sau đó ở Tang gia ——

”Không được! Không thể như vậy!” Âm thanh tràn đầy sức sống của Cố Tiểu Mãn thực sự khiến người nghe cảm thấy hết sức hoạt bát a.

”Tại sao không được? Ta cảm thấy được.” Âm thanh mềm mại của Mạc Thanh Hàn vẫn giống như cũ khiến người nghe muốn đi ngủ.

”Không được là không được! Ta không đồng ý.”

”Tại sao Tiểu Mãn không đồng ý?”

”Ta cảm thấy như vậy không được. Không thành công.” Âm thanh của Cố Tiểu Mãn nghe thật kiên định.

”Ta cảm thấy rất được a.”

”Ta cũng cảm thấy không tệ.” Diệp Nại cười đáp. Mặc kệ thế nào, nhìn hai người này đấu võ mồm, thật sự là một việc vui vẻ.

”Ta cũng cảm thấy như vậy. Không có gì không thể được.” Tang Linh cười nói.

”Ta cảm thấy không tốt, chính là không tốt

” Cố Tiểu Mãn vẫn còn kiên quyết.

”Cái gì không tốt?” Mạc Thanh Hàn lần này vô cùng nghiêm túc, hỏi cũng rất nghiêm túc.

”...” Cố Tiểu Mãn không trả lời được. Nàng cũng không biết không tốt chỗ nào, nhưng mà nàng không muốn nha nha nha

”Tiểu Mãn người đang ngại sao?” Diệp Nại nói một câu như sét đánh ngang tai.

”!” Cố Tiểu Mãn kinh ngạc.

”Quả nhiên là ngại.”

”Ta không có ngại.” Đấu tranh. Đấu tranh.

”Vậy là cái gì?”

”...” Cố Tiểu Mãn một lần nữa nghẹn lời.

”Aiz...” Đột nhiên Mạc Thanh Hàn nhẹ thở dài một hơi. ”Người nha.” Vươn hai tay, bắt lấy Cố Tiểu Mãn. Sau đó... nhắc lên vai mình khiêng đi.

”Oa a a a a

đừng khiêng ta Tiểu Hàn

~”

"Ai bảo người luôn không ngoan."

"Chuyện này cùng ngoan hay không ngoan không có liên quan! Người thả ta xuống

"

"Không muốn, ta muốn khiêng người về nhà như vậy."

"Oa a a a

~ đừng

~ đừng mà..."

"Nhưng ta muốn. Khiêng vợ mình về nhà."

"Oa a a a ta sai rồi ta sai rồi. Đừng như vậy mà mắt a a a a

"

"Khiêng vợ mình có gì mắt."

"Hu hu hu hu..." Mắt mắt, rất mắt mắt, thập phần mắt mắt a a a. Đừng có giả bộ cái gì cũng không biết a! Hu hu hu... Tiểu Hàn, quái lực của người không phải sinh ra để dùng cho việc này!

61. Chương 61: - Phiền Ngoại - Giác Mộng Hảo Huyền (1)

APTX4869.

*Cái này Bốn Điều viết thiếu chữ X:))

Tất cả những thứ hiện ra trước mắt, thứ đầu tiên Phiền Tiểu Thử nghĩ đến, chính là một loại dược phẩm vô cùng kỳ diệu xuất hiện trong Thảm tử lừng danh Conan .

"Ở đâu ở đâu?! Cái thuốc đó rốt cuộc bị trộn vào đâu để người ăn phải vậy a Mèo chiêu tài

~"

Vạn dặm không mây, bầu trời quang đãng, lại là một buổi sáng tốt lành. Ánh mặt trời xuyên qua những hoa văn trên rèm cửa sổ để lại những tia sáng màu vàng trên bàn làm việc, ấm áp nhu hòa.

Ừm. Hôm nay là một ngày tốt.

Đương nhiên, xin mọi người tự động gạt bỏ người nữ sinh đang cuống cuống lực tung đồ đạc kia đi.

Phiền Tiểu Thử. Phiền Tiểu Thử cảm thấy cuộc sống của mình luôn rất tốt đẹp, Phiền Tiểu Thử cảm thấy thượng đế đối đãi nàng vô cùng tốt.

Mặc dù sau khi nàng gặp được mèo chiêu tài Mạc Ảnh Hàn, nàng thật sự có từng hoài nghi thượng đế, nhưng sau đó sự thật đã chứng minh, thượng đế đối đãi nàng vẫn rất tốt. Có thể ôm lấy con mèo chiêu tài kia, Phiền Tiểu Thử thật sự thỏa mãn vô cùng. Tuy con mèo chiêu tài này thuộc phái cấm dục!

Tuy con mèo chiêu tài này lúc nào cũng hử một tí thì cấm *beep* —— từ ngữ con cua , nhưng ít ra là có hy vọng *beep* —— từ ngữ con cua .

Nhưng mà hiện tại Phiền Tiểu Thử đầu đầy hoang loạn một chút cũng không cảm thấy thượng đế đối đãi nàng có bao nhiêu tốt.

"Nhất định có, nhất định phải có, ở đâu ở đâu!" APTX4869!

Tình cảnh người nữ sinh nào đó giống như con ruồi chuyển tới chuyển lui thật sự rất khó coi, rốt cuộc cũng khiến cho Mạc Ảnh Hàn này giờ vẫn đứng bên cạnh mở miệng nói. "Phiền Tiểu Thử, đừng có xoay vòng vòng nữa, ta chóng mặt!" Giọng điệu vẫn bằng lãnh không có nhiệt độ, biểu tình trên gương mặt cũng cứng ngắc y như cũ.

Phiền Tiểu Thử muốn nghi ngờ người trước mặt nàng không phải là Mạc Ảnh Hàn, nhưng biểu tình này, giọng điệu này, muốn nghi ngờ mà được sao?!

Nhưng mà! Nhưng mà! Nhưng mà cho hỏi con nhóc trước mặt nàng rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra a chuyện gì đã xảy ra!?

Phiền Tiểu Thử vẻ mặt bị kích. "Xin hỏi người là ai?!"

"Tiểu Phiền Thử, người còn ngu ngốc như vậy nữa, tin ta lột da người không?!" Giọng điệu nguyên bản đã băng lãnh đến không có nhiệt độ, lúc này lại càng tàn bạo hơn.

"..."

Quả nhiên nàng là mèo chiêu tài!

"Nhưng mà... nhưng mà mèo chiêu tài, tại sao ta vừa tỉnh lại, người đã biến thành bộ dạng này a?!"

"Hử? Người... không phải đã xem qua Thám tử lừng danh Conan sao?" Ngược lại với sự kích động của củ khoai lang, thái độ của mèo chiêu tài bình tĩnh đến thật sự khó có thể chấp nhận!

Phiền Tiểu Thử nhất thời nội ngu đầy mặt. "... Nhưng mà cái đó rõ ràng là phim hoạt hình a, ta không muốn như vậy a a a a!"

Mạc Ảnh Hàn, nữ, 26 tuổi, nhóm máu: A, cung Xử Nữ, người đứng đầu xí nghiệp Mạc thị, công ty Vân Tường. Có cha có mẹ, có chân có tay. Có xe có nhà, có người nhận nuôi. Hiện tại thân cao: 110cm, cân nặng: 19kg.

Bi kịch lớn nhất thế giới này chính là, rõ ràng người yêu của nàng lớn tuổi hơn nàng, đột nhiên biến thành một đứa nhóc con.

Phiền Tiểu Thử cảm thấy bản thân mình thật sự đỡ không nổi.

Thượng đế a, người có cần đối với ta như vậy không a, cho tới bây giờ ta cũng chưa từng nói xấu người a, đừng khiến ta bị kích như vậy a, chết tiệt!

Muốn xỉu không? Có tin ta ngắt cho người xem không? Ta hôn mê a ta lập tức ngắt a!

...

"Ngu ngốc, người còn muốn ngủ tới khi nào?" Âm thanh non nớt đáng yêu, âm thanh này có chút quen thuộc, nhưng cũng có chút xa lạ, thế nhưng giọng điệu băng lãnh như thế này, Phiền Tiểu Thử tuyệt đối quen thuộc.

Thật ra sau khi biết Mạc Ảnh Hàn, Phiền Tiểu Thử thường hay nghĩ, bộ dạng của mèo chiêu tài nhà nàng khi còn bé sẽ như thế nào a? Có phải gương mặt vẫn tề liệt hay không?

Đương nhiên thỉnh thoảng cũng muốn quay ngược thời gian, nhìn bộ dạng Mạc Ảnh Hàn khi còn bé.

Nhưng mà Phiền Tiểu Thử thề, nàng thật sự không muốn nhìn, một chút cũng không muốn nhìn. Thật sự không muốn!

Cho nên a, thượng đế a thượng đế, phù hộ con sau khi mở mắt tất cả đều trở lại bình thường a!

Mắt to, gương mặt búp bê, đầu to, cơ thể nho nhỏ, cánh tay nhỏ bé mập mập thịt. Thật sự đáng yêu muốn chết.

Mạc Ảnh Hàn, cao 110cm, 19kg. Toàn thân mềm mềm, vô cùng khả ái. Tuổi tác... xin tự động bỏ qua nha.

"Người... người là muội muội của Đại Hàn hả? Người, xin chào, ta là bạn của tỷ tỷ người, ta là..."

"Phiền Tiểu Thử, ta đã nói với người bao nhiêu lần rồi, trốn tránh hiện thực không có ý nghĩa gì hết, người giả bộ ngu ngốc, có tin ta khiến người trở thành ngu ngốc thật không?!"

Phiền Tiểu Thử cảm giác có một ngụm máu vọt tới yết hầu, lại bị nàng lặng lẽ nuốt mạnh xuống —— trời xanh a đất dày a đây là trò đùa gì vậy a!

"Đại Hàn... rốt cuộc người làm cái gì vậy a người ăn phải cái gì mà bị biến thành thế này?"

"Ta ăn cái gì ta làm cái gì? Tên ăn táo cũng không rửa, bây giờ lại tốt lành đứng trước mặt ta, tại sao bản thân ta lại ăn phải cái gì kỳ quái?! Suốt ngày mở miệng không kiêng kỵ, chơi đùa ngu ngốc ở khắp nơi, cả người dờ hơi lại tốt lành đứng trước mặt ta, ta có thể làm cái gì?!"

"Mèo chiêu tài! Ta ăn táo có rửa!"

"Im miệng, tên lần trước ăn không rửa bị tiêu chảy là quý à?!"

"Nhưng mà chỉ có một lần như vậy! Lần khác ta đều có rửa!"

"Một lần như vậy rồi chẳng lẽ còn không phải? Im miệng cho bố!"

"Cái kia... mèo chiêu tài, tính tình của người tại sao..."

"Bố bức bối đến đỉnh rồi!"

"Cái xưng hô 'bố' kia..."

"Im miệng im miệng im miệng!"

"..." Mèo chiêu tài của nàng thì ra hồi bé là dạng nóng nảy a? Thì ra là như vậy sao?

Cốc cốc cốc...

"Tiểu thư, Phiên tiểu thư, sắp đến bữa trưa rồi, các ngài xuống dùng cơm được không?" Ngoài cửa là âm thanh ngọt ngào đáng yêu của cô người hầu. Nhưng mà trong âm thanh ngọt ngào lần này lại lộ ra một chút nghi hoặc, hẳn là vì hai người này cho tới bây giờ cũng chưa ra khỏi phòng, cho nên nghi hoặc, lên đây hỏi han một chút.

"!" Vì vậy tiểu nóng nảy Mạc Ảnh Hàn đi xuống mở cửa. Vì vậy lần đầu tiên Phiên Tiểu Thư nhìn thấy mèo chiêu tài nhà nàng với cánh tay mở cửa.

Được rồi được rồi, với một đứa nhóc chỉ có 110cm mà nói, lúc mở cửa thật sự phải với tay.

Xoay nắm cửa, đúng đúng, là như thế! ~ ()/~ Phiên Tiểu Thư vẻ mặt kích động.

Cạch cửa mở, thật tốt! Cục cưng giỏi quá! ~ ()/~ Phiên Tiểu Thư kích động đến chẳng biết gì.

o () o

Nàng đang làm cái gì thế a có ai nói cho nàng biết một tiếng hộ với! Phiên Tiểu Thư phát hiện tâm tình quỷ dị lúc này của mình, hoàn toàn bị kích rồi.

"Đã biết." Tiểu Mạc Ảnh Hàn thuận lợi mở được cửa, hé ra gương mặt lạnh lùng đứng bên trong, giọng điệu không mấy thiện cảm quát: "Lập tức xuống liền."

"..." Xin cho phép người nào đó ở ngoài cửa ngây ngốc ba giây. Dù sao đột nhiên có một con nhóc xuất hiện, ai cũng sẽ kinh ngạc.

"!" Mạc Ảnh Hàn cau mày.

"Oa a a! Chuyện gì xảy ra a? Tiểu muội muội, sao người ở đây a? Tiểu thư của chúng ta đâu? Từ lúc nào mà tiểu thư có con rồi?!"

— — |||||

"Không phải nha, không phải con của Đại Hàn." Mắt thấy sắc mặt Mạc Ảnh Hàn không ổn, sắp phun ra lửa rồi, Phiên Tiểu Thư vội vàng làm dịu bầu không khí.

"Không phải?! Lẽ nào, lẽ nào là con của Phiên tiểu thư?!" Cô người hầu đáng yêu tiếp tục bày ra vẻ mặt kinh sợ. "Trời ơi, cái này tuyệt đối không thể để cho tiểu thư thấy, không thôi Phiên tiểu thư, tiểu thư nhất định sẽ lột da ngài!"

— — |||||

"Bây giờ ta càng muốn lột da ngươi ra!" Không thể nhìn được nữa, thật sự chịu không nổi, Mạc Ảnh Hàn gầm lên.

"Oa a cái khẩu khí này y hệt tiểu thư! Tiểu thư của chúng ta đâu? Tiểu thư đi đâu rồi? Lẽ nào... lẽ nào nàng xuyên không?"

OTL

Cái suy nghĩ quỷ quái này, gần đây xem hơi bị nhiều tiểu thuyết à tiểu thư!

"Câm miệng! Cả đám các người đều giả trò ngu ngốc trước mặt ta phải không? Tiền lương tháng này không muốn lĩnh phải không?!" Gương mặt tê liệt của Mạc Ảnh Hàn thành công giật giật.

"..."

"..."

"... Tại sao ta cảm thấy đứa nhỏ này giống y như tiểu thư?!"

"... Bởi vì chính là nàng."

"..." Lộng lẫy hoành tráng, cô người hầu lặn ra ngã.

"Đệch mợ, ngày hôm nay tất cả mọi người đều không bình thường! Không được té xỉu trước mặt ta! Người muốn đè chết ta à!" Bị cô người hầu đè dưới thân Mạc Ảnh Hàn oa oa kêu to, bộ dạng này trông... thật đáng yêu, không được a không được.

*Cái từ 'đệch mợ' đó... đây => baike.baidu.com/view/1722851.htm

Mạc Ảnh Hàn bị đè, tuy rằng hồi đó với thân hình nhỏ bé của cô người hầu luôn không được Mạc Ảnh Hàn để vào mắt, nhưng mà... có lẽ là báo ứng a, người luôn xem thường vóc dáng người khác nhỏ, quả nhiên sẽ gặp báo ứng.

Cho nên, lần này Mạc Ảnh Hàn đã bị tiểu thân thể đè. Đè đến thiếu chút nữa thì tắt thở.

Sau khi Phiền Tiểu Thư thật vất vả mới đem Mạc Ảnh Hàn thiếu chút nữa tắt thở ra khỏi cơ thể nhỏ bé, tay bắt lấy cánh tay nhỏ xíu mập mập của đối phương, nhìn Mạc Ảnh Hàn mặt đỏ tới mang tai ngồi bệt dưới đất, không rên một tiếng, nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Xem ra là đã phát hỏa đủ rồi, cuối cùng cũng hết bất mãn xưng 'bố, bố' rồi, Mạc Ảnh Hàn nóng nảy thật sự rất hiếm thấy, tuy có mới mẻ nhưng mà...

Mạc Ảnh Hàn hiện tại... nếu như bỏ mặc nàng, rất nguy hiểm a, lỡ như lại bị đè thì làm sao bây giờ a? Aiz...

Ta đây phải trông chừng nàng sao? Nhưng mà trông như thế nào? Như vậy thật biến thái a, nhưng mà mặc kệ thì... quả nhiên rất nguy hiểm mà!

Phiền Tiểu Thư vừa mới thở phào nhẹ nhõm, nháy mắt bị thay đổi thân phận "Người yêu => người giám hộ" mà phiền não.

62. Chương 62: - Phiền Ngoại - Giác Mộng Hảo Huyền (2)

"..."

"..."

"... Các người nhìn đủ chưa?! Còn nhìn nữa ta móc mắt các người ra!" Ngồi trên bàn ăn trưa, mọi ánh mắt nghiêng ngả, hoảng sợ, đồng tình, há hê, kinh ngạc vân vân từ xung quanh phóng tới thật sự khiến Mạc Ảnh Hàn không thể nhìn được.

"Ách..."

"..."

Siêu tốc, mọi người đồng loạt cúi đầu xuống.

~(3_3)

~ cho dù có bị thu nhỏ lại, nhưng kinh khủng vẫn thật sự kinh khủng như xưa a.

Mạc Ảnh Hàn trưng gương mặt lạnh lùng tiếp tục ăn cơm. Cánh tay mập mập thịt cầm lấy chiếc đũa, gắp rau... sau đó...

Lạch cạch... Chiếc đũa... từ trên tay nàng rút xuống.

"..." Loại chuyện xấu hổ này đổi lại là bình thường, dù có thể nào cũng sẽ không xảy ra trên người Mạc Ảnh Hàn. Mạc Ảnh Hàn cũng không nhớ rõ lần cuối cùng nàng làm rơi đũa là khi bao nhiêu tuổi.

Nhưng mà... Mạc tiểu thư của chúng ta dù sao hiện tại chỉ có 7 tuổi... được rồi, là cơ thể của nàng chỉ có 7 tuổi. Cho nên cánh tay còn chưa trưởng thành hoàn toàn, đối với việc cầm đũa đòi hỏi sự tinh tế như này... thỉnh thoảng sẽ cầm không được tốt... ách... thật ra cũng rất bình thường.

Sắc mặt của Mạc Ảnh Hàn, vô cùng tệ. Thậm chí còn có chút đỏ... ách... thật sự có chút đỏ, cũng không biết vì tức giận, hay vì xấu hổ.

"Không được thì cầm muỗng ăn cơm nha." Phiền Tiểu Thư thật sự không đành lòng nhìn gương mặt mập mập tròn vo này lộ ra biểu tình như vậy nữa, vừa cười gượng vừa mở miệng nói.

Kết quả bị Mạc Ảnh Hàn quăng một ánh mắt như đao đến. Mạnh mẽ chém ra làm hai, còn lại một nửa, yếu ớt cố gắng đứng lên, nói: "Ta cảm thấy dùng muỗng, sẽ càng Moe hơn a."

Xoẹt! Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt...

Phiền Tiểu Thư bị ánh mắt giết chết.

...

"Tại sao chúng ta cũng phải dùng muỗng ăn cơm?" Cố Tiểu Mãn vẻ mặt ai oán nhìn Mạc Thanh Hàn. Nàng đã rất lâu rất lâu rồi chưa dùng muỗng ăn cơm.

Mạc Thanh Hàn cũng cầm một chiếc, từng muỗng từng muỗng, ngoan ngoãn đưa đồ ăn vào miệng, sau đó nhìn Cố Tiểu Mãn, cực kỳ vô tội cực kỳ vô tội lắc lắc đầu.

Những đứa nhỏ đáng thương, đều là những đứa nhỏ đáng thương.

Cố Tiểu Mãn vẻ mặt bị kịch quay đầu, nhìn kẻ đầu số gây nên chuyện này —— Phiền Tiểu Thư.

Nếu không phải do nàng lảm mồm, chuyện này tại sao lại xảy ra a!

Đáng tiếc Phiền Tiểu Thư không có thời gian đáp lại ánh mắt thâm tình của nàng. Nàng đang đứng bên cạnh Mạc Ảnh Hàn, nhìn nàng từng muỗng từng muỗng ăn cơm, hận không thể cứ như vậy nhào tới đút nàng ăn.

Bởi vì trời sinh Mạc Ảnh Hàn vô cùng kỹ tính với quần áo, cho nên quần áo cỡ nhỏ của nàng còn chưa được đưa đến. Vì vậy Mạc Ảnh Hàn mê người mặc T-shirt của chính mình. Chiếc áo nguyên bản rất vừa người bây giờ mặc trên cơ thể của nàng, thì quá rộng. Rũ trên chiếc vai nhỏ nhỏ mềm mướt làm lộ ra hơn phân nửa bả vai nàng. Tuy rằng thỉnh thoảng nàng cũng có chú ý kéo áo lên, thế nhưng chiếc áo thật sự quá rộng, mà vóc dáng nàng lại thật sự nhỏ, cho nên cứ bị lộ ra, kéo thế nào cũng không xong.

May là... toàn bộ động vật giống đực đã bị cấm cản tại hiện trường.

Mà * của nàng, mặc một chiếc quần dài được xắn lên phân nửa, tuy đã dùng dây lưng cố gắng buộc chặt chiếc quần lại, nhưng cảm giác rũ xuống này có làm thế nào cũng không thể biến mất. Hơn nữa ống quần cũng rất dài, xếp chồng lên nhau. Bộ dạng như vậy, cảm giác động nhẹ thôi nàng cũng sẽ bị vấp ống quần té, thật sự khiến người khác không thể yên lòng a.

*Thì cái gì mặc quần ấy.

Phiền Tiểu Thử nhìn Mạc Ảnh Hàn như vậy, tuy rằng rất đáng xấu hổ, tuy rằng ngay lúc này nàng có suy nghĩ rất đáng xấu hổ. Nhưng nàng vẫn cảm thấy... thật mê hoặc a, thật muốn ăn nàng a!

Mèo chiêu tài nhỏ như vậy, nhất định không có sức phản kháng...

Ý nghĩ bất lương trong đầu càng ngày càng dâng lên, sẽ rất khó ngăn cản, một khi đã khó ngăn cản, sẽ càng nghĩ càng thái quá, càng nghĩ thái quá càng cảm thú!

Phiền Tiểu Thử không ngừng mơ màng a mơ màng như vậy. Nghĩ đến mũi nàng đã nóng bừng lên.

Nàng theo bản năng sờ sờ mũi của mình... hên quá hên quá, không có chảy máu mũi.

Sờ mũi xong lại nhìn Mạc Ảnh Hàn.

Bàn tay be bé, cánh tay nhỏ nhỏ, gương mặt mập mập, đôi mắt thật to, biểu tình động vật vô hại... thật sự đáng yêu a

dù là biểu tình tức giận cũng khiến người ta muốn dè nàng!

Nháy mắt... Phiền Tiểu Thử cảm thấy bản thân thật sự là cảm thú!

Địch mợ a, lúc này người còn nghĩ cái gì vậy a Phiền Tiểu Thử! Mèo chiêu tài lúc này chỉ là một đứa con nít a, người cũng không buông tha! Cảm thú! Người là cái tên cảm thú a a a!

Phiền Tiểu Thử hết sức chán ghét bản thân.

Rốt cuộc ở trong những ý nghĩ mơ màng, hoặc là oán niệm, hoặc là vô tội. Một bàn bốn người, cuối cùng cũng ăn xong cơm trưa.

Cơm trưa ăn xong, quần gia cũng đem quần áo trẻ em về.

Quần áo trẻ em! Quần áo trẻ em luôn đủ loại màu sắc, đủ loại đáng yêu Moe, béo tròn mềm mại.

Tuy quần gia dựa theo yêu cầu của Mạc Ảnh Hàn, mua quần áo trẻ em rất giản dị, nhưng mà hai cái tai thỏ trên chiếc mũ kia thật sự đáng yêu muốn chết a đáng yêu muốn chết.

Phiền Tiểu Thử cầm lấy một bộ quần áo, liên miên suy nghĩ mèo chiêu tài nhà nàng mặc bộ quần áo này vào, đội chiếc mũ khả ái có hai tai thỏ, sẽ đáng yêu Moe như thế nào. Phải như thế nào để dè nàng.

Phiền Tiểu Thử mơ màng a mơ màng, đã hoàn toàn không cách nào kiểm chế luồng suy nghĩ cùng tưởng tượng phi luân thường đạo đức. Thế nên nàng hoàn toàn không để ý đến đứa nhóc bị nàng tưởng tượng đáng yêu thế nào kia, sắc mặt bây giờ thật vô cùng không tốt!

"Ai bảo người mua quần áo như vậy?!! Chết tiệt! Tất cả các người đều chết tiệt!" Mạc Ảnh Hàn một lần nữa nổi trận lôi đình. Một lần nữa nổi trận lôi đình.

Phiền Tiểu Thử đành lui qua một bên...

Mèo chiêu tài của nàng khi còn bé, quả nhiên thật hung bạo a.

~(3_3)

~...

Lòng của Phiền Tiểu Thử vô cùng thỏa mãn.

Tuy Phiền Tiểu Thử không thích con nít, nhưng thỉnh thoảng nhìn các mama mỹ nữ dắt theo cục cưng đáng yêu của mình ra ngoài, nàng thật sự cũng có huyền tưởng một chút.

Huyền tưởng tình cảnh nàng đưa cục cưng của bản thân ra ngoài sẽ như thế nào a

Không ngờ... thượng đế vậy mà lại để nguyện vọng của nàng thành hiện thực! ~()/~ la la la

Nhìn Mạc Ảnh Hàn ở trước mắt, đã cởi chiếc T-shirt thật to kia ra, thay bằng bộ đồ bị nàng mắng nhiếc một trận gần chết, nhưng cho dù thật sự không muốn mặc bộ quần áo màu mè đáng yêu Tuy màu mè này hơi nhỏ này đi chăng nữa thì nàng cũng không thể nào mặc T-shirt ra ngoài, cho nên bắt đắ dĩ, Mạc Ảnh

Hàn phải thay bộ đồ có chiếc mũ tai thỏ đáng yêu kia, tâm tình của Phiền Tiểu Thử tung tăng a. Hàn không thể lập tức kéo đối phương ra ngoài khoe khoang một chút.

Ha ha a... ta cũng có thể được làm mẹ một lần... Suy nghĩ quý dị này nghìn vạn lần nghìn vạn lần đừng để Mạc Ảnh Hàn biết! o()o

"Tiểu Phiền Thử! Đầu người rớt cuộc đang suy nghĩ cái gì mà mặt người lại chảy dãi!" Mạc Ảnh Hàn rớt cuộc cũng mặc bộ đồ kia, vừa chuyển đầu thì thấy vẻ mặt này của Phiền Tiểu Thử, liền rùng mình!

"Không không không... cái gì cũng không có nghĩ! Mèo chiêu tài

chúng ta phải ra ngoài hả?" Mắt ngôi sao, tuyệt đối là mắt lóe ngôi sao mà hỏi.

"Đến công ty, còn rất nhiều việc chưa xử lý." Quần áo đã chỉnh tề, toàn thân trên dưới đều tản ra luồng khí "Ta rất Moe nha ta thật sự rất Moe đúng không?" Mạc Ảnh Hàn lạnh lùng nói.

Cái dạng này, tuyệt đối là loại con nít luôn buồn bực. Loại con nít này, cũng rất Moe a! ~()/

~"Vậy Tiểu Hàn Hàn

tới đây, nắm tay của ta, ta mang người ra ngoài kia chơi

"

"..."

"..."

"!"

"Oa! Mèo chiêu tài tại sao người đánh ta?!"

"Câm miệng! Phiền Tiểu Thử! Trong đầu người rớt cuộc đang nghĩ cái quái gì!"

TAT

Bất lực! Phiền Tiểu Thử cảm thấy bất lực! Mèo chiêu tài khó có được một lần Moe như vậy, nhưng mà lại không có cách nào ra ngoài shopping, thật sự bất lực muốn chết! Nàng muốn nắm bàn tay nhỏ nhỏ của mèo chiêu tài, ra ngoài chơi a!

Nhưng đã không thể ra ngoài khoe khoang, thậm chí cả việc mèo chiêu tài đột nhiên biến nhỏ cũng không thể nói ra a! Chỉ có thể bảo là con cháu thân thích trong nhà mèo chiêu tài a!

Giữ bí mật thật sự rất khó a, chuyện mới lạ như thế, vậy mà không thể nói ra.

"Nếu như người không muốn ta bị một đám người đưa đến phòng phẫu thuật, thì ngoan ngoãn, ngậm miệng lại!"

Không chỉ không thể nói ra, mà còn bị uy hiếp! Củ khoai lang cảm thấy bản thân thật bị kịch!

~(3_3)

~"Vậy có thể nắm tay của người không?"

"Hả?!"

"Nhưng mà... nếu như thật sự là con nít, phải nắm tay người lớn a, không thôi sẽ rất nguy hiểm, ta sẽ bị nói là không có tư cách trông trẻ!"

"Chết tiệt bố không phải con nít!" Phụt! Lại nữa rồi lại nữa rồi! Xù lông rồi!

"Nhưng người phải giả dạng làm con nít đúng không?" Phiền Tiểu Thử yếu ớt nói: "Giả làm con nít... phải nắm tay người lớn không đúng sao?"

"!" Mạc Ảnh Hàn xoắn quấy a, Mạc Ảnh Hàn muốn giết người! Đây là lần thứ N nàng muốn giết người trong ngày hôm nay!

"Đừng như vậy mà, con nít không thể lộ ra biểu tình này."

"Tiểu Phiền Thử người chán sống rồi có phải hay không?"

"..." Phiền Tiểu Thử ngậm miệng.

"..." Sau đó... Mạc Ảnh Hàn làm chuyện cả đời này nàng cảm thấy mất mặt nhất, nàng vươn vuốt của mình, nắm lấy vuốt của Phiền Tiểu Thử...

63. Chương 63: - Phiền Ngoại - Giác Mộng Hảo Huyền (3)

Kỳ thật, mèo chiêu tài biến thành con nít cũng không tệ

Cầm lấy cánh tay nhỏ xíu của Mạc Ảnh Hàn, lắc lư đong đưa đi vào công ty, Phiền Tiểu Thử nhin không được nghĩ như vậy. Nhất là, Mạc Ảnh Hàn thật sự vô cùng đáng yêu a vô cùng đáng yêu.

Chỉ cần nhìn ánh mắt của những người xung quanh thì liền biết...

"Oa a! Khoai lang! Con nhà ai vậy a?"

"Đáng yêu ghê... gương mặt như búp bê ấy

"

Nha nha nha nha... cái tâm hư vinh của Phiền Tiểu Thử a, bành trướng ra. Thảo nào các bà mẹ trẻ tuổi nghe có người khen con của mình đều vui vẻ như thế...

Thật muốn nói đây là con của mình a... đáng tiếc không thể.

Phiền Tiểu Thử có chút mất mát yếu ớt mở miệng: "Đây là mèo @# %..." Người nào đó bị 'nặng yêu' một cái, nghe răng trợn mắt! Âm giọng đột ngột tăng cao lên tám độ!

"Hả? Bà chủ?!"

"Khoai lang người làm sao vậy?!"

"Bà chủ cái gì?!"

"Không không không... đây là tiểu muội muội nhà mèo chiêu tài..."

~(3_3)

~ rõ ràng bị 'nặng yêu' vậy mà lại một chút không thể động đậy! Có cần phải bi thảm như thế không a có cần phải bi thảm như thế không a?!

"Tiểu muội muội?!" Những người chung quanh hoảng sợ, "Mẫu thân đại nhân của bà chủ đẻ lần ba?!"

"Hả?" Toàn bộ gương mặt của Phiền Tiểu Thử cũng tê liệt rồi.

"Nhưng mà mẫu thân đại nhân của bà chủ hơn 40 rồi đúng không? Tuy nhìn qua trông còn rất trẻ... vậy mà lại có thai ba lần..."

"Tình thương mến thương thật tốt."

"Không ngờ bé thứ ba lại lớn như vậy rồi."

"Nhưng mà tại sao một chút tin tức cũng không lộ ra nhỉ?"

"Ây za za... vụ này thật đúng là giữ kín bưng... nhưng mà người có tiền đều như vậy mà!"

"..." Ê này này này... các vị mỹ nhân, các vị tự mình phát huy trí tưởng tượng thật phong phú nha. Có cần phải vậy không a, tại sao các người không đi tranh đua học vấn với nhi đồng đi a!

@# %...

Phiền Tiểu Thử một lần nữa bị 'nặng yêu'.

Lần này là tại sao a?! Cái này...

~(3_3)

~ đau~ trời ạ 'nặng' xong rồi còn nhào nặn nó nữa?

"K... không phải... không phải em ruột... là, là bà con xa... rất xa a..."

"Thì ra là bà con xa a... quả nhiên là giống tốt, ngay cả bà con xa cũng đáng yêu như thế."

"Trời ơi người xem người xem! Nàng còn đội một cái mũ con thỏ nữa a, người xem hai cái lỗ tai đó

~()/~ chội ôi "

"Đáng yêu quá a

thật muốn cắn một cái o(v)o~ "

"... Tới đây tới đây, tiểu muội muội tên là gì? Nói cho tỷ tỷ a

tỷ tỷ cho người ăn kẹo~"

Ê này này này... đừng có nhào cả bầy tới nói chuyện cùng mèo chiêu tài của nàng a!

Tình cảnh Mạc Ảnh Hàn bị cô người hầu đê, lúc này lộng lẫy xuất hiện trong đầu Phiên Tiểu Thử.

Mèo chiêu tài của nàng chỉ có thể bị một mình nàng đê nha này này này!

Vì vậy Phiên Tiểu Thử quyết đoán vượt vưon vượt của mình tới.

Tóm!

"Này này này! Không được làm thế!" Nhanh chóng xách chiếc mũ con thỏ của Mạc Ảnh Hàn, nhanh chóng xách cả người nàng lên. Nhắc một cái vào trong lòng của mình.

Ôi ôi ôi... con nít thật nhẹ, thoáng cái đã nhắc lên đây! Thật muốn xách thêm vài lần! Nếu như người còn mạng để xách thêm vài lần.

"Các người làm gì như hổ đói vồ mồi thế, dọa nàng thì sao? Dọa nàng khóc thì sao? Dọa nàng ngốc luôn thì sao? Dọa nàng thành đứa thiếu năng thì làm sao? Sợ đến không thể thi lên đại học thì làm sao a!" Hộ thực*! Củ khoai lang này rõ ràng là hộ thực! Tuy rằng mấy tên định giành ăn nghe nàng nói như vậy... hiển nhiên không vui vẻ.

* - Nghĩa là giành/bảo vệ thức ăn, hành vi này thường thấy ở (đa phần là) chó, xem kỹ hơn ở đây: [.zhihu.com/question/20959070](https://www.zhihu.com/question/20959070)

"Này này này, khoai lang thật keo kiệt

"

"Dạo mà dọa sợ được? Chỉ ôm một cái hôn một cái thôi mà."

"Không phải keo kiệt nha... các người đùa giỡn tiểu muội muội như thế, nếu để mèo chiêu tài thấy... kết cục là gì, các người có thể tự mình ngẫm ra a." Ôm mèo chiêu tài, Phiên Tiểu Thử quyết định thẳng thắn đe dọa.

"Ê

~"

"..." Hiệu quả thật sự không tệ.

"Các người có thể ngẫm lại gương mặt tê liệt đó của mèo chiêu tài a, nhất là lúc tức giận, gương mặt tê liệt kia có bao nhiêu khủng bố... hắc hắc hắc hắc..."

Thật sự không sợ chết a không sợ chết. Lúc này, người nào đó đang làm biểu tình kinh khủng, tiến hành kế hoạch kinh khủng hoàn toàn không sợ chết. Ta nói a củ khoai lang, này này này... cái thứ người đang ôm trong lòng kia, chẳng phải là người có gương mặt tê liệt người đang nói tới đó sao? Dù đã nhỏ đi, mặt tê

liệt vẫn là mặt tê liệt đúng không? Người ta chỉ nhỏ đi chứ không phải mất trí nhớ a... người miêu tả nàng thành cái dạng này... đợi đến khi nguyệt hắc phong cao dạ... nửa đêm không người thì... âm thầm!

"Ha ha a... ha ha a..."

"A, đột nhiên ta nhớ còn có rất nhiều chuyện chưa có làm xong a."

"Phải phải phải! Ta nhớ ta còn một vài ảnh chụp cần phải xử lý!"

"A! Ta cũng có chuyện

"

Nhưng mà sự thật cũng chứng minh... nói đến gương mặt kia của mèo chiêu tài... quả thật cần phải thay đổi một chút. Ác... ta cái gì cũng chưa nói a đừng trừng ta

~(3_3)

~...

...

Biến thành nhóc con quả thật khiến người ta muốn mắng mẹ nó!

Hôm nay Mạc Ảnh Hàn đã muốn giết người lần thứ N+1!

Rốt cuộc về tới phòng làm việc của mình, sau khi hung hăng 'thăm hỏi' và 'nặng' củ khoai lang không sợ chết kia xong. Rốt cuộc Mạc Ảnh Hàn cũng hé ra gương mặt đen thui làm người ta hoài nghi quốc tịch và huyết thống của nàng, và cuối cùng, dùng thời gian gấp đôi bình thường để có thể đi đến trước bàn máy tính.

Nàng bắt đắ dĩ ngẩng cao đầu nhìn màn hình máy vi tính, thở dài một hơi. Kéo chiếc ghế đến, dùng tay chân bò lên, sau đó dẫm lên ghế, nửa thân ghé vào bàn, chống hai tay về phía trước, cuối cùng dùng ngón tay giữa mập mập kéo được sợi dây con chuột.

"Mẹ nó, sau này không bao giờ đem con chuột ném xa như vậy! May là không phải bluetooth!" Mạc Ảnh Hàn nửa người ghé vào bàn, tay ôm lấy một sợi dây, thăm mắng trong lòng.

Ai từng mua vi tính cũng biết, mấy thứ như vi tính, có rất nhiều linh kiện. Mua một chiếc máy tính, lúc nào cũng phải mua chuột, bàn phím, loa, tai nghe, miếng lót chuột, usb, tản nhiệt không tốt còn phải mua thêm quạt.

Đương nhiên, thành công trong sự nghiệp như Mạc Ảnh Hàn có thể mua được đồ tản nhiệt cao cấp nhất, không cần dùng quạt, nhưng nàng sẽ sắp xếp cho chiếc vi tính bàn thật đẹp, mặt bàn vô cùng rộng, ghế tựa thật oách, chân ghế còn có bánh xe.

Không sai, chiếc ghế Mạc Ảnh Hàn đang đạp lên, có bánh xe. Nàng giẫm lên chiếc ghế tựa có bánh xe, đôi chân mập mập mạnh mẽ giẫm lên chiếc ghế, nửa cơ thể ghé vào máy vi tính bàn, bàn bằng gỗ, phía trên được mài láng bóng còn sơn một màu thật đẹp, một tay ôm lấy sợi dây con chuột, bơ vơ giữa không trung.

Động tác này thật ra vô cùng hút hồn. Đương nhiên nàng hoàn toàn có thể mời củ khoai lang đang ngồi chồm hổm ở một bên vẽ vòng tròn kia tới ằm nàng lên, thế nhưng... mèo chiêu tài Mạc Ảnh Hàn luôn sĩ diện của chúng ta tuyệt đối không để chuyện này xảy ra! Trời ơi! Vừa nghĩ đến việc bản thân khi này bị củ khoai lang chết tiệt kia bồng lên ở trước mặt mọi người thì...

Một màn bạo lực dẫm máu... không thích hợp cho trẻ em... chúng ta bỏ qua!

Lúc này, rốt cuộc Mạc Ảnh Hàn cũng kéo được sợi dây con chuột, vừa mừng rỡ như điên vừa miên man nghĩ vấn đề nên đặt con chuột ở đâu, nàng một tay chống trên mặt bàn, nhẹ nhướn người về phía trước, hy vọng mượn lực đứng thẳng dậy. Tưởng tượng lúc nào cũng tốt đẹp, thế nhưng sự thật luôn tàn khốc. Bánh xe của chiếc ghế vô cùng tôn trọng nguyên lý cơ học, trượt về phía sau, chiếc áo vô cùng tôn trọng nguyên lý lực ma sát mà trượt theo, Mạc Ảnh Hàn cũng vô cùng tôn trọng định luật vạn vật hấp dẫn mà... té xuống đất.

Bẹp.

Sau đó là đau!

Máu chốt là gương mặt của nàng hướng xuống dưới! Gương mặt đẹp như búp bê, trực tiếp hôn sàn nhà.

Sàn nhà hơi lạnh... gương mặt cũng hơi lạnh... nhưng lại rất đau...

Chó con nằm úp sấp... hay là ếch con nằm úp sấp?! Thật sự là đủ rồi, mắt mặt đủ rồi!

Đây là suy nghĩ trực tiếp nhất vào lúc này của Mạc Ảnh Hàn.

Mạc Ảnh Hàn, nữ, 26 tuổi, hiện tại thân cao 110cm, cân nặng 19kg. Cơ thể như vậy khiến cuộc sống hằng ngày của nàng vô cùng bất tiện, tuy cuộc sống bất tiện này còn chưa kéo dài đủ một ngày, nhưng nàng thật sự đã chịu đủ rồi!

"Mèo chiêu tài... mèo chiêu tài người không sao chứ? Có đau ở đâu không?! Có bị thương chỗ nào không?! Có bị hủy dung không?!"

"Mẹ nó, sau này bố nhất định để máy tính dưới đất!" Chuyện đầu tiên Mạc Ảnh Hàn làm sau khi ngồi dậy chính là mắng những lời này, chuyện thứ hai nàng làm chính là... vươn vuốt, đánh Phiền Tiểu Thử.

"@#%... mèo chiêu tài... cái xưng hô 'bố' này không được nha..." Phiền Tiểu Thử ôm đầu, vẻ mặt bị kịch âm ỉ nói.

"Im miệng!"

64. Chương 64: - Phiền Ngoại - Giác Mộng Hảo Huyền (4)

Sau khi đứng lên, Mạc Ảnh Hàn sáng suốt vứt bỏ chiếc ghế có bánh xe — nàng chưa từng ghét chính mình như thế vì đã mua chiếc ghế xa hoa thoải mái, nhưng loại ghế chân không chạm đất mà còn có thể di chuyển mọi nơi này khiến nàng cảm thấy hết sức không an toàn. Cũng may, để có thể làm việc, nàng đẩy màn hình vi tính lui về sau, không gian rộng rãi nàng có thể nhẹ nhàng ngồi trên bàn, bất quá nàng vẫn còn rất oán niệm chiếc máy vi tính để bàn hiện tại của nàng.

Đôi chân nho nhỏ ngắn cũn đặt lên bàn. Chiếc mũ thổ đáng yêu ở sau lưng, thỉnh thoảng nhúc nhích theo cơ thể, đôi tai dài cũng rung động, thật sự là Moe chết được.

Bởi vì đặt một đĩa con nít trong phòng làm việc của Mạc Ảnh Hàn, thật sự là không thể được, hơn nữa sợ sẽ có người tiến vào nhìn thấy tình cảnh trước mắt như vậy, có lẽ sẽ cho rằng mình đang nằm mơ, trực tiếp té xỉu để tỉnh mộng. Cho nên Mạc Ảnh Hàn bảo Phiền Tiểu Thử đứng bên trong phòng làm việc, canh chừng cho nàng.

Vì vậy tình huống hiện tại là, Mạc Ảnh Hàn teo nhỏ liễu mình cố gắng ngồi ở trước máy vi tính, còn Phiền Tiểu Thử ngồi một góc vừa ôm đầu vì bị đánh đau, vừa canh chừng. Đầu óc luôn suy nghĩ không trong sáng.

Tiểu Tiểu Mạc Ảnh Hàn mặc kệ từ góc độ nào nhìn đến đều vô cùng Moe vô cùng Moe a~~ bộ đồ con thỏ này thật sự vô cùng hợp a vô cùng hợp, thật ra có thể mua bộ khác để mặc, chẳng hạn bộ đồ tiểu hồ ly thì sao? Hai cái tai nhất định rất Moe, hay là mèo con, a

còn có thể cho nàng một chiếc đuôi nhỏ. Lông xù ý.

A a... hai cánh tay mập mập thịt, không biết cho nàng đeo bao tay vuốt mèo, sẽ như thế nào đây? Phải phải, cosplay, mặc đồ moe đáng yêu, bộ dạng Mạc Ảnh Hàn hiện tại nhất định rất hợp. Oa a a, muốn nhìn thử một chút a.

Một buổi tối nào đó, quay về phòng, thấy một tiểu hồ ly, hoặc một mèo con Mạc Ảnh Hàn, thật sự quá hạnh phúc luôn!

Phiền Tiểu Thử không CJ bắt đầu miên man bất định. Đồng thời, tầm nhìn cũng bắt đầu rời khỏi đôi tai con thỏ của Mạc Ảnh Hàn, đầu tiên là bộ vuốt, đương nhiên cái xưng hô 'bộ vuốt' này bất luận thế nào cũng không thể để Mạc Ảnh Hàn biết.

Sau đó là đôi chân nhỏ. Ừm ừm... sau đó là chiếc bụng tròn vo, bụng con nít đều tròn vo a. Cuối cùng là tiểu PP... PP con nít quả nhiên rất nhỏ a... Người nói mấy lời vô ích này làm gì vậy? lúc này tính đàn hồi nhất định vô cùng tốt! Oa oa oa, mặc kệ nhìn thế nào, cũng thật muốn đưa tay... đưa tay...

Phiền Tiểu Thử người cái tên cầm thú, người đang quấy rối tình dục trẻ em a!! Người có biết hay không a, học máu!

Sau khi thầm khinh bỉ bản thân, Phiền Tiểu Thử vô cùng bị kích phát hiện... nàng rất có cảm giác... ừ, chính là cảm giác đó.

Ách... mấy người trong sáng các người có phát hiện không? Loại cảm giác này chính là muốn yêu yêu ~()/~ la la la

Nhưng mà tình trạng hiện tại của Mạc Ảnh Hàn...

Quấy rối tình dục trẻ em!

Sáu chữ to lớn nện vào người Phiền Tiểu Thử... ách... Phiền Tiểu Thử nội ngư đầy mặt, tổn thương dậy không nổi a tổn thương dậy không nổi.

Tuy rằng thật sự rất có cảm giác, Chính là rất muốn yêu yêu nhưng mà xin quyết đoán nhẫn nại xuống a, nếu như không muốn nửa đời còn lại phải trải qua ở trong tù.

Phiền Tiểu Thử quyết định bản thân phải đi úp mặt vào tường suy nghĩ lại. Sắc tức là không, không tức là sắc, nhắm mắt làm ngơ!

Cùng nhau niệm tiếp nào: Sắc tức là không, không tức là sắc sắc sắc sắc sắc...

Tên họ Liễu* kia quả thật không dễ dàng gì a. o()o

*Người viết cái sắc tức thị không ở trên đó.

Lúc vô cùng vô cùng có cảm giác, vậy mà lại phải đè nén mình xuống, thật không phải việc của người làm mà, nàng thật sự vô cùng không muốn a a a! Cứ tiếp tục như vậy, có thể bị biến thành lãnh cảm không?!

Mặc kệ có lãnh cảm hay không, Phiền Tiểu Thử vẫn phải đem cảm giác của mình đè nén xuống. Sau đó nàng quyết định tìm việc gì khác để làm, nàng quyết định không nhìn Mạc Ảnh Hàn. Nhưng mà đây là phòng làm việc của Mạc Ảnh Hàn, bên trong phòng làm việc không có gì cho nàng làm, tuy thật ra nàng có rất nhiều công việc, nhưng mà nàng lại không thể trở về để làm a thật là bị kích.

"Người đi tới đi lui trước mặt ta làm gì?!" Phiền Tiểu Thử còn chưa biết bản thân nên làm gì, thì Mạc Ảnh Hàn cũng đã bị quấy rầy đến khó chịu, cau mày, vô cùng bất mãn mở miệng hỏi.

"A? Không... không có gì, ta chỉ cảm thấy rảnh rỗi quá."

"Nếu đã rảnh rỗi thế, pha trà giúp ta, ta không tiện đi xuống." Đứa nhóc ngồi trước máy vi tính nói như vậy.

"A? Cái kia... pha trà? Ta không làm nha, cái đó không phải thư ký mới làm sao?"

"..." Ánh mắt khinh bỉ.

Bị một đứa nhóc con khinh bỉ một lần lại một lần thật sự quá tổn thương lòng tự trọng.

"Người nhìn bộ dạng hiện tại của ta, người cảm thấy ta nên gọi thư ký vào pha trà cho ta sao?" Tuy Mạc Ảnh Hàn đã bị teo nhỏ, tuy Mạc Ảnh Hàn chuyển thành tính tình nóng nảy, thế nhưng lực sát thương vẫn rất dũng mãnh, thậm chí Phiền Tiểu Thử còn cảm thấy sau lưng rét lạnh.

"Ách... ta đi pha trà."

"Đừng đậm quá, ta thích nhạt một chút."

”Ồ

~” Mặc kệ nói như thế nào, chí ít cũng là có việc cho làm, chí ít có thể cho đại não nghỉ ngơi một chút, ngừng huyền tưởng, cứ tiếp tục như vậy thật sự rất tổn hại sức khỏe a. o()o

Phiền Tiểu Thử quả thật không biết pha trà, cho nên nàng pha ly trà này mất hết một lúc. Đợi đến khi nàng pha xong, bưng về cho Mạc Ảnh Hàn, đại thể Mạc Ảnh Hàn đã làm xong công việc của mình, ngồi đợi trên chiếc ghế đã từng để nàng ngã một cái, xấu mặt một lần, hưởng thụ tư thế cún nằm úp sấp.

”Nếu như mỗi người thư ký đều có tốc độ như người, trên thế giới sẽ có một đồng ông/bà chủ học máu mà chết.” Tiểu mỹ nhân khoanh hai tay trước ngực, nói như thật.

”May mà ta không phải là thư ký, cũng không nghĩ sẽ làm thư ký.” Phiền Tiểu Thử cười mỉa, vô cùng cầu thối* bưng trà đến trước mặt Mạc Ảnh Hàn.

*Đặc biệt nhắc lại, nó có nghĩa là 'a dua nịnh bợ' ()

Chiếc vuốt nhỏ bắt lấy ly trà, sau đó vô cùng tao nhã uống một ngụm.

Thật sự là một động tác tao nhã. Chỉ tiếc là sự tao nhã này không duy trì đến cùng. Bà chủ Mạc đáng yêu của chúng ta bị sặc nước trà. Uống được nửa ngụm thì bị sặc. Toàn bộ nước trà đều ”phụt” ra.

”Khụ khụ khụ...” Tiểu mỹ nữ còn cầm ly trà có chút chặt vật bắt đầu dọn dẹp nước trên người mình và máy vi tính.

”Á~~ làm sao vậy? Sao lại bị sặc rồi?” Củ khoai lang đang ở một bên yên lặng niệm Kim Cang Kinh lập tức vọt tới.

”Khụ khụ khụ khụ... Khụ khụ khụ...” Mạc Ảnh Hàn có chút chặt vật, hình như từ sau khi nàng bị teo nhỏ, luôn có chút chặt vật.

*Đúng dòi đúng dòi... dim thâm thương

Cho nên Mạc Ảnh Hàn có chút chặt vật còn kèm theo ho khan, không cách nào trả lời vấn đề của Phiền Tiểu Thử.

Phiền Tiểu Thử luống cuống giúp Mạc Ảnh Hàn đem tư liệu trên bàn đi, sau đó lại luống cuống giúp Mạc Ảnh Hàn lau vi tính. Còn đưng đở một chồng hồ sơ.

Từ những động tác này có thể thấy được, Phiền Tiểu Thử rất vụng về, căn bản không thích hợp làm trợ thủ.

Mạc Ảnh Hàn một tay cầm lấy ly trà không có chỗ đặt xuống, một tay lôi kéo cổ áo của mình, có một chút trà từ miệng trượt xuống, lăn vào trong áo, nàng ngồi trên bàn, thật ra rất bất tiện, cổ áo có nước, cảm giác này cực kỳ khó chịu.

Nàng nắm cổ áo không ngừng vẩy vẩy, đây là phản ứng bản năng của mỗi người, thật ra cũng không có gì đặc biệt. Coi như có Mạc tiểu thư của chúng ta có quái dị, thì chung quy vẫn sẽ có một chút phản ứng như người bình thường.

Nhưng mà quan trọng là bên cạnh nàng còn có một củ khoai lang, là một củ khoai lang này giờ không được bình tĩnh liên tục niệm Kim Cang Kinh.

Đồng thời từ phương hướng của củ khoai lang đúng lúc có thể nhìn thấy hai điểm nhỏ bên trong khi nàng kéo cổ áo ra.

Dù sao cũng chỉ là một đứa nhỏ 7 tuổi... ách, đương nhiên sẽ không mặc nội y hay gì tương tự rồi. Cho nên khi chiếc áo được kéo ra, vô cùng rõ ràng nhìn thấy hai điểm nhỏ bên trong. Chút xíu, màu hồng phấn, thật là đáng yêu.

Vì vậy... lần đầu tiên trong ngày hôm nay Phiền Tiểu Thử oán niệm chuyện Mạc Ảnh Hàn tại sao lại biến thành con nít.

Tại sao bây giờ lại là một con nhóc a! Tại sao như vậy mà lại là một con nhóc a a a! Rõ ràng người ở ngay trước mặt, một chút sức chống cự cũng không có, nhưng mà lại chỉ có thể nhìn không thể ăn! Có cần phải như vậy không a ông trời!

Phiền Tiểu Thử gắt gao nhìn chăm chăm vào hai điểm nhỏ Mạc Ảnh Hàn giấu trong áo kia. Hận không thể lập tức nhào tới cắn một cái!

Không có sức chống cự! Không có sức chống cự a! Bây giờ Mạc Ảnh Hàn hoàn toàn không có sức chống cự a! Nếu như mình đè nằng ngã lên mặt bàn, hay là sàn nhà, sofa hay bất cứ chỗ nào, các nằng cũng không thể ừ ừ a a a!

Trời ơi!

Ngẫm lại mèo chiêu tài nhỏ xíu đáng yêu đáng yêu này bị mình đè xuống, giãy giụa cũng không được, trên gương mặt mồm mím lộ ra biểu tình cầu xin, chảy ra một ít nước mắt, cánh tay nhỏ bé mập mập không ngừng giãy giụa... thật sự là thật sự là... Người quả nhiên là cầm thú a? Củ khoai lang?

65. Chương 65: - Phiền Ngoại - Giác Mộng Hảo Huyền (5)

Không thể không nói, trí tưởng tượng của con người là vô hạn, nhất là lúc sinh ra ý nghĩ xấu xa, sức tưởng tượng càng phát huy vô cùng mạnh mẽ, phát huy đến không gì sánh kịp

~~Lúc đạt đến cảnh giới sinh ra ý nghĩ xấu xa rồi thì, con người thường hay không thể ngăn cản bản thân muốn đem ý nghĩ này biến thành hành động thực tế.

Vì vậy, Phiền Tiểu Thử ngay lúc này cũng muốn đem ý nghĩ của mình biến thành hành động. Đương nhiên, nằng cũng quả thật đem hành vi của mình hóa thành hành động, trước tiên nằng đem vuốt của mình mò lấy vai Mạc Ảnh Hàn, sau đó chậm rãi dò vào áo nằng, nhẹ nhàng vuốt xương quai xanh, da của con nít đúng là tốt, mềm QQ, nhẵn bóng một chút mụn cơm cũng không có, nếu dò xuống dưới một chút nữa, có thể mò được hai điểm nhỏ nhỏ kia của Mạc Ảnh Hàn. Không biết cái đó của con nít sờ lên... sẽ có cảm giác gì...

Hắc hắc hắc hắc hắc...

Xin tự động không nhìn củ khoai lang đã cầm thú hóa.

"Tội quá rồi tình dục trẻ em." Mạc Ảnh Hàn bình tĩnh tự nhiên đột ngột phun ra bảy chữ như thế.

"Éc?" Móng vuốt của củ khoai lang ngừng lại. Nghếch ra nhìn Mạc Ảnh Hàn. "Gi cơ?"

"Tội quá rồi tình dục trẻ em là: Thủ phạm dùng dục vọng của mình làm mục đích để kích thích hoặc thỏa mãn bản thân, dùng phương pháp thực hiện hành vi với trẻ em. Thủ đoạn quá rối như sờ mó, liếm, mút, hôn môi, ôm, , tình dục đồng giới và các hành vi khác. Căn cứ theo Luật xử phạt của bộ an ninh Trung Quốc điều 44 có quy định, hành vi quá rối tình dục trẻ em thông qua xử phạt của bộ an ninh có thể tiến hành các hình thức kỷ luật. Thủ phạm mắc tội, có thể 'Giám giữ dưới 5 năm tù có thời hạn hoặc là tạm giam' tùy theo mức độ nặng nhẹ, ở giữa đám đông hoặc nơi công cộng quá rối tình dục trẻ em, có thể 'Giám giữ hơn 5 năm tù có thời hạn' tùy theo mức độ nặng nhẹ." Lạnh lùng nói xong những lời này, Mạc Ảnh Hàn mới quay đầu lại, nhìn Phiền Tiểu Thử đứng bên cạnh đang ở trạng thái đần ra, nói: "Hành vi hiện tại của ngươi, thuộc về tội quá rối tình dục trẻ em!"

*Cầu người giúp chỉnh sửa nếu có sai.

"..."

"Còn muốn tiếp tục?"

"... không..."

~(3_3)

~Nhanh chóng rút vuốt mình ra. Nhanh chóng lùi về sau! Một lần nữa trốn vào góc tường nhỏ của chính mình. Suy nghĩ xem nên vẽ vòng tròn như thế nào.

Chính là giờ khắc này, giờ khắc này, Phiên Tiểu Thử một lần nữa nổi lên ai oán với Mạc Ảnh Hàn bị teo nhỏ, cơ thể Moe Moe.

Từ bỏ từ bỏ từ bỏ... nàng không bao giờ muốn mèo chiêu tài nhà nàng vô cùng Moe không có sức chống cự nữa.

Cứ tiếp tục như vậy... rốt cuộc nàng phải bị cầm dục tới khi nào a?

~(3_3)

~Mạc Ảnh Hàn rất bình tĩnh nói xong, sau đó rất bình tĩnh bò xuống từ trên bàn, sau đó rất bình tĩnh mà vỗ vỗ bụi bặm vốn không có tồn tại trên người mình xuống, tiếp tục rất bình tĩnh đi tới, rất bình tĩnh đi tới gần Phiên Tiểu Thử, sau đó rất bình tĩnh nói: "Nhưng mà... ta rất muốn."

"... o()o" Trong nháy mắt Phiên Tiểu Thử nhảy dựng lên. Không biết nên nói thế nào.

Chợt nghe giọng điệu lạnh băng của Mạc Ảnh Hàn: "Cho nên, bây giờ người thụ đi."

o()o

"Không muốn không muốn không muốn không muốn!!!! Ta không muốn bị một đứa con nít công a a a a a a!!!!"

Nàng không bao giờ muốn có con nít nữa, nàng không bao giờ muốn thấy con nít nữa, không bao giờ muốn nữa không bao giờ muốn nữa a a a

~~ Âm thanh vang vọng...

...

...

"Đừng, đừng mà đừng mà... mèo chiêu tài ta không muốn... ta không muốn... hu hu hu..."

"Người không muốn cái gì?"

"Không muốn không muốn..."

"Phiên Tiểu Thử!"

Chát!

Dường như là tiếng tát, hơn nữa... quả thật trên mặt có chút đau!

"Chát! Tỉnh lại Phiên Tiểu Thử người tên ngu ngốc này!" Lần này không phải có chút đau nữa, mà là rất đau!

"Oa a!" Củ khoai lang nhanh chóng nhảy dựng lên từ trên giường, vẻ mặt mờ mịt.

"Tỉnh rồi?" Là giọng của mèo chiêu tài.

"?" Chờ một chút... không phải là giọng búp bê.

Phiên Tiểu Thử ngơ ngác quay đầu lại. Nhìn thấy Mạc Ảnh Hàn đã quần áo chỉnh tề đứng bên giường, hai hàng chân mày nhíu chặt lại với nhau, vẻ mặt bất mãn.

"Giờ nào rồi, mà còn ngủ? Nếu không rời giường, tới muộn sẽ bị trừ lương." Gương mặt cá chết, không chút biểu tình, một chút cũng không đáng yêu, càng không có bất cứ liên quan gì tới chữ Moe.

Nhưng mà...

"Oa oa oa oa... mèo chiêu tài ta hết sức yêu người

"

"Phiên Tiểu Thử đầu óc người bị hỏng à?! Đừng có sáng sớm đã ăn nói kỳ kỳ quái quái!"

"Sao có thể nói cái này kỳ kỳ quái quái a? Lời ta nói đều thật tâm."

”...”

”Hắc hắc hắc hắc... mèo chiêu tài đỏ mặt rồi.”

”Im miệng, rời giường nhanh lên!”

”Được rồi được rồi... lập tức rời giường.”

”...”

”Đúng rồi, mèo chiêu tài, người hồi bé nhất định rất đáng yêu.”

”... không được nói mấy lời kỳ kỳ quái quái~~”

”Mèo chiêu tài

hồi bé người có từng mặc đồ con thỏ đáng yêu chưa? Nếu như còn có một cái đuôi, nhất định Moe chết... oa oa oa, thật muốn nhìn một chút.”

”...”

”... Oa~ đừng có nhìn ta như vậy, ta chỉ là nói thôi, đừng để trong lòng...”

”... Ta có từng mặc qua.”

”Ếc?”

”Ta có từng mặc qua, đồ con thỏ, có hai tai thật dài, có một cái đuôi ngắn, buổi tối lễ Giáng Sinh, bị cha mẹ bắt mặc vào.”

”...”

”Người từng xem qua ảnh chụp của ta?”

”Không có a tuyệt đối không có! Bộ đồ đó ra sao? Cho ta nhìn với.”

”Không muốn, mất mặt.”

”Cái này có gì mất mặt.”

”Chính là rất mất mặt.”

”Đi mà

đi mà

”

”Im miệng! Mặc quần áo vào!”

”Xì

mèo chiêu tài keo kiệt.”

Chuyện này cứ như vậy kết thúc. Thế nhưng với chuyện Mạc Ảnh Hàn mặc đồ con thỏ, Phiên Tiểu Thủ vẫn vô cùng vô cùng vô cùng tò mò.

Rất cuộc cục bằng sơn to lớn mặt tê liệt này mặc đồ con thỏ Moe Moe bộ dạng sẽ như thế nào a, thật sự càng nghĩ lại càng thấy hiếu kỳ a.

Vì vậy mấy tháng sau.

”Ế?!!!!”

”Tỷ tỷ của ta lúc mặc bộ đồ đó rất đáng yêu.”

”Quần! Quần áo con thỏ!”

”Có cần phải phản ứng dữ dội như vậy không a?”

”Không phải không phải... nhưng tại sao lại giống y như giấc mộng đó a a a!”

”Mộng? Mộng gì?”

”Oa oa oa, thật quý dị a, Tiểu Mãn, ngày mai ta phải đến miếu của baba thấp nhang! Người bảo baba của người tặng ta một chuỗi hạt nha!!”

”Ế? Sao đột nhiên lại...”

”Quý dị a quý dị! Hết sức quý dị a a a a!”

Giấc mộng hão huyền, hão huyền giấc mộng.

Rốt cuộc là sự thật, cái nào là mộng? Ai biết được.

Áp đảo bảo? Toàn văn hoàn.

Lời cuối sách — —

Mặc kệ là ai, phần phiên ngoại này bị ta làm cho lộn xộn hết cả lên đến bản thân Bỏn mỗ cũng không dám xem lại, các độc giả yêu quý có thể kiên trì xem hết...

Thật sự khổ cực cho các người rồi.

=.= biết vậy là tốt

.: . Toàn văn hoàn. .:

Đôi lời của editor: Đầu tiên cảm ơn Bỏn Điểu đã tạo ra bộ truyện này, sau đó là con Mèo beta đã đi cùng mình hết chặng đường, tiếp đó là các độc giả đã theo dõi bộ này dù nó được post ở đâu, thích hay không thích, ức chế hay @#\$%^& gì đó các kiểu. Cảm ơn Ddil tỷ đã pm đốc thúc, và những người bạn đã nói “Mình có/đang theo dõi Áp đảo bảo đó” với mình.

Cảm ơn mọi người.

Ngoại trừ việc nhất quyết không chịu đổi lại họ của nhân vật ra, mình đã hài lòng rồi:D hy vọng mọi người cũng vậy.

Gửi những ai định bê đũa con này của mình đi chơi, xin đừng tùy tiện xóa những lời này và những lời quan trọng khác của mình, cảm ơn.

Và như đã nói ở trang đầu, bản được bê đi các nơi khác chắc chắn sẽ không phải là bản hoàn hảo nhất mà nó sẽ là bản có nhiều lỗi chính tả hoặc type nhất. Hy vọng cân nhắc. Mình muốn mọi người đều được đọc bản edit thật, nhưng mình không muốn họ đọc được bản không hoàn hảo.

Mình luôn chào đón những ý kiến và chỉ lỗi chỉnh sửa, cứ pm mình qua 4rum, đừng ngại.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ap-dao-bao>